

HELL BENT SERİSİ

Benim

Seytani Avcım

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

AURORA ASCHER

New York Times çöksatan *Ölümün Kanatları*'nın yazarından, şeytani kardeşler, lanetler ve aşk denilen o tehlikeli şey üzerine hem keskin bir mizaha hem de tutkuya sahip yeni bir serinin ikinci romanı geliyor.

Avcı av olacak...

Ve çekingen olan, kudretli olana dönüşecek.
Binlerce yıl boyunca körü bir şeytan kraliçesine kölelik eden Mishetsumephtai'nin tek amacı vardı: Avcı olup suçluları Cehennem'e getirmek.

Ancak yeryüzünde tattığı özgürlük, onun kaderini değiştirdi. İlk kez görevini sorgulamaya başladı. Nasıl bir canavar olduğunu bilmeden kendine gülümseyen o insana yaklaşmamak çok zordu ve Mist, onu elde etmek için her şeyi yapacaktı.

Lily Donovan için gecenin bir vakti köşe başındaki dükkâna gitmenin en tehlikeli yanı, rafları dolduran abur cuburlar olmalıydı. Ama karşısına sıra dışı dövmeler taşıyan, büyüleyici kehribar gözlü adam dondurma reyonunda onu takip edince kaos başlamıştı. Anne babasının ölümünden sonra Lily, kim olduğunu unutmaya çalışmıştı. Fakat kaçtığı her şeyle yüz yüze gelince inkâr etmek işe yaramayacaktı.

Ne Mist ne de Lily, aralarındaki yakıcı çekimi görmezden gelebilirdi. Ne var ki Mist'in Cehennem'den aldığı mühletin bir sonu vardı. Üstelik itaatsizliğin bedeli ölümlerden beterdi. Yine de kokusu daha önce avladığı hiçbir şeye benzemeyen bu kadını bırakmaya hiç niyeti yoktu.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

ISBN 978 625 7522 00 7

f /parolayayinevi

x /parolayayinlari

d /parolayayinlari

8 /parolakitap

4 /parolayayinlari

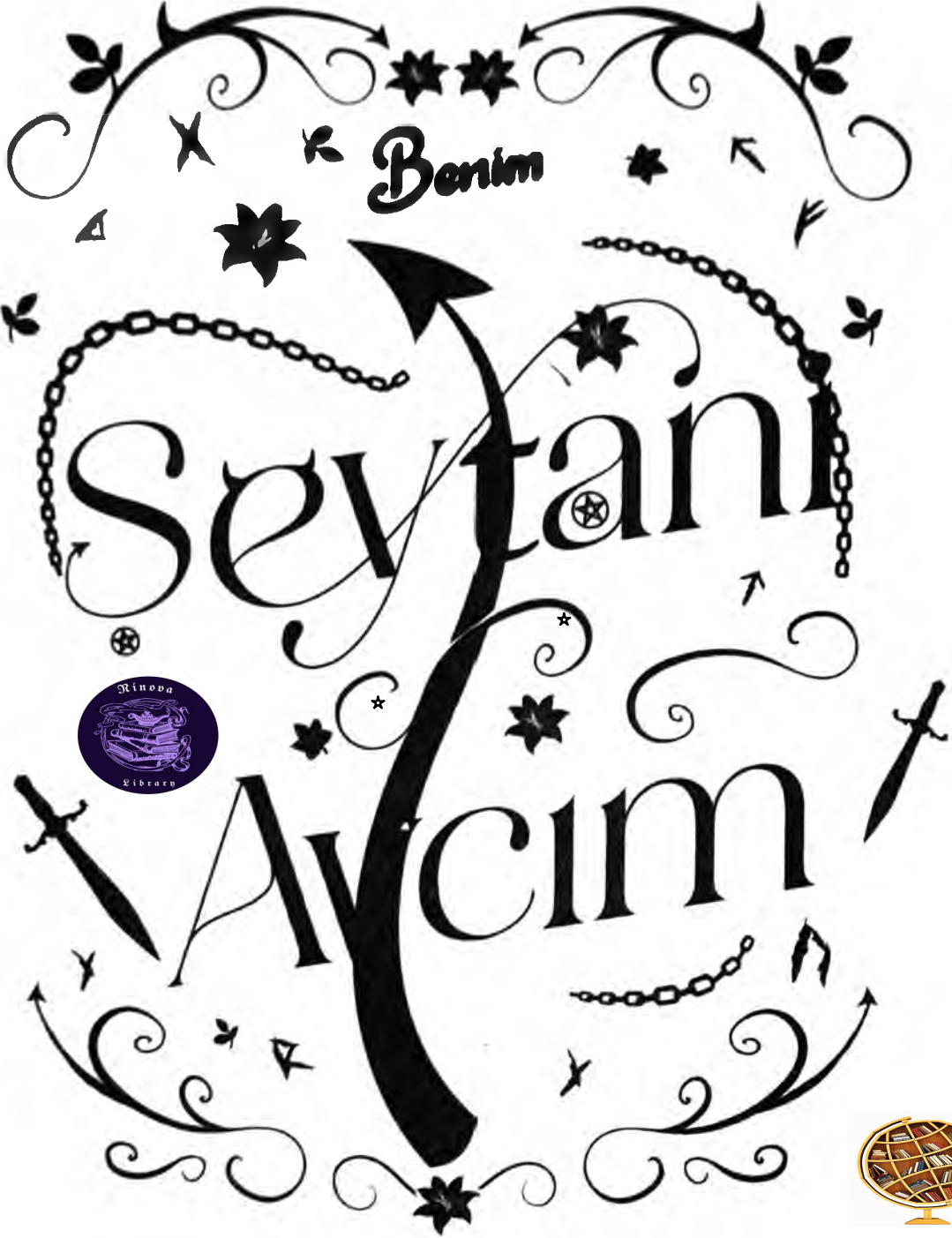

MIST

"Benim," dedi Mist bir kez daha. Onun bunu anlamasına ihtiyacı vardı. Sadece Lily'nin değil, tüm âlemlerin duyması gerekiyordu.

Eğer birisi onun olanı almaya kalkarsa, acı içinde ölecekti. Merhamet dileyenmeye bile fırsat bulamayacaktı.

HELL BENT SERİSİ

NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI

AURORA ASCHER

Parola

*Düzenleme
Ny.özlem*

Ninova

PAROLA YAYINLARI: 710

Roman: 262

Eser Adı: Benim Şeytani Avcım

Orijinal Adı: My Demon Hunter

Yazar: Aurora Ascher

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ

Çevirmen: Meryem Çelikten

Editör: Fulya Yıldız

Kapak Tasarımı: Kensington Publishing Corp.

Kapak Uygulama: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe
Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04

Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-00-7

1. Basım: 2025

© Aurora Ascher 2021

© Parola Yayınları 2025

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Kensington Publishing Corp.'tan alınmıştır.

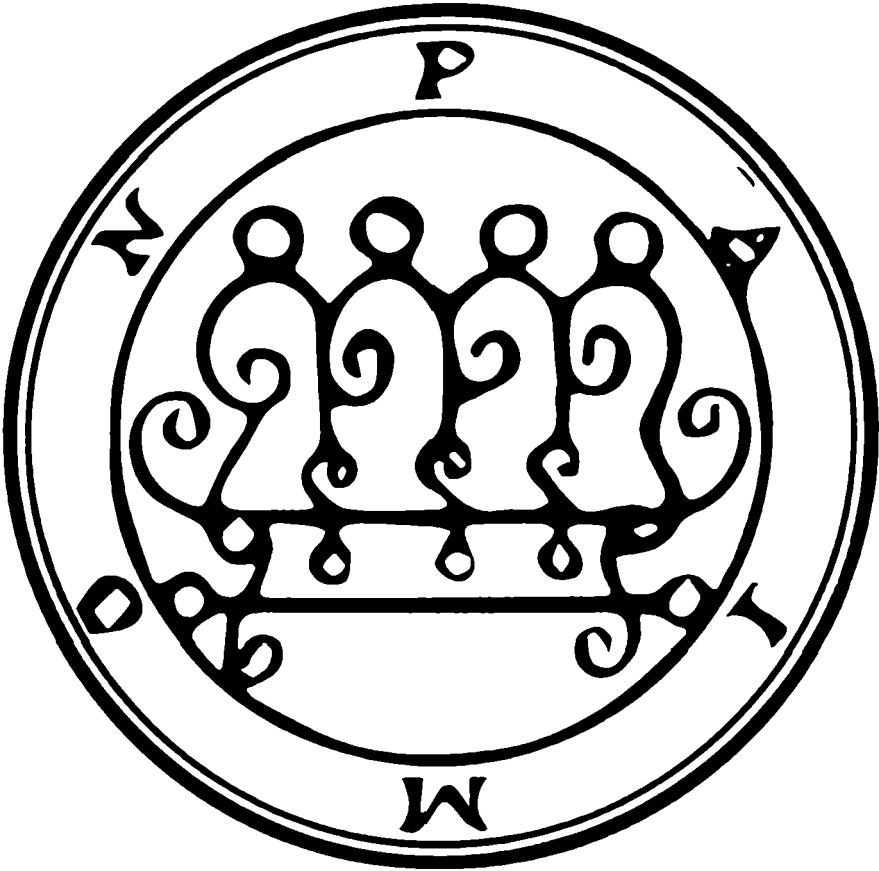
Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyeninin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmi izni olmaksızın basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

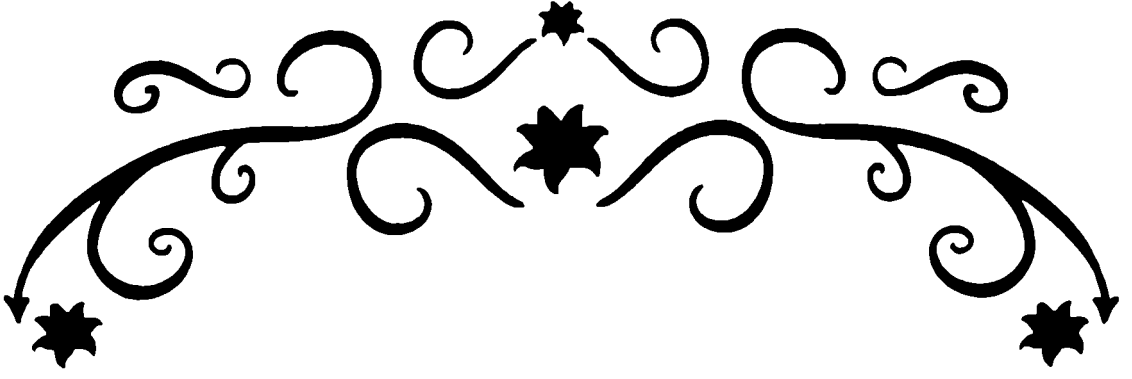
Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1

Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12

Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

Ninova

ÖN SÖZ

İki ay önce...

İblis, 'karanlık geçitten aşağı sürüklenirken korkuyla uludu. Kırpılmış kanatlarıyla yerde sürünerek çatlaklardaki boşluklara tutunmaya çalıştı, pençeleriyle soğuk zemini tırmalıyordu. Bazen tutunacak bir yer buluyor ama kendisini çeken varlığın gücüne karşı koyamıyordu.

Mishetsumephtai dişlerini sıktı, pençelerini derimsi uzuvların etrafına daha da kenetledi ve kararlı adımlarla ilerlemeye devam etti. Avına karşı içinde zerre merhamet hissetmiyordu. Kurallar çiğnendiğinde olan buydu. İtaatsizliğin cezası buydu. Karşısındaki iblis bu sondan kaçınmak isteseydi, emirlere uymayı seçmeliydi.

Zihninde bir anı beliriverdi. *Rüzgârın hırpaladığı bir ağacın tepesine tünemişti, burnunu yakan okyanus kokusu havayı dolduruyordu. Aşağıdaki evin penceresinden içeri bakarken, mutfığa giren bir iblis, küçük bir insan dişiyi kollarına almıştı...*

Mist başını sertçe sallayarak görüntüyü kafasından attı ve yeniden avını cezaya götürme görevine odaklandı. *Kurallar çiğnendiğinde olan budur*, diye tekrarladı kendi kendine, bir mantra gibi. İtaatsizliğin sonucu buydu.

Bu dersi acı yoldan, defalarca öğrenmişti.

Taht salonuna yaklaşırken uzun çift kanatlı kapılar ardına kadar açıldı. Bu da efendisi olan kadının onun gelişinden haberdar olduğunu gösteriyordu. Elbette öyleydi. Onun ininde, onun haberi olmadan hiçbir şey olmazdı.

Cehennem Kraliçesi Paimon, tahtında tüm ihtişamıyla uzanmıştı. Devasa kanatları tahtın yanlarından aşağı sarkıyordu, pençeli elleri deri pantolonla kaplı dizinde kenetlenmişti. Yanında, kum rengindeki bedeninin altına düzgünce kıvrılmış devesi Shaheen duruyor, kırmızı parıltılı bakışıyla salonu süzüyordu. İskelet gibi yarı çürümüş bedeniyle bu yaratık, kraliçenin sadık yoldaşıydı ve ona karşı en ufak bir saygısızlık belirtisi gördüğünde tükürmekten ya da ısırılmaktan geri durmazdı.

Mist, tahtına yaklaştığında avını Paimon'ın ayaklarının dibine fırlattı ve ardından taş duvara yaslanarak emirleri beklemeye koyuldu. Paimon onun başarılı dönüşüne hiç şaşırılmış görünmüyordu, zaten şaşırmasını da beklemiyordu. O bir Avcı'ydı. Daima başarılı olurdu.

Bir kere hariç. Ancak bunu asla kimseye anlatmayacaktı.

"Demek benden kaçabileceğini sandın," dedi Paimon ayaklarının dibindeki iblise. İnce dudakları aralandığında, üst ve alt çenesinde dörder tane olmak üzere sekiz uzun diş ortaya çıktı. Ne tamamen kadınsı ne de erkeksi sayılabilecek yüz hatları çarpıcıydı ama Paimon hiçbir zaman güzelliğiyle ün salmamıştı. Onu bilinir kılan, acımasızlığı ve Lucifer'a olan sarsılmaz sadakatiydi.

"A-asla efendim, b-ben sadece..."

"Sessizlik."

Kraliçenin kudretle söylediği tek kelimeyle salona derin bir sessizlik yayıldı.

"Anlaşmamız vardı."

Tutsak iblis, onun bakışı altında titriyordu. Sesindeki sıcaklıktan yoksunluk o kadar keskindi ki salonun mağara tavanında ve tahtın kenarlarında buz sarkıtları belirmişti. Kara taşlardan örülü kalede tek ışık kaynağı, yukarıdaki kalın zincirlerle asılı duran büyük avizedeki titrek mumlardı.

“Bana hizmet edeceğine yemin etmiştin.”

Mist, kendisine sürekli hatırlattığı kural ihlali konusunun boşuna olmadığını düşünse de o zavallı yaratığın kaçmaya çalışmasını kınayamıyordu. Ne de olsa Paimon’a “hizmet etmek” en büyük düşmanı için bile dileyemeyeceği bir kaderdi. Kendisi bile en seçkin ve güçlü hizmetkârı olmasına rağmen, avda olmadığı zamanlarda bir mağarada, küflü bir kovukta yaşırdı.

Bu yüzden avlamak için yaşıyordu. Onun her şeyi avlanmaktı. Mağarasından çıkıp avını izleme ve onu köşeye sıkıştırma fırsatı karşısında çok heyecanlanıyordu. Kim olduğu ya da ne yaptığı umurunda olmazdı. Tek istediği, zincirlerinden kısa süreliğine de olsa kurtulmak, içindeki delirmiş köpeği salıvermek ve hayatı boyunca tanıdığı tek özgürlüğün tadına varmaktı.

“Bu sözü v-verirken içtendim, efendim,” diye inledi iblis. “Sadece...”

Paimon, onu duymuyormuş gibi konuşmaya devam etti. “Ama yine de benden kaçabileceğini sandın? Bana yalan söyleyebileceğini, beni kandırabileceğini mi düşündün?”

“A-asla, efendim...”

“Sessizlik!”

Bu defa sessizlik, Paimon’ın ayaklarına kapanmış zavallının hafif inlemeleriyle bozuldu.

“Senin için büyük planlarım vardı,” dedi Paimon, başını iki yana sallayarak.

İki boynuz seti arasında yer alan siyah taşlı tacı, örgülü saçlarının arasında parlıyordu. Öndeki boynuzlar yüzünü çerçeveleyecek şekilde öne doğru kıvrılmıştı, arkadakiler ise başından geriye doğru düz bir hatla çıkıyordu, ölümcül sivri uçları vardı.

“Ancak beni yarı yolda bıraktığın için artık gorathlara yem olmaktan başka bir işe yaramazsın.”

Mist içten içe irkildi. Ne yazık ki bu zavallı için gorathlar tarafından yenmek ölüm anlamına gelmiyordu. Bir iblisi öldürmenin tek yolu, törenle başını kesmek ve cehennem ateşiyle kalıntılarının

tamamını yakmaktı. En küçük bir parça bile kalırsa, zamanla tekrar vücut bulurdu. Ağır ve acı verici bir süreçti.

Bu hain, yaratıklar tarafından yenilecek, ardından onların midesinde ya da dışkısında yavaş yavaş yeniden oluşacak ve yaratıklar onun tazelenen etinin kokusunu alır almaz, tekrar yenilecekti. Paimon eğlendiği sürece bu döngü böyle sürecekti. Ayrıca Mist, onun canı sıkıldığında neler icat edebileceğini düşünmek bile istemiyordu.

“Efendim, y-yalvarırım...”

“Onu Çukur’a at, Mishetsu.”

Mist, duvardan ayrıldı ve yeniden iblisin parçalanmış kanatlarına yapıştı. Bu defa da hiç tereddüt etmeden, tek bir duygu kırıntısı hissetmemeye çalışarak onu sürüklemeye başladı. Zihnini dondurucu bir buz tabakası gibi kaplayan uyuşukluk, delirmemek için geliştirdiği tek koruma yöntemi idi.

Yine de derinlerde bir yerde, var olmaması gereken bir parça, iblislerin hissetmemesi gereken şeyler hissediyordu. Hayatta kalmak için bu parçayı öyle derinlere gömmüştü ki, kendisi bile artık ulaşamıyordu. Ancak bu savaş her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Üstelik bir kere başarısız olmuştu.

İradesi dışında, o anı yeniden gözünde canlandı. Kadının yüzünde ıslıl ıslıl bir gülümseme vardı. Elleri sebzeleri doğrarken, iblis çenesini onun başına yaslamış, memnuniyetle gülümsüyordu. Kadın geriye doğru yaslanıp bir şeyler fısıldamıştı. Okyanusun uğultusu yüzünden Mist o sözleri duyamamıştı ama o sözler, iblisin kahkahalarla gülmesine sebep olmuştu. Küçük insanını kucaklayıp havaya kaldırmış, kadın ise çığlık atarak sevinçle dönmüştü.

Mist’in bugüne dek duyduğu ilk çığlık türüydü bu; ne acıdan ne de korkudandı... Sevinçten gelen bir çığlıktı. Böylesine yoğun bir mutluluğun nasıl hissettirdiğini merak etmişti. İnsan böyle bir sevinç karşısında gerçekten bağırarak ister miydi?

Adımları sendeledi, dengesiz zeminde hafifçe tökezledi ve bu, onu şimdiki ana geri çekti. Başını iki yana sallayarak hatırayı zih-

ninden atmaya çalıştı. Uzun, karanlık tünelin sonuna geldiğini fark etti. Duvarlardaki meşalelerin titrek ışıkları gölgeleri oynatıyordu. Önünde demirden bir kapı vardı.

Birbirine geçmiş çubukların ardında gorathlar bekliyordu.

Gelen etin kokusunu aldıklarında çıkardıkları tüyler ürpertici çığlıklar ve hareket ederken çıkardıkları ıslak, yapışkan sesler havayı doldurdu. Mist, iblisin kanatlarını tek eliyle bir mengene gibi kavradı, diğer eliyle duvardaki kolu çevirerek bariyeri kaldırdı.

Durmadan, hissetmesine bile izin vermeden, iblisi içeri fırlattı. İblisin yaratıkları gördüğü anda tizleşen çığlıkları kulaklarında yankılandı. Aynı anda, avlarına kilitlenen sayısız gözleriyle birlikte, gorathların çığlıkları daha da yükseldi.

Mist, demir kapıyı indirdi ve daha fazlasını duymayı beklemeden oradan uzaklaşıp taht salonuna doğru yürüdü.

Salona adım attığında, Paimon memnun bir gülümsemeye ona döndü. “Her zamanki gibi sadıksın, Avcım.”

“Hanımım,” dedi Mist eğilerek. Tıpkı öğretildiği gibi. Derinlerde, o kırık dökük parça tiksintiyle dolmuştu ama bunu bastırmayı başardı. Hayatında pişmanlığa yer yoktu. İtaat her şeydi.

“Senin için başka bir görevim var,” dedi Paimon, Mist doğrulduğunda. “Önemli bir görev. Belki de bugüne dek sana verilenlerin en önemlisi. Bizzat Lucifer tarafından emredildi.”

Mist dışarıdan hiçbir tepki göstermedi ama içinde hemen bir tetikte olma hâli yükseldi. Lucifer ile ilgili her şey dikkat gerektirirdi. Cehennemde hayatta kalmanın en iyi yolu, Yüce Kral’dan mümkün olduğunca uzak durmaktı.

“Dört güçlü iblis yoldan çıktı.”

Yine mi? diye içinden geçirdi ve bir kez daha Eligos’u anımsadı. Ancak bu kez, hatıra zihnine ulaşmadan kapıyı hızla kapattı. Paimon’ın önünde başarısızlığını hatırlamak bile çok büyük bir riskti.

“Yeryüzünde onların izini süreceksin,” dedi Kraliçe. “Teslim olmalarını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacaksın. Ortaya çıkabilecek zayıf kabul edilebilir.”

“Peki iş birliğı yapmazlarsa onları yok edeyim mi?”

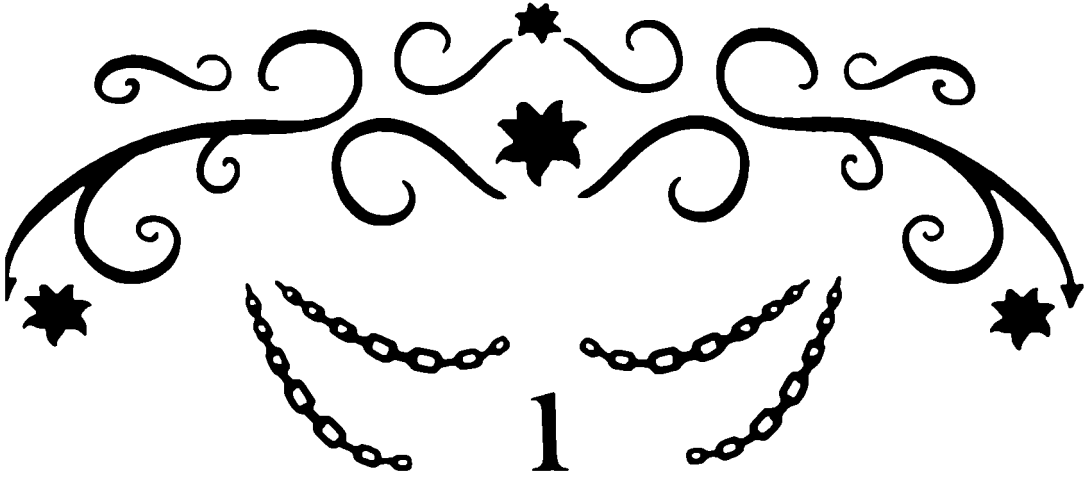
Paimon başını iki yana salladı. “Lucifer onları canlı istiyor. Cezalarını ibretlik bir gösteriye dönüştürmeyi planlıyor. İtaatsizliğin bedelini hatırlatmak için diyelim. Eğer birlikteyseler ve güç olarak seni aşmaları ihtimali varsa, bana geri dönüp yerlerini bildir. Onları ele geçirmek için lejyonlar gönderilecek.”

Lejyonlar mı? Bu iblisler de kimdi böyle? Mist’in kaşları hafifçe çatıldı, endişesini belli ettiği tek dışa vurum bu oldu. İçinde dönüp duran fırtınayı kimsenin fark etmesine izin veremezdi.

O... bir şeyler hissediyordu ve bu onu dehşete düşürüyordu.

“Kim bunlar?” diye sordu, sesini olabildiğince nötr tutarak.

“Asmodeus, Raum, Mephistopheles ve...” Paimon’ın dudakları dişlerinin üzerinden kıvrıldı. “Belial.”

ÇİKOLATA TERAPİSİ

Günümüz

Mishetsumephtai, pençeleriyle dikkatlice mısır patlağı kâse-sinden bir parça seçti. Tereyağlı lokmayı dilinin üstüne yerleştirip çiğnerken başını hafifçe yana eğdi. Tadı sıradandı, dokusu ise hem gevrek hem de sakız gibiydi. Besin değeri neredeyse yoktu, bunu anlayabiliyordu. Ancak buna rağmen, ilk parçayı bitirir bitirmez hemen ikinciye uzanmasına engel olamıyordu.

“Gördün mü?” dedi yanında oturan insan. “Güzel, değil mi?”

Teknik olarak Eva yalnızca yarı insandı ama bunu daha yeni öğrenmişti.

“Sevdiğimi söyleyemem,” diye yanıtladı Mist, üçüncü parçayı seçerken.

“Yine de yemeye devam ediyorsun.”

“Görünüşe göre kendimi durduramıyorum.”

Eva kıkırdadı, sonra karnını tutarak kıpırdanıp inledi. Kanepedeki yastık yığınlarının üzerine kurulmuştu.

Televizyonda bir film oynuyordu ama ikisi de dikkat etmiyordu. “Bence bu sevdin demek,” dedi Eva.

Mist dördüncü parçayı çiğnerken gözlerini kısıtı. “İkna olmuş değilim.”

Eva boğuk bir inlemeyle yine kıpırdandı. “Bu kramplar tam bir baş belası.”

Mist’e göre, melek kanı taşısa da hâlâ kadın bedeninde acı çeken biri olduğundan, Eva’nın insan olduğu ortadaydı.

“Film de berbat, değil mi?” diye ekledi Eva.

“Gerçek olmayan insanların, gerçek olmayan sorunlarla uğraşmasını izleme fikrinin ne gibi bir çekiciliği olduğunu anlamakta zorlanıyorum.” Mist, ekrandaki çiftin kalabalık bir odanın karşı köşelerinden birbirlerine temkinli bakışlar atışını izledi. İkisi de ötekinin kendisi hakkında korkunç şeyler söylediğini sanıyordu. “Gerçek sorunları olan gerçek insanları gözlemledim. Eğlenmek için yeni sorunlar uydurmanın anlamını göremiyorum.”

“Belki de bir süreliğine kendi sorunlarımızdan uzaklaşabilmek içindir.” Eva bir avuç patlamış mısırı kaptı ve iştahla yedi.

“Onların sorunu tek bir konuşmayla çözülebilir. Neden temel iletişim bile kuramıyorlar?”

Eva kahkaha attı ama ardından tekrar yüzünü buruşturdu. “Çünkü o zaman dramatik olmazdı ve hikâyeyi bir buçuk saatlik filme yaymakta zorlanırlardı. Senaristlerin gerçekten bir kurgu yaratması gerekir, belli ki bu onlardan fazla istenmiş.”

Mist, Eva’nın karnını tutarak kıvrandığını izledi. “Acı çekiyor gibisin.”

Eva kaşmı kaldırdı. “Sahi mi?”

“Elektrikli battaniyen nerede? Bir ağrı kesici aldın mı?”

Eva kahkahayla güldü. “Beni öldüreceksin, Mist.”

Mist kaşlarını çattı.

“Battaniyem burada ama bu sıcakta terliyorum zaten, daha da sıcak olmak istemiyorum. Ağrı kesici de aldım. Ancak... başka bir şey istiyorum.”

“Nedir o?”

Eva gözlerini kapattı ve yüzünde hayal dolu bir gülümseme belirdi. "Dondurma."

"Dondurma mı?"

"Çikolatalı dondurma. İçinde çikolata parçaları, çikolata şeritleri ve çikolata serpiştirmeleri olan."

"Bu kulağa çok fazla çikolata gibi geliyor."

"Ne kadar çok, o kadar iyi."

"Belki Asmodeus'tan sana dondurma getirmesini istersin."

"Bugünün perşembe olduğunu unuttun mu? Bootleg'de. Onu geri çağırmaya hiç niyetim yok." Eva'nın çalıştığı caz kulübü her perşembe gecesine *jam session*¹ düzenliyordu ve çoğunlukla Asmodeus ona eşlik ederdi. "Yalnız gitmiş olmasına hâlâ şaşkınım. Kabuğundan çıkmasına sevindim."

Mist başını yana eğdi ve bunu düşündü. "Asmodeus sana sahip olduğu için çok şanslı."

"Kesinlikle öyle. Harika bir avım."

"Av mı?" Kaşlarını çattı. "Ama bana onunla isteyerek birlikte olduğunu söyledin. Eğer öyleyse, neden seni yakalaması gerekmiş olsun?"

"Hayır, hayır, o..." Eva elini yüzüne sürttü. "Bu bir deyim. Kimse kimseyi yakalamadı. Gerçek ilişkiler böyle yürümez. Her şey karşılıklı ve rızaya dayalıdır."

Mist deyimini tanıdığını düşündü -iblisler içgüdüsel olarak tüm dilleri konuşabilir ve dünyadaki konuşma biçimlerine kolayca uyum sağlayabilirlerdi- ama insanlarla iletişim kurmakta deneyimsizdi. Binlerce yıllık avcılığında, insanlarla konuşmamıştı. Şimdi çok şey öğrenmesi gerekiyordu.

Belial'la diğer kaçakları bulmak kolay olmuştu ama Mist, Paimon'a dönmek yerine onlara bir anlaşma sunmuştu. Eğer onu barındırır ve insanlarla nasıl iletişim kuracağını öğretirlerse, Mist onların yerini ya da Eva'nın yasak varlığını kimseye söylemeyecekti.

1. Caz sanatçılarının bir araya gelerek doğaçlama caz parçaları çalmasına verilen isim. -ç.n.

Melek ve insan karışımı olan Nephilimler bir sapkınlık olarak görülüyordu. Melekler gördükleri yerde öldürür, iblisler ise kanlarının büyüsel özelliklerinden faydalanmak için onları yakalardı. Mist, Eva'nın ne olduğunu öğrendiğinde, bu bilgiyi ittifakını güvence altına almak için kullanmıştı.

Bir buçuk aydır geçici bir tatilin içindeydi ve Eva sayesinde insanların sandığından çok daha karmaşık olduklarını öğrenmişti. Örneğin, bir insan arkadaşı -adları "arkadaş"tı, "evcil hayvan" değil- edinmek, kalabalığın içinden rastgele birini seçmek kadar kolay değildi. Gerçi Mist hâlâ bunun böyle olması gerektiğini düşünüyor-
du. O güçlü, ölümsüz bir varlıktı. İnsanlar ise kısa ömürlü, zayıf ve savunmasızdı.

Oysa Eva ona onları eşit görmek zorunda olduğunu, kişiliklerindeki farklılıkların inceliklerini anlamayı öğrenmesi gerektiğini söylemişti. Mist onları birbirinden ayırmayı öğrenmeliydi.

"Bir fikrim var," dedi Eva, gözlerini kısıp yaramaz bir gülümsemeyle. "Sen gideceksin."

"Nereye?"

"Dep'e. Dondurma almaya."

"Dep nedir?"

"Depanneur. Quebec tarzı market. Dondurmanın olağanüstü tedarikçisi."

Mist doğrulup oturdu. "Benden markete gitmemi mi istiyorsun?"

Eva başını salladı.

"Ama ..." Mist kendine baktı.

Derisi kül grisi, parmaklarının uçları pençeliydi, ağzındaki her diş ustura gibi keskindi. Gözleri parlak sarıydı, gözbebekleri yılan gibi inceydi. Derimsi kanatları kanepeyi aşılıyor, kuyruğu ise kucağında kıvrılmış yatıyordu.

Hiçbir yeri insana benzemiyordu. Bu nedenle de doğaüstü dünyayı, hiçbir şeyin farkında olmayan ölümlülerden gizleyen illüzyon sayesinde onlar için görünmezdi.

Eva'yla tanışana dek, yaşamı boyunca hiç insan formuna bürünmemişti. Ne gerek duymuştu ne de istemişti. Avcılık işi etli parmak uçlu yumuşak bir insana göre değil, görünmez ve sessiz bir iblise uygundu.

Ancak kuralları ilk kez çiğnediği o günden beri içinde bir şeyler değişmişti ve bunu ne kadar bastırsa da düzeltememişti. Meraklıydı. Huzursuzdu. Bir şeyin peşindeydi. Ne olduğunu bilmesine bile. Tek umudu, cehenneme dönmek zorunda kalmadan önce onu bulmaktı.

“Bloğun sonunda bir market var,” dedi Eva. “Tek yapman gereken oraya gidip bulabildiğin en çikolatalı dondurmayı almak. Konuşman gereken tek kişi de kasiyer olacak.”

Mist pençelerini birbirine doladı. “Tüm süre boyunca insan formumu korumam gerekecek.”

“Bunu zaten pratik ediyorsun ve giderek daha iyi oluyorsun. Artık hazırsın.” Mist hâlâ tereddüt edince, Eva alaycı bir gülümsemeyle ekledi. “Bence korkuyorsun.”

Mist'in omurgası bir anda dikleşti. “Ben Avcı'yım. Korkmam.”

“Bunu kendine söyle. Artık insan formunda kalabiliyorsun, bunu biliyorum ama biz dışarı çıktığımızda her zaman geride kalmayı tercih ediyorsun. İnsanlarla iletişim kurmak istediğini sanıyordum.”

“İstiyorum,” diye homurdandı Mist.

“O zaman kendini zorla. Git, bana dondurma al. Ayrıca, merhaba, şu an regl dönemindeyim ve bir erkek olarak bana ne istersem getirmek senin görevin.”

Haklıydı, Mist bunu fark etti. Hazırdı. Bunu yapabiliirdi.

Kanepeye çökmüş kanatlarını esneterek ayağa kalktı. Uzun süre üstlerinde oturmaktan dolayı uyuşmuşlardı. “Bir gömlek giymem gerek.” Pek nadiren giyerdi. Kanatlı bir iblis için gömlek giymek, en hafif tabirle, son derece uygunsuzdu.

“Yukarı çıkmak istemiyorsan Ash'in bir gömleğini ödünç alabilirsin.”

Şu sıralar Asmodeus'un kardeşleriyle birlikte, üst kattaki dairede kalıyordu. Soğuk taş zemin yerine bir yatakta uyuyor, sabah olduğunda penceresinden içeri güneş ışığı doluyordu. Belial sık sık ona tadına bakması için insan yemekleri hazırlıyordu ve isterse tüm günü yalnızca dinlenerek geçirebiliyordu. Daha önce böyle şeyler hiç deneyimlememişti ama rehavete kapılmaması gerektiğini kendisine sürekli hatırlatıyordu.

Tüm bunlar yalnızca geçici bir molaydı.

Beş dakika sonra insan formundaydı: kanatsızdı, üzerinde ödünç aldığı siyah bir tişört vardı ve Eva ile gelecekteki alışverişi yeniden prova etmişlerdi. Eva ona neden dondurmayı sadece alıp çıkmak yerine *ödeme yapması* gerektiğini defalarca açıklamıştı ve Mist nihayet bunu kavramaya başlamıştı. En azından, hırsızlık yapmayarak dikkat çekmekten kaçınabilirdi.

"Harika görünüyorsun," dedi Eva, yastık yığınının üzerinden gülümseyerek. "Gerçekten yakışıklı bir insansın."

İblis hâline göre oldukça kısa olmasına rağmen, hâlâ çoğu insandan uzundu, boyu 1.85'i aşıyordu. Ten rengi bronzdu, gri derisindeki mühürler ise şimdi cesur dövmeler gibi görünüyordu.

Bu formda en sevmediği şey de buydu. İblisken o işaretleri yok saymak kolaydı ama insanken, yansımasını her gördüğünde onların varlığını yeniden hatırlamak zorundaydı.

"Kapının yanındaki sepetten bir bez çanta al," dedi Eva, Mist dışarı çıkmaya hazırlanırken. "Bir de anahtarlarımı al ki seni içeri almak zorunda kalmayayım. Sis numaranı kullanamazsın çünkü insan olma pratiği yapıyorsun, bu hileye girer."

Ölümlü rolünü kabul ederek Mist asansöre bindi ve kaldırıma adım attı. Orada durup nemli yaz havasını derin bir nefesle içine çekti, hâlâ insan formunda olup olmadığını bir kez daha kontrol etti.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. *Hâlâ düzlerdi*. Kolundaki tenini kontrol etti. *Hâlâ açık kahverengiydi*.

Karanlık, yukarıdaki lambalar ve dükkânlardan gelen ışıklarla aydınlanıyordu. Sokağın karşısında insanlar bir restorandan taşıyor,

bir barın terasında yayılıp oturuyorlardı. Bloğun ilerisinden sıcak yaz rüzgârına canlı müzik sesi karışıyordu.

Birisi Mist'in yanından geçti, gözleri üzerinde gezindi. Onu görmüşlerdi. Gözlerinin içine bakıyorlardı ama gördükleri yalnızca sıradan bir adamdı. Eva'nın tarif ettiği yöne doğru yürüdü, her adımıyla güveni biraz daha arttı.

Bloğun sonunda, tam da Eva'nın söylediği yerde, küçük bir market vardı; pencerelerinde solmuş karton afişlerde bira ve dondurma reklamları asılıydı. Cam panellerin üzerinde çelik çubuklar vardı, dışarıda sigara izmaritleri yeri kaplamıştı. Yukarıda bir neon tabelada "Dépanneur Au Coin" yazıyordu ama harflerin alt yarısı yanmamıştı.

Muhteşemdi. Günümüz insan bilincinin parlak bir örneğiymiş. Cehennemdeki herhangi bir şeyle kıyaslandığında cennet gibi bir yerdi.

Derin bir nefes aldı ve içeri girdi. Tüm avcı içgüdüleri dondurma dolabını bulmaya odaklanmıştı.

Lily Donovan, karşısında sıralanmış o korkunç ama leziz çikolata barlarına bakarken hayatındaki tercihlerini sorguladı.

Nasıl olmuştu da bir perşembe gecesi saat on buçukta, bir markette ayakta durup, hangisini dairesinde yalnız başına tüketeyeceğine karar vermeye çalışır hâle gelmişti?

Gerçi tam anlamıyla yalnız sayılmazdı. Kız kardeşinin suratsız kedisine bakıcılık yapıyordu ve dört gözle beklediği tek şey onun şirin arkadaşlığıydı. *Harika. Gerçekten harika.*

Geçtiğimiz yıl üniversiteden mezun olduktan sonra Lily, çevre mühendisliği alanında iş bulabilmek için dört bir yana başvurmuştu. Ancak hiçbir iş tam anlamıyla uygun görünmemişti ve kimse onun sunabileceği şeylerle pek ilgilenmemişti. Ya da belki de iş görüşmelerinde gerçekten berbattı.

Her ne sebeple olursa olsun, aradan geçen bir yılın sonunda

hâlâ tek gelirini çevrim içi sattığı kıyafet tasarımlarından kazanıyordu. Bazen, dört yıllık üniversite eğitimiyle kendine çektiği tüm o acının ve öğrenci borçlarının nedenini sorgulamadan edemiyordu.

Kafasında dönüp duran bu karamsar düşünceleri silkeledi. Kendine acımaya kapılmamak için elinden geleni yapardı ama bazen bu çamura batmamak mümkün olmuyordu. Bazı günler -bugün gibi- ne kadar güçlü olmaya çalışsa da zihni sanki kendi kendini sabote etmeye ant içmiş gibi davranıyordu.

Arkadaşları vardı ama hepsinin sosyalleşme tekliflerini geri çevirmiş, onun yerine Grimalkin'le ve dikiş makinesiyle evde kalmayı tercih etmişti. Bugünkü yoga dersini de istemeyerek -ya da belki biraz isteyerek- kaçırmıştı ve işte sonunda kendini, çikolata reyonunu inceleyen bu markette bulmuştu. Şimdiden biliyordu; ilerleyen saatlerde, kendini şımarttıktan sonra, kafasında durmaksızın fısıldayan o aptal suçluluk sesi tekrar başlayacak, kendini kötü hissettirecekti.

Oysa sağlıklıydı, bunu biliyordu. İyi besleniyor, spor yapıyor ve çoğu zaman dış görünüşünden memnun oluyordu. Vücut tipi sadece toplumun “ideal” kalıplarına uymuyordu ve bu yüzden sürekli, bilinçaltı ona doğru şekilde gözükmediği sürece değersiz olduğunu söylüyordu.

Kız kardeşi ona “kıvrımlı” ya da “balık etli” diyordu. Lily bunun nasıl adlandırıldığını pek umursamıyordu. Günün sonunda, sevdiği kıyafetlerin kendine uygun bedeni üretilmediği için tüm giysilerini kendi dikmek zorunda kalıyordu. Favori filmlerindeki kadın kahramanların hiçbirisi onun gibi görünmüyordu ve onun beden yapısına sahip kadınlar için tasarlanan tüm ürünler ya zayıflatıcı ya da kilo kaybını hedefleyen şeylerdi.

Düşüncelerinin bu kısır döngüsüne sinirlenerek raftan bir çikolata barı kaptı. Bu dükkânda satılan tek *fair-trade*² etiketli seçeneği almıştı. Morali bozuk olabilirdi ama bu, elinden geldiğince etik alış-veriş yapamayacağı anlamına gelmiyordu.

Ne olur ne olmaz diyerek iki tane aldı.

2. Satıcının belirli markalara ait ürünleri üreticinin belirlediği minimum fiyatın altında satmasını yasaklayan anlaşma. -ç.n.

Sonra madem öyle, şarap da almaya karar verdi.

Alkol reyonuna doğru ilerlerken, tam reyonun sonunda, *Ben & Jerry's* dondurma dolabına odaklanmış bir adamı görünce olduğu yerde çakılı kaldı.

Adam uzundu. Çok uzundu. Hatta uzun insanların da ötesinde uzundu; Lily o uzun insanlardan biri hiç olmamıştı zaten. Üstelik geniş omuzluydu, kaslı sırtı ve omuzları, üzerine tam oturmuş siyah tişörtü mükemmel şekilde geriye doğru.

Onu izlerken, adam elini darmadağın siyah saçlarının arasından geçirdi, saçlarının uçları omuzlarına değiyordu. Normalde bu tarz bir adamı çekici bulurdu ama şu an her şeyden çok korkmuş hissediyordu. Bu, gece vakti yalnız bir kadının kendini savunma becerileri yoksa vermesi gereken sağlıklı bir tepkiydi.

Ne yazık ki şarap reyonu tam onun yanındaydı.

Ya kaslı devin dibinden cesurca geçecekti ya da şaraptan vazgeçecekti. Lily korkak biri değildi, adamın kötü niyetli olmasını da beklemiyordu zaten. Büyük ihtimalle paranoya yapıyordu ve o sadece genetik piyangoyu kazanmış, spor salonuna gitmeyi seven, gayet nazik bir adamdı.

Ayrıca Lily gerçekten şarap istiyordu.

Derin bir nefes aldı ve reyon boyunca yürüyerek adamın yanına kadar geldi. Şarapları incelemeye çalıştı ama adamın varlığından başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Tüm bedeninde bir yanma hissi vardı, kalbi hızla çarpıyor, avuç içleri terliyordu.

İçinde uzun süredir bastırıldığı içgüdüler ilk kez yeniden yüzeye çıktı ve ona burada, tehlikeli bir şeyin varlığına tanıklık ettiğini fısıldadı. Adamın zararsızlığına dair kendi kendine verdiği tüm güvence sözleri, o anki çarpıntısının içinde boğuldu. Gözlerinin önündeki etiketler ve fiyatlar, kaynamakta olan bir panik duygusuyla birbirine karıştı.

Boş ver, hepsi nihayetinde şarap. Rastgele bir şarap şişesini kaptı, tam kaçmak üzereyken yabancı adam konuştu.

"Affedersiniz."

Aman Tanrım. Onunla konuşmuyordu, değil mi? Hayır, kesin telefondaydı. Gerçi elinde telefon görmemişti. Belki kulaklık takmıştı ve fark edememişti. Şişeyi yumruğunun içinde sımsıkı kavrayarak döndü...

Ve olduğu yerde donakaldı.

Adam ona bakıyordu ve kesinlikle ona seslenmişti.

Bu kez, tüm tedirginliğinin arasından bir çekim ışıldayıp geçti. Gözleri inanılmazdı. Sıcacık bir kehribar tonu, parlayan değerli taşlar gibiydi ve öyle parlaktılar ki göz kamaştırıyorlardı.

Yüzü erkeksi ama zarifti, tıraşlı çenesi kareydi, dudakları yumuşaktı. Ten rengi bronzdu, saçlarıysa siyahtı. Boynunu bir tasma gibi saran siyah, geometrik dövmeysen bir hayli ürkütücüydü.

Bunun ne kadar utanç verici olduğunu bilmesine rağmen, ona bakıp kaldı.

"Affedersiniz," dedi adam tekrar.

"E-evet?"

Burası büyük şehirdi. İnsanlar şehirde yabancılarla sohbet etmezdi, hele bir markette asla.

Bu küçük dükkânların güvenli bölge olduklarına dair yazılı olmayan bir kural vardı. Ne kadar tuhaf bir hâlde olursan ol, yasa dışı bir şey yapmadığın sürece kimse seni rahatsız etmezdi. Gözlerini yere indirirdin, aldıklarının parasını öderdin ve oradan hasarsız bir şekilde çıkardın.

Lily de buna güvenmişti. Eğer yabancı ve akıl almaz derecede çekici bir adamla konuşmak zorunda kalacağını bilseydi, buraya gelmeye asla cesaret edemezdi.

"Siz bir kadınsınız," dedi adam.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Tamam, bu tuhaf olmuştu. Biraz da ürkütücü. Bundan nasıl sıyrılacaktı?

En azından İngilizce konuşmuştu. Montreal iki dilli bir şehirdi ama Lily dokuz yıldır burada yaşamasına rağmen Fransızca'yı hâlâ akıcı konuşamıyordu. O enerjisini Kuzey Amerika aksanı edinmeye

harcamıştı ve parçalı Fransızcası ona kendini güvensiz hissettiriyordu. Bu yüzden gerektiği kadar pratik yapmıyordu.

“Şey...” Onu baştan çıkarmaya mı çalışacaktı? Ya da saldırma-ya? Aman Tanrım, neden yanında biber gazı taşıymıyordu? Eğer bu geceden sağ çıkarsa, yarın sabah ilk iş bir tane alacaktı. Ayrıca neden tüm hayatını dövüş sanatları eğitimiyle geçirmemişti? Hatta neden evinden çıkmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ki?

“Bu tatlardan hangisinde daha çok çikolata var?”

Elinde iki kutu *Ben & Jerry's* tutuyordu.

Lily onlara bakakaldı, aklındaki tüm düşünceler yerini kafa ka-rışıklığına bıraktı. “Ne?”

“Adet döneminde olan bir kadın için dondurma satın alıyorum. Çikolata istedi. Bu iki kutunun da isminde ‘çikolata’ geçiyor ve han-gisini tercih edeceğini bilemiyorum.”

Gözleri yeniden adamın yüzüne kaydı. Şaşkınlık içinde ona baktı. Ciddi olduğunu görüyordu. Boynunda dövmeleleri olan bu son derece yakışıklı, uzun boylu, kaslı adam, “adet gören” kız arka-daşı için dondurma alıyordu.

Korkmak mı? Lily şu anda resmen âşık olmuştu.

Kendime böyle bir adam nereden bulabilirim?

“İkisini birden al,” dedi hemen. “Böylece şimdi birini seçebilir, kalanını da sonra yer.”

Adamın gözleri parladı. “Bu çok iyi bir öneri.”

Lily gülümseyerek önceki korkusunun yavaş yavaş silindiğini hissetti. “Şey... ben çikolata konusunda uzmanım.”

“Sen de seviyorsun yani?”

Başını sallayıp mahcup bir gülümsemeyeyle elindeki çikolata bar-larmı gösterdi. “Görüyorsun işte.”

“Sen de dondurma almalısın.”

“Ah, hayır, asla. O şey direkt kalçalarımın gidiyor ve zaten yete-rince büyükler, teşekkür ederim.”

Adamın bakışları vücudunda gezindi. “Çok küçüksün. Bir sorun göremiyorum.”

Erimek ve solmuş linolyumun çatlaklarından sızıp yok olmak istiyordu. “Boyum küçük, evet ama enine öyle değil.”

Adam gözlerini tekrar onun yüzüne çevirdi. “Ben yine de bir sorun göremiyorum,” diye tekrarladı.

Onun şaşkın bakışına gözlerini dikti. Görünüşüne neden taktığını gerçekten mi anlamıyordu? Gözleri yanlarındaki duvarda, ultra zayıf bikinili bir modelin dondurma yaladığı solmuş reklama takıldı. Kültürün kadın bedeniyle ilgili ideal algısı her yerdeydi, bu döküntü markette bile. O, bunların hiçbirini nasıl fark etmemişti?

Adam o an dönüp tekrar dolabı açtı, bir kutu dondurma daha aldı. Lily, bunu ona uzatmasını bekledi ama adam kutuyu elinde tuttu. Demek ki gerçekten arkadaşının begeneceği doğru dondurmayı almak istiyordu.

Bu kız her kimse, Lily onun sahip olduklarının değerini bildiğini umdu. *Lanet olsun.* Adet sancısı çeken bir kadına dondurma alan adam... bir aşk romanından fırlamış gibiydi.

Kasaya gitmek için hangisinin önce yürüyeceği konusunda kısa bir bocalama yaşandı. Ya da bu belki sadece Lily için garipti. Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı olduğu yerde dikilip onun öne geçmesini beklerken, o büyüleyici gözleriyle ona bakıyordu.

Lily’nin yanakları ısınırken sırtında onun bakışlarını hissediyordu. Kalçasına mı bakıyordu? Belki de bakmasını istiyordu. Hayır, istemiyordu. Bakıyorsa da çok kötü olmazdı. Aman Tanrım, gerçekten bakıyor muydu?

Bekâr Kadınlar Gecesi’ne hazırlık alışverişini kasada ödedi -eksik olan tek şey vibratörü için pillerdi- yakışıklı yabancıya veda niteliğinde bir gülümseme gönderdi ve dışarı çıktı. Hava nemliydi, sıcaklık gündüzle kıyaslandığında pek de düşmemişti. Bir başka yaz sıcağı dalgası.

Daha birkaç adım atmıştı ki arkasından bir ses duydu.

“Bekle.” Arkasına baktığında, gizemli adamı dışarıda gördü. Elinde bez bir alışveriş çantası vardı.

Bu adam, markete bez torbayla gelmişti. Bu adam kimdi böyle?

Belki aptalcaydı ama Lily durdu ve onun uzun adımlarla yaklaşmasını bekledi. “Yalnız yürümen güvenli mi?” diye sordu adam.

Lily ona baktı. “Şey... evet. Her zaman yaparım. Montreal oldukça güvenli bir şehir.”

Adam kaşlarını çatı, Lily’nin daha önce hiçbir insanın yaptığını görmediği şekilde başını yana eğdi. Belki bir sürüngen ama bir insan değil. “Seni korumak için eşlik etmek isterim.”

Tereddüt etti. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, bir yabancıyla evine kadar yürüyüp onun evini öğrenmesine izin veremezdi.

Adamın gözleri aniden açıldı. “Ama senin reddetmen gerekir çünkü bir yabancıya inini öğretmek akıllıca olmaz.”

İni mi? Lily neredeyse kahkaha atacaktı. Cidden mi? Adam çok tuhaf konuşuyordu. Üstelik konuşmasında en ufak bir aksan bile yoktu.

“Şey...” Onu kırmak istemiyordu ama söyledikleri fazlasıyla yerindeydi.

“Çok zekisin,” dedi adam ve bu sefer Lily gerçekten güldü.

“Teşekkür ederim. Umarım kız arkadaşın dondurmayı beğenir.”

“O, kız olan bir arkadaş. Kız arkadaş değil.” Adam yüzünü buruşturdu. “Bu terim kafa karıştırıcı.”

Lily’nin dudaklarından bir kahkaha daha kaçtı. Bu adam gerçekten en garip şeyleri söylüyordu.

“Arkadaşına bu kadar özen göstermen çok hoş,” dedi Lily gülümseyerek. Bu tuhaf, yabancı adama hayran kalmıştı. “İyi geceler.”

“Bu senin için.” Adam çantasına uzandı ve ona bir *Ben & Jerry’s* kutusu uzattı.

Lily’nin kalbi, bu sıcaklıkta dondurmadan bile hızlı eridi. O fazladan dondurmayı kendisi için almıştı.

“İnsanın sevdiği şeyleri olması iyidir. İnsan hayatı kısadır. Dün-

yaya arzu dolu değil, memnuniyet dolu izler bırakmak daha iyidir.”

Lily ona baktı, başını kaldırarak o güzel gözlerin içine daldı. Ya-
vaşça elini uzattı ve dondurmayı aldı.

Üzerinde “Çikolata Terapisi” yazıyordu.

Altındaki sevimli küçük ineğe baktı ve içinde gün boyu taşıdığı
kötü ruh hâlinin eriyip gittiğini hissetti. Adam haklıydı. Lily, tüm
hayatını kendinden kuşkulananarak geçirmek istemiyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi yumuşak bir sesle, tekrar ona bakarak.
Adam kendisinden yaklaşık on beş santim uzundu.

“Bu akşam tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de,” dedi Lily içtenlikle.

Adam başıyla tek bir selam verip yürümeye başladı.

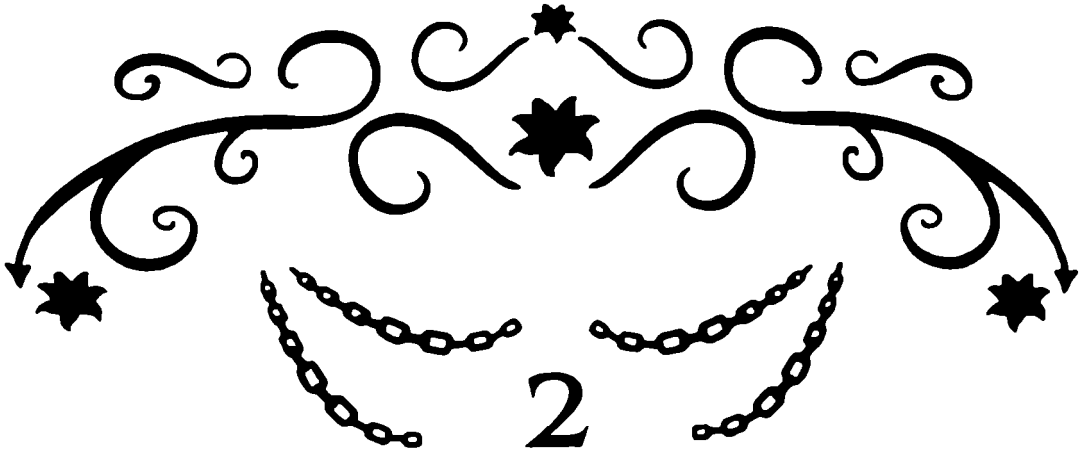
Sokağın yarısına gelmişti ki Lily birden bir dürtüyle bağırdı.
“Bekle!” Tıpkı onun daha önce yaptığı gibi.

Adam arkasını döndü, kaşlarını kaldırarak ona baktı.

“Belki...” Lily tereddütle devam etti. “Belki de... beni eve gö-
türmeni isterim.”

Düzenleme

Ny.ozlem

SİSLİ BİR FIRSAT

Kadının kokusu baş döndürücüydü.

Avcı olan Mist, koklama duyusuna yoğun bir şekilde güveniyordu: hem bir nimet hem de bir lanetti. Lanetti çünkü kötü kokular onun için çok daha keskin ve rahatsız ediciydi, ayrıca cehennemden gelen bir yaratık için etraf kötü kokularla doluydu. Ancak aynı zamanda bir nimetti de çünkü lezzetli bir koku aldığı anda...

Bir sonraki derin nefes alışında gözlerini kısa süreliğine kapadı. Bu zevki tarif edecek kelime yoktu.

Tatlı ve taze kokuyordu, çiçek tarlası gibi, ancak o kokunun içinde içgüdüsünü harekete geçiren karanlık bir alt ton vardı. Keskin ve baharatlıydı; o kadar inceydi ki en hafif kokuyu alabilmek için defalarca derin nefes almak zorundaydı.

Küçük kadını duvara sıkıştırıp kaçmasına izin vermemeyi, boynuna burnunu gömüp o kokuyu özgürce solumayı tercih ederdi. Belki o yumuşak derisine dişlerini batırarak tadına varır, duyuusal deneyimini daha da artırır ve bir avcının tercih ettiği gibi onu altında sabit tutardı.

Yine de içgüdüsünü bastırdı. Eva'nın "İnsan Gibi Davranma" dersleri zihninde hâlâ tazeydi. Ancak bunlar

olmasaydı bile, içinden gelen dürtülerin ortalama bir insan için uygunsuz kabul edileceğini biliyordu.

Onun yerine, aralarındaki sessizliği dolduracak bir konuşma konusu bulmaya çalıştı. İnsanların havadan sudan konuşmayı sevdiğini biliyordu ama Eva ona bu konudan kaçınmasını söylemişti çünkü bu "aşırı sıkıcıydı." İnsanlar ayrıca işlerinden ya da sağlıklarından şikâyet etmeyi de severdi ama Eva bunu da yasaklamıştı; çünkü bu "daha da sıkıcıydı." Konuşabileceği bir şeyleri hatırlamaya çalışırken, yol arkadaşı ondan önce konuşarak onu bu dertten kurtardı.

"Buralarda mı oturuyorsun?"

Başını eğip ona baktı. Kadın, insanlar arasında bile kısa sayılırdı ve Kuzey Amerika dışı bir yerden geldiğini belli eden hafif bir aksanla konuşuyordu. Sarı saçları başının tepesinde dağınık bir topuz şeklindeydi, gözleri solgun yeşildi, yüz hatlarıysa narindi, yuvarlak yanaklarının çerçevelediği yumuşak dudaklara sahipti.

Ancak tüm bunların ötesinde, onu en çok etkileyen şey, kadının dolgun vücuduydu. Onu izlemek, ihtişamla hazırlanmış bir ziyafete bakmak gibiydi. Eğer dondurma gerçekten kalçalarını genişletecekse, kadın bunun için kararlılıkla çaba göstermeli diye düşündü.

"Evet," dedi Mist, sessizliğini fazla uzattığı için onu rahatsız hissettirmeden önce. "Şu dükkânın bir blok ötesinde yaşıyorum. Ters yönde."

"Anladım." Kadın önüne döndü. "Orada uzun süredir mi oturuyorsun?"

"Bir buçuk aydır."

Kadının, öncesinde nerede yaşadığını sormak üzere olduğunu hissetti ama sormadı. Mist buna sevindi. Bu soruya nasıl cevap vereceğini bilmiyordu.

Ona sorular sormak istiyordu -onun hakkında her şeyi bilmek istiyordu- ama aklındaki soruların "normal" konular mı, yoksa Eva'nın "uygunsuz" diyeceği türden mi olduğunu kestiremiyordu.

Amacı mümkün olduğunca insana benzemektir, bu yüzden nor-

malde sessiz kalmayı tercih ederdi ama kadının huzursuzluğunu sezinince konuşmaya mecbur kaldı.

Kadın ona göz ucuyla bakıp duruyor, aralarındaki sessizlikten rahatsız oluyordu. Mist, kadının ona güvenmek için yeterince sebebi olmadığını düşündü ve eğer yakında konuşmazsa, onun birlikte inine kadar yürümelerine izin verdiği için pişman olacağından korktu.

Evine, diye düzeltti. İnsanlar evlerde yaşırdı. İblisler inlerde. Bunu biliyordu.

Umutsuzca güvenli bir sohbet konusu aradı. “Diğerlerinden farklı konuşuyorsun,” dedi sonunda, bunun zararsız bir gözlem olduğunu düşünerek. “Bu şehre dışarıdan mı geldin?”

Kadın yüzünü buruşturdu. “Evet, aslında. Bu kadar çabuk fark etmen beni şaşırttı. Çoğu insan aksanımın fark edilmediğini söyler.”

“Gerçekten de çok belirgin değil.”

“İrlanda’dan geldim. Dokuz yıl önce kız kardeşimle buraya taşındık.”

“Neden taşındınız?”

Bir duraksama oldu. Öyle uzun sürdü ki, Mist sorduğu sorunun fazla kişisel olduğundan endişelendi. “Yeni bir başlangıç istedik,” dedi kadın sonunda.

Mist nedenini sormaması gerektiğini biliyordu ama bunu öğrenmeyi gerçekten istiyordu. “Anlıyorum,” dedi onun yerine çünkü gerçekten anlıyordu. O da eğer mümkün olsaydı, yeni bir başlangıç isterdi. Buraya gelişi muhtemelen buna en yakın şeydi. Geçici bir başlangıç. Sahte bir başlangıç.

“Peki ya sen?” dedi kadın. “Ne zamandır Montreal’desin?”

“Bir buçuk aydır,” diye cevapladı Mist ve bir sonraki sorusunu gerginlikle bekledi. Kadının konuyu konaklama durumuna getirmemesiyle bu sorgulamadan kurtulduğunu düşünmüştü ama ne yazık ki yanılmıştı.

“Yani yeni geldin sayılır. Daha önce nerede yaşıyordun?”

Nasıl cevap vereceğini düşündü. Ona yalan söylemek istemiyordu ama aynı zamanda kural bozucuları avlamakla ya da Pai-

mon'in inindeki karanlık mağarasında saklanmakla meşgul olduğunu da anlatamazdı.

"Çok seyahat ettim," dedi sonunda. "İşim gereği." Kendi kendine başını sallayarak cevabından memnun kaldı. Avcılık da insanların işi gibiydi, değil mi?

Sonra kadın yine sordu. "Gerçekten mi? Ne tür bir iş?"

Mist başını eğdi ve ona baktı. Kadın yüzünde masum bir ifadeyle ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Gerçekten meraklıydı. Gerçekten de onun kim olduğunu bilmiyordu, cehennemin ruhsuz bir yaratığı olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Mist, bu kandırmacadan ötürü kendini suçlu hissederken bulundu. Bu, pek aşına olduğu bir duygu değildi. Ona yalan söylemek hoşuna gitmemişti ama gerçeği söylememek bile başlı başına bir yalandı.

Yine de kendini ifşa etmemesi gerektiğini biliyordu. Bu kandırmacayı sürdürmekten başka çaresi yoktu ama görevini nasıl anlatmalıydı?

"Ben... eşyaları bulurum," dedi Mist. "Kaybolan şeyleri."

Kadının yüzü hafifçe buruştu, ağzını açtı. Mist kadının cevap istemek üzere olduğunu panikle fark etti. Cevabı onu şaşırtmıştı, şimdi açıklama isteyecek ve Mist daha da fazla yalan söylemek zorunda kalacaktı.

"Bu sokakta mı oturuyorsun?" diye sordu hızlıca, kadının konuşmasını bölerek. Tüm umuduyla, kadının dikkatinin dağılmasını diledi.

"Ah!" Kadın göz kırpıp çevresine baktı. Ortalık karanlıktı ama üzerlerindeki sokak lambasının ışığı yanaklarına yayılan kızarıklığı görmesini sağladı. "Aslında evimi geçip yürümüşüz," diyerek elini yüzüne götürdü. "Sohbete o kadar kaptırmışım ki fark etmemişim. Ne kadar utanç verici."

Geri dönüp aynı yolda ilerlemeye başladı, Mist de sessizce onu izledi. Onunla konuşmak istiyordu ama kadının merakı onu korku-

tuyordu. Kadın beklediğinden çok daha sezgiseldi. Normal insanların kişisel sorulardan nasıl kaçındığını Eva'ya danışmalıydı.

Bloğun sonuna gelmeden önce kadın yeniden durdu. Yukarıyı, üst kattaki dairelere çıkan spiral merdiveni ve balkonu işaret etti.

“Benim evim burası.” Gülümsedi ama Mist'in gözlerine bakmaktan kaçındı. Mist bunun evini geçip gitmesinden duyduğu utançtan kaynaklandığını düşündü ama öyle olmadığı umuyordu. Bu Mist'e göre son derece doğal bir hataydı. Hatta, konuşmalarına o kadar dalmış olması Mist'i mutlu bile etmişti.

Mist onu dikkatle inceledi. Davranışlarını analiz etti. Kadının bir miktar utangaç ve kendinden emin olmadığını hissedebiliyordu ama nedenini anlayamıyordu. Kadın güçlü ve yetkin görünüyordu, her açıdan etkileyiciydi. Kokusu, dolgun bedeni, gözlerinin nadir bulunan tonu... Mist'e göre, çoğu insandan çok daha fazla özgüvene sahip olmalıydı.

Belki de onu tedirgin eden Mist'in ta kendisiydi? Ne de olsa öylece dikilip kadına bakıyordu. Kendi kendini azarladı. İnsanlar konusunda gerçekten beceriksizdi. Belki de kadın hâlâ ondan korkuyordu ve en kısa sürede gitmesini istiyordu.

“Sanırım yukarı çıksam iyi olur, dondurmam erimeden,” dedi kadın, Mist'in hipotezini doğrularcasına.

Mist hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak başını salladı. Belki bu etkileşimi eline yüzüne bulaştırmıştı ama yine de kadının ondan olumlu bir izlenimle ayrılmasını sağlayacak bir şeyler yapabiliirdi.

“İstediğin kadarını yemelisin,” dedi Mist.

“Ne?”

“İstediğin kadar dondurma yemelisin.”

Kadından şaşkın bir kahkaha koptu. “Neden yapacakmışım bunu?”

“Çünkü hoşuna gidiyor. Ayrıca çok küçüksün. Eğer seni büyütecekse, bu kötü bir şey olmaz.”

Kadının kahkahası aniden kesildi, ağzı hafif aralanmış hâlde ona baktı.

Mist içinden inledi. Yine her şeyi berbat etmişti. Yok olmayı diledi. Hatta kendini doğrudan Uçurum'un kenarından aşağı, altındaki aç yaratıkların ağzına fırlatmak istedi. Eva keşke burada olsaydı da ona neyin uygun, neyin uygunsuz olduğunu açıklayabilseydi.

"Ben gideyim," dedi Mist, artık ondan korkuyor ya da tiksiniyorsa diye. Oysa gitmek en son istediği şeydi. Onun hakkında öğrenmek istediği hâlâ sayısız şey vardı. Bugüne dek karşılaştığı en ilginç insandı ve o baş döndürücü kokusunu içine çekmekten kendini alamıyordu. "Sana eşlik etmeme izni verdiğin için teşekkür ederim. Bu deneyimden memnun kaldım."

Ufak bir reverans yaptı ve yaptığı gibi pişman oldu. Artık insanlar eğilmiyordu, değil mi? En azından bu kültürde. Üstelik eğilmek, binlerce yıllık köleliğinden kalma bir alışkanlıktı ve Mist o hareketin temsil ettiği boyun eğiştten tiksiniyordu.

Arkasını döndü, yaralarını sarmak ve görkemli yenilgisini sorgulamak üzere sessizce uzaklaşmaya hazırdı.

Tam gitmek üzereydi ki kadının sesi onu durdurdu.

"Bekle."

Mist yeniden ona döndü.

"Adın ne?"

Bu, ondan korkmadığı anlamına mı geliyordu? "Bana Mist derler."

"Ben... Ah. Pek alışıldık bir isim değil."

"Lakap." Gerçek adını asla söylemeyecekti. Onun insan olmadığını ele verecek şeylerden biri varsa, o da buydu. Asmodeus ve kardeşlerinin aksine, kasıtlı olarak kafa karışıklığına sürüklemekten bir haz almıyordu.

"Peki ya senin adın?"

"Lily."

"Çiçek gibi."

Kadın omuz silkti. "Oldukça yaygın bir isim."

Mist, o baş döndüren aromayı bir kez daha ciğerlerine çekti. "Sana yakışıyor. Kokun da çiçekler gibi."

Kadının gözleri bir kez daha büyüdü ve Mist içinden kendine lanet okudu. Belki bu da hakaret sayılıyordu? Dişlerini sıkı. Bu iş gerçekten çok zordu.

“Telefonun var mı?” diye soruverdi Lily birden, yanakları yeniden kıpkırmızı kesilmişti.

Mist kaşlarını çatı. “Hayır. Neden? Birini mi arayacaksın? Tehlikede misin?” Gözlerini loş karanlığa dikti, boğazından neredeyse bir hırlama yükseliyordu.

“Hayır, hayır. Öyle bir şey değil.” Yanakları öylesine kıpkırmızı olmuştu ki, neredeyse doğallığını yitiriyordu. “Boş ver. İyi geceler, Mist. Beni eve bıraktığın için teşekkür ederim.”

Mist içten bir iç çekişle başını eğdi. Hayal kırıklığı içini sızlattı. Onu durdurmak, yeniden görüşmek için bir bahane yaratmak istiyordu ama belli ki Lily onu kibarca uğurlamıştı. O an bitmişti. Şansını yitirmişti.

Kadın gülümsedi ve merdivenlere yöneldi. Mist, kalçalarının yumuşak kıvrımlarını seyretmemek için hiçbir çaba harcamadı. Her adımında kıpırdayan o yuvarlaklık, şimdiye dek gördüğü en iştah açıcı manzaraydı. Ağzı gerçekten sulandı.

Kadın üçüncü kapının kilidini açıp içeride kaybolunca Mist de kendi evine, yani Eva ve Asmodeus’un dairesine döndü. Eve vardığında her şey bıraktığı gibiydi. Eva koltukta uzanmış film izliyordu, ev sessizdi. Mist’i görünce başını kaldırdı.

“Geldin! Dondurmayla!”

“İki farklı tat aldım, böylece istediğini seçersin, kalanını da sonra yersin.”

Mist alışveriş torbasını kanepeye koydu ve gömleğini çıkararak iblis formuna döndü. Kanatlarını uzatıp memnuniyetle iç geçirdi, pençelerini gerdi ve kuyruğunu ileri geri savurdu. İnsan formunda uzun süre kalmak ona göre değildi.

“Sen bir dâhisin!” Eva artık onun iblis formuna alışkındı, heyecanla dondurmaları kurcalarken durup bakmadı bile. “Çikolata Terapisi”ni seçti ve torbayı ona uzattı. “Teşekkürler, Mist. Sen harikasin.”

“Sana bir kaşık getireceğim.” Mist ekstra dondurmayı dondurucuya kaldırdıktan sonra bir kaşıkla geri döndü ve Eva’nın yanına oturup kaşığı uzattı.

Eva hemen yumuldu. “Peki neden bu kadar geciktin? şıkayet etmiyorum ama merak ettim.”

“Bir kadınla karşılaştım.”

“Gerçekten mi?” Gümüşi gözleri parladı. “Ne oldu?”

“Ona senin hangi tadı seveceğini sordum, o da ikisini almamı söyledi.”

“Bu kızı sevdim.”

“Sonra onun için üçüncü bir dondurma daha aldım. Çikolatayı seviyormuş.”

“Ne nazıksın.”

“Sonra onu güvenle evine götürmeyi teklif ettim, o da kabul etti.”

“Ah, Mist, ne kadar da tatlısın. Bunu yapabileceğini hiç düşünmemiştim.” Eva kaşığını indirip gülümsedi. “Ash ya da kardeşleri böyle bir şeyi asla düşünmezdi. İnsan işi konusunda gerçekten iyisin.”

Mist’in dudakları kıvrıldı. “Bilmiyorum. Bana bir sürü soru sordu, ben de nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Benden korktuğunu düşündüm. Her şey çok kafa karıştırıcıydı.”

“Bunun onu korkuttuğunu neden düşündün?”

“Biraz gergin görünüyordu, gözlerini kocaman açarak sürekli bana bakıyordu.”

Eva kıkırdadı. “Bence bu korku değil, Mist.”

“Anlamıyorum.”

“Hiç aynaya baktın mı? Ateşlisin. Muhtemelen senden etkilenmişti.”

Mist ona hayretle baktı. Gerçekten de insanları bu kadar az tanıyor olabilir miydi? Gözlerini kısıp tüm etkileşimlerini hızla zihninden geçirdi.

Önce yürümek istememişti ama sonra fikir değiştirip yaşadığı yeri öğrenmesi konusunda ona güvenmişti. Adını söylemişti. Dondurma için teşekkür etmişti. Ona gülümsemiş, onu merak etmiş, hayatını sormuştu.

Ondan etkilenmiş miydi?

“Onu korkuttuğumu düşündüm,” diye mırıldandı.

Eva kolunu uzatıp koluna hafifçe dokundu. “Zamanla öğrenirsin.” Bir kaşık daha alıp keyifle iç geçirdikten sonra ekledi. “Yani, numarasını almadığını tahmin ediyorum.”

“Ne numarası?”

“Telefon numarası. Onu arayabilmek için.”

“Hayır. Almam gerektiğini bilmiyordum.”

“Numarası olmadan onunla tekrar nasıl görüşeceksin ki?”

Mist gerildi. “O veda etti. Böyle bir seçenek olduğunun farkında değildim.”

Eva bir kaşık daha dondurma yedi ve omuz silkti. “Kahretsin. Sanırım kaçırılmış bir fırsat ama muhtemelen en iyisi budur. Bir kızla gerçek bir randevuya çıkmayı düşünmeden önce dışarıda biraz daha pratik yapmaya ihtiyacın varmış gibi gözüküyor. Ayrıca sana bir telefon almalıyız.”

Mist’in omuzları çöktü. Eva haklıydı. Lily’nin “iş” hakkındaki soruları için hazır değildi ve dikkat dağıtma girişimi işe yaramasaydı, onları nasıl cevaplayacağı hakkında hâlâ hiçbir fikri yoktu.

“Telefonlar neden bu kadar önemli?” diye sordu. “Lily bana telefonum olup olmadığını sordu. Şimdi sen de...”

“Bekle. Lily az önce tanıştığın kız mı?”

Mist başını salladı.

“Sana telefonun olup olmadığını mı sordu? Ne dedin?”

“Hayır dedim. Çünkü yok.”

Eva avcunu alnına vurdu. “Tanrım, Mist! Numaranı istiyormuş! Sana çıkma teklif ettirmek istiyormuş!”

Mist’in gözleri büyüdü. Hayır. O anı yanlış yorumlayacak kadar

fena çuvallamış olamazdı. Tehlikede olduğunu sanmıştı. Ona zarar vermek isteyen kim varsa onu öldürmeye hazırды. Oysa Lily onu yemeğe davet etmeye çalışıyordu.

İçinde, kendini yeniden Uçurum'daki yaratıkların dişlerine fırlatma isteği doğdu.

"Neden açıkça söylemedi?" diye inledi Mist. "İnsanlar çok kafa karıştırıcı. Telefonum olup olmadığını sormak nasıl oluyor da davet anlamına geliyor?"

"Yapacak çok işimiz var. O kızı elinden kaçırmama inanamıyorum."

Mist hırladı, kuyruğu sinirle şakladı.

Eva'nın bakışları yumuşadı. "Endişelenme. Sana ilgi gösterecek başka kızlar da buluruz. Yeniden bir randevu ayarlayabiliriz."

"Peki ya ben sadece o insanı istiyorsam?"

Eva başını iki yana salladı. "O zaman numaranı istediğinde onu geri çevirmeyecektin."

Lily, elinde bir kadeh şarap ve *Ben & Jerry's* dondurmasıyla kanepenin üzerine çöktü. Neyse ki markette yalnızca mini boy satılıyordu, bu yüzden dondurma kabından doğrudan yemek kendini fazla kötü hissettirmemişti.

Dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine yerleştirip *Hocus Pocus*'u başlattı. Elbette filmi binlerce kez izlemişti ama bu onun favorisiydi. Tanrı yardımcısı olsun, eğer kız kardeşi bu filmi bu kadar sık izlediğini bir gün öğrenirse...

Sanki Iris hakkındaki düşünceleri onu çağırmış gibi Grimalkin kanepenin üzerine atladı ve Lily'nin yanındaki mindere kıvrılıp yattı. Eğlence tercihini onaylıyormuş gibiydi.

Lily siyah kediye sert bir bakış attı. "Bu filmi beğenmiş olmana şaşmam."

Kedi ona karşılık olarak küçümseyen bir bakış fırlattı. Tam bir ukalaydı ama Lily onun zift gibi siyah tüylerine karşın limon sarısı gözlerine her zaman bayılmıştı. Ne yazık ki artık bu gözler ona bu gece baktığı başka bir çift gözü hatırlatıyordu.

“Onun numarasını istemek yerine gidip telefonun var mı diye sordum. Ne biçim bir soru bu? Herkesin telefonu var!” Burnundan bir kahkaha kaçtı. “Gerçi... Onun hariç, anlaşılan.”

Grimalkin ses tonundan alınmış gibi bakıyordu.

“En kötüsü de ne biliyor musun? Ne demek istediğime dair en ufak bir fikri yoktu. Peki ben ne yaptım? Açıklama yapmak yerine onun arkasından bakakaldım. Yine de cidden, bu kadar bariz bir ipucunu kim kaçırır ki? Demek ki ilgisini çekmiyordum.”

İç çekerek filme döndü ama dikkatini veremedi.

“Zaten böyle bir yerde birini tanımaya çalışmak saçmalık. Adam hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece çok yakışıklı olduğunu, yabancı bir kıza dondurma alacak kadar nazık olduğunu ve regl dönemindeki bir arkadaşına destek olmak için alışveriş yaptığını biliyorum.” İnledi. “Kimi kandırıyorum ki? Mükemmeldi.”

Telefonu çaldığında yeniden iç geçirdi ve arayanı görünce bir kez daha inledi. Filmi duraklatıp Grimalkin’e ters bir bakış attı. “Bunun da kesinlikle seninle bir ilgisi var.”

Ekрана dokunup aramayı yanıtladı. “Iris. Merhaba.”

“Lil, geliyor musun? Hemen başlayacağız-”

“Gelmeyeceğim. Gelmeyeceğimi defalarca söyledim, artık davet etmeyi bırak.”

Iris homurdandı. “Burada olmalısın. Bu bizim kanımızda var. Olduğumuz kişi bu.”

“Ben kim olduğumu kendim seçerim ve bu, benim seçtiğim şey değil.”

“Neden bu kadar karşı olduğunu anlayamıyorum. Bu bizim mirasımız, bizim-”

“Bu tartışmayı yüz kere yaptık, Ris ve fikrimi değiştirmeyeceğim. Artık vazgeç.”

Tanrıya şükür, kız kardeşi şu an bir kara kediyle birlikte *Hocus Pocus* izlediğini bilmiyordu. Bunu ona asla unutturmazdı.

Iris iç geçirdi. "Pekâlâ ama burada olmanı özledim, Lil."

İrlanda'dan ayrıldıklarından beri, yani dokuz yıldır hiçbir toplantıya katılmamıştı ama Iris hâlâ dün ayrılmış gibi davranıyordu. "Üzgünüm ama bu bana göre değil. Farklı bir hayat istiyorum."

"Sadece annemle babam-"

"Lütfen şimdi bu konuyu açma."

"Peki, tamam. Sadece geçmiş yüzünden bu kadar büyük bir parçanı çöpe atmanı istemiyorum. Annem bunu senin için istemedi. O, bizim-"

"Kapatıyorum."

"Tamam, tamam. Kapatmadan önce... Grimmie-poo nasıl?"

Lily, sessizce yanındaki yerini koruyan huysuz dostuna göz attı. "Her zamanki gibi somurtkan. Ne zaman gelip alacaksın?"

"Bir iki güne. Şu sıralar evden biraz uzak kalmam lazım."

Lily iç çekti. "Neden hâlâ ayrılmadınız?" Iris'in erkek arkadaşı tam anlamıyla bir pislikti. Lily genelde insanlardan uzak durmayı tercih etse de kız kardeşi hep en yanlış insanlara yakınlık duyardı, özellikle erkeklere.

"İşte mesele bu. Ayrıldık."

Lily yerinde doğruldu. "Gerçekten mi?"

"Evet, hem de bu sefer ciddiylim. Bitti. Üç gün süre verdim, eşyalarını toplayıp evi terk edecek. Ben bu sürede Suyin'in evinde kalıyorum. Grim'i çalacak kadar ileri gidebilir diye sana bırakmak istedim."

"Aman Tanrım, Ris, bu-" Aylar, hatta belki yıllardır duyduğu en iyi haberdi. "Neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü nasıl tepki vereceğini biliyordum. Hâlâ kendini tutuyor olmana şaşırdım."

"Şimdi söyleyebilir miyim?"

"Peki." Iris derin bir nefes verdi. "Haydi, söyle."

“İyi ki kurtuldun!” Bağırmanınaya çalıştı ama zordu. “Onda ne bulunduğunu hiçbir zaman anlamadım. Bana ve tüm arkadaşlarına bir pislik gibi davrandı. Sen ondan çok daha iyisini hak ediyorsun. Onu tanıdığım günden beri hiç sevmedim. Evet, tipi yerindeydi ama karakteri o kadar berbat ki fiziğini de berbat hâle getiriyordu. Onu her gördüğümde dizlerinin arasına tekme atmak istiyordum. Bu ayrılığı ne zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin.”

“Bitti mi?”

“İstersen devam edebilirim.”

“Sanırım mesaj anlaşıldı.”

“Peki... iyi misin? Yani, gerçekten?”

“İyiyim. Zaten uzun zamandır bitmişti, biliyorsun.”

Lily homurdandı. “Başlamadan bitmişti. Sana asla layık değ-”

“Tamam, Lily, anladım. Şimdi başlıyoruz, kapatmam lazım. Gelmeyeceğine emin misin? Zavallı, kalbi kırık ablacığını desteklemeye bile mi?”

Lily yine gözlerini devirdi. “Beni bir daha toplantıya çağırmasan, Antoine’ın ne kadar pislik olduğunu bir daha asla söylemeyeceğim.”

“Touché.”

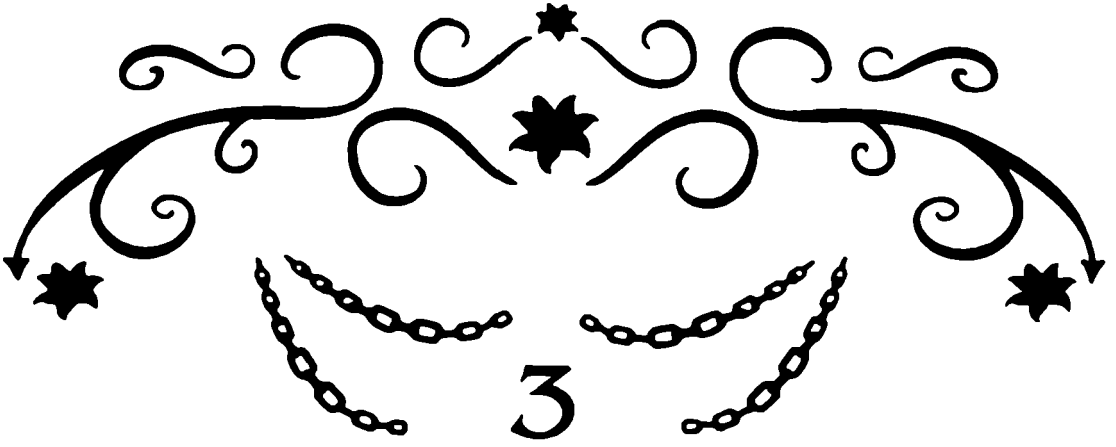
“Ayrıca sen *ablam* değilsin. Benden sadece bir saat büyüksün.”

“Hey, bir saatte çok şey olur.”

“O kadar da değil. Hadi artık toplantına git . Ben de...” Filme, ekrandaki dişlek Winifred Sanderson’ın surat ifadesine baktı. “İşime geri döneceğim.”

Iris burun kıvrıdı. “Tabii tabii. ‘İşinde’ iyi eğlenceler. Bol bol ‘çalıştığınan’ emin ol.”

“Teşekkür ederim, çalışacağım,” dedi Lily ukalaca ve telefonu kapattı.

İŞARETLENMİŞ ADAM

Ertesi sabah, boynundaki mühür yanmaya başladı. Mist, yumuşak yatağında doğrulup işarete temkinli bir şekilde dokundu. Bunun yalnızca geçici bir ara olduğunu en başından beri biliyordu. Sonunda çağrılacağını ve görevine geri dönmesi gerekeceğini de. Sadece, bu sürenin daha uzun olmasını ummuştı.

Görünüşe göre, bu aptalca bir umuttu.

Yataktan yuvarlanarak kalktı, pençelerini dolaşmış saçlarına geçirdi. Teller yüzüne dökülmüş, her yöne dağılmıştı ama umurunda değildi. Diğer iblislerin aksine, dış görünüşüne pek de aldırılmazdı. Zira zamanının çoğunu görünmez bir hâlde av peşinde geçiriyor ya da buhar parçacıkları hâlinde hareket ediyordu. Nasıl görüldüğünün bir önemi yoktu.

Yine de nedenini anlayamasa da bu sabah aynanın önünden geçerken durdu ve yansımasına baktı. Tanıdık sarı gözler ona geri bakıyordu ama sanki karşısındaki yabancıydı. Boynundaki mühür, koyu gri tenine karışmıştı fakat yakıcı acısına bakılırsa, Mist onun kızarmış ve kabarmış olmasını beklerdi.

İnsan biçimine geçti. Bu daha zayıf, daha savunmasız hâline baskarken, ilk kez hafif bir tiksintiden fazlasını hissetti.

Başka birine benziyordu. Avcı olmayan birine. Varlığı başkaları-

nın kontrolünde olmayan, geleceği hakkında söz hakkı olan birine.

Zaten dünyada yaşamaya başlama sebebi de buydu. Ne kadar geçici olursa olsun, bir kaçış aramıştı. Avcı olmaktan, varlığını belirleyen zincirlerden kaçmak istemişti.

Ancak boynundaki işaretin durumuna bakılırsa bu mola sona ermişti. Ölüm sonsuz kölelikten daha mı iyi, diye merak etti tekrar. Yine karar veremedi.

Belial'ın gür sesi mutfaktan yankılandı. "Gelip şu kahvaltıyı sıcak sıcak yiyin, yoksa bu tavayla kafanızı kırarım!"

Mist bir anda toparlandı, dikkati dağılır dağılmaz iblis formuna geri döndü. Belial'm emrine karşı gelinmezdi. Hele ki emre yemek eşlik ediyorsa.

Mutfakta, her zamanki gibi yemeklerini yedikleri mutfak adasının taburelerinden birine tırmandı.

"İlk gelen sensin," dedi Belial. "O yüzden ödül senin." Önüne buharı tüten bir *espresso* bardağı koydu. "Günün ilk kahvesi ve..." Tavadaki tüm içeriği Mist'in tabağına boca etti. "Ekstra yemek."

Mist, önündeki kahveyle yemeğe baktı ve adını koyamadığı sıcak bir his hissetti. Göz ucuyla Belial'a baktı, adam bakışını kısa süreliğine yakaladı ama hemen ardından tekrar ocağa döndü.

Bir an sonra Meph ve Raum mutfaka süzöldüler. "Ah, kahve," dedi Meph ve dövmelerle kaplı elini Mist'in *espresso*'suna uzattı.

Mist'in hayatta çok az şeyi vardı, bu yüzden sahip olduğu her şeye sıkı sıkıya bağlıydı. Kahve fincanını hızla kaptı ve dişlerini göstererek Meph'in yüzüne tısladı.

Meph sadece güldü. "Hadi ama. Kibar bir şeytan ol ve paylaş."

"Kahvesine dokunursan, parmaklarını koparırım," diye homurdandı Belial. "Kıcının üzerine otur ve ye."

Bu emre itaat etmek zor olmadı. Dördü birden iştahla kahvaltılarını yediler.

Yemeğin ardından Meph'le Raum ortadan kaybolduktan sonra, Mist mutfaki toparlamaya yardım etmek için kaldı. Elleriyle bir şeyler yapmak -özellikle şiddetle ilgisi olmayan şeyler- ona iyi geli-

yordu. Bulaşık yıkamak, elinden çıkabilecek en zararsız işti ve onu rahatlatıyordu.

Bulaşık bezini ocağın kulpuna asarken, "O boynundaki mühür hakkında bir şey demeyi düşünüyor muydun?" dedi Belial.

Mist'in başı hızla döndü. Belial kollarını göğsünde kavuşturmuş, mutfak tezgâhına yaslanmıştı. İnsan hâlindeyken bile devasa bir adamdı; Mist'in iblis formu kadar uzundu ve sıradan bir adamınkinden iki kat geniş omuzlara sahipti.

"Seni çağırıyor, değil mi?"

Mist bakışlarını kaçırdı. "Nereden bildin?"

"Biliyorum işte."

Mist bunun da mantıklı olduğunu düşündü. Sonuçta Belial bir düşmüş melekti, cehennemin en güçlü varlıklarından biriydi.

"Peki?" Mist ona soru sorarmış gibi baktı.

"Geri dönmeyi mi düşünüyorsun?"

"Mecburum."

"Peki ya gitmezsen?"

Pençesiyle bezin yıpranmış kenarıyla oynamaya başladı. Mühürler, iblislerin en zayıf noktalarıydı ve akıllı bir iblis, bu konuda asla ağzını açmazdı. Ne var ki, kimse Belial'ın istediği bir şeyden kaçamazdı. Üstelik Mist, onu bir düşman olarak görmüyordu.

Bu da onunla ilgili başlıca sorunlardan biriydi. Zira düzgün bir iblis, herkesi düşman bilmeliydi.

"Zorlayıcı bir etki yaratıyor. Geri dönme isteği her geçen gün daha da artar, yanma da öyle."

"Eğer hâlâ gitmezsen?"

"Beni zincirlemek zorunda kalırsın. Sonunda o yanma cehennem ateşine dönüşür. Önce boynumu yakar, sonra da cesedimi kül edene dek devam eder." Kısaca, önce kafa koparılır, ardından cehennem ateşiyle beden yok edilirdi. Bir iblisin, bir meleğin kutsal kılıcı olmadan öldürülebileceği tek yöntemdi. Kalıcı, kesin bir ölüm.

O kadar da kötü bir seçenek sayılmazdı.

Belial içini çekerek küfretti. “Peki ya Paimon’ı öldürürsek ne olur?”

“Mühür devreye girer ve ben de ölürüm. Yaşam gücüm onunla bağlantılı.”

“Elbette bu kadar basit olamazdı.”

Mist kaşlarını çatı. “Neden bana yardım etmek istiyorsun? Ben gittikten sonra, gizliliğini tehlikeye atan varlık da ortadan kalkmış olacak ve-”

“Kapa çeneni.” Belial elini savurdu. “Kurban edasıyla konuşma, kurbanlar bana hep aptal gelmiştir. Şunu cevapla: Sonsuza dek Paimon’a ait olmak istiyor musun?”

Mist başını yavaşça iki yana salladı. Paimon’a duyduğu nefreti dile dökerse aklını kaybedeceğini bildiğinden, onu ne kadar hor gördüğünü asla yüksek sesle söyleyemezdi.

“Bunu tahmin etmiştim.”

Mist, Belial’ın delip geçen mavi gözlerine bakarak ne diyeceğini bekledi.

“Bak,” dedi eski Cehennem Kralı, ellerini kısa sarı saçlarına geçirerek. Saçı, meşhur öfkelerinden biri patladığında anında uzuyordu ama neredeyse bir aydır hiç uzamamıştı. Bu da onun açısından bir rekor sayılırdı.

Yine de bu, sakın ve huzurlu olduğu anlamına gelmiyordu. Aksine, öfkesini bastırmak sanki onu yavaş yavaş kemiriyordu. Gözlerinin altı çökmüştü, elleriyse çoğu zaman yumruk hâlindeydi.

“Sana şimdi bir şeyler söyleyeceğim ve bunu sadece bir kez söyleyeceğim. O yüzden iyi dinle. Bir daha konuyu açarsan, seni öldürürüm. Tüm bu yardım çabamız da boşa gider. Anladın mı?”

Mist başını salladı.

“Pekâlâ.” Belial derin bir nefes aldı, sanki kendini toparlıyordu. “Gerçek şu ki... burada olmanı seviyorum. Yemeğime kıymet veriyorsun, aptal kardeşlerimin aksine mutfakı temizlememe yardım ediyorsun. Eva’nın arkadaşısın, onu mutlu ediyorsun. Bu da Ash’i mutlu ediyor. Dolayısıyla ben de mutlu oluyorum. Hepimiz

senin o uğursuz gri kıçın sayesinde mutlu manyaklara dönüştük.

“Yani... burada kalmak istiyorsan, istediğin kadar kalabilirsin. Paimon’dan kurtulmak istiyorsan, sana yardım edeceğim. O yüzden bana ‘beni özlemeyeceksiniz’ gibi saçmalıklarla gelme. Duymak istemiyorum. Anladın mı beni?”

Mist yine başını salladı. Belial’ın söylediklerine neredeyse inanamayacak durumdaydı ama içten içe, buna değer veriyordu.

“Şimdi ben fikrimi söyledim, sen de artık bana kurbanmışsın gibi laflar etmeyeceksin, tamam mı?”

“Tamam.”

“Güzel. İlk işim biraz araştırma yapmak. Bu mühürleri daha önce gördüm ama uzun zaman geçti, tam hatırlayamıyorum. Sen bana bildiğin her şeyi anlat, ben de kazmaya başlayayım. Muhtemelen o pislik Dan’e danışmam gerekecek.” Belial dudağını büktü.

Eva’nın babası Dan, Grigori soyundandı; insanlarla birlikte olmak için uzun zaman önce cennetten düşen savaşçı meleklerdendi. Ash’in Eva’yla ilişkisi yüzünden Belial ve kardeşleri, onunla zar zor da olsa bir ateşkes yapmışlardı.

Dan buna hiç memnun olmamıştı ama Nephilim kızının Cehennem Prensi tarafından korunmasının mantığını kabul etmişti. Eva, babasının sevgilisini öldürmesini istemezdi; tıpkı Ash’in de babasını öldürmesini istemediği gibi.

Böylece bir ittifak doğmuştu.

“Bu arada...” Belial başını eğdi ve onu süzdü.

Mist karşılık verdi. Sessizlik uzadı.

“Biraz dışarı çık. Kardeşlerimle takıl, iç, yat, eğlen, canın ne istiyorsa. Sonuçta buraya tatil için geldin, değil mi? Biraz olsun evden çık, hayalet gibi ortalıkta dolaşmayı bırak.”

Mist, mühürlerinden kurtulmak için çok uzun süredir kendi başına uğraşıyordu. Belial’ın yardımını hiç almamıştı ama kendi kaynakları da vardı. Çok fazla umut beslemiyordu. Tecrübelerinden bildiği kadarıyla mühür çağrıldığında onun direnci en fazla iki hafta sürüyordu.

Belki de artık o konfor alanından çıkmanın zamanıydı. İlk çıktığında Lily'yle tanışmıştı. Onu bir daha görme şansını kaybetmiş olabilirdi ama belki de Lily kadar cezbedici başka insanlar da vardı. Belki başka birini bulabilirdi.

Ertesi perşembe, Asla Çenesini Kapatmayan Adam -namıdiğer Mephistopheles, namıdiğer Meph- kardeşi ve suç ortağı Raum'un yanında koltuğuna yayılmış oturuyordu. Kulübün arka tarafında, rengârenk ışıkların altında Ash ve Eva sahnede idi. Başka müzisyenler de vardı elbette ama o gece şovu çalan ikisi olmuştu.

Eva'nın, onu sahneye çıkmaya ikna ettiği o ilk geceden beri Ash, müziğe tıpkı bir eroin bağımlısı gibi tutulmuştu. Şimdilerde, suratsız ve kasvetli Asmodeus, kadınına öyle bir gülümsemeyle bakıyordu ki, Eva flütüyle çılgın bir solo uçuşa geçerken sanki güneş onun kışından doğuyordu. Ash ise notalar arasını piyanosuyla süslüyor, parmaklarından dökülen melodi sanki doğuştan içindeymiş gibi akıp gidiyordu. Elleri nereye bastığına bile bakmıyordu ama çaldığı her nota kusursuzdu.

Meph müzikten pek anlamazdı ama yine de o an izlediği şeyin olağanüstü olduğunun farkındaydı. Ash kendi elementindeydi. Eva da öyle. İkisi birleşince doğanın bir gücüne dönüşüyorlardı. Kulüp-teki herkes onlara kilitlenmişti.

O an Meph kendinden biraz nefret etti. Herkes gibi keyif almak istiyordu. Kardeşi adına mutlu olmak istiyordu ama onun yerine kendine acıyordu.

Sonra kendine acıdığı için kendinden iğreniyordu.

Sonra kendinden iğrendiği için bir kez daha kendine acıyordu ve bu böyle sürüp gidiyordu.

Bir facia olduğunu biliyordu. Gerçekten karanlık yanı olan bir iblisti; üstelik bu karanlık, insanların tuhaf fantezilerine benzer bir şey değildi. Onun karanlık yanı, içinden çıkarsa insanların korkunç

şekillerde ölmesine sebep olacak psikopat, sosyopat bir ikinci kişilikti. İyi olmaya çalışması -bu her ne demekse- daha çok yeni bir çabaydı ve geçirdiği yüzyıllar boyunca ne kadar kötü, uğursuz bir pislik olduğunun yanında pek de bir şey ifade etmiyordu.

Bencillik onun doğasıydı. Hatta yegâne doğasıydı. Kendi kendini sabote etmeye meyilliydi ve dürtülerine karşı koyamıyordu. Dokunduğu her şeyi bozuyordu ve dokunmayı seviyordu. Sürekli başını derde sokuyor, bir türlü çıkmayı beceremiyordu. Kardeşlerinin ona nasıl katlandığı tam bir muammaydı; zira çoğu zaman kendi kendisine bile katlanamıyordu. Daha asıl derdini anlatmaya başlamıştı bile ama-

“Meph, kendine gel.”

Gözlerini kırıştırdı ve Raum’un her zamanki gibi kaşları çatık, yüzünün çoğu bol kapüşonlu *sweatshirt*’ünün gölgesine gizlenmiş hâlde, o delip geçen altın gözlerle kendisini izlediğini gördü.

“Kafanda ne dönüyorsa, orası olmak isteyeceğin bir yer değil.”

Lanet Raum. Her zamanki bilge tavırlarıyla yine başlamıştı. Oysa aslında kendisi de en az diğerleri kadar darmadağınaktı ve akının karanlık köşelerinde kaybolduğu zamanlar hiç de az değildi.

Raum bir kleptomani hastasıydı ve üç yüzyıllık bir hafıza boşluğuna sahipti. Böyle bir cezayı hak etmek için ne tür bir sapkınlık yaptığını hâlâ bilmiyordu. Ayrıca sürekli Meph’in etrafında dolaşıyordu, sanki onu gözetmesi gerekiyormuş gibi...

Gerçekten gerekiyordu. Ancak lanet olsun, Meph buna ihtiyaç duymak istemiyordu.

“Gözünü Mist’in üstünde tutmaya bak,” diye homurdandı Raum. Yüzünde her zamanki asık ifadesi sabitlenmişti -görünüşe göre yapabildiği tek yüz ifadesi buydu- ve altın rengi gözleriyle kalabalık barı süzüyordu.

Tanıştıkları günden beri Meph ve Raum ayrılmaz olmuşlardı. Bunun mantıklı bir sebebi yoktu. Raum asla gülmezdi, Meph’in suratında ise daima arsız bir sırıtış vardı. Raum sessizdi, ağırbaşlıydı ve konuştuğunda çoğunlukla anlamlı bir şey söylerdi. Meph ise hayatı

boyunca ciddiyetin yanından bile geçmemiști ve herhangi bir fırsatta seks şakaları yapmaya bayılırdı. Her açıdan birbirlerinden farklıydılar. Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorlardı.

Kardeşinin isteği üzerine Meph kulübü taradı. Mist'i bulmak zor olmadı. İnsan formunda bile oldukça iriydi. Bu gece Belial da gelmediğine göre onunla boy ölçüşecek biri yoktu.

"İnsanlar hakkında gerçekten hiçbir fikri yok," dedi Meph, Mist'in önündeki bir kadının saçlarını koklamak için eğilişini izlerken. Kadının kokusu hoşuna gitmemiști belli ki. Yüzünü buruşturdu ve bir sonrakine yöneldi. "Ne diye bu kadar acele ediyor? Sanki av peşindeymiş gibi davranıyor."

"Bilmem," dedi Raum ilgisiz bir sesle.

Ancak sesindeki bir şey Meph'in gözlerini kısıp ona bakmasına neden oldu. Raum en iyi yalancılardan biriydi ama Meph'e yalan söyleyemezdi. Birbirlerini fazla iyi tanıyorlardı.

"Ne oldu? Bir şey biliyorsun."

Raum kalan birasını tek dikişte bitirdi. "Hayır."

"Bana şu 'zavallı Meph bebek incinmesin diye gerçekleri saklayalım' saçmalığını yapma. Çocukmuşum gibi herkesin üstüme titremesinden bıktım artık. Doğruyu söyle, yoksa şimdi burada olay çıkarırım."

Raum kaşını kaldırdı. "Çıkarırsan gerçekten çocuk gibi davranmış olursun."

"Söyle bana, lanet olsun."

"Pekâlâ. Hani Bel, dövmelerinin aslında mühür olduğunu ağzından kaçırmıştı ya?"

Meph ellerini yumruk yaptı. Bunu kolay kolay unutacak gibi değildi. "Evet."

"Mist'in Paimon'a bağlı olduğunu, onun da bu mühürler sayesinde Mist'i kontrol edebildiğini biliyorsun. Görünüşe göre, Paimon onu geri çağırıyor. Gitmek zorunda."

Meph'in gözleri fal taşı gibi açıldı, midesi bulanmaya başladı. Güçlü bir iblisin kontrolünde olmanın ve onun tarafından kullanıl-

manın nasıl bir şey olduğunu çok iyi bilirdi. Bu, kardeşlerinin normalde uzak durduğu oldukça hassas bir konuydu ve Raum'un bunu konuşmaktan neden kaçındığını da çok iyi anlıyordu, ne kadar sinir bozucu olsa da.

Derin bir nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı. "Ne kadar zamanı var?"

"Fazla değil sanırım. Çağrı geçen hafta başlamış ama ben daha bugün öğrendim."

"Nasıl?"

"Bel'in onunla konuşmasını duydum. Dan'le buluşup mühürleri yok etmenin bir yolunu bulmaya çalışacaklarmış."

"Lanet olsun, siktir."

Yumruklarını sıkarak pek işe yaramayınca, Meph dirseklerini masaya dayadı ve birkaç kez ellerini saçlarının arasından geçirdi. Sonra birden doğrulup Raum'a döndü. "Bir şey yapmalıyız. Adam anet olası mühürlü!"

"Sesini alçalt, salak. Bel zaten Dan'le ilgileniyor. Yapabileceğimiz başka bir şey yok, o yüzden biraz soğukkanlı ol."

"Bu konuda soğukkanlı olamam."

"İşte bu yüzden sana söylemek istememiştim."

Bu mesele, kimsenin hoşuna gitmeyecek kadar hassas bir noktaya dokunuyordu.

Bakışlarını yeniden kulüpte Mist'in iri silüetini aramaya yöneltti. Mist hâlâ rastgele kadınları kokluyor, sonra onlardan iğrenmiş gibi uzaklaşıyordu. İnsan gibi görünmüyordu. Başını garip açılarla eğiyor, saçları darmadağın gözüktüyordu, gözleri fazla parlak bakıyordu. Sivri dişleriyle gri teni eksikti belki ama yine de *rahatsız edici* bir havası vardı.

"Bir kadını ayarlamasına yardım etmeliyiz." Eğer mühürler konusunda bir şey yapamayacaksa, en azından Mist'in dünyadaki son zamanlarından keyif almasını sağlayabilirdi. "Şu an bir insan *evcil hayvanı* bulmaya çalışıyor, değil mi?"

İkisi birden kıkırdadı.

“Bu şekilde davranmaya devam ederse işi zor olacak,” dedi Raum.

“Eva geçen hafta tanıştığı kadını anlatmıştı. Biraz numaraları var demek ki. Ayrıca burada başka kadınlar da var.”

“Hiçbirini beğeniyormuş gibi durmuyor.”

Mist, başka bir kadından daha iğrenerek uzaklaştı, ardından yanlışlıkla ona çarpan bir insana hırladı. Adam ellerini kaldırıp hemen geri çekildi.

Meph dilindeki *piercing*’i dişlerine vurdu. “Bir fikrim var.”

“Eyvah.”

“Kes sesini.” Masanın etrafından dolaşıp ayağa kalktı. “Ona buradan gitmek isteyip istemediğini soracağım.”

Kalabalığın arasından geçerken etraftaki adamların temkinli bakışlarını, kadınların arzulayan gözlerini görmezden geldi.

Evet, kadınları görmezden geldi.

Hiçbir zaman kadınları görmezden gelmezdi. Kadın ilgisini severdi. Seksi severdi. Bolca severdi; çok farklı kadınlarla, ayrı ayrı ya da birlikte, ardışık ya da eşzamanlı, nasıl olursa. Umurunda olmazdı.

Ancak... Eva’nın babası o kutsanmış bıçağı göğsüne sapladığından beri kendini pek eski hâlindeki gibi hissetmiyordu. Emptyrean büyüünün beyninde bir şeyleri çapraz bağladığını düşündü çünkü son zamanlarda ... canı istemiyordu.

Cinsel dürtüsü yok olmuş değildi; sadece kimsenin kendisine dokunmasını istemiyordu. Her dokunuş, içindeki bir şeyi yüzeye çıkarıyormuş gibiydi -çirkin, karanlık bir şeyi- ve o şeyi bastırmak için tek seçeneği...

Bir çift kehribar rengi göz kırpıldı, onu içinde kaybolduğu karanlık düşüncelerden çekip aldı.

Ah, bak sen! Barda karşıya geçmiş, Mist’in tam önünde dikiliyordu. Raum’un onu uyardığı o karanlık zihinsel boşluğa yine düşmüştü.

“Buradan gitmek ister misin?”

“Evet. İnsanlar sürekli bana dokunuyor ve onları ısırmak istiyorum. Bütün kadınları kokladım, hiçbirisi hoşuma gitmedi.”

Meph, kalabalıktaki başlarının üzerinden Raum’a bir işaret verdi ve üçü birlikte çıkışa yöneldiler.

“Bir tanesini beğendiğini duymuştum?”

“Evet ama o burada değil.”

Eva ve Ash’i sahnede, müzikle örülmüş kendi küçük baloncuklarının içinde bırakıp sokağa çıktılar. Muhtemelen ikisi, en az bir saat onların gittiğini fark etmeyecekti ama Meph yine de Ash’e hızlıca bir mesaj attı. O huysuz abisi, nerede olduklarını öğrenmezse merak edecekti.

Tanrım, ne zaman bu kadar evcilleşmişlerdi?

“İne geri dönelim mi?” diye sordu Mist. “İnsan formumdan yoruldum. Kanatlarım olmadan omuzlarım ağrıyor. Sen bunu nasıl bu kadar uzun süre sürdürebiliyorsun, anlamıyorum.”

Meph, neden hiç dönüşmediğini açıklayacak değildi. Ayrıca, Mist’in kanatlarını saklamadan bir saat bile geçiremiyorsa, nasıl bir kadın bulmayı planladığını da merak ediyordu. Demek ki ilişki kısa süreli olmalıydı.

Eh, zaten en güzelleri öyle olanlar.

“Daha iyi bir fikrim var. O insan kadının nerede yaşadığını söyle, oraya gidelim.”

Mist ona kısılmış gözlerle baktı. “Hayır.”

“Neden?”

“Yerini söylemem. O benim.”

“Numarasını bile almadıysan senin değildir.”

Avcı homurdandı. Meph ellerini kaldırdı. “Kızımı çalmaya falan çalışmıyorum, sadece yardım etmek istiyorum. Planım şu: Ona yeni numaranı yazdığın bir not bırakıyorsun, posta kutusuna koyuyorsun. Mektubunu alınca seni görmek isterse arar. Basit.”

“Aslında bu kötü bir fikir değil.” Raum’un sesi şaşkınlık içeriyordu, pislik.

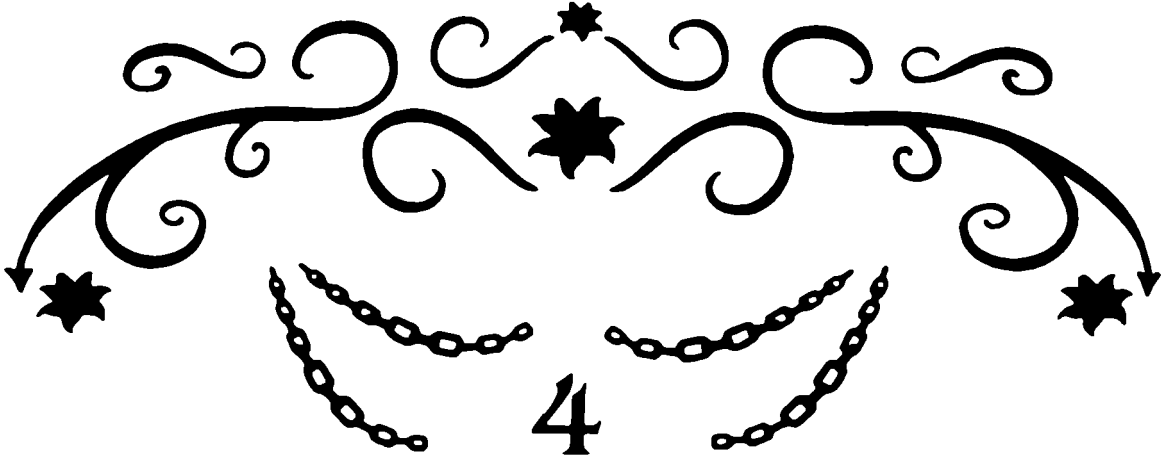

“Bu lanet olası harika bir fikir.”

Mist onu uzun süre öyle bir inceledi ki, daha düşük seviyeli bir iblis olsa cesaretini kaybederdi. Oysa Meph'te kendine güvenmeme gibi bir özellik yoktu; bu yüzden yüzünde her zamanki sırıtışıyla sadece ona baktı.

Aptal gibi görüldüğünü biliyordu, hep öyle gülümseyerek dolanmak... yine de umursamıyordu. Raum ifadesiz yüzünü bir maske gibi taşıırken, Meph'in maskesi de o sırıtıydı. O gülümseme onun zırhıydı.

Sonunda, Avcı başını salladı. “Kabul ediyorum ama o benim.” “Benim” kelimesi bir homurtuyla çıktı. “Şimdi gidelim.” Yeni bulduğu kararlılıkla karanlığa doğru yürüdü.

PARLA

“Lily, bize yardım etmelisin,” diye fısıldadı annesi karanlığın içinden.

Lily arkasını dönüp sesin kaynağını aradı. “Sana ihtiyacımız var,” diye yalvardı babası, başka bir yerden. Bu kez o yöne döndü ama sadece karanlıkla karşılaştı.

“Senin suçundu,” diye fısıldadı Iris. “Bizim suçumuz.”

“Neredesiniz?” diye sordu Lily karanlığa, durmaksızın dönerek.

“Onların yok oluşu bizim suçumuz.”

“Neden? Ne yaptık ki?”

“Onlar bizim yüzümüzden öldü.”

“Hayır, bu olamaz!”

“Öldüler ve gittiler, *hepsi senin suçun-*”

“Hayır!”

Lily yatakta doğruldu, soluk soluğaydı. Yumuşak bir parıltı karanlık odayı dolduruyordu. Bu solgun, dalgalanan ışık, suyun altından gelen güneş ışığı gibi titreşiyordu. Aşağı baktı.

Işığın kaynağı kendi bedeniydi.

“Siktir!” Çocukken sahip olduğu o çirkin trol gece lambasına benziyordu.

Yine olmaz. "Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun..." Panığını bastırmaya çalışarak yataktan fırlayıp mutfığa koştu. Bu olay o kadar uzun süredir olmamıştı ki artık bir daha olmayacağını düşünmeye başlamıştı.

Dondurucuyu açtı, buhar bulutlarının arasından bakarak aradığını buldu: viski şişesi. Sert içkiden nefret ederdi; tadından, etkisinden... Bunu direkt içmek ise istediği son şeydi.

Yine de işte oradaydı; mutfığında, derin dondurucu açık hâlde, buz gibi içkiyi su gibi kafasına dikiyordu.

Tamam, su gibi demek doğru olmazdı.

İki yudumdan sonra öksürdü, tezgâha sendeleyip lavabonun üstüne eğildi ve kusmamaya çalıştı. Sonra kendini biraz daha içmeye zorladı. Sonunda, alkol etkisini gösterdi ve Tanrı'ya şükür, parıltı yavaşça sönmeye başladı.

Şişeyi tekrar dondurucuya koydu. Artık epey sarhoş olan Lily, oturma odasına sendeleyerek gitti ve kanepeye yığıldı. Duvardaki saate göre saat neredeyse sabahın ikisiydi. Oda dönüyordu, bu hissten nefret ediyordu.

Ama en azından artık parlamıyordu.

Dünyada iki tür cadı vardı: kanla doğanlar ve uygulayıcılar. En yaygın olanı uygulayıcılardı; yani, herhangi bir doğaüstü yeteneği olmayan ama nedense doğaüstüyü öğrenmeye karar veren sıradan insanlar. Bu kişiler Görüş yetisini geliştirmek için eğitilir, zamansal büyüyü çalışır, mühür çizimi sanatını öğrenir ve güç artırıcı ritüeller yaparlardı.

Kanla doğanlar ise oldukça nadir görülen, neredeyse yok olmuş bir soydu; yüzyıllar öncesine, hatta izleri sürülemeyecek kadar eski zamanlara dayanan kan bağıyla gelen, doğuştan doğaüstü yeteneklere sahip kadınlardı.

Lily ve Iris de bu türden cadılardı. Üstelik ikizdiler, bu da son derece uğurlu sayılırdı ve kaderlerinde büyük şeylerin olduğu, falan filan...

Anneleri güçlü bir kanla doğan cadıydı ve bir cadılar meclisine

liderlik ediyordu. Güzeldi, karizmatikti, hesap sorulamaz bir güçtü. Gençti ama o kadar yetenekliydi ki Lily, isterse ömrünü yüzlerce yıl uzatabileceğine inanırdı. Ancak bunu yapma fırsatını asla bulamamıştı. Bir yangında ölmüştü -Lily'nin babasıyla birlikte- ve tüm cadılar meclisi de onlarla birlikte yok olmuştu.

Damarlarındaki tüm o kadim güç ve bilgi, onu kurtaramamıştı. O ve kocası, cadılar meclisiyle birlikte binada kapana kısılmış ve içeride can vermişti.

Son.

Sonuç olarak Lily, hayat hâlâ sıradan insanlarınki kadar kısa ve geçici olduğu için cadılığın ne anlamı olduğunu sorguluyordu. Doğüstü bilgi annesini hayatta tutamamışsa, kendisinin buna zaman harcaması neye yarardı?

O yüzden bu dünyayı arkasında bırakmayı seçmişti. Cenazelerin ardından Iris'le birlikte İrlanda'dan ayrılıp Kanada'ya taşınmışlardı ve o zamandan beri hiç büyü yapmamıştı. Aslında, o tarafını geride bırakmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

İkisi de Kanadalı aksanına geçmek için çok çalışmışlardı, hâlâ zaman zaman kaçırıyorlardı ama uğraşmışlardı. Topluma karışmak için her yolu denemişlerdi. Kışlık şapkalarına artık "bere" diyordu ve Kuzey Kutbu keşfi için uygun bir parka giyiyordu, zaten metro istasyonuna yürümek tam da öyle hissettiriyordu.

Üniversiteye gitmiş, "normal" bir diploma almıştı. Gerçi o diplomayı kullanmıyor, onun yerine kıyafet tasarlıyordu. Market alışverişi yapıyordu, parklarda yürüyordu. Belki bir gün, bir erkekle tanışıp aile kurardı, çocukları da erkek olurdu. Böylece lanetini onlara geçirmezdi.

Son.

Oysa şimdi, gecenin bir vakti uyanmış, tekrar parıldıyordu. Basıladığı güçler onun ne istediğini umursamıyordu ve Lily, bu baskının onu bir çeşit sihir bataryasına dönüştürdüğünden korkuyordu.

Bu bataryanın neyi beslediğini öğrenmek istemiyordu. Tek istediği, bunun durmasıydı.

En kötüsü de bunu kimseye anlatmamıştı. Iris'e bile. Ayrıca kafasını kuma gömmeye olan inancı, bu durumu araştırmasına da engel olmuştu. Ne olduğunu ya da neden olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği, sert içki içince bu olayın sona erdiğiydi. Muhtemelen, alkol bir nörotoksin olduğu için cadı beyin hücrelerini öldürüyordu, böylece...

Paslı posta kutusunun tanıdık gıcirtısı onu yerinden sıçrattı.

Kanepe üzerinde kaskatı kesildi, kalbi gümür gümür atıyordu. Gece ikide biri posta mı getiriyordu? Saçmalıklı. Peki o zaman kutuyu kim açmıştı? Birisi mektup çalmaya mı çalışıyordu? Yoksa yedek anahtar mı arıyordu?

Aman Tanrım, birisi onu soymaya mı çalışıyordu? Neredeyse Grimalkin'i geçen gün Iris'e geri verdiği için pişman olacaktı. Onu bir hırsızın üstüne atsa, adam suratı pençelenmiş hâlde bağıarak kaçardı.

Posta kutusu tekrar gıcırdadı, bu sefer kapanmıştı.

Akıllıca olup olmadığını düşünmeden, kanepeyi terk etti ve kapıyı hızla açtı. Bu pervasızlığını viskiye bağladı çünkü Ayık Lily arka kapıdan sessizce kaçmayı tercih ederdi.

Seksi Market Adam dışarıda duruyordu.

Kaçmak istiyormuş gibi görünüyordu ama biri zamanın düğmesine basmış gibiydi. Amber gözleriyle ona bakıyordu, kolları havada yarıda kalmıştı. Hatta ayağının biri hâlâ havadaydı.

Uzun, garip bir sessizlik oldu.

Bir şey söylemesi gerektiğini hissediyordu ama söylemedi. Bir yanıyla bu yakışıklı yabancıyı yeniden gördüğü için sevinçten havalara uçuyordu. Tüm hafta boyunca onu düşünmemek için ne kadar çabalasa da başaramamıştı. Adam, zihninin içindeki maymunu andıran düşüncelere dönüşmüştü; ne zaman onu kafasından atmaya çalışsa, o düşünce inatla geri sıçırıyordu.

Aralarındaki konuşmayı o kadar çok kez kafasında canlandırmıştı ki, artık birebir dökümünü yazabilecek kadar ezberlemişti. Ona bir telefonunun olup olmadığını sormak yerine, açıkça tekrar

görüşmek istediğini söyleyebileceği sayısız ihtimali zihninde defalarca prova etmişti.

Diğer yanı temkinliydi, hatta ondan biraz korkuyordu bile. Karşısındaki adam iri yapılı ve kaslıydı; sabaha karşı saat ikide, hiçbir açıklama yapmadan dairesinin dışında dikiliyordu.

“Bir şey söylesene, salak,” diye bir ses yankılandı sokaktan.

Lily öne eğilip kimin söylediğini görmek için etrafı kolaçan etti ve merdivenlerin dibinde bekleyen aynı irilikte iki adam daha gördü. Çok karanlıktı, fazla bir şey seçemiyordu ama... birinin yüzünde dövme mi vardı gerçekten? Bakışları hemen tekrar Mist’e döndü. O gece evine kadar yürümesine izin verdiği adam kimdi böyle?

Mist’in arkadaşı tarafından edilen sözler sanki adamı harekete geçirdi; yavaşça Lily’ye döndü, daha rahat bir pozisyona geçti. Gözleriyle ona bakar bakmaz Lily yine kaybolup gitti.

“Sana bir mektup yazdım,” dedi Mist.

“Affedersin?” Adam ona böyle bakarken odaklanmakta zorlanıyordu.

Mist posta kutusunu işaret etti. “Orada.”

“Gece ikide bana bir mektup mu getirdin yani?”

“Uyuyor olmanı bekliyordum.”

“Peki *sen* neden uyumuyorsun?”

“Uyku düzenim değişkendir ve çoğunlukla gececiyim.”

Lily göz kırptı. Bu bir şaka mıydı acaba? Adamın ifadesiz yüzünden bir şey anlamak imkânsızdı.

“Seni uyandırmak gibi bir niyetim yoktu.” Mist ayaklarının üzerinde hafifçe yer değiştirdi, gözlerini kaçırdı.

Mist’in bariz rahatsızlığı Lily’yi biraz rahatlattı. Adam, gece vakti balkonuna gelmenin tuhaflığının farkındaydı ve bu, onun orada bulunmasını kabullenmeyi kolaylaştırıyordu.

“Aslında beni uyandırmadın,” dedi Lily. “Uyumakta zorlanıyordum, yani...”

“İyi misin?” diye sordu Mist kaşlarını çatarak. Gözleri onun

gözlerine döndü ve bakışlarının yoğunluğu daha da arttı. Lily, daha önce mümkün olduğunu düşünmezdi ama o bakışlar gerçekten derinleşmişti. "Tehlikede misin?"

"Hayır, tehlikede değilim. Gayet iyiyim." Bu adamın tehlike takıntısı da neydi böyle? Bu ikinci soruşuydu. "Sadece... kötü bir rüya gördüm."

Dediği an pişman oldu. Mist rüyayı sorarsa ne diyeceğini bile bilmiyordu.

Neyse ki sormadı. Mist'in kaşları hâlâ çatıktı, gözlerinde bir soru asılıydı ama bir şey onu susturuyordu. Tüm o doğal karizmasına rağmen, Lily onun da bu etkileşimlerde en az kendisi kadar gergin ve emin olamayan biri olduğunu düşündü. Bu da ona tuhaf bir güven verdi.

Mist konuşmadı. Sadece gözlerini ondan ayırmadan bakmaya devam etti. Lily de karşılık verdi, bakışlarını ondan çekemiyordu.

Tanrım, gözleri gerçekten çok güzeldi. Adamın her şeyi fazlasıyla cezbediciydi. O uzun boyu, geniş omuzları, yüzüne düşen, oğlan çocuğu gibi dağınık siyah saçları...

Tüm hafta boyunca, nasıl olup da ona numarasını sormaya cüret ettiğini -ne kadar beceriksizce olsa da- düşünüp durmuştu. Bu, Lily'nin normalde asla yapmayacağı bir şeydi, Iris'a söylese, muhtemelen inanmazdı. Oysa şimdi tekrar karşısında dururken... Artık nedenini çok iyi biliyordu. Bu adam nereye gitse, muhtemelen kadınlar ona çıkma teklif ediyordu.

İşte bu yüzden, *kapısında* belirmesi daha da tuhaf bir hâl alıyordu.

"Mektubunu okuyabilir miyim?" diye sordu Lily, sırf sessizliği bozmak için.

Mist başını salladı. "Senin için yazdım."

Lily kapının arkasından bir adım dışarı attı. Mist'in geri çekilmesini, ona alan açmasını bekledi ama adam hiç kıpırdamadı. Olduğu yerde kaldı.

Lily, üstünde kısa ve satenimsi geceliğinden daha fazlası olsun isterdi ama bu sıcakta ya onu giyerdi ya da tamamen çıplak kalırdı.

Kalın uyluklarından hep utanırdı, bu yüzden genelde bacaklarını gösteren şeyler giymezdi ama mektuba olan merakı bu tedirginliğini bastırdı.

Kapıyı sonuna kadar açtığı anda, Mist'in tüm duruşu değişti. Vücudu kasıldı ve birdenbire avını gözüne kestirmiş, aç bir yırtıcıya dönüştü. Bakışları Lily'nin bedeninde gezindi, sanki gözleriyle onu yemeye çalışıyordu.

Üstelik bakmaktan hiç çekinmiyordu. Ona gizlice göz atmıyor ya da utanarak gözlerini kaçırmıyordu. Sadece ona bakıyordu. Tümüne.

Lily de... bunu yapmasına izin verdi. Uyluklarına dair güvensizlikleri, bu adamın ona bu şekilde bakışı karşısında tamamen önemsizleşmişti. Gizli davranmamasını seviyordu. Öyle davransaydı, ne düşündüğüne dair en ufak bir fikri bile olmazdı muhtemelen. Oysa ona böyle baktığında, ne düşündüğü konusunda en küçük bir şüphe bile kalmıyordu.

Onu istiyordu. Gerçekten istiyordu. Böyle istenmenin, insanı inanılmaz derecede gururlandırmaması mümkün müydü? Bu kadar aç, bu kadar karanlık bir bakışın hedefi olmak... Sanki her an üstüne atlamamak için kendini zor tutuyormuş gibiydi.

Yine de bu, Lily'nin yıldırım hızıyla posta kutusuna koşup mektubu kaparak yine kapının arkasına sığınmasını engellemedi. Bunu gerçekten yaptı. Mist'in yoğun ilgisini sevmişti, evet ama alışkanlıklar kolay terk edilmiyordu. O tür bir ilgiye hiç alışık değildi.

Mektubu açmak üzereydi ki Mist boğazını temizledi. "Ben gitsem mi?"

Tekrar kararsız görünüyordu. Kendisi oradayken mektubun okunmasını istemediği belliydi. Bu da makuldü.

"Ah. Şey... tamam." Lily'nin içini bir hayal kırıklığı kapladı ama saat iki, bir randevu planlamak için pek de uygun bir zaman değildi. Zaten tüm bu yaşananlar öyle tuhaftı ki, Lily ne düşüneceğini bile bilmiyordu.

Yine de bir şeyi çok iyi biliyordu: Bu adamın bir kez daha hayatından çıkıp gitmesine izin verirse, kendini asla affetmeyecekti.

“Ben...” Yutkundu, cesaretini topladı. “Seni tekrar görebilecek miyim?”

Mist gülümsedi ve bu gülümseme... yıkıcıydı. Lily neredeyse dizlerinin üzerine çökecekti.

“Notumu okumalısın,” dedi adam.

“Tamam.” Lily de gülümsedi. “Okuyacağım.”

“İyi geceler, Lily.”

“İyi geceler.”

Mist başıyla son bir selam verdi, sonra merdivenlerden inip onu bekleyen arkadaşlarının yanına gitti. Lily onun gidişini izledi -ya da daha doğrusu, kash, biçimli kalçasının gidişini izledi- ve elindeki mektupla kendini farkında olmadan yelpazelermiş gibi serinletmeye başladı.

Kendine gelip içeri adım attı ve kapıyı kilitledi. Işığı yaktı, mektubu açtı. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi.

Lily,

Seni evine kadar götürme onurunu bana verdiğin için bir kez daha teşekkür ederim. Telefon numaranı almamış olmamın bir hata olduğunu fark ettim ve bunu şimdi telafi etmek istiyorum. O gece sorduğunda seni yanlış anladığım için pişmanım. Tüm hafta boyunca seni düşündüm ve eğer senin için de uygunsa, seni yeniden görmek isterim. Benimle iletişime geçmeni umuyorum.

Mist

Yanaklarında bir tebessüm oluştu ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi hızla atmaya başladı. *Tüm hafta boyunca beni düşünmüş!* Üstelik gecenin bir vakti, sırf bu mektubu bırakmak için arkadaşlarıyla birlikte gelmişti. Lily mektubu gerçek bir hazineymişçesine göğsüne bastırdı.

O kadar resmî bir dille yazılmıştı ki, sanki 1700’lü yıllardan kalma bir kur yapma mektubuydu ama bu hâliyle ona bayılmıştı. Mist garipti ama aynı zamanda büyüleyici bir şekilde zarıftı. Katı bir kontrol hâliyle bastırılmış, içindeki vahşi bir yaratığı dizginlemeye çalışan bir adam izlenimi veriyordu.

Bu düşünce hem saçma hem de tamamen hayal ürünüydü belki ama onu yine de heyecanlandırıyordu.

Lily erkekler konusunda pek deneyimli biri değildi. Gençliğinde fazla utangaç olduğu için pek flört etmemişti. Kanada'ya göç ettikten sonra ise yaşadığı yas ve stres, böyle şeylerle ilgilenmesine fırsat vermemişti. Artık her şey daha iyiydi belki ama eski güvensizlikleri hâlâ peşini bırakmıyordu. İçine kapanık, sessiz bir insandı. Duygularını fazlasıyla açığa vuruyordu, fazla empati sahibiydi ve bu da zaman zaman başını derde sokabiliyordu.

Şu an Iris yanında olsaydı, ona "Ağırdan al," derdi. "Fazla belli etme, yoksa onu korkutursun, ya da daha kötüsü, kendini incinmeye açık hâle getirirsin." Ancak Iris orada değildi. Mist'in romantik jestinden duyduğu heyecanı bastıracak hâli de yoktu.

Koşar adımlarla mutfığa gitti, telefonunu eline aldı ve mektubun altına yazılmış olan numarayı yeni bir mesaj ekranına yazdı. *Merhaba, ben Lily :)* yazıp gönderdi.

Gönder tuşuna bastığı anda şüpheyeye düştü. Belki de sabaha kadar beklemeliydi. Bu kadar hızlı yazınca çaresiz gibi mi görünüyordu? Belki de içtiği bir iki kadeh alkol, düşünme yetisini bulandırmıştı. Ya bir saçmalık yapıyorsa? Ya her şeyi mahvettiyse-

Telefon titredi. Cevap geldiğini gördüğünde midesi heyecandan altüst oldu.

Merhaba, Lily.

Gülümsemesi genişledi, yüzünü saran saf bir neşeyle mutfakta küçük çaplı bir zafer dansı yaptı. Telefon yeniden titredi.

Korkuttuğum için özür dilerim. Uyuduğumu sanmıştım.

Sorun değil, diye yazdı hızla, parmakları ekranda yarışıyor muş gibiydi. Sadece ilk başta biraz korktum. Sen olduğumu anlayınca geçti.

Üç küçük nokta belirdi, yazmakta olduğunu gösteriyordu. Lily nefesini tuttu. Beklemek sonsuzluk gibi geldi. Hatta saate bile baktı.

Seni yeniden görmek güzeldi, diye cevap geldi sonunda.

Hepsi bu muydu? Ya cevabını düşünmesi uzun sürmüştü ya da gerçekten çok yavaş yazıyordu.

Benim için de, diye cevapladı Lily. Bana ulaştığın için sevindim.

Yine Mist'ten yeni bir mesaj gelene kadar sanki bir çağ atladılar.

Telefonumla ilgili sorduklarını yanlış anladığım için kendimi çok aptal hissettim. Arkadaşım ne demek istediğini sonradan açıkladı.

Lily kahkaha attı. Üzülme. Ben de sorma şeklim yüzünden kendimi çok aptal gibi hissettim. Hiç açık değildim.

Üç küçük nokta yeniden belirdi. Lily heyecanla beklerken gülümsemesi o kadar uzun sürmüştü ki yüzü ağrımaya başlamıştı.

Kendini aptal gibi hissetmemelisin. Noktalar yine göründü. Tanrım, gerçekten yavaş yazıyordu. Bu acı vericiydi. Eğer insanlarla iletişimde daha iyi olsaydım, seni anlardım.

Noktalar tekrar göründü. 'İnsan' demek istememiştim. Bu mesajları silme seçeneği olsaydı keşke.

Yüksek sesle güldü. Bu adam oldukça garipti ama işte tam da bu yüzden çok tatlıydı. Merak etme, ben de insanlarla konuşma konusunda çok iyi değilim, diye yazdı. Ayrıca bence sen gayet iyisin. O gece bana dondurma alman ve eve kadar eşlik etmen çok düşünceliydi.

Bunu yapmak istedim. Seninle biraz daha zaman geçirebilmek için bahane arıyordum.

Tanrım. Böyle devam ederse gerçekten eriyip gidecekti.

O hâlde akıllıca bir iş yapıp numaranı vermen iyi olmuş, diye cevapladı. Artık istediğin zaman mesajlaşabiliriz.

Yine tereddüt etti. Fazla mı ileri gitmişti? Ancak hemen yanıt geldi. Bu çok hoşuma gider.

Benim de, diye yazdı Lily.

Seni tekrar görebilir miyim?

Parmakları ekrandaydı ama yazmadan önce bir an duraksadı. Elbette cevabı evetti fakat bunu nasıl söyleyeceğini bilemedi. Tüm harfleri büyük yazıp, "EVET LÜTFEN," diye bağırarak istemiyordu. Mist yeniden mesaj attı.

Eğer sadece mesajlaşmak istersen, bunu da anlayışla karşılarım.

Hayır, seni görmek isterim, diye yazdı çabucak.

Ne zaman?

Yine tereddüt etti. Yarın derse çok mu çaresiz görünürdü? Belki hangi günlerin uygun olduğunu sorsa daha iyiydi. *"Her zaman müsaitim, ne zaman istersen!"* derse, "hayatımda başka hiçbir şey yok" izlenimi verir miydi?

Yarın?

Gözlerini ekrana dikti. Gerçekten de yarın mı görmek istiyordu? Bu gerçek miydi? Halüsinasyon görmediğini doğrulayan bir mesaj daha geldi. *Ya da bu gece? Çünkü artık gece yarısını geçtik.*

Belki de rüyadayım, diye düşündü Lily. Bu tür şeyler onun başına gelmezdi. Markette tanıştığı yakışıklı adamlar mektup bırakmazdı. Zaten yakışıklı adamlar markete bile gitmezdi.

Ancak artık umursamıyordu. Madem onu yarın görmek istiyordu, neden olmasındı? Zamanını her şeyi sorgulayarak mı geçirecekti? Kendi aptalca güvensizlikleri yüzünden, gayet düzgün görünen bir adamı uzaklaştırmak istemiyordu.

Bu yüzden özgüvensizliklerini yutup cevap yazdı. *Yarın/bu gece harika olur :) Akşam yemeğine bana gelmeye ne dersin?* diye yazdı.

Çok isterim, diye cevap geldi.

7 olur mu?

Olur. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

İçinden çılgılık atmak geliyordu. Yanakları yanıyor, kalbi deli gibi çarpıyordu. Kendine gülüp geçse de bu heyecanını bastıramıyordu.

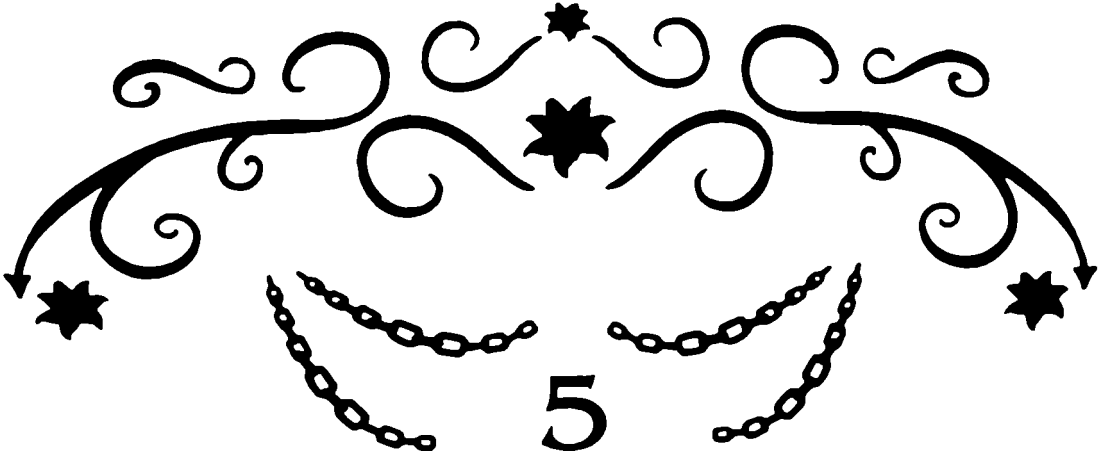
Bu kez pijamalarımınla kapıyı açmayacağım, yazdı, yanına bir gü-lücük ekleyerek.

Noktalar belirdi.

Güzel görünüyordun.

Kalbi ya tamamen durmuştu ya da bulutların içinde sonsuza dek mutlu yaşamak için yerinden fırlayıp göğe uçmuştu. Yarın bir an önce gelmeliydi.

AKŞAM YEMEĞİ VE BİR İBLİS

Kapı zili, yediyi iki dakika geçe çaldı.

“Hay aksi, geldi bile! Kapatmam gerek.”

“Tamam ama sakın anormal derecede hızlı nefes alma.”

Lily gülmeye çalışsa da zorlanıyordu çünkü gerçekten de öyle yapıyordu. İkizi onu fazlasıyla iyi tanıyordu.

“Ayrıca her saat başı mesaj atmayı unutma, yoksa seni kurtarmaya silahlarla geleceğim.”

Iris, Lily’yi ilk buluşmalarında bir yabancıyı evine davet ettiği için azarlamıştı. Onun paranoyak kız kardeşi, bloğun sonundaki parkta beklemekte ısrar etmişti ve Lily’ye herhangi bir terslik sezdiği an mesaj atması için katı talimatlar vermişti.

Lily, dışarıda bir randevunun daha akıllıca olduğunu kabul ediyordu fakat Mist yemeğe gelmeyi kabul ettikten sonra buluşma yerini değiştirmeye cesaret edemediğinden, bu koruyucu önlemlere razı olmuştu.

Aynı zamanda Lily, Mist’ten korkacak hiçbir şeyi olmadığına emindi. İçgüdüleri onun güvenli biri olduğunu söylüyordu. Şey, aslında, içgüdüleri ona çok tehlikeli biri olduğunu söylüyordu ama ona karşı değildi. Bir şekilde, kendisine asla zarar vermeyeceğini biliyordu.

“Silahlarını indir,” diye takıldı ikizine. “Gayet iyi olacağım.”

“Umarım. Yine de herhangi bir şey yolunda gitmezse-”

“Derhâl seni haberdar ederim. Evet, biliyorum. Çocuk değilim, Iris. Hatta senden sadece birkaç dakika küçüğüm.”

Iris’in korumacı tavırları -çoğu zaman boğucu olsa da- başka türlü kolay kolay gösteremediği sevgisinin ifadesiydi. Başlarından geçenler ikisini de değiştirmişti ve Lily bunu ona karşı kullanamazdı.

“Pekâlâ, tamam,” dedi Iris. “Sadece dikkatli olmanı istiyorum.”

“Biliyorum ve olacağım. Şimdi kapatmam gerek!”

Lily telefonu kapattı, boğazında bir yumruyla koridordan geçip kapıya yöneldi. Yol üzerindeki aynanın önünde kısa bir an durup saçlarıyla oynadı, dişlerini onuncu kez kontrol etti. Biraz cesaret göstererek, dizlerinin hemen üzerinde biten ve göğüs dekoltesi olan bir yazlık elbise giymişti. Üstelik kendi tasarımıydı, onunla gurur duyuyordu.

Midesi taklalar atarken aynadan uzaklaştı, kapının kilidini çevirdi ve açtı.

Mist, elinde bir şişe şarapla dışarıda duruyordu. Hatırladığından iki kat daha muhteşemdi. Görüldüğü her seferde daha da yakışıklı oluyordu, bu mümkün olmamalıydı.

Giydiği siyah tişört hem gözlerini öne çıkarıyor hem de dağınık saçlarıyla uyum sağlıyordu. Saçının üst kısmı gelişigüzel bir topuzla toplanmış, alt kısımları omuzlarına dökülüyordu. Ayrıca, derin bronz teniyle keskin bir tezat oluşturan karmaşık geometrik dövmelerle bezenmiş boynu da oldukça dikkat çekiciydi.

“Merhaba,” dedi Lily, sadece onu görmek bile ayak parmaklarına kadar kızarmasını sağlamıştı.

Onun kendisine baktığını hissediyordu çünkü Mist gerçekten de bakıyordu.

Dün geceki gibi utanmazca ve yoğun bir şekilde bakıyordu, öyle ki Lily üstünü başını yırtıp çıplak dolaşma isteği ile yerin dibine geçip yok olma arzusu arasında gidip geliyordu.

“Merhaba.” Mist’in derin sesi omurgasından aşağı ürpermeler gönderdi.

“Bir tür hediye getirmenin gelenek olduğunu duymuştum,” dedi Mist ve şarabı uzattı. Lily’nin gözleri istemsizce onun kolundaki damarların üzerinden geçti.

Gerginliğine rağmen gülmeden edemedi. Ne tuhaf bir konuşma tarzı vardı. “Teşekkür ederim. Lütfen içeri gel.” Şarap şişesini alarak geri çekildi ve Mist’i içeri davet etti.

Mist içeri girer girmez, sanki Lily’nin dairesi birden yarı yarıya küçülmüş gibi oldu. Zaten dar olan antre bir temizlik dolabı kadar kalmıştı ve uzun boylu varlığı, tavan başlarının üstüne çöküyormuş gibi hissettirmişti.

Koridora geçtiler ama pek fark etmedi. Küçük bir ses içinden Iris’in haklı olduğunu fısıldadı. Onu eve davet etmek fazlasıyla mahrem bir tercihti. Dairesi çok küçüktü ve kesinlikle etkileyici değildi. Hem zaten böyle büyü, romantik şeyler asla Lily’nin başına gelmezdi, neden şimdi-

Sus. O sesi bastırdı. O ses, güvensizliklerinin sesiydi. Bu geceyi zehir etmesine izin vermeyecekti. Bu gece sadece Özgüvenli Lily olacaktı.

Mist arkasından koridora adım atarken Lily döndü ve tesadüfen kapının üzerindeki duvara baktı. Belki bir tesadüftü, belki hayal görmüştü ama bir şey değişmiş gibiydi.

Geçen yıl bu daireye taşındığında, Iris çıkış kapısının üstüne bir tür koruma mührü çizmişti, çapı neredeyse otuz santim olan bir işaret. Lily buna sadece Iris’in paranoyası deyip önemsememişti. Zaten geçmişle ilgili hatırlatıcıları görmezden gelmekte üstüne yoktu.

Şimdi o mühre baktığında kaşlarını çattı.

Kan kırmızısıydı. Oysa hep siyah olduğunu hatırlıyordu.

Omuz silkti, gözlerini ondan kaçırdı ve Mist’in bakışlarıyla tekrar karşılaştı. Onun doğrudan bakışı ürkütücü olabilirdi ama Lily ona çekildiği için korkmuyordu. Tanrı’ya şükür, Mist mührü fark etmemiş gibi görünüyordu.

Elindeki şarap şişesini kaldırarak gülümsedi. “Şunu mutfağa bırakayım, sonra da sana evi gezdiririm. Akşam yemeği hazır, ne zaman istersen başlayabiliriz.”

Mutfağa gider gitmez Iris’e hızlıca bir mesaj attı. *Geldi ve her şey yolunda. İstersen artık bekleme.*

Bir an duraksayıp, içinden geldiği gibi ikinci bir mesaj daha yazdı. *Bu arada, kapının üstüne çizdiğin mühür ne işe yarıyor?*

Telefonunu cebine koydu -tüm elbiselerinde cep vardı, tasarımlarının en çok satan özelliği buydu- ve koridor boyunca hızla ilerleyerek Mist’in ön odayı incelemekte olduğunu gördü.

Uzun ve açık alan bir kemerle ikiye ayrılmıştı. Ön taraf oturma odasıydı: bir kanepa, büyük bir pencere, bir kitaplık ve bolca bitki. Arka taraf ise çalışma alanıydı: dikiş makinesi, mankenler, kumaş ruloları, çizimlerini yaptığı ve internet mağazasını yönettiği masa ile bilgisayar.

Ortada tam bir dağınıklık vardı. Aslında oldukça düzenli bir çalışandı ve her işini bitirdiğinde iplik kırıntılarını süpürürdü. Ancak kumaş yığınlarını ve bitmemiş projeleri derleyip toplamanın pek yolu yoktu.

“Burası oturma odası,” dedi Lily gerekmediği hâlde, Mist kitaplığına yaklaşırken.

Mist’in bakışları, Lily’nin geniş çaplı romantik roman koleksiyonunun ve Iris’in ona soyunu benimsetme çabalarıyla verdiği tüm büyü kitaplarının üzerinde gezindi. Meşhur kan doğanlar hakkında biyografiler, temel mühürler için büyü kitapları, tıbbi bitkiler ve kullanımları hakkında rehberler. Lily bunlara neredeyse hiç dokunmamıştı ama romantik romanlar epey yıpranmıştı.

Mist, cadılık kitaplarında biraz daha uzun oyalanarak kitaplığa baktı ama neyse ki yorum yapmadı.

“Arka taraf da çalışma alanım,” dedi Lily, koridora doğru geri çekilirken. Mist’in dikkatini başka yöne çekmeyi umuyordu.

Başarılı olmuştu. Mist doğruldu, kitaplığı geçerek çalışma alanına yöneldi. Orada dikkatle etrafına bakındı, odadaki her eşyayı okunması zor bir ifadeyle inceledi.

Lily huzursuzca kıpırdandı. Bu kadar dikkatli bir bakış karşısında ne düşüneceğini bilemedi. Bir yabancıнын gözünden bakınca, yarım kalmış parçalarla kaplı masayı ve mankenlere iğnelenmiş bitmemiş işleri görüp, “Keşke biraz saha özen göstermiş olsaydım,” diye düşündü.

Mist mankenlerin önünde dondu kaldı, başı hafif yana yatmıştı. Lily ondan bir yorum bekledi ama Mist hiçbir şey söylemedi. Onun yerine, dikiş makinesine doğru yürüdü, eğildi ve onu kokladı.

Gerçekten de *kokladı*. Tıpkı bir hayvan gibi. İçinde bir tedirginlik kıpırtısı yükseldi ve Lily bu hissin, onu markette ilk gördüğünde hissettiği o garip içgüdüyle aynı olduğunu fark etti. Mist’te öyle... başka bir şeye ait, insan dışı bir şeyler vardı.

Ancak bu saçmaydı.

Mist doğruldu ve Lily’ye döndü. “Bu aygıt nedir?”

Tam o sırada telefon cebinde titredi ama umursamadı. “Bir dikiş makinesi.” Bunu bilmemesi nasıl mümkün olabilirdi?

Mist mankenlere baktı, gözlerini kısmıştı. “Neden başsız kadın heykellerin var?”

Lily kahkaha attı. “Onlar manken. Üzerinde kıyafet tasarlamak için kullanıyorum. Hiç vitrinlerde görmedin mi?”

Mist’in ifadesi yumuşadı, anlamış gibiydi. “Gördüm. Şimdi anladım. Sen bir kıyafet yapıcısısın.”

“Tam olarak öyle.” Bu kadarını göz gezdirmeyle anlayamaması hâlâ garipti. “Dikiş makinesi ve tüm kumaşlar bunun için.” Onunla yarı yarıya dalga geçiyordu, o kadar barizdi ki açıklamasına gerek bile yoktu.

Ancak görünüşe göre, gerek vardı. “Sen bir sanatçısın,” dedi Mist ve yanılmıyorsa sesi neredeyse huşu doluydu.

“Şey, evet. Sanırım öyle denebilir.”

“Ne tür kıyafetler yapıyorsun?”

“Genelde büyük bedene sahip kadınlar için tasarım yapıyorum. Eskiden kendi bedenime uygun, sevdiğim tarzda kıyafet bulmak çok zordu. Ben de kendim yapmaya karar verdim.”

Mist'in gözleri bedeninde gezindi ve bakışlarındaki sıcaklık yanaklarını kızarttı, midesinde kelebekler uçuştı. "Bedenini çok beğeniyorum." Mist'in boğuk sesiyle sanki kalbi bir an durdu.

"Ah, şey... teşekkür ederim." Yanakları yeniden alev alev yanıyordu.

Negatif Lily tekrar kutusundan çıkmak için tırmanıyordu. *Şimdi böyle diyebilir ama bekle. Birkaç ay sonra seni diyetle zorlamaya başlayacak, tıpkı son çıktığın adam gibi...*

Mist hâlâ ona bakıyordu, ancak içindeki çekim ve arzu, zihninde gezinen aptalca özgüvensiz fısıltılar yüzünden zayıflamaya başlamıştı. Kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı.

"Gidip biraz şarap koyayım!" diye atıldı ve hızla arkasını dönerek odadan kaçtı.

Mutfakta telefonunun tekrar titrediğini hissedince cebinden çıkarıp Iris'ten gelen mesajları okudu. *Bu, doğaüstü varlıkların yakınında olup olmadığını haber veren bir sinyal tılsımı. Bunu şimdi neden soruyorsun?*

İkinci mesaj daha da endişeliydi. *Bir şey mi oldu? İyi misin? Hemen cevap ver, yoksa geliyorum.*

İçinde o küçük şüphe kıvılcımı tekrar canlandı ama hemen bastırdı. Iris'in paranoyasına göz devirdi ve hızla yanıtladı. *Hayır, sakın gelme! Sadece merak ettim çünkü tılsım koyu kırmızı ama önceden siyah gibiydi. Muhtemelen hayal görüyorumdur. Lütfen panik yapma, her şey yolunda. Gitmem lazım!*

Artık ablasının aşırı korumacılığına boyun eğmeyeceğine karar verdi, telefonunu sessize aldı ve tezgâha fırlattı. Sonra dolabı açıp kadehlere ulaşmak için ayaklarının ucuna yükseldi-

Arkasında bir varlık hissederek donup kaldı.

Mist. Onun hareket ettiğini duymamıştı. Hatta nefesini bile duymuyordu ama orada olduğundan şüphesi yoktu.

Kalbi göğsünde deli gibi atarken, ayaklarının üzerine yavaşça indi. Şarap kadehleri artık umurunda değildi.

"Beni korkuttun," diye fısıldadı arkasını dönmeden.

Mist'in arkasından bir adım yaklaştığını hissetti. Birbirlerine dokunmuyor olsalar da Lily arkasına biraz kıpırdasa bedenleri çarpışacaktı. Pürüzlü parmak uçları saçlarını bir yana süpürdü ve Lily neredeyse bayılıyordu.

"Benden asla kaçmamalısın."

Sesi kısık bir mırıltıydı ama içindeki o hırıltılı ton hiç kaybolmamıştı. Bu ses kulağının hemen yanında yankılanıyordu. Boynundaki ve kollarındaki tüyler diken diken oldu.

"Seninle birlikteyken içgüdülerime karşı koymak zor," dedi Mist.

"H-hangi içgüdüler?" Nefesi düzensizdi, göz kapakları titriyordu.

"Avlamak," dedi Mist. "Ele geçirmek ve boyun eğdirmek."

Saçlarını bir kez daha geriye itti. Teninde nefesini hissettiği an, Mist boynuna burnunu bastırdı. Bu kez aldığı derin soluğu açıkça duydu.

Onu *kokluyordu*.

Hayvansıydı. İnsan dışıydı. Tuhaftı ve... alt karnındaki kaslar aniden sıkıştı, arzusunu bastırmak mümkün değildi.

"Kokun... sarhoş edici," dedi Mist.

Lily ellerini tezgâhta kenarlara bastırıp sıkıca kavradı, yoksa düşecekti. Tanrım, bu tam bir delilikti ama onu öpmesini istiyordu. Arkasını dönüp ona yaslanmak ve düşünmeden öpülmek istiyordu.

Neden istemesindi ki? Seksi, vahşi bir adam mutfağında onu kokluyor ve "sarhoş edici" olduğunu söylüyordu. Böyle bir anı mahvetmek aptallık olurdu.

Cesaretini toplayarak dönmeye başladı...

Tam o anda Mist, boynunun açıkta kalan kısmını dişleriyle kavradı ve hırladı. *Hırladı*.

Yalnızca oraya dokunmuştu, dişleri tenine hafifçe bastırıyordu. Lily donup kaldı. Bunun kaçmaması için bir uyarı olduğunu anlıyordu. Hangi insan böyle davranırdı? Daha önce hiçbir erkek

böyle bir şey yapmamıştı. Yapan olsaydı, muhtemelen yüzüne güler ya da bir tokat patlatırdı. Ancak Mist'le ilgili bir şey onu diğer erkeklerden çok farklı kılıyordu. Bu hareket, onun için içgüdüsel görünüyordu.

Tuhaflığı, Lily'nin arzusunu bastırmak yerine alevlendirmişti.

“Hiçbir yere gitmiyorum,” diye fısıldadı. “Söz veriyorum.”

Dişleri teninden çekildi. Lily, bunun bir taviz olduğunu içgüdüsel olarak anladı ve doğru karar olduğunu ona kanıtlamak istedi. *Bu hiç mantıklı değil, Lily.*

Yine de umurumda değil, dedi kendi kendine.

Cesaretini hâlâ yitirmemişken, yavaşça döndü ve yüzünü Mist'e çevirdi.

Başını kaldırıp ona baktı ve kalbi tekledi. *Gözleri...* Kesinlikle dünyaya ait değildi. Amber parıltısı biraz fazlaydı. Aslında, Mist'in her hâli dünyevi gerçeklikten uzaktı. Başının eğilişi, iri cüssesine rağmen akıcı hareketleri...

Sanki bunu göstermek istercesine, Mist'in burun delikleri hafifçe genişledi ve Lily onun bir kez daha kendisini kokladığını anladı. Bakışındaki sıcaklığa bakılırsa, hâlâ “sarhoş edici” buluyordu.

Bu garipliğin büyüüne tamamen kapılan Lily, ona doğru eğildi. Göğüsleri Mist'in sert gövdesine değdiği anda nefesi kesildi ve Mist tekrar hırladı.

İlk kez, evine davet ettiği bu adamın tam olarak ne tür bir insan olduğunu sorgulamaya başladı. Ayrıca onun gerçekten bir “insan” olup olmadığını...

Ancak şu anda ne olduğu hiç umurumda değildi. Belki sonra, aklı başına geldiğinde düşünecekti ama şu an akıl çok uzak bir yerdeydi. Başını kaldırdı ve Mist onun seviyesine eğildi.

O kadar yakışıklıydı ki, nefesini kesti ve onu öpecekti. Zihninin bir köşesinde, bir versiyonu daireler çizerek koşuyor, zil çalıyor ve çıldırmış gibi bağıırıyordu: *Beni öpecek, beni öpecek, beni öpecek-*

Sonra öptü. Dudakları kısa süreliğine birbirine değdi ve Lily'nin tüm düşünceleri durdu. Bu tam anlamıyla bir öpücük değildi;

daha çok bir dokunuş, bir tatma gibiydi. Başını döndürmüştü ama daha fazlasını istiyordu. Delicesine bir öpücük, nefessiz bırakacak bir ihtiras ...

Biraz daha yaklaştı, sunduğu şeyi kabul etmesine teşvik eder-miş gibiydi. Mist yeniden hırladı. Nefes alamıyordu ama aynı za-manda fazla oksijen almaktan da başı dönüyordu.

Mist ikinci kez eğildiğinde, Lily öpücüğü yarıda bırakmadı. Dudaklarını tamamen onun dudaklarına bastırdı. Mist'in dudakları yumuşak, sıcak ve akıl almaz derecede lezzetliydi. Bu mükemmel anı tüm ayrıntılarıyla hissedebilmesi için zaman durmuştu. Mist bu kez karşılık verdi. Başını yana eğdi, dudaklarının Lily'yle daha iyi bir araya gelmesini sağladı.

Sonra geri çekildi.

“Tadın ...” Gözleri, Lily'nin gözleriyle dudakları arasında gidip geldi. Aç görünüyordu. Başka türlü tanımlanamazdı. “Daha fazlasını istiyorum.”

“Bir daha öp beni.” Bu onun sesi miydi? Bu kendine güvenli, baştan çıkarıcı sesi gerçekten o mu çıkarmıştı?

Mist'in gözlerinde vahşi bir parıltı belirdi. Gözleri artık amber değildi, neredeyse sarıya dönmüştü. Bir kez daha dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Bu sefer yumuşaklık ya da tereddüt yoktu. Bu sefer bir sahiplenme vardı. Parmakları Lily'nin saçlarına daldı, saç derisini nazikçe ama sıkıca kavradı.

Tırnaklarının sivri uçları ... Neredeyse pençeye benziyordu.

Ancak hiç önemi yoktu. Lily öpücükte kaybolmuştu; Mist'in bedeninde, kokusunda ... Evet, kokusunda. Onun gibi vahşi oluyordu sanki. Mist'in boynuna başını gömüp onu koklamak istedi.

Mist ileri adım attı, Lily tezgâha dayanana kadar öne ilerledi. Mist eğildi, daha derin bir öpücük için başını doğru açığa getirdi.

Lily'nin boynu gerildi ama Mist onu saçlarından tuttuğu için kaçacak yeri yoktu. Kaçmak istemiyordu zaten. Mist'in dokunuşunda bir teslimiyet çağrısı vardı ve Lily gönüllüce teslim oldu.

Mist öpücüğü bir kez daha bıraktı, Lily çaresiz bir soluk aldı.

Başı dönüyordu ama gözleri hâlâ onun dudaklarına kilitliydi. Onları tekrar istemişti.

“Seni gördüğüm ilk andan beri bunu yapmak istedim,” dedi Mist kısık bir sesle.

Başka zaman olsa, bu sözleri alır ve zihninde tekrar tekrar oynatırdı. Oysa şu anda zihni sağlıklı çalışmıyordu. Tek söyleyebildiği kelime, “Evet,” oldu. Nefes nefese ve fazlasıyla arzulu bir şekilde.

Mist bunu sevmişti belli ki, gözleri karardı ve Lily’nin dile getirmedeği isteğini yerine getirdi. Bu kez dudakları aralandı ve dili Lily’nin ağzına dokundu.

Lily bir nefes daha aldı. Bu his, doğrudan bacaklarının arasına yöneldi. Ayakta durabilmek için Mist’in kaslı kollarına tutundu. Mist tekrar dilini uzattığında, Lily de cesaretini topladı ve kendi dilini uzattı. Birbirlerine değdiler. His daha da yoğunlaştı. Sıcak, parlak ve titreşimliydi.

Mist tekrar hırladı.

Tanrım, o ses... Onun sonu olacaktı. Cesareti iyice artan Lily, ellerini Mist’in omuzlarına kaydırды, sonra boynunun etrafına dolağı. Kendine doğru çekti. Dilleri, dudakları arasında dans ediyordu.

Lily uzun süredir nefes almıyordu ama şu an oksijene değil, Mist’in öpücüklerine ihtiyacı vardı. Bayılmayı göze alırdı, yeter ki bu an bitmesindi.

Mist daha da bastırdı, Lily’nin omurgası tezgâha gömüldü ama umurunda değildi. Boy farkı nedeniyle açılar tuhaftı, Mist bunu fark etti. Büyük elleri Lily’nin belinden aşağı kaydı, sonra kalçalarını kavradı.

Lily iç çekti, Mist onu kolayca kaldırdı ve tezgâhın üzerine oturttu. Demek ki işler ilerliyordu. Lily tamamen hazırды. Bacaklarını Mist’in kalçalarının etrafına sardı ve onu kendine çekti.

Bedenleri çarpıştı ve Mist’in pantolonundaki sert, uzun çıkıntıyı doğrudan bacaklarının arasında hissetti. Neredeyse bayılıyordu. Hayır, neredeyse orgazm olacaktı. Belki ikisi birden. Bayıltıcı bir orgazm.

Mist tekrar hırladı ve ağzı boğazına inip yalarken, emerken, ısırırken Lily başını geriye yatırdı. *Isırırken.* Isırmayı kesinlikle seviyordu. Dişlerini Lily'nin yumuşak boynuna geçiriyor ve hırbyordu. Bu vahşiydi. Aynı zamanda, şimdiye dek başına gelen en seksi şeydi.

Mist'in göğüslerini ısırmasını istiyordu. Teninde izler bırakmasını istiyordu. Elbisesini yırtmasını, onu yere yatırmasını ve oracıkta sahiplenmesini istiyordu.

Yemeğin canı cehennemeydi. Kibarca sohbetlerin, ağırdan almanın, temkinli adımların canı cehennemeydi. O, bir orman tanrçası gibi dolunay altında, çimenlerin üzerinde, vahşi bir şekilde sahiplenilmek istiyordu.

Mist'in dişleri omzuna saplanmıştı. Elleri elbisesinin altından, çıplak uyluklarına kayıyordu. Lily dokunuşuyla inledi. Ellerini Mist'in tişörtünün yakasından içeri soktu, tırnaklarını sırt kaslarına geçirdi.

Mist hâlâ ona bastırıyordu, Lily de kalçalarını ona doğru döndürdü. Artık ne kadar ileri gittiğini, ileri gitmenin ne demek olduğunu umursamıyordu. Mist'in iç geçiren homurtusuna bakılırsa o da hiç umursamıyordu.

Artık Mist'in elleri elbisesinin içinde, kalçalarında idi. Onu kendine çekti. Bu temas, Lily'nin içini kavuran, merkezine yayılan bir ateş dalgası gibi hissettirdi. Bir kez daha kalçalarını ona doğru kıvrırdı ve o an anladı. Sadece öpücükle bile orgazm olabilirdi.

"Mist," diye inledi, onun aç gözlü dudakları sağ kulağının hemen altındaki teni tüketirken.

Mist, adını duyunca hırladı ve başını kaldırıp onun dudaklarını buldu. Yeniden birbirlerine kenetlendiler, Lily kalçalarını düşünce-sizce döndürürken dilleri birbirine dolandı.

Yine: Hayatında başına gelen en seksi şey buydu.

"Lily," diye inledi Mist, derin ve nefessiz bir iç çekişle, bu da genç kadının yeniden inlemesine neden oldu. "Sen benim-"

Birdenbire cümlesini yarıda kesti.

Başını hızla çevirerek bir yana döndü ve koridora doğru baktı.

Tüm havası, tüm hâli bir anda değişmişti. Az önce ona odaklanmış olan o yoğun ilgi, şimdi baktığı noktaya yönelmişti. Lily'yi saran kolları daha da sıkılaştı, onu neredeyse tamamen kucakladı.

“Biri burada,” diye hırladı, düşük ve ölümcül bir tonla.

Lily, başı hâlâ hazla ve bu ani atmosfer değişimiyle dönerken, Mist'in güçlü omuzlarına tutundu. “Hiçbir şey duymuyorum.”

“Kokusunu alıyorum.” Onu daha da yakına çekti, sanki dışarıdaki bir tehditten koruyormuş gibi.

Kokusunu mu alıyordu? Elbette koku alma duyusu bu kadar güçlü olamazdı. “Sanmıyorum-”

Ön kapıda bir gürültü koptu.

Lily hızla Mist'e bakarken kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi. Mist'in göğsünden yeni bir hırlama daha yükseldi, bu sefer baştan çıkarıcı değil, ürkütücüydü. Bunu nasıl önceden bilebilmişti? Ayrıca kapıda kim-

“Benim! Aç kapıyı!” Iris'in sesi, koridordan zorlukla da olsa ulaştı.

Hayır. Olamaz. Gözlerini yumdu ve inledi. “Kız kardeşim.” Bu kız kardeş az sonra ciddi şekilde fırça yiyecekti.

Mist'in bedeninden bir miktar gerginlik gitse de hepsi gitmemişti. “Kan bağı olan biri mi geldi?”

“Evet ve onu öldüreceğim.” Ona bir daha rahatsız etmemesini söylemişti ve son mesajın üzerinden bir saat bile geçmemişti. Bu yüzden, bahanesi de yoktu. “Onu halledip hemen geri döneceğim.”

Ancak Mist onu bırakmadı; tam tersine, sanki içinde bir savaş veriyormuş gibi dondu kaldı. Kolları yeniden sıkılaştı, dış dünyadan saklamak istemişçesine onu kendi bedeninin içinde gizlemeye çalıştı.

Bu yine o “içgüdüler” meselesi miydi? Onu bırakırsa kaçıyor-muş gibi hissedecek ve peşinden gitme arzusu mu tetiklenecekti?

Böyle bir düşünceye gülüp geçmesi gerekirdi ama garip şekilde, onu yatıştırma ihtiyacı hissetti.

“Hemen döneceğim,” diye tekrarladı yumuşak bir sesle. “Söz.”

Bakışlarını onun kısılmış gözlerinde tuttu, oradaki çatışmayı açıkça görüyordu. Onu yatıştırmak, Mist’e kaçmaya niyeti olmadığını göstermek istercesine kaslarının hepsini gevşetti. Lily’nin bu gönüllü teslimiyeti Mist’in gerginliğini bir nebze hafifletti ve uzun bir sessizliğin ardından sonunda onu serbest bıraktı.

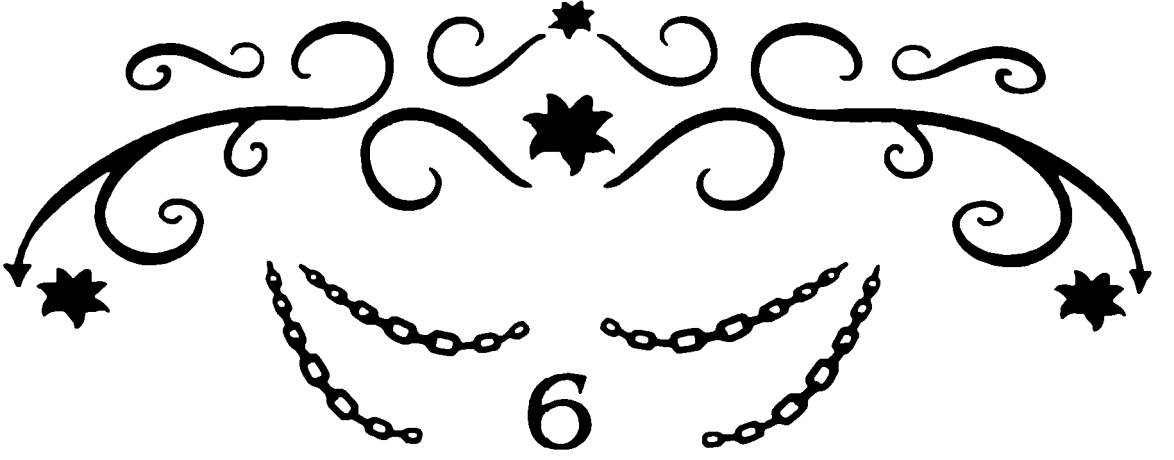
Mist’in bu rızası, Lily’nin yüzünde memnun bir gülümsemeye neden oldu, her ne kadar bu kesinlikle mantıklı olmasa da. Bu yaşananların hiçbiri mantıklı değildi. Mist bir alfa kurt değildi, çiftleşme ritüelinde de değildi. O sadece bir adamdı ve insan erkeklerin vahşi içgüdüleri yoktu. Bu fikir, başlı başına gülünçtü.

Yine de o histen kurtulamıyordu ve Mist’in kendisine güvenmesini istiyordu. Akşam yemeği için hazırladığı masaya yöneldi, ortadaki buketten bir zambak kopardı.

“Hemen döneceğim,” dedi ve çiçeği ona uzattı. Bir sözün sembolü olarak.

Mist’in bakışları yoğunlaştı. Lily’nin uzattığı çiçeğe baktı. Ardından, parmaklarını sapın etrafına sarıp çiçeği göğsüne bastırdı, tıpkı az önce onu da aynı şekilde kucakladığı gibi.

Lily ne yaptığını, Mist’in neden böyle davrandığını ya da neden onun tarafından yanlış anlaşılacak istemediğini bilmiyordu. Ancak tüm bunlar, şu an için hiç de önemli değildi. Mist’in bakışlarında aradığı şeyi -güvensizlik değil, kabul- görünceye kadar bekledi. Sonra, kapıyı açmak üzere hızla koridora doğru ilerledi.

DÜŞMANINI TANI

O burada ve her şey yolunda. Beklemek zorunda değilsin, istersen gidebilirsin.

Iris Donovan hiçbir yere gitmiyordu. Kız kardeşinin buluşması boyunca yakınlarda kalmakta ısrar etmişti ve fikrini değiştirmeye de niyeti yoktu. Lily onun paranoyak olduğunu söylüyordu ama Iris'in çok sağlam bir gerekçesi vardı, ikizinin bilmediği bir gerekçe.

İrlanda'dan ayrıldıkları günden beri, annesiyle babasının bıraktığı işi devam ettirmeyi ve hem kendisini hem de kız kardeşini korumayı kendine görev edinmişti. Yalan söylemenin verdiği suçluluk duygusu içini kemiriyordu ama artık geri dönmenin bir yolu da yoktu. Her şeyin içine fazlasıyla batmıştı.

Bu yüzden de Lily'nin sokağının sonunda yer alan parkta bir salıncağa oturmuş, kulaklıklarını takmış, dünyanın en iyi grubu *Rage Against the Machine*'i dinleyerek kendini gaza getirmeye başlamıştı. Kapüşonu başında, başı önünde, tam bir serseri gibi parkta oyalanıyordu.

Mavi saçlı, dövmele bir kadındı ve öfke dolu müzikleri seviyordu.

Ona klişe diyebilirdiniz, umurunda bile değildi.

Bildiği tek şey, Rage'in ona kendini yenilmez

hissettirdiğiydi. Onları dinlemek, sanki parmak uçlarından ateş fırlatabilecekmiş ve iblislerin başını kesebilecekmiş gibi hissettiriyordu. Hayatının karanlık zamanlarını atlatması konusunda kendisine verdiği güç için o gruba daima minnettar olacaktı.

Telefonu elinde titreşti. Lily'den bir mesaj daha gelmişti. *Bu arada, kapımın üstüne koyduğun o koruma işareti ne işe yarıyor?*

Iris'in kalbi anında küt küt atmaya başladı, kaygıları yükseldi. Lily bunu neden şimdi soruyordu? Ayağa fırlamak ve kız kardeşini kurtarmak için hamle yaptı ama sonra durdu, kendini mantıklı olmaya zorladı.

Sakinleşmesi gerekiyordu. Bu aşırı korumacılığıyla ince bir çizgide yürüyordu ve fazla bastırırsa, bir noktada Lily karşılık vermeye başlayacaktı. Belki de Lily sadece merak etmişti. Onun içgüdüleri iyiydi. Endişelenecek bir şey olsaydı mutlaka belirtirdi.

Bu, doğaüstü varlıkların yakınında olup olmadığını haber veren bir sinyal tılsımı, diye yanıtladı Iris. Bunu şimdi neden soruyorsun?

Makul cevabından memnun kalan Iris, Lily'ye yanıt vermesi için beş dakika tanımaya karar verdi. Ardından Rage'in sesini tekrar açtı ve rahatlamaya çalıştı.

Bir an sonra, havadaki keskin sigara kokusu dikkatini çekti. Hep tetikte olan biri olarak, salıncaktaki pozisyonunu değiştirmeden müziği durdurdu ve etrafını dinlemeye başladı.

Kapüşonunun kenarından etrafa göz attığında, parktan kendisine doğru yaklaşan bir adam gördü. Üzerinde bol kesim bir atlet, yüksek bilekli spor ayakkabılar vardı, şapkasını ters takmıştı. Tam bir serseriye benziyordu, tıpkı onun gibi. Zihninin bir köşesinde derin mevzulara takılan tarafı, onun da bir rol mü oynadığını merak etti.

Adam bir sokak lambasının altında durduğunda, Iris onun yüzünü daha net görebildi. Gözleri hayranlıkla açıldı.

Lanet olsun, adam taş gibiydi. Üstelik dövmelerle kaplıydı. Sadece kolları ya da boynunda bir iki tane değildi. *Tamamen.* Derisinin her santimi. Hatta yüzünün yarısı bile.

Lanet olsun, bu bayağı ateşliydi.

Aniden tiz bir telefon hoparlöründen patlayan öfkeli hip-hop sesi geceyi delip geçti ve Iris kendi kendine gülümsedi. Belli ki ince zevkli bir adamdı. Sigarasını seksi dudaklarının arasına kıstırdı -alt dudağındaki çift halka *piercing* sayesinde daha da seksi hâle gelen dudaklar- ve cebinden telefonunu çıkardı.

Kendi telefonuna gömülmüş gibi davranarak onu dinlemeye devam etti. Nedense, adamın söylediklerini duyması önemliymiş gibi hissediyordu. Ya da belki sadece adamın taş gibi oluşundandı çünkü pek dışarı çıkan biri değildi.

Yaklaşmaya niyeti yoktu zaten, flört edecek ya da takılacak ruh hâlinde değildi. Antoine'ı hayatından nihayet çıkardıktan sonra, erkeklerden bir süre uzak durması gerekiyordu. Evini yeni geri almıştı ve zavallı Grimalkin, ayrılık kavgasından dolayı hâlâ travmalıydı.

"Neredesin sen?" dedi adam telefonda, Iris kendini yelpazelememek için zor tuttu. Ne diyebilirdi ki? Ağzı bozuk, dövmeli serse-riler onun zayıf noktasıydı.

"Sikimde değil. Çabuk gel buraya. Sıkıntıdan patladım."

Tanrım, bu şekilde küfretmesini duymak bile tahrik ediciydi.

"Biliyorum, saçma ama Mist'e yakın duracağımı söyledim. Kız-la buluşmasında olur da onu koklamaya falan başlarsa durumu to-parlayayım diye." Sigarasından derin bir nefes çekti. "Siktir git, iyi biri değilim. Sadece... yardım ediyorum. Kes sesini."

Iris'in tüm vücudu kasıldı. *Mist*, kız kardeşi Lily'nin buluştuğu ada-mın ismiydi. Şu an bu parkta olmasının sebebi de oydu. Demek ki bu adam onun arkadaşıydı. Lily'nin, yüzü dövmelerle kaplı adamlardan oluşan bir arkadaş çevresi olan biriyle çıkıyor olması hoşuna gitmemişti.

Ayrıca neden bu Dövmeli Yüz, Mist'in durumu toparlamaya ih-tiyaç duyabileceğini düşünüyordu ki? Gözleri kısıldı. Bu *Mist* denen herif kardeşine zarar vermeye kalkarsa ona gününü gösterecekti.

Lily'ye bir mesaj daha attı, panik duygusuna artık karşı koyamı-yordu. *Bir şey mi oldu? İyi misin? Hemen cevap ver, yoksa geliyorum.*

Lily'den neredeyse anında yanıt geldi. *Hayır, sakın gelme! Sa-*

dece merak ettim çünkü tılsım koyu kırmızı ama önceden siyah gibiydi. Muhtemelen hayal görüyorumdur. Lütfen panik yapma, her şey yolunda. Gitmem lazım!

Bu sırada Dövmeli Yüz hâlâ telefonda konuşuyordu. “Şu Paimon muhabbeti beni fena sarstı. Bunun ona pek bir faydası olmayacak belki ama ... bir şey yapmam gerekiyordu, anlıyor musun?”

Zaman sanki bir anda durdu. Birkaç şey aynı anda kafasında yankılandı. Herif az önce *Paimon* adını zikretmişti ve Lily’nin sinyal koruması kırmızıya dönmüştü.

Paimon = iblis. Kırmızı = iblis.

Lanet olası iblisler.

Kız kardeşinin evinde bir iblis vardı. Büyük ihtimalle, karşısında duran bu adam da bir diğerydi.

Tüm bu yıllar boyunca kaçmalarına, aldığı önlemlere, yaptığı korumalara, büyülere rağmen ... bulunmuşlardı.

Salıncaktan fırlayıp Lily’nin evine doğru koşmaya başlaması bir oldu.

Lily koridorda öfkeyle yürüdü. Hem kız kardeşine sinirliydi hem de hayatında hiç olmadığı kadar tahrik olmuş hissediyordu. Kalbi hızla atarken vücut ısısı bin dereceyi bulmuş gibiydi ve şimdiye dek gördüğü en çekici adam mutfağında duruyordu.

Biraz vahşi olmasının ne önemi vardı? Şu koklama ve ısırma meselesi onu fena hâlde etkiliyordu.

Kapıyı hızla açtı. “Burada ne işin var? Sana iyi olduğumu söylemiştim!”

Iris kapüşonunu geri itti ve Lily, kız kardeşinin gözlerindeki gerçek korkuyu fark edince bir an duraksadı. “Mühür kırmızı mıydı? Emin misin?”

“Kırmızıdan çok bordo gibiydi ama evet. Neden bu kadar- Hey!”

Iris onun kolunu yakalayıp dışarı çekti, kapıyı da arkalarından çarparak kapattı.

Lily daha ne olduğunu anlayamadan, Iris zaten kanayan parmağının ucunu ön kapının ortasındaki yeni bir mühür üzerine bastırdı.

“Ne halt ediyorsun sen?” Bu çılgın cadı, kapıyı çalmadan önce dışarıda saklanıp sihirli işaret mi çizmişti? “Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Eğer sinyal mührü kırmızıya döndüyse, bu evinde bir iblis olduğu anlamına gelir.”

Lily içten içe buz keserken bile alayla güldü. “Bu saçmalık Mist-”

“Bir iblis, Lil. Parkta yüz dövmeleleri olan başka biri daha vardı. Telefonla konuşuyordu. Paimon’dan bahsetti; aşırı güçlü bir-”

“İnanılmazsın!” Lily ellerini havaya kaldırdı. “Gelip bu paranoyak hezeyanlarıyla yıllar sonraki ilk randevumu mahvettiğine inanamıyorum! Beni yalnız ve sefil bırakmak için elinden geleni yapıyorsun!”

“Paranoyak değilim, Lil! O bir iblis. Mühür yalan söylemez. Kırmızıysa, bu evde bir iblis var demektir. Nokta. Ayrıca onu az önce tuzağa düşürdüm.” Kapıdaki simgeyi işaret etti.

“Sen... ne yaptın?”

“Onu tuzağa düşürdüm.”

“Onu *tuzağa* mı düşürdün?”

Iris başını salladı, gözlerinde uğursuz bir parıltı vardı. “Sadece tek katmanlı bir hapis mührü çünkü arka kapıya dolaşacak zamanım yoktu ama yeterince güçlü olmalı. Sen dışarı çıkar çıkmaz, kanımla aktive ettim. İblis şimdi içeride hapsedildi.”

Lily ağzı açık bir şekilde kardeşine baktı.

“Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Lil?” Gözleri çarpık bir heyecanla parladı. “Gerçek bir iblis yakaladım. Onu öldürmenin bir yolunu bulacağım.”

Hayır. Bu fazlaydı. Iris haddini fazlasıyla aşmıştı. Mist gerçekten bir iblis olsa bile -ki Lily bundan hiç de emin değildi- onu soğukkanlılıkla öldürmesine asla izin veremezdi.

Yine de korkmakta haklıydılar. İnsanlar, doğaları gereği göksel koruma altındaydı; ta ki doğaüstüyle uğraşmaya karar verene kadar. Kanla doğmuş cadılar ise doğdukları andan itibaren doğaüstü sayıldıklarından, göksel korumadan muaftılar. Bu, onlara güç veren kanlarındaki şey yüzündendi.

Ayrıca eski bir efsaneye göre, ilk kan doğumlular bir insanla bir iblisin çocuğuydu. Bu da iblislerin üreyememesi nedeniyle imkânsızdı.

Her ne olursa olsun, iblisler cadıları öldürebilirdi ve bu kuralı çiğnemek anlamına gelmezdi. Cennet de bu duruma müdahale etmezdi.

Eğer Mist gerçekten bir iblisse, Lily'nin hayatına bir yalanla, onu kandırmak amacıyla girmişti. Ne olduğunu anlarsa, sadece eğlence olsun diye onu öldürebilirdi. Bu düşünce kanını dondurdu ve kalbini paramparça etti.

Yine de onun ölümünü istemiyordu. Hiçbir yaratığın öldürülmesini onaylamıyordu. Kendisine zayıf ya da cesaretsiz denmesi umurunda değildi. Ne olursa olsun, o bir katil değildi ve Iris'in bu yola girmesine izin veremezdi.

"Iris, beni dinle," dedi başı dönerek. "Böyle kafana göre hareket edemezsin-"

Sözünü yarıda kesti çünkü ön kapı açıldı.

Mist orada duruyor, onları izliyordu, elinde hâlâ Lily'nin verdiği zambak vardı.

Lily ve Iris donup kaldı. Ne kadarını duymuştu? Gerçekten bir iblis miydi? Saldıracak mıydı?

Ancak saldıramazdı. Hapis mührü vardı. Hapsolmuştu. Bunun iyi bir şey olup olmadığından da emin değildi. Bir iblisi kızdırmanın kesin yollarından biri de buydu.

Mist elini kaldırdığında Lily irkildi. Avucunu dümdüz uzatıp neredeyse görünmez bir duvara dokunuyormuş gibi yaptı.

Bariyer. Avuç içi temas ettiğinde, enerji yüzeyinde dalgalandı. Temas ettiği yerde yeşil bir ışık parladı. Zaman büyüsünün rengi.

Eğitimsiz bir göz bunu fark etmeyebilirdi ama Lily'yle Iris mührün titreşen güç alanını görebiliyordu.

Tanrım, gerçekten bir iblisti.

Bariyere bastırdı. İkisi birden gerildi ama mühür dayanıyordu.

"Hapsoldun." Iris'in sesi sertti ama sesindeki titreme gerginliğini ele veriyordu. "Buradan sağ çıkmak istiyorsan, kim olduğunu ve kardeşimden ne istediğini hemen söyleyeceksin."

Mist cevap vermedi. Başını hafifçe yana eğmiş, Iris'e dikkatle bakıyordu. Elini indirdi ve bir adım öne çıktı.

Omzunu bariyere dayayıp tekrar itti. Yeşil ışık kolundan aşağı süzüldü, mühür onu elektrikle çarpıyordu. Acının şiddeti dayanılmaz olmalıydı ama çenesindeki seğirme dışında bunu belli etmedi.

"Bunu kıramazsın," dedi Iris. "Yani vazgeçsen iyi olur-"

Mist doğruca içinden geçti.

İlk olarak omzu mührü deldi ve hafifçe sendeledi. Sonra kendini toparlayıp eşiği geçti, kapı önündeki hoş geldin paspasında durdu ve gözlerini onlara dikti.

Iris boğuk bir ses çıkardı. "N-nasıl...?"

Amber gözleri fazla parlak olan Mist, Iris'in şok içindeki yüzüne baktı. Lily'nin kalbi öyle şiddetle atıyordu ki, başka bir şey duymıyordu.

"Beni hapsedeceksen, daha güçlü mühürlere ihtiyacın olacak, cadı."

Gözleri parladı ve bir anlığına göz aklarını tamamen sarı renk doldurdu. Sonra Lily'ye döndü. Lily dili tutulmuş, korkudan donmuş bir hâlde kıpırdamadan duruyordu.

Ne var ki, yüzündeki ifade... Mist'in gözlerinde öyle bir acı vardı ki, Lily'nin de gözlerine yaşlar dolmasına sebep oldu.

Bu aptallıktı. Bir iblis onu öpmüştü, o ise sırf üzgün görünüyor diye ağlayacak gibi hissediyordu. Yine de elinden bir şey gelmiyordu. Göğsünün ortasında beliren sızıyı bastıramıyordu.

Birbirlerine baktılar. Bir anlığına her şey unutuldu. Yine mut-faktaydılar, birbirlerine sarılmışlardı.

Sonra Mist gözünü kaçırdı ve büyü bozuldu. Merdivenlerden sokağa indi. Ne saldırdı ne tehdit etti. Sadece... gitti.

Aşağı indiğinde, gömleğini başından çıkarıp attı. Geniş sırtı, güçlü kasları ortaya çıktı. Birkaç dakika önce parmaklarını gezdir-diği sırt... Omzunun üzerinden Lily'ye baktı. Lily hâlâ koridordan onu izliyordu.

Sonra gözlerinin önünde dönüşmeye başladı.

İlk olarak cildi karararak sokak lambalarının gölgeleriyle aynı kül grisine büründü. Boyu neredeyse otuz santimetre uzadı, devasa hâle geldi. Gözleri tekrar o sarı, parlayan hâle döndü. Parmakların-dan pençeler uzadı. Hayal ettiğini sandığı pençeler... gerçektir.

En sonunda ... kanatlar.

Sırtından siyah kanatlar fırladı ve ardına kadar açıldı. Bir yara-sanınkine benzeyen bu kanatlarda, zar benzeri dokuyu bölen ke-mikler net şekilde görünüyordu. Üst kısmı el biçimindeydi ve baş-parmağın yerinde uzun, kıvrık bir pençe vardı.

Lily hayretle inledi, Iris küfretti. Mist gözlerini ondan ayırma-dan bakmaya devam etti.

Bu noktada, doğaüstüyü gizleyen doğal illüzyon onu çevredeki diğer insanlar için görünmez kılmişti. Oysa Lily sıradan bir insan değildi, Mist artık bunu biliyordu. Onu görebileceğini biliyordu. Rol yapmaktan vazgeçiyor, ona ne olduğunu açıkça gösteriyordu.

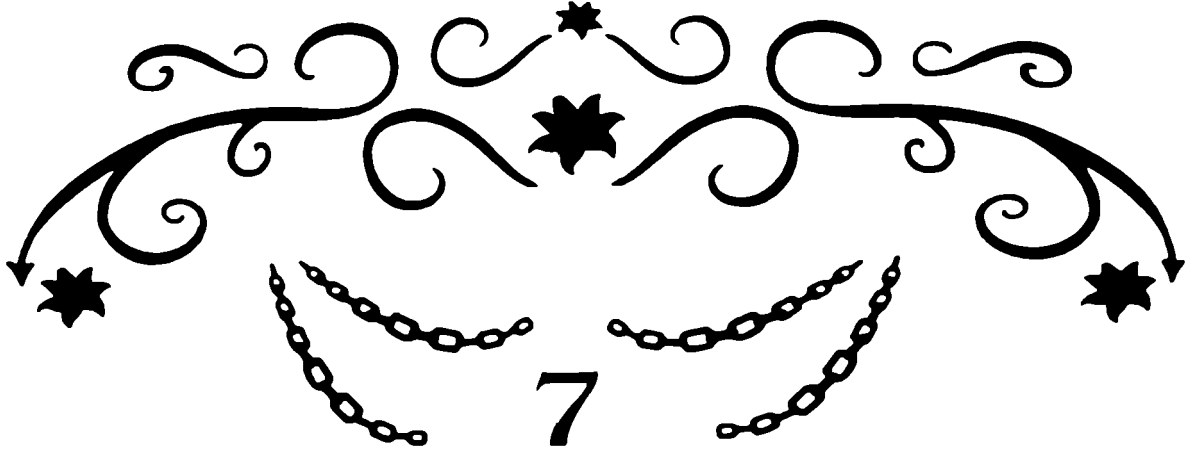
Ama neden?

Sorgulamaya fırsat kalmadan, Mist birden dönüp çömeldi, de-vasa kanatlarını çırttı ve havaya sıçradı. Pençesinde hâlâ Lily'nin verdiği zambak vardı.

Sonra ... siyah bir buluta dönüşerek tamamen kayboldu.

Bir sise³ dönüştü.

3. Mist kelimesi İngilizcede sis anlamına gelmektedir. -ç.n.

SİS GERÇEKLİĞE KARŞI

Simsiyah bir sis apartman binasının etrafında dönerek açık bir pencerenin aralığından içeri sızdı.

Mist, yatak odasında yeniden şekillendi. Kapalı kapının ardından Belial'ın mutfakta gürültü çıkardığını ve biriyle konuştuğunu duyabiliyordu. Muhtemelen Raum'du çünkü Meph'in hâlâ parkta beklediğini biliyordu. Meph, acil bir durum için buluşma boyunca orada kalmayı teklif etmişti, gerçi böylesine bir şeyin yaşanacağını hayal bile etmemiş olmalıydı.

Mist etrafını dikkatle süzdü ve planını netleştirdi. Hızlı ve sessiz hareket etmesi gerekiyordu. Ne kadar oyalanırsa, birinin onun ortadan kaybolduğunu fark etme ihtimali o kadar artacaktı. O, bunu fark edecek kimse harekete geçmeden çoktan uzaklaşmış olmalıydı.

Bu en iyisiydi.

Boynundaki mühür her zamankinden daha fazla yanıyor, içindeki zorlamayı bastırabileceği gün sayısı hızla tükeniyordu. Paimon'ı sonsuza kadar görmezden gelemeyeceğini biliyordu ama inkâr etmişti. İnsan gibi davranmanın ve Lily'yi avlamanın heyecanı, dünyadaki tüm bu yolculuğunun ne kadar anlamsız olduğunu düşünmesini engellemişti.

Yine de giderken içinde bir pişmanlık kıpırdadı. Ar-

kadaşlarını... özleyecekti. Sanırım artık onlara böyle diyebilirdi. Eva ona dostluğun ne olduğunu anlatmıştı ve Mist, onunla ve diğer iblislerle arasında gerçekten bu türden bağlar kurduğuna inanıyordu.

Ve Lily...

Mist, tıpkı Asmodeus ve Eligos gibi kendisini tiksintiyle değil de kabul ile karşılayan bir insan kadının yanında yaşayabileceğine inanmak istemişti. Oysa bu gece, onun gerçek hâliyle karşı karşıya geldiğinde Lily'nin yüzüne yansıyan ifadesi... Eligos'un kadınının ona baktığı gibi değildi.

Lily'nin gözleri kocamandı, ağzı açıldı ve yüzü tiksintiyle doluydu.

Mist'in içinde bir şey o an solup gitmişti ve artık başka bir insanla bir şeyler yaşamayı umursamadığını fark etmişti. Eğer kendini saklamak zorundaysa, hiçbir anlamı yoktu.

Ayrıca, eğer Lily'yi elde edemeyecekse, başka birini istemiyordu. Karşılaştığı hiçbir kadın, Lily'nin onda uyandırdığı arzuya yaklaşamamıştı. Onu istiyordu. Ya Lily ya da hiç kimse.

Yine de sonunda, ne istediğinin hiçbir önemi yoktu.

Gerçek şuydu ki, o bir Avcı'ydı. Bundan ötesi yoktu. Geleceğine dair bir seçeneği yoktu. Özgür değildi. Onun bir amacı vardı ama bu amaç bağ kurmak ya da arzularının peşinden gitmek değildi. Vücudundaki mühürlerle sonsuza dek rolüne zincirlenmişti.

Lily'nin çiçeğini dikkatlice bir kenara bırakıp insan hâlindeyken giydiği pantolonu çıkardı, iblis hâline dönmüşken biraz dar gelmişti ama çok da rahatsız etmiyordu. Ash onlara, dönüşümlere yer bırakmak adına her zaman giysilerini biraz büyük almalarını söylemişti. Ne yazık ki, hangi bedende olursa olsun insan pantolonlarında kuyruk için yer yoktu. Bu yüzden Mist, ancak pantolonunu çıkardıktan sonra kuyruğunu serbest bıraktı.

Pantolonu düzgünce katlayıp yatağın üstüne koyduktan sonra çekmecedен ejderha derisinden yapılmış giysisini çıkardı ve üzerine geçirdi. Eğer bir iblis, sisi gibi tamamen farklı bir forma bürünürse (ya da Raum'un karga hâli gibi), büyü kıyafetleri onunla birlikte dö-

nüştürürdü. Ancak insan hâinden iblis hâline yapılan küçük dönüşümlerde çoğu kumaş bunu kaldıramazdı, gerilirdi ya da yırtılırdı.

Ejderha derisiyse iblisin şekliyle birlikte genişleyip daralabiliyordu ve cehennemde paha biçilemezdi, Kan Pazarı'nda astronomik fiyatlara satılıyordu. Mist'in yalnızca iki pantolonu vardı, kuyruğu olan bir iblis için özel olarak yapılmışlardı ve sahip olduğu tek değerli şeylerdi.

Giyindikten sonra yerdeki alanı boşaltmak için şifonyeri kenara çekti ve bu iş için sakladığı tebeşiri çekmecedan aldı. Yere bir cehennem geçidi çizdi, ardından geçidin yeniden etkinleştirilememesi için bir kilit tılsımı ekledi.

İşini bitirdikten sonra geri çekilip odasını son bir kez inceledi. Hayatı boyunca, mağarasının köşesine sakladığı birkaç zavallı süs dışında pek bir eşyası olmamıştı. Şimdi bunları burada bırakmak yazık olacaktı. Arkadaşlarının haber vermeden gittiği için ona kızmayacaklarını umuyordu; özellikle Meph, parkta çok uzun süre onu bekleyecekti. Her ihtimale karşı, yere bıraktığı pantolonun cebinden cep telefonunu aldı ve kısa bir mesaj yazdı.

Av görevime geri döndüm. Kan sözleşmesi hâlâ geçerli ve ne senin yerini ne de Eva'nın varlığını açığa vurmayacağım.

Parmakları klavyede durdu. İçindekileri anlatacak kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. Sonunda, belki de kendini ifade etmeye alışık olmadığı için hiçbir şey yazamadı. Sadece kısa bir ekleme yaptı: *Teşekkür ederim.*

Mesajı gönderirken, bu tür duygusallıklardan sonsuza dek kurtulduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Derin bir nefes aldı, Lily'yi ve arkadaşlarını aklından attı, kalbinde yeni yeni beliren duyguları zihninde karanlık bir kafese kapatıp kilidi kapattı. Anahtarı da bir kenara fırlattı.

Onlar artık yoktu. O yeniden bir Avcı'ydı.

Yine de... son anda, komodinin üzerine bıraktığı zambak çiçeğine uzanıp eline aldı. Bu onun çiçeği idi. Onu da yanında götürecekti.

Sonra cehennem geçidine adım atarak yok oldu.

Lily ve Iris, Mist geceye karışıp kaybolduktan sonra en az iki dakika boyunca yerlerinden kıpırdamadılar.

“Lanet olsun,” dedi sonunda Iris.

Kapının önündeki mühür işaretini silerek komşuların dikkatini çekmemeye çalıştılar, ardından birlikte eve girdiler. Lily mutfaktaki sandalyeye yığıldı. Yenmemiş yemeğin kokusu hâlâ mutfağa sinmişti ama iştahı çoktan kaçmıştı.

Mist nasıl olur da bir iblis olabilirdi? Ancak öyleydi. Bu inkâr edilemezdi. Yine de dönüşmeden ve havalanıp gitmeden önce gözlerindeki ifadeyi aklından çıkaramıyordu. Onun kendisini öyle bir tutkuyla öpmesini, kollarında tutuşunu, kaçtığını düşündüğü anda boynuna dişlerini geçirip hırlayışını unutamıyordu.

İstemese de midesi bir kelebek gibi çırpındı.

Aslında Mist’in insan gibi davranmakta oldukça kötü olduğunu şimdi daha net görebiliyordu, bunu daha önce fark etmemiş olmasından dolayı kendine biraz kızgındı. Yine de ona duyduğu arzu sahte gibi gelmemişti ve içgüdüleriyle iblisler hakkında bildikleri bir türlü örtüşmüyordu.

“İnanamıyorum,” diye mırıldandı Iris, mutfağın içinde bir uçtan bir uca volta atarak. Bu hâli Lily’yi başını döndürecek kadar sersemletmişti. “Dairende bir iblis olduğuna inanamıyorum. Mührümü de sanki kâğıt parçasıymış gibi yırtıp geçti. Kahretsin!”

Iris’in haykırışı Lily’yi yerinden sıçrattı.

“Bu mühür kusursuzca uygulamak için ne kadar süre çalıştığımı biliyor musun? Bu adam da kim böyle? Mist... Bir şeyin kısaltması ama neyin olduğunu bilmiyorum. Aklımı kurcalayan şey, seni nasıl bulduğu.”

“Beni bulmak mı? Söylediğine bakılırsa sanki özellikle beni arıyormuş gibi konuşuyorsun.”

Mist'in güçlü olduğu belliydi ama Lily'nin bir iblisin ilgisini çe-
kecek ne parası ne nüfuzu ne de herhangi bir gücü vardı. Soyundan
dolayı hedef alınabileceğini düşünebilirdi ama o cadılık pratiğı yap-
mıyordu. Iris'in ise bariz biçimde büyüyle bağlantısı vardı. Mantıklı
değildi.

“Ne konuştunuz?” diye sordu Iris, onun sorusunu tamamen
görmezden gelerek. “Sana bir şey sordu mu?”

“Sadece... tanıştığımız gece bana dondurma aldı. Tasarımlarımla
ilgilendi, sorular sordu, yani sadece... bana ilgi gösterdi.”

Bunun hakkında konuşmak istemiyordu. Her şey Mist'in yaptığı
tatlı şeyleri hatırlatıyordu. Onu nasıl öptüğünü... Eğer tüm bunlar
sadece onu kandırmak için bir oyunsa, Mist bu rolü kusursuz bir
şekilde oynamıştı. O kadar kusursuzcaydı ki, yalan olduğunu öğren-
miş olmasına rağmen hâlâ etkisinden çıkamamıştı.

“Ailemiz hakkında bir şey sordu mu? Ya da cadılar meclisiyle
ilgili?”

Lily başını iki yana salladı. “Ona cadı olduğumu hiç söyleme-
dim.” Kitaplığı hakkında bile soru sormamıştı.

“Benim hakkımda bir şey biliyor muydu? İkiz olduğumuzu?”

“Ona bir kız kardeşim olduğunu söyledim ama ikiz olduğumu-
zu söylediğimi sanmıyorum. Neden önemi olsun ki?”

Tam o sırada ön kapıya sert bir yumruk indi ve her ikisi de do-
nakaldı.

“Kim o?” diye fısıldadı Iris. “Geri dönmüş olamaz, değil mi?”

İkisi de kıpırdamayınca kapıya bir kez daha vuruldu. “Açın şu
kapıyı, yoksa tekmeyle kırarım!” diye bağırdı bir erkek sesi. Mist
değildi.

Lily ablasına baktı. “Ne yapacağız?”

Iris başını iki yana salladı, gözleri kocamandı.

“Beni içeri alın, yapmanız gereken bu!”

Onları nasıl duymuştu? Dairenin diğer ucunda fısıldaşıyorlardı.

“Cidden söylüyorum, şu lanet kapıyı kırarım!”

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Iris, gözlerinde tanınmanın kıvılcı-
mıyla. "Sanırım bu..."

"Evet, parktaki o korkutucu adam. Bööö. Şimdi açın şu lanet
kapıyı."

"Arka kapıdan kaçalım," dedi Iris, hızla çekmeceyi açıp Lily'nin
en büyük bıçağını çıkararak bir can simidi gibi kavradı.

"Öyle yaparsan, peşinden gelirim ve bu konuşmayı yine yap-
mak zorunda kalırsın. Ya da kapıyı açar, sonra kapıyı değiştirme zah-
metinden kurtulursun," dedi adam dışarıdan.

"Onunla konuşmalıyız," diye fısıldadı Lily, neden böyle hisset-
tiğini tam olarak bilmeden.

"Bizi öldürecek!"

"Bize zarar vermeyecek." Yine, neden bu kadar emin olduğunu
kendisi bile bilmiyordu.

Kasap bıçağını havada tutarak tereddüt eden Iris'in bakışla-
rında kuşku vardı. İçindeki sesi görmezden gelemeyen Lily, aniden
yerinden fırladı ve Iris onu durduramadan koridora doğru koştu.
"Lanet olsun, Lil!" diye arkasından bağırdı Iris. Ancak Lily durma-
dı. Ön kapıya ulaşır kilidi açtı, sonra da sertçe ardına kadar araladı.

Iris koridorun sonuna ulaştığı anda Mist'in dövmeli arkadaşı
içeri adım attı. Sanki bu ev onunmuş gibi rahatça içeri girdi, kapıyı
kapattı ve Lily'ye öfke dolu bir ebeveyn gibi tepeden baktı.

Geniş kesimli atletinin altından, gövdesini kaplayan dövmeler
görünüyordu. Sol kaşının üstünde gotik harflerle yazılmış, okunma-
sı zor bir yazı vardı. Gözünün altındaki semboller bir büyü kitabın-
dan fırlamış gibiydi. Sol yüzüne dikey çizgiler hâlinde uzanan başka
yazılar da vardı. Burnunun ortasında bir halka, alt dudağının her iki
yanında ikişer halka *piercing* vardı. Geriye takılmış şapkası, kısa si-
yah saçlarını tutuyordu ve gözleri... gözleri kan kırmızısıydı.

Kahverengiye çalan değil, düpedüz kırmızı.

"Nerede o pislik?" diye hırladı, Lily'nin üstüne çakılı bakışlarla.

"Kimden bahsediyorsun?" diye atıldı Iris.

"Mist!"

Lily'den hiç gözünü ayırmamıştı. "Buradaydı. Şimdi yok. Bana garip bir mesaj attı, şimdi de telefona..." Sözüünü yarıda kesti, bakışları nihayet Iris'e kaydı. "Cevap vermiyor."

Gözleri Iris'in bedenini baştan sona süzerek bariz bir beğeniyle parladı. Gülümsedi. "Saçların mavi."

Iris ona dik dik baktı. "Evet, saçlarım mavi. Ne olmuş?"

"Havalı. Sevdim."

"Muhteşem," diye bağırdı Iris, hâlâ elinde tuttuğu bıçağı havaya kaldırarak.

Hem Lily hem de yabancı, bıçağın yüzlerinin birkaç santim önünden geçişine karşı refleksiyle geri çekildiler. "Arkadaşını arıyorsan söyleyeyim, az önce iblise dönüşüp uçtu gitti!"

"Lanet olsun. Demek cadısunuz, öyle mi?"

"Güçlü olanlarından," dedi Iris gururla, çenesini yukarı kaldırıp ellerini kalçalarına koyarak.

Adam tekrar sırtıttı. "Bahse girerim öylesinizdir, tatlım. Ee, Mist'i kaçırmak için ne yaptınız bakalım?"

"Biz mi ne yaptık? O bir iblis!"

"Evet ama sevgilisiyle güzel bir romantik akşam yemeği geçiren bir iblis," dedi Lily'yi işaret ederek. "Onu korkutup kaçırdığını söyleme bana. Ön kapıda hapsedme mührünün kalıntılarını gördüm. Gerçi o zayıf şeyin onu durdurması imkânsızdı."

"Korkutup kaçırmak mı? O kız kardeşimi incitmeye geldi! Kaçmasaydı, onu öldürürdüm!"

"Evet, tabii," diye alay etti adam. "Bol şans. Ayrıca hayır, onu incitmeye gelmemişti. Ancak... neyse. Yani Mist gayet iyi vakit geçiriyordu, ta ki siz ona mühür çizmeye ve onu tehdit etmeye başlayana kadar. Sonra ne oldu? Nereye gitti?"

"Onu tehdit etmedim! O kız kardeşimi tehdit etti!"

"Siktiğimin sorusuna cevap ver!" Adamın sesi aniden öfkeyle sertleşti. O ana kadar sakinliğini korumuştur ama gözlerinde bir anda karanlık ve ölümcül bir şey parladı.

“Sen de bir iblissin,” diye fısıldadı Lily, korkuyla geri çekilerek.

“Ah, evet.” Ona sanki kafasında salyangozlar geziyormuş gibi baktı.

“Ama-”

Adam gözlerini devirdi, tekrar rahat tavrına büründü. “Ama ne? Cehennemin alevlerini çağırmamı ve ruhunu çalmayla tehdit etmemi mi bekliyorsun?”

Lily irkildi. “Yani... belki?”

“Kimse ruhunu istemez, tamam mı? Sen... fazla iyisin. Cehenneme faydan dokunmaz, her neyse. İnan bana, bizim muhatap olduğumuz insanlar rezil tiplerdir. Gerçekten pislikler. Arkadan bıçaklayanlar, tecavüzcüler, yalancılar... Senin muhtemelen hayatın boyunca karşılaşmayacağın türden insanlar.” Sonra Iris’e uyarı dolu bir bakış attı. “Tabii sen ille de belaya bulaşmak istemiyorsan.”

“Peki...” Lily kelimeleri toparlayamıyordu.

“Peki Mist burada ne yapıyordu? Söyledim ya, bebeğim. Konuyu yakalamaya çalış.”

“Ona öyle deme,” diye atıldı Iris.

İblis sırıttı. “Herkes mi bu kadar dişli davranırsın, tatlım, yoksa ben mi özelim?”

“Ne istediğini söyle, yoksa yemin ederim seni öldürmenin bir yolunu bulurum.”

Gülümsemesi daha da genişledi. “Bir iblisi öldürmek istiyorsan yapman gereken şey şu: Kafayı koparıp bedenini cehennem ateşiyle kül edene kadar yakacaksın. Gerçek cehennem ateşi olmalı. Yoksa yeniden şekilleniriz ve geri döneriz, hem de çok daha sinirli hâlde.”

İkisi de ona şaşkınlıkla baktı.

“Ne? Siz cadısiniz. Umarım bunu zaten biliyordunuz. Eğer bir gün gerçekten bir iblisi öldürmeyi başarırsanız, o iblis aptallığı için ölümü hak etmiş demektir.” Birden yüzü karardı. “Şimdi bana Mishetsu’nun nerede olduğunu söyleyin.”

“Mishetsu mu?”

“Mist.”

“Sana söylemiştim,” dedi Iris. “Kanat çıkarıp uçtu gitti.”

“Nereye gideceğini söylemedi mi?”

Lily başını iki yana salladı.

Adam şapkasını çıkarıp sinirle saçlarını karıştırdı, sonra tekrar başına geçirdi. “Kesin yine bir salaklık yapmıştır.”

Telefonunu çıkarıp ikisinin gözlerinin önünde bir arama yaptı. Lily’nin aklı hâlâ başında değildi. Her geçen dakika bu gecenin daha da garipleştiğini hissediyordu. Mist’in onu öpmesine inanmakta zaten zorlanmıştı ama şimdi yaşananlara bakılırsa, rüya görüyor olması işten bile değildi.

“Selam. Mist evde mi? Oradaysa söyle bana.” Bir duraksama. “Siktir, lanet olası piç.”

Eh, kendini ifade etmeyi kesinlikle biliyordu.

“Lily’nin yanındayım. Hani şu kız. Evet. Görünüşe göre cadıymış. Hayır, o bilmiyordu. Çılgınca, değil mi? Ancak daha da beter bir durum var. Kız kardeşi tam bir manyak.” Iris onu yüzüne kadar dayadığı satır bıçağıyla tehdit edince arsızca sırıttı. “Buluşmalarını bastı, hapsetme mührü çizdi ve onu öldürmekle tehdit etti. Lily, Mist’in dönüşüm geçirdiğini ve uçup gittiğini söylüyor.”

Karşıdaki kişi ne dediyse başını sallayarak onayladı. Aman Tanrım, kesin başka bir iblisti.

“Biliyorum, berbat. Telefonuna da cevap vermiyor. Sence... O kadar salak olabilir mi? Lanet olsun. Peki, birazdan oradayım.”

Telefonu kapatıp onlara döndü.

“Şey, hanımlar, sizinle tanışmak bir zevkti.” Satırı göz kırparak işaret etti. “Ama gitmem gerek. Kurtarılacak bir iblis var, anlıyorsunuzdur. Mist’i kötü bir durumdan kurtarmaya çalışıyorduk ama anlaşılan o kendi isteğiyle aslanın ağzına geri dönmüş. Aptal.”

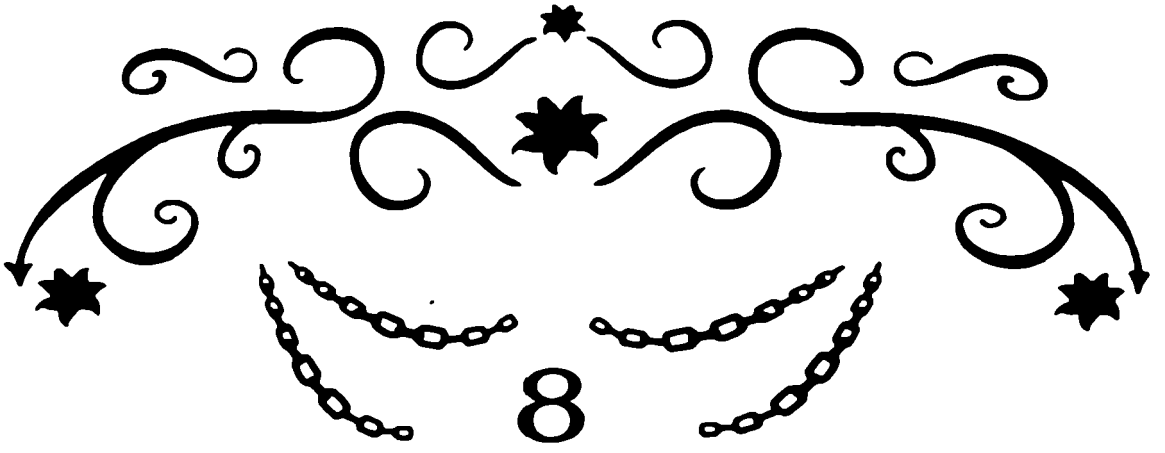
Bıçağın hâlâ yüzünün dibinde olmasına aldırmadan Iris’e öyle bir bakış attı ki gözlerindeki yaramaz parıltı geri döndü. “Böyle tanışmak talihsizlik oldu, tatlım. Başka bir zaman olsa seni yemeğe çıkarmayı çok isterdim.” Sonra Lily’ye döndü. “Randevunun bir

iblis olduğunu öğrenmek seni üzmüştür ama o aslında kötü biri değil.”

Kapıya yönelip omzunun üzerinden arkasına baktı. “Bu arada, eğer büyü yapacaksanız çağırma büyüünden uzak durun, tamam mı? Kesin ölüm sebebidir.” Ardından parmaklarını salladı. “Görü-şürüz.”

Kapı çarparak kapandı, gitmişti.

YALANDAN KİM ÖLMÜŞ

Lily ertesi sabaha kadar hâlâ şokunu atlatamamıştı, Iris'in öfkesi de dinmemişti. İkisi mutfakta buzlu kahveleri ve simitleriyle oyalanıyorlardı. Biri duvara bakarak oturuyor, diğeri homurdanarak mutfağın içinde volta atıyordu. Aynı geçen geceki gibi.

Mist'in arkadaşı gittikten sonra, Iris yaklaşık bir saatini Lily'yi kendi evinde kalmaya ikna etmeye çalışmakla geçirmiş, Lily de inatla reddetmişti. Eğer iblisler ona zarar vermek isteselerdi, zaten fazlasıyla fırsatları olmuştu. Onu yeniden bulmak isterlerse, ister evinde olsun ister korkudan kaçıyor olsun, mutlaka bulurlardı.

Tabii ki Iris, Lily kalıyorsa kendisinin de burada kalacağını ilan etmişti. Ardından bir dizi gizemli ve kısık sesli telefon görüşmesi yapmış, duvarların hepsine mühürler çizmiş ve sonunda Lily'nin kanepesine uzanmıştı. Lily uyumaya çalışmış ama bütün geceyi tavana bakarak geçirmişti, yaşananları aklı almıyordu.

Sabah olmuştu ama hiçbir şey düzelmemişti. İçinde bir rahatlama, bir kapanış hissi yoktu. Aksine, her şey daha da karmaşık geliyordu.

"Gizleyici büyüü iki kat güçlendirmemiz gerek," diye mırıldanıyordu Iris volta atarken. "Dışardan takviye çağırmalıyız. Belki destek için Toronto cadı meclisini ararım."

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Neden oyalandığını bir türlü çözemedim. Neden insan gibi davranıp sahte randevu numarası yaptı? Neden sana yaklaşıp yaklaşmaz seni kaçırmak yerine bekledi? Neden ikimiz de elindeyken hiçbir şey yapmadan çekip gitti? Bizi alt etmek için takviyeye falan da ihtiyacı yoktu.”

“Ya peşinde olduğu şey biz değilsek?” dedi Lily, her ne kadar inatçı kardeşiyle mantık yürütmenin boş olduğunu bilse de.

“Ne?”

“Ya arkadaşı doğruyu söylüyorsa? Ya gerçekten benimle randevuya çıkmak istediye?” *Neden ona laf anlatmaya çalışıyorsun ki?*

“Lil...” Iris yine zavallı kardeşine acıyan o bakışını takınmıştı, Lily’nin nefret ettiği bakışlardan biriydi. “O bir iblis.”

“Evet ama iblisler hakkında ne kadar şey biliyoruz ki aslında? Yani, neden randevuya çıkamamışlar?”

“Ben onlar hakkında çok şey biliyorum. İnan bana, efsanelerde anlatıldıkları kadar kötü ve ruhsuzlar. İyi iblis diye bir şey yok.”

“Peki bunu kesin olarak nasıl bilebiliyorsun? Sonuçta bilinçli varlıklar, düşünceleri ve duyguları var. Tıpkı insanlar gibi belli bir iradeye sahip olmalılar. O zaman teorik olarak kötü *olmamayı* da seçebilirler.”

“Şu söylediklerine kulak ver biraz.” Iris başını salladı. “İblis, iblistir. Kötüdür. Seni baştan çıkarıp ruhunu cehenneme sürüklemek için vardır. Varoluşlarının tek amacı bu. Ne gri alan var ne de istisna. İyi iblis yok.”

“Bunu nasıl bu kadar kesin biliyorsun?”

“Çünkü kendi gözlerimle gördüm! O canavarların neler yapabildiğini gördüm.”

“Neyden bahsediyorsun sen?” Lily, kardeşinin gözlerinde belirgin acıyla birlikte kaşlarını çatı. “Ne gördün?”

Iris’in yüzüne gölge düştü, sonra pencereye döndü. “Hiçbir şey.”

“Ris, bana neyi söylemiyorsun?”

“Bir şey değil, cidden. Sadece bana güven. Onlar kötü. Hepsi.”

“Hıh.” Lily sandalyeye yaslandı. Kardeşini yeterince iyi tanıyor-
du, daha fazla konuşmayacağını anlamıştı. “Bir şeyler tutarsız.”

“Kesinlikle öyle.”

Ancak bunu farklı nedenlerden ötürü söylüyorlardı.

Iris, iblisin kötü niyetini çözemediği için bu işte bir terslik ol-
duğunu düşünüyordu. Lily ise Mist’in kötü bir niyeti olduğuna hâlâ
inanamıyordu.

Peki ya dövmeli iblis yalan söylemiyorsa? *Mist’i kötü bir durum-
dan kurtarmaya çalışıyorduk ama görünüşe göre kendi kendine aslanın
ağızına geri dönmüş.* Kötü durum derken neyi kastediyordu? “Asla-
nın ağzı” dediği yer cehennem miydi?

Her şey artık daha da kafa karıştırıcıydı. En kötüsü de içindeki
o sinir bozucu cadı sezgileri yine bağırp çağırıyordu, öyle ki nefes
almasını bile zorlaştırıyordu.

*Randevunun bir iblis olduğunu öğrendiğin için üzgünüm ama o
aslında kötü biri değil.*

Kalbi sıkıştı. Mist’in başının belada olduğunu ve yardımına ih-
tiyacı olduğunu hissediyordu. Saçmaydı elbette ama hissi o kadar
güçlüydü ki görmezden gelemiyordu.

“Iris,” dedi aniden, yeniden dik oturarak. Kardeşi hâlâ iblisle-
rin kötülüğü hakkında bir tirada başlamıştı ama Lily tek kelime bile
duymamıştı.

“Ne?”

“Hiç... bazı şeyleri sezdiğin oluyor mu? Normalde yapmayaca-
ğın şeyleri yapma isteği gibi ama çok güçlü?”

Beklenmedik bir şekilde Iris karşısındaki sandalyeye oturdu.
“Dürüst olmak gerekirse? Hayır, hiç olmuyor.”

“Ah. Boş ver, ben sadece-”

“Hayal görmüyorsun. Annemiz bana anlatmıştı. Bunun yete-
neğimizin bir yansıması olduğunu söylemişti. Tarihteki en büyük

cadıların, içgüdülerine rehberlik eden böyle özel bir güçten bahsettiğini söylerdi. Her cadının yeteneğinin kendine özgü bir yansıması olurmuş. Yani özel bir güç gibi düşün. Eğer bir gün bu sezgiyi hissedersen, onu sorgulamadan dinlemem gerektiğini söylemişti.” Acı bir kahkaha attı. “Ama onu nasıl hissedeceğimi hiçbir zaman anlatmadı.”

“Yani sen hiç ... hiçbir şey hissetmiyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Sanırım eskiden hissediyordum. Onlar ölmeden önce ama küçüktüm, dikkat etmedim. Sonra kayboldu. Muhtemelen travmaya bağlı bir stres tepkisi falandır. Geri getirmeyi başaramadım.” Omzunu silkti. “Belki de bir daha asla getiremeyeceğim.”

Lily kardeşine baktı. Yakın olmalarına rağmen Iris’in kendini ona bu kadar açması nadirdi.

“Sanırım bu yüzden bu kadar çok çalışıyorum ve kendimi geliştiriyorum. Bizim türümüzün en iyilerinin sahip olduğu yeteneklerin hiçbiri bende yok. Belki yeterince çalışırsam, kitap bilgisiyle bunu telafi edebilirim diye umut ediyorum. Aptalca, biliyorum ama başka ne yapacağımı da bilmiyorum.”

Lily’nin ensesine utanç dolu bir sıcaklık yürüdü. Yıllarca içinden yükselen o sezgisel dürtüleri bastırmaya çalışmıştı, oysa Iris yıllarını onları tekrar hissedebilmek için harcamıştı.

Iris aniden başını kaldırdı. “Neden sordun? Şu an bir şey mi hissediyorsun?”

Lily duraksadı. Iris öfkeli ve kesin yargılara sahipti, iblisler konusundaki fikri çoktan sabitti. Yine de... “Evet. En azından hissettiğimi sanıyorum.”

“Ne hissediyorsun?”

“Dün gece korkmam gerekirdi ama korkmadım. Bir şekilde, tehlikede olmadığımı biliyordum. Şimdi... olan bitene rağmen, Mist’in başının belada olduğunu ve ona yardım etmem gerektiğini hissediyorum. Bu duygudan kurtulamıyorum.”

“Kimin başı belada? O iblis mi?” Iris’in yüz ifadesi tam anlamıy-

la inanamaz hâldeydi. “O lanet bir iblis, Lil. Ne zaman anlayacaksın bunu? Eğer başı beladaysa, iyi olmuş. Muhtemelen yaptığı korkunç şeyler yüzündendir. O yaratık ait olduğu yer olan cehennemde olmalı. Senin de onu hasta bir köpek yavrusu gibi görme fikrini hemen unutman gerekiyor.”

“Evet.” Lily iç çekti. “Tamam.”

Peki ya ... Iris daha az önce annelerinin içgüdülere güvenmeyi öğütlediğini söylememiş miydi?

Eğer şimdi bunu görmezden gelirse, bir daha asla rahat bir uyku uyuyamazdı çünkü o lanet sezgi durmadan içini dürtüp harekete geçmeye zorlayacaktı. Muhtemelen hayatının geri kalanında büyü gücünü gece lambası gibi kontrol altında tutmak için viski tüketecek, içindeki güç asla tamamen şarj olamayacaktı.

Ya da ... belki o içgüdü bir gün tamamen kaybolacaktı, tıpkı Iris’te olduğu gibi.

Dün olsa, buna sevinirdi. Oysa şimdi ... şimdi bir şey değişmişti. Adını koyamasa da o tarafını artık bırakmak istemiyordu.

İhtiyacı olan şey daha fazla bilgiydi.

Bir saat sonra, evin her köşesindeki koruma mühürlerini üç kez kontrol ettikten sonra Iris işe gitmek üzere ayrıldı. Cadı meclisinin gizli buluşma yeri olan esrarengiz dükkânda çalışıyordu. O saatin çoğunu Lily’yi yanında götürmeye çalışarak geçirmişti ama Lily yine reddetmişti.

Tehlikede değildi. Bunu biliyordu çünkü içgüdüleri ona her şeyi açıkça söylüyordu.

Iris çıkar çıkmaz, Lily telefonunu kaptı ve bir arama yaptı. Kardeşinden habersiz iş çevirdiği için kendini kötü hissediyor muydu? Elbette. Peki ya bu onu durduracak mıydı? Görünüşe göre hayır.

Tahmin edildiği gibi, ilk arama telesekretere düştü. Kapattı, tekrar aradı. İkinci arama da aynı. Üçüncü. Dördüncü. Beşinci. O kadar çok aradı ki, bu esnada kahvaltısını yaptı, kahvesini bitirdi, bulaşıkları yıkadı ve tüm bu süre boyunca telefon hoparlörde çalmaya devam etti.

Sonunda pes etti. Ya Mist gerçekten cehenneme dönmüştü ya da Lily'yle konuşmak istemiyordu. Her ne sebeple olursa olsun, artık B planına geçme zamanıydı: İşi kendi ellerine almak.

Hava, gerilimle doluydu.

Belial dişlerini sıkı ve odanın karşısında duran Grigori'ye sert sert baktı. Grigori de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Adamı en son gördüğünde, kardeşini öldürmeye çalışmıştı. Belial öfkeye kapılmış, meleklerle özel mühürlerle çevrili hapsedildiği binayı neredeyse yakıp kül ediyordu.

Hâlâ bunu unutamamıştı.

Meph'in neredeyse ölmesine sebep olan öfkesini de. Raum, kutsal kılıcı Meph'in göğsünden çıkarabilmek için ellerini eritmişti ama Belial hiçbirini fark etmemişti bile, ateş topları savurmakla meşguldü. O anın öfkesiyle kendini kaybetmişti.

Daha da kötüsü, o kılıcı hiçbir zarar görmeden çıkarabilecek tek kişi oydu. Sonuçta teknik olarak düşmüş bir melekti, hem de çok düşmüş. Kutsanmış bir silahın Empyrean büyüüne dayanabilecek sayılı iblisten biriydi. Bildiği kadarıyla bu ayrıcalığa sadece kendisi ve Lucifer sahipti.

Aradan neredeyse iki ay geçmişti ama mide krampları hâlâ geçmemişti. Bu suçluluk, öfkesine yenik düşmemek için kendini dizginlemesinin başlıca nedeniydi. Yine de bunun ne kadar faydalı olduğu tartışılırdı.

O kadar gergin ve bastırılmıştı ki mantıklı düşünemiyordu. Aşırı miktarda kahveyle alkol tüketiyordu, neredeyse hiç uyumuyordu. İnsanları öldürmemesini sağlayan tek şey, onlardan uzak durmasıydı.

Meph de o yaşananları hâlâ atlatamamıştı. Saatlerce ortadan kayboluyor, nereye gittiğini kimseye söylemiyordu, hatta Raum'a bile. Eskisinden de huzursuzdu.

Bu yüzden Belial, onu ve Raum'u olabildiğince karmaşık bir alışveriş listesiyle birlikte saçma sapan bir market alışverişine göndermişti. Meph'in Eva'nın babasından intikam almaya çalışmasını istemiyordu. Üstelik bunu yapsa, onu suçlayacak değildi.

Dan ile yaptıkları ateşkese "zoraki" demek hafif kalırdı. O kınlgan ittifakı bir arada tutan tek şey vardı. Ya da bir kişi diyelim.

"Baba!" Eva ön kapıdan içeri daldı ve Belial derin bir nefes verdi.

Grigori, kızını sıkıca kucakladı, yüzüne saf bir sevinç yerleştirdi. İki ay önce karısı, yirmi yedi yıl boyunca ne olduğunu sakladığı için onu evden kovmuştu. Belli ki hâlâ toparlanamamıştı. Gözlerinin altı çökmüş, yüzü solgun ve yorgundu, saçları dağınıktı.

Belial, Eva ile Ash'in Jacqui'nin hâlâ onunla konuşmayı reddettiğinden bahsettiklerini duymuştu ama onun dışında başka bir şey bilmiyordu. Zaten başkalarının dramalarına karışmamaya özen gösterirdi. Kendi başında yeterince bela vardı.

Baba-kız yeniden kavuşurken, Bel koltuğa çöktü ve kusmamak için kendini zor tuttu. Sonra Asmodeus kapıdan sinsici bir şekilde süzülerek içeri girdi, Eva ile Dan'ın etrafından dolaşp Bel'in yanına oturdu.

Ash koltuğa gömüldü, kollarını kavuşturdu, yüzünü kapatan uzun saçları arasından Dan'i sanki her an saldıracakmış gibi göz hapsine aldı.

Bel dirseğiyle onu dürttü. "Kayınpederini kucaklamayacak mısın?"

Ash ona dik dik baktı. "O benim kayınpederim değil."

"Olacak."

Bir noktada bu muhtemelen olacaktı. Eva'nın Ash'i kutsal bir evliliğe ikna etmesini pekâlâ hayal edebiliyordu, bu da sonsuz derecede komik olacaktı.

Asmodeus, eski Cehennem Prensi. Şehvetin Prensi. Evli bir adam. Bel bu fikre gülerken karnına kramp girebilirdi.

Nihayet o şeker tadındaki kavuşmalar sona erdi ve Dan karşı

koltukta oturdu. Eva da yanına yerleşti. Kimse uzun bir süre konuşmadı.

“Asmodeus,” dedi Dan sonunda. Belial’a selam bile vermedi.

Ash homurdandı.

“Umarım kızmıma iyi davranıyorsunuzdur.”

“Cidden mi, baba?” Eva inledi. “Bunu yapmasak olmaz mı?”

“Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum.”

Ash, ağır bir hakarete uğramış gibi burnundan soludu. “Evimiz güçlü büyülerle korunuyor ve her saniye onu hayatım pahasına koruyorum. Zaten daha sık uğrasaydın bunu bilirdin.”

“Ash,” dedi Eva, uyarı dolu bir sesle.

Dan gözlerini kırptırdı. “Daha sık gelmemi mi istiyorsun?”

Ash’in dudağı kıvrıldı. “Elbette istemiyorum ama Eva istiyor.”

“Ash!”

“Eva, senin ışınlanma yeteneğini bildiğı için konserlerine daha sık gelmen gerektiğini söylüyor ama gelmiyorsun.”

“Ash, yeter.”

Dan’in yüzü kederle gölgelendi. “Böyle hissettiğini bilmiyordum, Eva.”

“Gerçekten sorun değıl, baba. Ash sadece-”

“Uzak durmamın sebebi, senin beni görmek istemediğini düşünmemdi. Yoksa gelmek istemediğimden değıl.”

“Neden görmek istemeyeyim ki?”

“Yani... olan her şeyden sonra. Hem o senin sevgilin, biz de pek anlaşamıyoruz. Ayrıca annen hep seni fazlaca boğduğunu söylerdi...”

Eva güldü. “Zamanla birbirinize alışsınız-”

Üçü de aynı anda alaycı şekilde burun kıvrıldı.

“Alışsınız! O yüzden sırf bu nedenle gelmemek yok, tamam mı?”

“Tamam.” Dan kızına gülümsedi. “Bir dahaki konserinde orada olacağım, tatlım.”

“Teşekkürler, ba-”

Belial öksürdü. “Şimdi bu kısmı atlattığımıza göre, asıl mesele-ye geçebilir miyiz?”

“Mishetsumephtai’nin mühürleri,” dedi Dan. “Peki kendisi ne-rede?”

Eva, Belial’ın neden bu toplantıyı düzenlediğini babasına anlatmıştı ama Mist’in ortadan kaybolduğundan bahsetmemişti. “Cehenneme geri döndü.”

Ya da dün gece aldıkları muğlak mesajdan sonra öyle varsaymışlardı. Meph biraz sonra dönmüş ve ne yazık ki Mist’in çıktığı kızın bir cadı olduğunu açıklamıştı. Zavallı herifin başına gelmeyen kalmamıştı.

Dan kaşlarını çatı. “Yani orada olmak istiyor. Sorun ne?”

“İsteyerek gitmedi. Mühürler tarafından kontrol ediliyor ve onlardan kurtulmak istiyor. Ona yardım etmek istiyorum.”

Dan gözlerini kıstı. “Neden? Sana ne kazandıracak?”

Bel hiçbir şey söylemedi. Neden yardım etmek istediğini Mishetsu’ya anlatmıştı. O nedenler sadece ona aitti. Kendini melek bozuntusuna açıklamak gibi bir niyeti yoktu.

“Mist benim de arkadaşım,” dedi Eva araya girerek. “Son bir aydır sık sık takıldık. Çok tatlı biri. Ona yardım etmek istiyorum.”

“Elbette istiyorsun.” Dan başını salladı. “Sen çocukken bile hikâyelerde hep canavarı tutardın. Sorun olacağın baştan belliydi.”

“Ne diyeyim, anti-kahramanları seviyorum.” Ash’e gülümsedi.

Belial gözlerini devirdi.

Eva tekrar Dan’e döndü. “Mist iyi biri. Bir şansı hak ediyor. Lütfen yardım et?”

“Bu ‘iyi iblis’ konusu benim için yeni, o yüzden sana güveneceğim. Bu mühürlerden bahset.”

Belial, mühürlerin nasıl çalıştığını bildiği kadarıyla anlattı. Neyse ki o konuşmadan sonra Mist’e birkaç fotoğraf çektirmeyi zorla kabul ettirmişti. Şimdi de o fotoğrafları incelemesi için telefonunu Dan’e uzattı.

Dan uzun uzun inceledi. “Hmm. Tanıdık geliyor. Muhtemelen Empyrean kütüphanesinde Sheolic büyüyle ilgili bir şeyde okudum ama tam hatırlayamıyorum.”

“Neyi hatırlıyorsun?” diye sordu Belial.

Dan ona dikkatle baktı. “Sen neyi hatırlıyorsun? Bence bu konuda benden daha fazla bilgin vardır.”

“Bir şeyler hatırlıyorum,” diye itiraf etti Bel. “Ama çok uzun zaman önceydi. Senin söylediklerini duyup hafızamı doğrulamak istedim.”

Dan başını salladı. “Yıllar geçtikçe anılar bulanıklaşır, değil mi?”

“Çoğu da tamamen kaybolur.”

Aralarında bir anlayış anı geçti.

İkisi de yüzlerini buruşturdu ve bakışlarını kaçırdı. Belial bir meleklerle yakınlaşmayacaktı. Dan’ın bıçağını göğsüne saplamasını tercih ederdi.

“En iyi tahminimi sorarsanız,” dedi Dan. “Bu mühürlerin tasarımı Shehanva’ya ait olabilir.”

Belial küfretti. “Sen de mi öyle düşündün?”

Dan başını salladı.

“Shehanva da kim?” diye sordu Eva.

“Shehanva, göçebe iblis ırklarından biriydi,” diye açıkladı Belial. “Yamyamlar gibiydiler. Büyüde çok yetenekliydi ve özellikle büyülü mühürlemelere meraklıydılar. Yüzyıllar önce kökten yok edildiler. Çok fazla toprak ele geçirmeye çalışıp fazla düşman edindiler. Sonunda nadir görülen bir şey oldu: iblisler bir araya gelip ortak bir düşmana karşı birleşti.”

“Peki Mist’in mühürleri onlardan kalmaysa, onlar yok olduğuna göre bu nasıl mümkün olabilir?”

“Mishetsu çok uzun zamandır hayatta. O mühürleri Shehanva hala yaşıyorken almış olabilir. Ya da Paimon birine yaptırmıştır.”

“Yine de çıkmaz sokak,” dedi Asmodeus. “Shehanva gitti, büyü bilgileri de öyle.”

“O zaman Mist’e yardım etmenin yolu yok mu?” Eva yıkılmış görünüyordu. “Hayatının geri kalanını o korkunç iblis kraliçeye hizmet ederek mi geçirecek?”

“Bir yolu olmalı.” Bel çenesini sıvazladı, hatırlamaya çalıştı.

Binlerce yıl öncesine dair anıları kazımak kolay değildi. Bir zamanlar zihni karanlık bir yerdi ve ortalıkta dolanan tüm o rahatsız edici şeylerden delirmemek için bazı şeyleri bilinçli olarak silmişti.

“Belki birine sorabilirim,” dedi Dan ama bunu söylemekten hoşnut görünmüyordu. “Ama kurallara aykırı olur ve bir iblis uğruna bu kuralı çiğnemesini istemek içime sinmiyor.”

“Lütfen, baba?” Eva, kocaman gözlerini ona dikip masum masum bakınca Dan hemen yumuşadı.

“Peki, peki. Bir arkadaşım var. Gerçi daha çok bir tanıdık. Düşmeden önce arkadaştık. Yıllar içinde bağlantıyı koparmadık. Sunshine’dan benim için Empyrean kütüphanesine göz atmasını isteyebilirim.”

“Adı Sunshine mı? Bu kulağa melek ismi gibi gelmiyor.”

“Gerçek adı Shamsiel ama artık Sunshine ismini kullanıyor. Uzun hikâye. Orada bir şeyler olduğu kesin ama ortaya çıkması zaman alacak; çünkü ondan amirlerine karşı gelmesini istemem gerekecek. Teknik olarak benim gibi biriyle görüşmesine izin verilmiyor.”

“Peki yine de yardım edecek mi?”

“Dediğim gibi, birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Ancak bu, bir haftadan fazla sürebilir.”

“Senin bağlantılarına da ulaşabiliriz, Bel,” diye önerdi Ash. “Sen her zaman ihtiyaç duyduğumuz şeyleri, sana borçlu olan tüm o aptallar aracılığıyla elde etmeyi başardın. Nephilim kanını ne kadar hızlı bulduğunu hatırlasana.”

Bel yüzünü buruşturdu. “O iş olmayacak.”

Çünkü Ash’in sözünü ettiği kaynak, Bel’in tüm kalbiyle nefret ettiği Naiamah’tı. O, Bel’in en iyi, en bağlantılı kaynağıydı. Bel, zamanında başarılı bir pazarlıkla ve Naiamah’ın o anki çaresizliği saye-

sinde onu, tam bin adet tanımlanmamış iyilik borcuyla bağlayan bir sözleşmeyle kendine bağlamıştı.

Yıllar içinde bu hakların çoğunu harcamıştı, geriye sadece yüz kadarı kalmıştı. Ancak Naiamah bir sukkubus⁴ olduğundan, bazen iş karşılığında yalnızca cinsellik talep ederdi. Belial kadim ve kudretli bir iblisti, ondan aldığı cinsel enerji son derece güçlüydü.

Ne var ki, Bel artık bu işten bıkmıştı. Kendini iyilik karşılığı pazarlamaktan da Naiamah'ın her seferinde onu kolayca ikna edip istediğini almayı başarmasından da usanmıştı. Onu her görüşünde yelkenleri suya indiriyor, sonra da kendinden tiksiniyordu.

Bir ay on sekiz gün önce -kim sayıyor ki, değil mi- Eva'nın arkadaşısıyla altı aylık bir bekârlık yemini etmişti. Yaratılışın şafağında cennetten düşüşünden bu yana, hayatında hiç bu kadar uzun süre cinsel perhiz uygulamamıştı. Yani, kelimenin tam anlamıyla sonsuza kadar.

Bu noktaya kadar gelmişti, lanet olsun. Şimdi vazgeçmeyecekti.

"Önce Mishetsu'yu geri getirmeliyiz," dedi kararlı bir şekilde. "Paimon onun ortadan kaybolmasına nasıl tepki verir, kim bilir."

"Ama o cehennemde," dedi Eva. "Onu nasıl geri getireceğiz?"

"Onu çağıracağız."

"Bunu yapabiliyor musun?"

"İblisler birbirlerini çağıramaz ama bir insan çağırabilir."

"Ben mi?"

"Hayır. Zaman büyüsünden zerre kadar anlamıyorsun ve teknik olarak zaten insan da sayılmazsın."

"Peki kim çağıracak?"

"Bir cadı."

Eva'nın gözleri büyüdü. "Ama-"

"Şey," dedi Dan yerinden fırlayarak. "Bu noktada ben kaçıyorum."

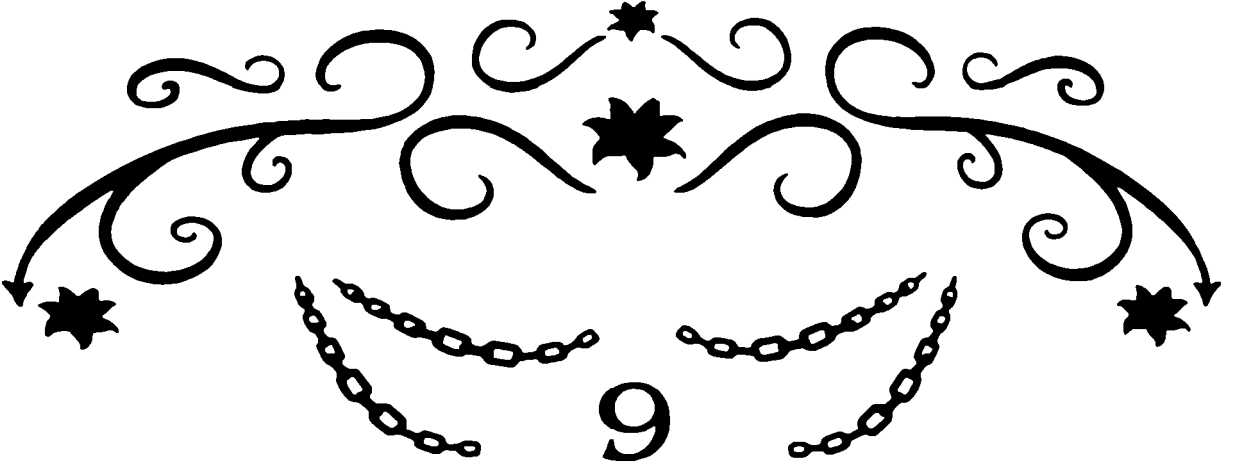
"Ne? Neden?"

4. Erkeklerin rüyasına girip onları tahrik ettiğine inanılan dişi şeytan. -ed.n.

“Tatlım, onları öldürmeye çalışmadan kaçak iblislerle aynı ortamda bulunmam bile kural dışıyken, onların çağrılmasını planladığını bile bile burada oturamam. Ayrıca kesinlikle bu işe karışamam. Beni sonra ara, birlikte yemek yeriz, olur mu? Bu arada Sunshine’la konuşurum, bize yardım edip edemeyeceğine bakarım.”

Eva babasını uğurlarken, Ash Belial’a döndü. “Meph, cadıların Mist’ten korktuğunu ve onu öldürmek istediklerini söyledi. Onları, onu çağırmamıza yardım etmeye nasıl ikna edeceksin?”

“Kolay,” dedi Bel, tam da bir şeytan gibi sırıtarak. “Onlara seçenek sunmayacağım.”

LE REPAIRE DES SORCIÈRES

Kapı gıcırdayarak açıldığında Lily irkilip omzunun üzerinden arkaya baktı. Yalnız olduğundan emin olmak istedi. Başım iki yana salladı. Sokak tenhaydı, içeride de kimse olmadığını zaten biliyordu. Dükkân saatler önce kapanmıştı ve Iris işten çıktıktan sonra eve vardığını mesajla bildirmişti.

Zaten Lily'nin anahtarı da vardı. Bu bir tür hırsızlık sayılmazdı.

Acil çıkış kapısını kapatırken, zifiri karanlıkta anahtar aramak için el yordamıyla etrafı yokladı. Birkaç saniye sonra, oda ışığa boğuldu. Burası, Le Repaire des Sorcières'in -Cadıların Sığınağı- arka bölümüydü. Mile End'de Lily doğmadan beri var olan küçük bir dükkândı. Mahalledeki herkes burayı duymuştu ama çoğu, isminin ne kadar gerçek olduğunu bilmiyordu.

Arka oda dışarıdan sıradan görünüyordu. Boyalar duvardan dökülmüş, zemin eğikti ve parke aralıkları bir kalem yutacak kadar genişti. Küçük bir masa ve sandalye, eskimiş bir lavabonun karşısına yerleştirilmişti. Üstündeki rafta muhtemelen yüzlerce güvenlik kuralını çiğneyen eski tarz bir mikrodalga duruyordu. Odanın geri kalanı kutularla, raflarla ve askılarla tika basa doluydu.

Lily, uçuşan çiçekli eteklerin arasından geçip arka

duvara ulaştı. Kutuların arasında ustaca gizlenmiş bir boşluk, karmaşık bir simgeyi ortaya koyuyordu.

Ne yapması gerektiğini fark edince yüzünü buruşturdu. Neden sihir her zaman kanla ilgili olmak zorundaydı?

Iris'in her zaman üzerinde bir bıçak ya da kesici bir şey olurdu ama Lily'nin sahip olduğu tek şey acil durum dikiş setiydi, kendini bir iğneyle delmeye de hiç niyetli değildi.

Neyse ki burası cadıların sığınadığı. Uzakta aramasına gerek yoktu. Kutuların tepesinde duran bıçak, belli ki bu amaçla kullanılmıştı. Yanındaki çakmak da dezenfektan niyetine bırakılmıştı. *Çok mide bulandırıcı.*

Dişlerini sıkarak, tüm hijyen kurallarını aklından çıkarıp bıçağı alevde tuttuktan sonra parmağının ucunu dikkatlice deldi. Çoğu cadı bu işlemi o kadar sık yapardı ki artık acıyı hissetmezdi. Lily içininse öyle değildi.

Acıyı bastırarak parmağını simgenin tam ortasına bastırdı. Anında, koruma büyüşü parıldayıp ortadan kayboldu ve duvarda küçük bir kapı açığa çıktı. Paslı sürgüyü açıp, içeri uzanan dar merdivenleri telefonunun feneriyle aydınlattı.

Burası cadıların, hatta kendi kız kardeşinin bile sıkça kullandığı bir oda olmasına rağmen, gece vakti karanlığa doğru tek başına inmek ürkütücüydü. Sürekli kapının kapanmasını ya da karanlıktan gelen bir yaratığın hırlamasını bekliyordu.

Merdivenin son basamağına geldiğinde, ışık düğmesini aradı ve tavan lambaları titreyerek yandı.

Karşılaştığı manzara, o ürkütücü merdivenden sonra bekleyeceği türden değildi. Taş zeminli ve duvarlı bu geniş bodrum, yüzyıldan daha eski bir yapı olduğunu belli ediyordu.

Kitaplıklar, çalışma masaları, tahtalar, sandalyeler ve büyü malzemeleriyle dolu bu mekân, şaşırtıcı biçimde... sıradandı.

Tek istisna hariç.

Odanın en uzak ucundaki zemine çizilmiş devasa, karmaşık bir çağırma sembolü vardı. Etrafı erimiş mum kalıntıları ve tozlu

kristallerle çevriliydi, belli ki epey uzun süredir oradaydı. Ortadaki kadife kutuda iki şişe kan (iğrençti) ve Lily'nin saçına fazlasıyla benzeyen iki sarı saç teli duruyordu (daha da iğrençti).

Omurgasından bir ürperti geçti ama bunun dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Burada olmasının bir sebebi vardı ve o sembolün anlamını öğrenmek bu sebep değildi.

Kendisini davetsiz misafir gibi hissederek odaya usulca süzüldü ve kitap raflarına yöneldi. Tüm içerikler bilgisayarda taranıp düzenlenmişti ama cihazlardan birini açmak istemedi; bir şekilde izlenebilir olmasından korkuyordu.

"D" bölümündeki kadim ve dökülen büyü kitaplarını gözden geçirdi. İşini zorlaştıran şey, kitapların yarısının Latince ya da ölü dillerde yazılmış olmasıydı. Latince'si berbattı ama en azından "iblis" kelimesi neredeyse evrenseldi.

Sonunda aradığını buldu. Kolu kadar kalın, muhtemelen binanın kendisinden daha yaşlı bir kitaptı.

Daemonium Compendium. Burnundan küçümseyen bir ses çıktı. Daha yaratıcı bir isim bulamamışlar mıydı?

Ağır cildi raftan çekip en yakın masaya bıraktı. Kitap yüksek bir gürültüyle masaya indi ve havaya bir toz bulutu fırlattı. Lily öksürerek havayı eliyle dağıttı.

Ardından sayfaları çevirmeye başladı.

Neyse ki, isminin sıradanlığına rağmen, kitap İngilizce yazılmıştı. Narince sayfaları çevirerek "M" harfine ulaştı. Mist'in takma isim olduğunu biliyordu ama arkadaşı ona "Mishetsu" demişti, bu ismin yeterli olacağını umuyordu.

Gerçekten de öyleydi.

Nefesini tutarak diğerlerine göre oldukça kısa olan maddeyi okumaya başladı.

"Mishet- Vay canına." Karmaşık ismi kısık sesle heceleyerek okudu: "Mish-et-su-meph-tai. Mishetsumephtai. Avcı. Cehennem'in efsanevi iz sürücüsü. Gücü ve statüsü bilinmeyen yüksek dereceden bir iblis, sis ve gölgelerden oluşmuş bir varlık. Kadim, ölüm-

cül ve nadiren gözlemlenmiş. Bu görülmesi imkânsız iblis hakkında çok az bilgi mevcuttur.”

Hepsi buydu, başka hiçbir bilgi yoktu. Bazı iblislerin sayfalar dolusu kaydı varken, Mist hakkında yalnızca dört satır yazılmıştı. Yazının altında, onun iblis formunu tasvir eden çizilmiş bir imge vardı.

Yaklaşarak dikkatle baktı ve istemsizce güldü. Çizim, kambur omurgalı, çirkin burunlu bir yaratık heykelini andırıyordu. Eller kartal pençesi gibiydi, kolları ise örümcek bacakları gibi uzamıştı. Belli ki çizer Mist’i hiç görmemişti; çünkü bu yaratık en ufak şekilde bile ona benzemiyordu. En azından nadiren görüldüğü konusunu doğru yazmışlardı.

Ancak onun aradığı bilgi bu değildi.

Yazının ve çizimin hemen altında, bir çay tabağı büyüklüğünde mühür tasviri vardı: çağırma mührü.

Masadaki küçük lambayı açtı ve neredeyse burnu sayfaya değecek kadar eğilerek detaylı deseni inceledi. Hemen ardından dikleşip derin bir nefes verdi.

Bu, şimdiye kadar gördüğü en karmaşık mühürdü. Daire şeklindeki mühür, yüzlerce küçük simgeyle doluydu ve karmaşık çizgilerle birleşiyordu. Her biri, çizilme ve etkinleştirilme sürecinde doğru ve duyulabilir bir şekilde bir hecenin okunmasını gerektiriyordu. Küçük bir hata, tüm çağırmayı başarısız kılabilirdi.

Lily daha önce hiç iblis çağırmaı düşünmemişti ama düşünse bile bu kadar zorlu bir çağrıyı asla denemezdi. Bu kadar güçlü bir iblisin başarıyla çağrılması öyle nadirdi ki, en son duyduğu çağırma neredeyse bir yüzyıl öncesine dayanıyordu.

Üstelik bu durum ona devasa bir özgüven artışı vermiyordu.

Aksine, sadece düşünmek bile onu soğuk soğuk terletmeye yetmişti ama bir avantajı olduğunu umuyordu. Neredeyse emindi.

Mist’in onu çağırma kişinin kim olduğunu anlayıp direnmeyeceğini umuyordu çünkü çağırmaı bu kadar tehlikeli yapan, iblisin direnişiydi. Ne kadar güçlü olursa, mühürden o kadar çok kaçmaya

çalışırdı. Hiçbir iblisin çağrılmak istediğini okumamıştı ama istemesi işi kolaylaştırırdı herhâlde.

Mist gelmek isterdi, değil mi? Ona kızgın olsa bile, cehennemde olmak onun yanında olmaktan daha mı iyiydi gerçekten? Eğer gelmek istemezse, eğer o mühür çiziminde bir hata yaparsa ya da Mist'i mühürlemekte başarısız olursa -bu oldukça olasıydı- Mist ona zarar vermezdi, değil mi?

Onun hakkında gerçekten ne kadar şey biliyordu ki? Esasında hiçbir şey. Tam ismini bile az önce bu kitapta öğrenmişti.

Bildiği tüm şey, iblislerin hizmete bağlanmaktan nefret ettikleri ve kaçmak için her şeylerini ortaya koyacaklarıydı. Eğer kaçarlarsa, sizi öldüreceklerinden emin olabilirdiniz. Doğaüstüyle uğraşan insanlar cennet korumasından mahrumdu ve bir iblis cezasız bir şekilde öldürme fırsatını asla kaçırmazdı, özellikle onu zincire vurmaya denemiş bir insan söz konusuysa.

Yine de Mist'in onu öldüreceğine inanamıyordu.

Peki hayatını bu inanca bağlayacak kadar emin miydi? Çünkü yaptığı şey tam da buydu. Peki ya ne için? Sadece iki kez gördüğü, kim olduğunu gizlemiş birine yardım etmek için mi? Risk buna değer miydi?

Mantiken, hayır. Değmezdi. Biraz bile.

Oysa içgüdüğü ona bir kez daha, evet, bu işe değer, diyordu. Bunu yapması gerektiğini söylüyordu ve artık her şeyden korkmaktan bıkmıştı.

Cesur ve güçlü olmak istiyordu. Aynaya bakıp, işte bu kadın tam bir efsane! diyebilmek istiyordu. Dün gece o keki yemesem iyiydi demek değil.

Mist haklıydı. Hayat, özlemle geçirilmek için çok kısıydı. Artık korkaklık etmeyecekti.

İçsel konuşmasından cesaret alarak telefonuyla Mishetsumephtai'nin mühür çizimini birkaç kez fotoğrafladı. Ardından tozlu kitabı yerine koydu, düzenlenmiş kutuların içinde arama yaparak büyüde kullanabileceği her türlü malzemeyi, hatta fazlasını topladı.

Tebeşir. Bolca tebeşir. Mumlar, kristaller, yarı değerli taşlar, tüyler, tütsü ve bitki karışımları, büyücülere dair her ne varsa. Aslında yalnızca mühürle tebeşire ihtiyacı olsa da diğer malzemeler enerjilen odaklamaya yardımcı oluyordu ve her türlü desteği kabul edecekti.

Tüm malzemeleri devasa çantasına yerleştirdi, ışıkları kapattı ve yukarı çıktı. Kapıyı kapatıp koruma büyülerini yeniden aktive etti, çirkin cübbeleri düzeltti, arka odanın ışıklarını kapattı.

Dışarıya adım attığı anda telefonu çalmaya başladı.

Küfrederek yangın çıkış kapısını kapattı, dev çantasını yere bıraktı ve telefonunu çantanın dibinden çıkarmaya çalıştı. Açmamayı düşündü ama ya Iris tekrar panik yapıyorsa? Onu iş çıkışı eve gitmeye ikna etmek oldukça zor olmuştu. Bir süre Lily'nin evine dönmesi gerekiyordu.

Telefonunu nihayet bulduğunda, ekranda beliren isme bakınca nefesi kesildi.

"Mist? Sen misin? Nereye kayboldun? Arkadaşın ded-"

"Ben Mist değilim."

Derin sesin altında uğursuz bir titreşim vardı. Lily'nin ense tüyleri diken diken oldu.

Ağır çantasını omzuna attı ve sokağa doğru hızla yürümeye başladı. "Kimsin sen? Ayrıca Mist'in telefonunu neden kullanıyorsun?"

"Sen Lily misin?"

"Evet..."

"Mishetsu'nun telefonundaki otuz beş cevapsız çağrıdan yola çıkarak, onu görmek istediğini varsayıyorum."

"Evet?"

"O geri döndü. Cehenneme. Şu anda ulaşamaz. Bu yüzden çağrılarını yanıtlamadı."

Kaldırırma dönerken Lily'nin adımları sendeledi. "Gerçekten... cehennemde mi?"

"İstedığı için değil. Ölmek için gitmek zorundaydı."

"Özür dilerim, ne? Ölmek mi?"

“Meph, onu zavallı mühürlerinle hapsedmeye çalıştığını söyledi. Peki neden şimdi onunla konuşmak istiyorsun?”

“Ben onu mühürlemedim. Kız kardeşim yaptı. Onunla konuşmak istiyorum çünkü...” Sesi kısıldı ve yutkundu. Bu delice girişime kalkıyorsa, en azından bir sebebi olmalıydı, değil mi? “Çünkü ona kendini açıklama şansı vermek istiyorum. İçimden bir ses bu işte daha fazlası olduğunu söylüyor. Anlamak istiyorum.”

Eve doğru ilerlerken omzunun üzerinden sürekli arkaya bakıyordu. Kız kardeşinin bir anda fırlayıp çıkmasından korkuyordu.

“Pekâlâ, insan. Mishetsu’yla konuşmak istiyorsun. Onu çağırmanın bir yolunu biliyorum.”

“Aslında ben de onu çağırmayı deneyecektim.”

“Ne?”

“Yani ... Mist’i çağırmayı kendim deneyecektim.”

Uzun bir sessizlik oldu, ardından adam –iblis– bir kahkaha attı. “Ben de seni buraya zorla sürüklemek zorunda kalacağımı sanıyordum, sense *kendi başına* Mishetsumephtai’yi çağırmayı planlıyorsun, öyle mi?”

“Evet...” Adam tekrar güldü, Lily ise bomboş kaldırıma öfkeyle baktı. “Neden bunu yapamayacağımı düşünüyorsun?”

“Yapamayacağını düşünmüyorum. Yapamayacağını biliyorum. Hiçbir sıradan cadı bunu başaramaz.”

Dişlerini sıktı. “Kim demiş ilk ben olmayacağım diye?”

“Olmayacaksın. Yine de denemek istersen buyur ama seni şu anlık hayatta tutmam gerekiyor.”

Ne hoş bir teselli. “Neden?”

“İnsanlara, hele ki cadılara kendimi açıklamam. Bir teklifim var. Dedigimi yaparsan seni öldürmem.”

Kalbi küt küt atmaya başladı. “Hayatta kalmamı istediğini sanıyordum.”

“Evet. Eğer dedigimi yaparsan. Aksi hâlde pek umurumda değilsin.”

“N-ne yapmamı istiyorsun?”

“Buraya gelmeni ve Mishetsu’yu benim gözetimimde çağırmanı. Sana güç aktaracağım çünkü kendi başına bunu yapamazsın. Sonrasında serbestsin.”

Yutkundu. Zaten Mist’i çağırmayı planlıyordu ama telefonda ki kişiyle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ses tonundan, bu tehditlerin boş olmadığını anlamıştı.

“Şimdi kendi isteğinle gelirsın, ya da seni bizzat bulur, zorla getiririm. Sakın kaçmayı deneme. Seni bulurum ve bu hiç hoş olmaz.”

Lily derin bir nefes alıp cesaretini topladı. “Üzgünüm,” dedi titrek bir sesle. “Sana güvenmiyorum. Teklifin için teşekkür ederim ama saygıyla reddediyorum.”

Kısa bir sessizlik oldu.

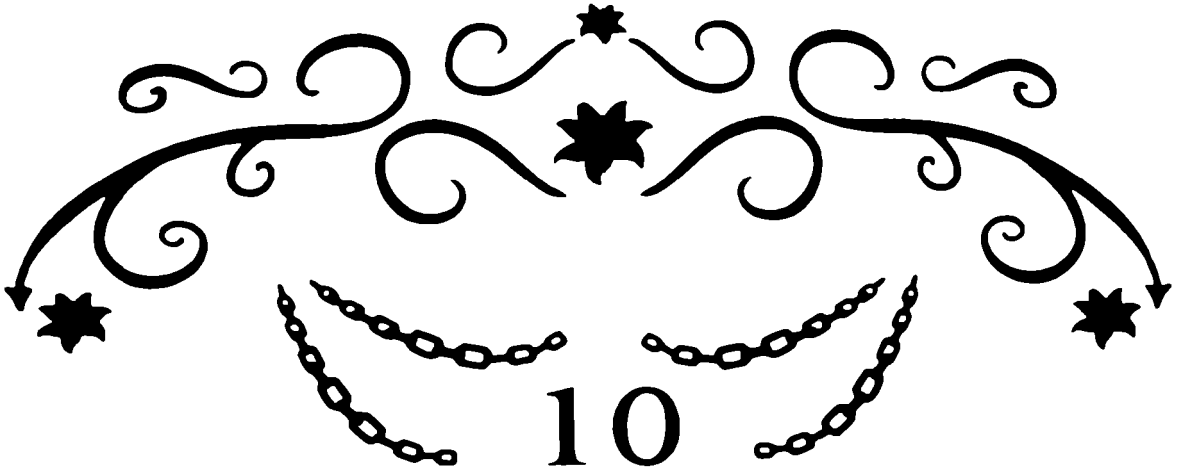
“Sakın telefonu kapatma-”

Lily çağrıyı sonlandırdı.

Kalbi deli gibi atarken boş sokağa baktı. Az önce yaptığı şeye inanamıyordu. Adam onu açık açık öldürmekle tehdit etmişti. Bu tamamen delilik değilse, neydi? Aptallık mıydı?

Belki. Muhtemelen.

Bir saniye sonra, koşmaya başladı.

CEHENNEM ÇUKURU

Kapı mührü, Mist'i mağarasının güvenliğine götürmüştü. Orada, Paimon'ın huzuruna çıkmadan önce mümkün olduğunca uzun süre saklanıp beklemeyi seçti. O oraya adım attığı anda Paimon onun gelişini elbette hissedecekti fakat bu gecikme küçük bir meydan okuma sayılırdı.

Oysa Mist daha önce hiç karşı gelmeyi düşünmemişti. Ne anlamı vardı ki? İtaatsizlik, ardından gelen acı ve işkence demekti. Kuralları çiğneyenler cezalandırılırdı ve o böyle biri olmamak için yeterince zekiydi.

Oysa artık... o basit inancı kaybolmuştu. Hiçbir şey eskisi kadar siyah beyaz görünmüyordu.

Sonunda, çağrıyı daha fazla görmezden gelemeydi. Diğer eşyalarıyla birlikte mağara duvarındaki çatlağa sakladığı çiçeği bir kez daha kontrol etti, hâlâ yerinde ve gizlenmiş olduğundan emin olmak istiyordu. Çiçek çoktan solmuştu -cehenneme vardığı birkaç dakika içinde- ama bu önemli değildi.

O çiçek onundu ve toza dönüşene dek onu koruyacaktı.

Sise dönüşerek bedenini eritip buharımsı bir hâle geldi, Paimon'ın ininin karanlık geçitlerinden süzülerek tahta açılan odanın önüne kadar ulaştı. Orada yeniden vücut buldu, kapının ardını din-

lemek için bir an bekledi. O salon nice kötücül etkinliğe ev sahipliği yapmıştı; işkence partileri, çılgın ayinler, dövüş çemberleri, sefahtan sofraları ve uyuşturucu etkisindeki elektronik dans müziği çılgınlıkları... Ne var ki şimdi, yalnızca sessizlik hakimdi.

Mist, Paimon'ın meşgul olmasını ummuştu. Böylece yokluğu hakkında sorguya çekilmeden geçiştirebilirdi. Ancak şansı yaver gitmemişti. Koca kapılardan içeri adım attığında -kapı tokmaklarını kullanmamıştı, zira onlar kesilmiş gargoyl kafalarından yapılmıştı- salonun neredeyse bomboş olduğunu gördü.

Elbette Paimon hariç.

Cehennemin Kraliçesi, tüm şeytani ihtişamıyla tahtında oturuyordu. Üzerinde, omuzlarından ölümcül sivri uçlar fırlayan deri zırhlar ve bileklikler vardı. Yanında, Shaheen yere çömelmiş, uzun kirpiklerinin altından parlayan kırmızı gözleriyle onu süzüyordu. Deveye benzeyen iskeletsi bedeni, uzun kemikli bacaklarının üzerinde kıvrılmıştı.

Paimon'm çift boynuzu ve kara kanatları, onun ürkütücü görüntüsünü tamamlıyordu. Saçları örülmüş, bir omzunun üzerinden dökülerek zırhının örttüğü göğsüne dek inmişti.

O bir sukkubus değildi, cehennemde dişi yumuşaklığına dair hiçbir şeyin yeri yoktu. Bu nedenle kadınsı izlerini öylesine iyi gizlemişti ki, insan kayıtlarında çoğu kez "güzel yüzlü bir erkek" olarak betimlenmişti.

Mist, kalbinin telaşlı atışlarını hiçe sayarak sanki her şey olağanmış gibi tahtın önüne yürüdü. Paimon değişken bir yaratıktı, vereceği tepkiyi kestirmek mümkün değildi. Neyse ki döndüğü için vücudundaki mühür artık yanmıyordu.

Mist önünde durduğunda, "Mishetsu, ne hoş bir sürpriz," dedi Paimon kelimeleri uzatarak.

Bir avuç uşağı etrafında dolanıyor, bir zavallının koparılmış kanatlarıyla onu serinletiyor, tepsilerde koyu kırmızı içecekler -muhtemelen kan- taşıyorlardı; içlerinde minik şemsiyeler ve pipetler bile vardı.

Mist belinden hafifçe eğilerek selam verdi.

"Hanımım," diye hitap etmeyişine Paimon kaşlarını kaldırarak karşılık verdi. Oysa binyıllardır onun sadık avcısı gibi davranıp boyun eğmekten hiç çekinmemişti. Şimdi... bunu yapamıyordu.

"İki aydır neden ortadan kayboldun, anlatmak ister misin?"

"Avlarımı kovalıyordum," dedi Mist doğrulurken.

İçindeki her zerreyi kullanarak yüzüne ifadesiz bir maske yerleştirdi, kalp atışını sabit tutmaya çalıştı. Nefesinde en ufak bir tutsızlık bile olsa, Paimon onun yalan söylediğini anlardı ve bedeli ağır olurdu.

"Bu süre zarfında bir ilerleme raporu sunamayacak kadar mı yoğunludur?"

"Rapor edecek bir ilerleme kaydedemedim. Şu ana dek başarısız oldum."

Paimon'ın kaşları alınına kadar kalktı. "Bunu inandırıcı bulmam zor."

Haklıydı. Mist, bir hedefini iki ay boyunca elinden kaçırmamıştı hiç. O kadar uzun süren avları da neredeyse parmakla sayılacak kadar azdı.

Gerçekteyse, cehennemden kaçışından yalnızca bir hafta sonra Asmodeus'u bulmuştu. Onu bir hafta gölge gibi takip etmiş, ardından diğerlerini de tespit etmişti. Eğer Paimon'a başarı haberini o zaman verseydi, şimdi muhtemelen yeni bir görevde olurdu.

Ancak yalan söylemişti.

Tıpkı Eligos'un akıbeti konusunda söylediği yalan gibi.

"Belial diğer hedeflerimden farklı," dedi Mist. En azından bu kadarı doğruydı. "Muhtemelen kokusunu gizlemenin bir yolunu bulmuş. Varlığını hiçbir yerde hissedemedim."

"Hımm." Paimon pençelerini birbirine dayadı. "Peki ya diğer üçü?"

"Büyük ihtimalle hâlâ birlikteler."

"Onların ne yaptığını hiç anlamadım," diye homurdandı Pai-

mon. “Bölgelerinin sınırlarını açıp sanki savaş istemiyorlarmış gibi davranıyorlardı. Belki de dünyaya, hayran oldukları o insanlar gibi barış içinde yaşamak için kaçtılar.” Soğuk bir kahkaha attı ama gerçeğe ne kadar yaklaştığından habersizdi.

Mizah duygusu geldiği gibi hızla kayboldu, bakışları sertleşti. “Yani bana, iki ay boyunca onların izine dair tek bir belirti bile bulamadığını mı söylüyorsun?”

“Evet,” dedi Mist. Kuyruğu bir an kıpırdadı.

“Bunun sebebi olarak da Belial’ın kokusunu maskeleydiğini düşünüyorsun. Nephilim kanı, belki?”

“Belki.”

“Hımm.”

Paimon öne eğildi, gözlerini kısıp onu inceledi. Tahtın kol dayanağına dirseğini yaslayıp çenesini eline dayadı, uzun bir sessizlik oldu. Mist de hiçbir şey söylemedi.

Sonunda başını iki yana sallayarak geriye yaslandı. “Yalan söylüyorsun,” dedi sakın bir tonla.

Mist’in kanı buz kesti.

“Bu komik çünkü bana yıllardır hizmet ediyorsun ve bunu ilk kez bu kadar net hissediyorum.”

Eligos’u düşündü. En azından bir kez paçayı sıyırmıştı.

Paimon başını eğdi, yüzündeki gölgeler hareket etti. “Sen her zaman itaatkâr oldun. Ne değişti? Benden ne saklıyorsun?”

İç i buz tutmuş olmasına rağmen, Mist çenesini kaldırdı. “Hiçbir şey saklamıyorum.” Ancak onun “itaatkâr” sözünü doğrulamaya gönlü razı olmadı. O kelimeyi düşünmek bile midesini bulandıyordu.

“Hımm,” dedi Paimon. Bu kez başını diğer yana eğdi, boynuzları da onunla birlikte eğildi. “Hayır. Sana inanmıyorum. Bu odaya adım attığın andan itibaren yalan söylediğini düşünüyorum.”

“Yalan söylemedim, Hanımım.” Son kelimeyi dişlerini zorlayarak çıkarmıştı.

Kontrolü neredeydi? Eskiden bu görüşmelerden yara almadan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapardı. Gurur, aptallar içindi. En zeki avcılar sessizce ve hareketsizce bekler, enerjilerini saklardı.

Paimon pençelerini sallayarak onun çabasını hiçe saydı. “Tekrar deneyelim. Bu kez cevap vermeden önce, bana ihanet etmeye çalışanların başına neler geldiğini hatırla. *Çalışanlar* diyorum çünkü başaramadılar. Şimdi söyle bakalım, neredeydin, Mishetsu?”

Mist’in ağzı kurumuştı. Yutkunup kendini konuşmaya zorladı. “Avlarımın peşindeydim.”

“Onları buldun mu?”

“Hayır.”

Paimon başını sallayıp dilini şaklattı. “Bir kez daha deneyelim. Neredeydin?”

“Avlarımın peşindeydim.”

“Ve?”

“Ve...” Mist’in kuyruğu huzursuzca kıpırdadı. “Onları bulamadım.”

Paimon’ın pençeleri tahtın oyulmuş kemikten kol dayanağında tıkrırdadı. Yatay gözbebekleri, içinde alev gibi yanan bir öfkeyle parlıyordu. “Neredeydin. Sen.”

“Avlarımın-”

Sözcükler yarıda kesildi. Kalbi göğsünde kıvrılıp sıkıştı. Mist dizlerinin üzerine çöktü. Damarlarındaki kan durup ciğerleri boşu boşuna oksijen ararken, kalbinin donmuş acısı dayanılmaz bir hâl aldı. Bir insan o an bayılırdı ama bir iblis için bu kadar kolay değildi. Mist göğsünü kavradı, yere kapanmamak için tüm gücüyle direndi.

Gözleri şiddetin heyecanıyla parlayan Paimon, derisinin altına kazınmış mühürler aracılığıyla Mist’i kontrol ederken, havadaki gücü titreşiyordu. Deri zırhının altındaki göğsünde, Mist’inkiyle neredeyse birebir aynı olan bir işaret parılıyordu.

Bu mühür sayesinde Mist’in hayatı, varlığı, özgürlüğü –hatta kalp atışları bile– Paimon’a aitti.

Mist ondan tüm kalbiyle nefret ediyordu. Ona duyduğu nefret duraklayan kanını bile kaynatıyordu. Ancak bu his tamamen nabıydu çünkü Mist'in elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Zayıftı. Güçsüzdü.

Bazen, onun kölesi olarak yaşamaktansa ölmeyi tercih ediyordu. Şu an da o anlardan biriydi. Dünyada tattığı özgürlüğün ardından, Lily'nin kokusunu içine çekmişken, lanetli hayatına bir dakika daha katlanmak imkânsız geliyordu.

Paimon kalbinin üzerindeki kontrolünü serbest bırakınca, içeri dolan oksijenin etkisiyle Mist öksürmeye başladı. Kalbi yeniden çarpmaya başladığında başı dönüyordu.

Ellerinin üzerine yığıldı, saçları yüzüne dökülüp içindeki öldürücü öfkeyi gizledi. Kanatları, sırtından taşarak soğuk taş zemine yayıldı.

“Bir kez daha soruyorum, Mishetsu. Neredeydin?”

Yani bu muydu? Gerçekler dökülene dek onu işkenceyle mi sınavacaktı?

O hâlde sonsuza dek işkence et.

Ne olursa olsun, Belial ve diğerlerini ele veremezdi. Kan sözleşmesi, onların yerini ya da Eva'nın varlığını açıklamamasını imkânsız kılıyordu.

Şimdi bu sözleşmeyi kabul etmiş olmaktan memnundu. Böylece, aklını yitirse bile anlaşılmayı ihlal etmekten korkmaksızın acıya katlanabilirdi.

Ne olursa olsun, boyun eğmeyecekti.

“Avdaydım...” diye tısladı, hâlâ atışı düzensiz olan kalbinin sancısıyla. “Hedeflerimin... peşindeydim-”

Yeniden oldu.

Omurgası acıyla kıvrıldı. Akciğerleri çalışmak için savaş veriyor, kanı beyinde yanıyor, bedeni sanki her an parçalanacakmış gibi hissediyordu.

Paimon onu tekrar bıraktı. Yine sendeledi ama elinde kalan

son gücünü kullanarak elleri ve dizleri üzerinde kalmayı başardı.

Bilinci tamamen kaybolmadan önce, onun önünde yere kapanmayacaktı. Aniden benimsediği bu gurur, hayatına anlam katan tek şey olmuştu ve ona sıkı sıkıya tutunuyordu.

Paimon'ın gücü alevlendi, karanlık kokusu havayı kirletirken bir sonraki mühür setini etkinleştirdi. Bileklerinin üzerinde, dövmeyi andıran bantların tam üzerinde kelepçeler belir-di, aralarında ağır bir zincir vardı.

Kelepçeler doğrudan tenine yapıştı ve onun büyüsü olmadan çıkarılması mümkün değildi. Bu aynı zamanda sis formuna dönüşme yetisini de engelliyordu, bu şekilde kaçış söz konusu bile değildi. Önceden,  n kollarından ellerini keserek bu zincirlerden kurtulmayı denemişti ve evet, bir süreliğine  zg r kalmıştı. Ancak uzuvları yeniden oluştuğuunda, kelepçeler de geri d nm şti.

Kelep eleri birbirine bağlayan zincir, ortadaki daha uzun bir zincire bağlanıyordu, o da doğrudan Paimon'm uzanmış ellerine gidiyordu. Kadın o zinciri g c l  bir şekilde çekti, Mishetsu'nun kollarını altından çekerek dengesini bozdu ve onu yüzüstü yere düşürdü.

Tekrar elleri ve dizleri üzerine çıkmaya çalışırken, kadın gülümseyerek onu bir kez daha yere serdi.

"Devam et, Mishetsu. Bunu günlerce yapabilirim."

Kalbini yeniden durdurdu, adamın soluğu, can çekişen birinin hırıltısına d n şti. Sonra kalbini yeniden çalıştırdı. Bu sefer bayıldı, bedenini yere bıraktı. Ancak bilinci yerine gelir gelmez tekrar elleri ve dizleri üzerine tırmandı. Saçları gözlerinin önüne d şm şti ama onları kenara itecek takati yoktu, bu yüzden Paimon'ın yüzünü g rememeyi memnuniyetle karşıladı.

"Bana nerede olduğuunu, gerçekten nerede olduğuunu söyle, her şey şimdi biter," dedi Paimon. "Seni avına geri gönderirim, hiçbir şey olmamış gibi devam edersin. Tek yapman gereken, gerçeği söylemek."

"Gerçeği... söylüyorum."

"Hanımının kim olduğuunu mu unuttun? Yalanı duyar duymaz

anlamayacağımı mı sanıyorsun? Açlıktan kuduran gorathlarıma Çukur'da karşı koyman daha olası. Eğer konuşmazsan, tam da oraya gideceksin zaten."

Demek kaderi, izleyicilerin önünde canavarlar tarafından tekrar tekrar parçalanmaktı. Ta ki Paimon merhamet edene kadar, bu da asla olmayacaktı. Onun doğasında merhamet yoktu.

"İhtiyacım olduğunda seni avlaman için çıkarırım." Paimon başını yana eğdi. "Belki de çıkarmam."

Bir süre sonra, Avcı mücadele etme yetisini yitirdi ve Paimon sıkıldı. İrade savaşlarını kazanmıştı ama tatmin hissetmiyordu. Mishetsu'nun inatçı suskunluğu, zaferinin tadını çıkarmasını engelliyordu.

Onun Avcısı ona yalan söylemişti. *Onun*. Başka kimsenin değil. Öfke, Paimon'ın içinde kaynayan bir volkan gibi kabarıyordu; daha fazla kana, daha fazla şiddete, daha fazla çığlığa ihtiyacı vardı. Daha fazlasına. *Hep daha fazlasına*.

Aniden ayağa kalktı, kanatlarını gerdi. Yanında, Shaheen başını kaldırdı ve merakla göz kırptı. O da bu gösteriden sıkılmıştı, daha heyecan verici bir vahşet özlemi içindeydi.

Zinciri bırakarak Avcı'nın hareketsiz bedenine yaklaştı. Başında dikildiğinde, sarı gözlerinin bulanık bir şekilde kendisine baktığını gördü. Bilincini tamamen kaybetmemişti. Kadının dudakları tiksintiyle kıvrıldı.

Çizme giydiği ayağını onun narin kanat kemiklerinden birinin üzerine koydu. Sonra bastırdı. Kemiğin çatlama sesi mağarada yankılanırken Mishetsu boğuk bir inilti çıkardı.

Hâlâ yeterli değil.

İç çekerek yakındaki bir hizmetkâra işaret etti, yaratık hızla yaklaştı. Hanımefendisinin huzursuz ruh hâlini fark eden gargoyle, yere kadar eğilerek göz temasından kaçındı.

“Evet, kutsal olmayan kraliçem?” Yere o kadar eğilmişti ki bur-nu taş zemini sıyrınıyordu. Hizmetkârlarının tümü olağanüstü esnek-liğe sahipti.

“Mishetsu’yu zincirlerinden çekerek kale boyunca sürükle. Herkesin onu bu hâlde görmesini sağla.” Yanına hafifçe bir tekme savurdu. “Belki biraz gururu kırılır.”

“Evet, Hanımım.” Gargoyle, kanatlarını bedenine bastırarak eğilmeye devam etti.

“Yolda, Çukur’a atılacağını da duyur. Yaraları iyileştiğinde ve kalabalık toplandığında, onu at.”

Yaratığın omurgasının hafifçe irkildiğini fark etti. Evet, odada-ki herkes Mishetsu konuşmayı reddettiğinde Paimon’ın tehdidini duymuştu ama çoğu onun en değerli hizmetkârını gerçekten feda edeceğini düşünmüyordu.

“Evet, Hanımım.”

“Herkes orada olacak. Anladın mı?”

“Evet, Hanımım. Emriniz yerine getirilecektir, Hanımım.”

Paimon, arkasından gözlerini kısarak yaratığın uysallığına tik-sintiyle baktı. İşte bu yüzden Mishetsu’yu her zaman daha çok sev-mişti. O sadık ve itaatkârdı; ama aynı zamanda bir akli vardı ve onu kullanabiliyordu. Peki neden o akli ihanet için kullanma gereği duy-muştu? Her şeyi mahvetmişti.

Mühürleme ritüelinden sonra bir kez karşı koymaya çalıştığını hatırlıyordu ama sonunda kırılmıştı. Ona tekrar tekrar itaatsizliğin cezalandırıldığını, isyanın hiçbir zaman sonuçlarına değmeyeceğini öğretmişti. O, hizmet etmek için var olmuştu ve bunu her zaman biliyordu.

Ta ki şimdiye dek.

Yine tekmeledi. “Götürün gözümün önünden.”

Gargoyle zincirin ucunu tuttu, bodur bedeninde kalan tüm gücüyle çekmeye başladı. Mishetsu yerinden kıpırdamadı. Gözleri panikle büyümüş hâlde tekrar asıldı ve bu kez Avcı birkaç santim sürüklendi.

Paimon'ın burun delikleri öfkeyle kabardı. Şimdi ter içinde kalan, bakışları Paimon ile Mishetsu arasında gidip gelen gargoye, bu kez daha asıldı ama sadece birkaç santim daha ilerletebildi.

“Bu kadar uzun süren ne!”

İblis titreyerek sendeledi. “Ç-ç-çok ağır-”

“Bahane istemiyorum, geri zekâlı!”

“E-e-evet-” Gargoye görevine devam etmeye çalıştı ve yine beceriksizliğini kanıtladı. Kullanışsız. Atılabilir. Artık ona hizmet edecek, nefes almaya değer kimse kalmamış mıydı?

Çığlık atarak yarattığı yakaladı ve dişlerini onun kısa boynuna geçirdi. Yarattığı kurumuş bir kabuğa çevirene kadar kanını emdi, sonra bedenini parçalara ayırıp duvarlara fırlattı. Kan kalmadığı için etrafa sıçrayan ya da şapırdayan hiçbir şey olmadı.

Sıkıcı.

“Sen yapacaksın, Shaheen. Beynin olması gereken yerde taş olmayan tek sensin.”

Shaheen zarifçe kalktı, zinciri dişleriyle kavrayıp çıkışa yöneldi, arkasından Avcı sürükleniyordu.

“Sizler,” diyerek duvardaki diğer hizmetkârlara parmağını doğrulttu. “Onunla gidin ve haberleri yaymasına yardım edin. Sakın beni öfkelendirmeyin, yoksa Mishetsu’ya Çukur’da katılırsınız.” Hizmetkârlar alışkanlıkla eğilmek üzereyken, “Şimdi!” diye bağırdı. “Gözümün önünden kaybolun!”

Sonunda yalnız kalan Paimon tahtına çöktü, pençelerini kolçakta tıkrdatmaya başladı

Mishetsu’nun, Belial ve diğer kaçaklarla birlikte bir şeyler çevirdiğinden emindi. Ne olduğunu öğrenmesi gerekiyordu.

Belial’ın ihaneti kelimenin tam anlamıyla cehennemin temellerini sarsmıştı. Öyle güçlüydü ki, varlığı bile yeraltı âleminin dengelerini ayakta tutan kritik bir role sahipti. Terk ettiği topraklardan sonra birkaç yıkıcı deprem olmuştu ve tüm Çığlık Atan Ruhlar Sıra dağları, yerin aniden yarılmasıyla yok olmuştu.

Peki böylesine kudretli bir iblis, neden cehennemi terk edip

ölümlülerin arasında anlamsız bir varoluşu seçmişti? Dünya düzleminde gücü bastırılıyordu, o heybetli iblis formunu aşağılık bir insan şekline bırakmıştı. İnlerini, lejyonlarını ve hizmetkârlarını arında bırakmıştı. Ne uğruna?

Böylesine kudretli bir iblise yeryüzünde tatmin sunabilecek ne olabilirdi? Büyük sır buydu. Cehennemde kulaktan kulağa yayılan dedikodu, alev gibi her yere sıçramıştı.

Şimdi de bu. Avcısı onu bulmuştu. Belial'ın peşine düştüğü şeyi Mishetsu da arzulamış olabilirdi. Peki neydi bu? Servet? Güç? Bu mümkün değildi çünkü Belial'dan daha fazlasına sahip olan yalnızca bir kişi vardı: Lucifer.

Paimon tahtında doğruldu.

Belial'dan daha güçlü olan tek kişi, Lucifer'dı. Belial bunu biliyordu.

Ya bu dengesizliği değiştirmek istiyorsa? Ya dünyada, Lucifer'ı Yüce Kral tahtından indirebilecek bir güç kaynağı peşindeyse? Zaten onun tahta göz diktiği söylentileri uzun zamandır kulaktan kulağa dolaşıyordu fakat çoğu, Lucifer'ı doğrudan alt edecek kadar güçlü olmadığı konusunda hemfikir. Belki de dünyaya kaçmasının ardındaki sebep, şansını artıracak gizli bir yol bulmaktı.

Eğer Mishetsu bu gücü bulduysa... Belial ona olan bağlılığını kaldırabileceğini vaat etmiş olabilirdi. Avcısının, bağlarından kurtulmak için her şeyi yapacağını her zaman biliyordu. Zaten onu bu kadar özenle mühürlemesinin sebebi de buydu. Eğer bir kaçış yolu olsaydı, çoktan bulurdu.

Ancak eğer Belial, mühürleri silebileceğine onu ikna ettiyse, Mishetsu bu teklife kapılmış olabilirdi.

Eğer bu doğruysa... sonuçları muazzam olurdu. Belial'ı aramak artık sadece Mishetsu'nun işi olamazdı. Kendisi de devreye girmeliydi. Lucifer'a gitmesi gerekebilirdi.

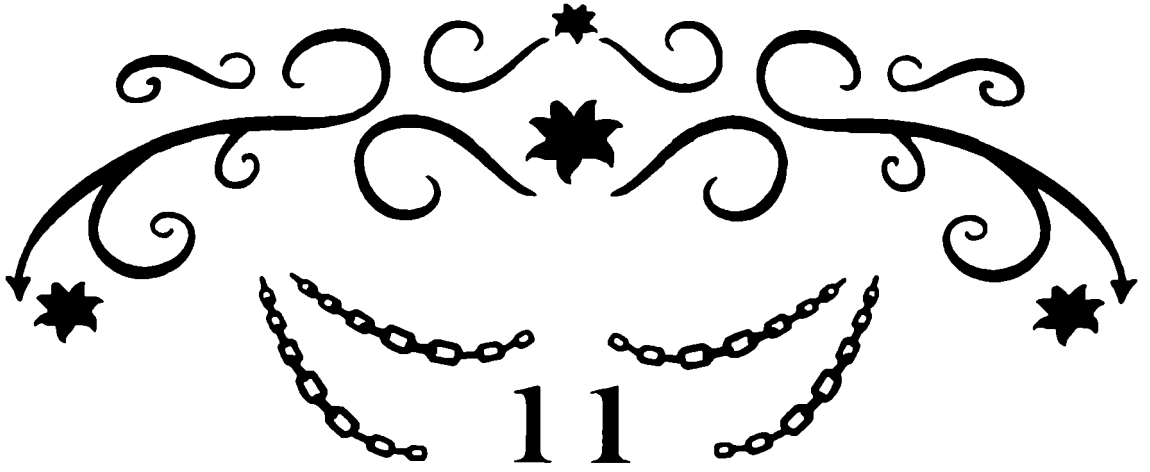
Hemen geri adım attı. Elinde kesin kanıt olmadıkça Lucifer'ın yanına gitmeyecekti. Cehennemin Yüce Kralı herkesin en kötü kabusuydu ve onunla yaptığı her görüşme, Paimon'ın en korkunç

anıları arasında yer alıyordu. Onun kutsal olmayışlığı, yeraltı âlemindeki her varlık üzerinde mutlak bir güce sahipti ve bunu istismar etmeyi seviyordu.

Henüz böylesine büyük bir risk almadan önce daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Belial'ı Mishetsu kadar kolay bulamayacağını biliyordu, boşuna "Avcı" lakabını almamıştı.

Ancak belki başka bir yol vardı. Belki, Belial'ın peşinde olduğu güç kaynağını bulabilirse... bu onu doğrudan Belial'a götürürdü.

Düzenleme
Ny.ozlem

ÇUKUR MOLASI

Mist, zincirlerinden sürüklenerek Çukur'a doğru götürülmesine izin verdi. O lanet deve onu mağara boyunca sürüklerken, arada sırada bilincini yitirip geri kazanmıştı. Cezasını sergilemek için yapılan bu gösteri utanç verici olabilirdi ama parçalanmış kalbiyle kırık kanadını yeniden toparlama fırsatını memnuniyetle karşılamıştı.

Bazen en akıllıca hareket, gururu yutup ölü taklidi yapmaktır. O da aynen bunu yaptığı için şimdi dövüşe devam ediyor olacağından çok daha güçlüydü. Bu sefer Çukur'da beş dakikadan fazla dayanabilmeyi umuyordu.

Yine de eninde sonunda bir gorath'a yem olacağı kesindi. Güçlü ya da değil, geleceği karanlıktı.

Kurallar çiğnendiğinde olan bu. İtaatsizliğin bedeli böyle.

"Hey," dedi Shaheen'in yanında oyalanan gargoyl. "Uykudan uyanma vakti, patron. Çukurda biraz eğlence zamanı." Sözlerini alaycı bir kıkırtıyla süsledi.

Gargoyleler ona "patron" diye hitap ederdi çünkü onları avlarında sıkça kullanırdı. Ancak tabii ki Paimon'un emriyle onu köpeklerle yem etmekte bir an bile tereddüt etmezlerdi. Akli başında hiçbir iblis etmezdi. Akli başında bir iblis, şiddet fırsatını hevesle kucaklardı.

Mist ise son zamanlarda aklının yerinde olmadığını keşfetmişti.

Kuralları ilk çiğnediğinde, kaderinden bir şekilde kaçmayı başarmıştı ama anlaşılan o ki, ikinci kez aynı başarıyı gösteremeyecekti. Paimon onun ihanete kalkıştığını biliyordu ve artık ona güvenmediği için Mist'in tekrar avlanmasına izin vereceğini sanmıyordu.

Ona faydası dokunmuyorsa, Mist işe yaramazdı. İşkence etmekten sıkılırsa, muhtemelen onu yok ettirmek için başvuruda bulunacaktı. Basit işlerde kullanılamayacak kadar güçlüydü ve başka türlü için de fazla tehlikeliydi.

Kurallar çiğnendiğinde olan bu. İtaatsizliğin bedeli böyle.

Bunu biliyordu. Hayatı boyunca bu dersi öğrenmişti. Öyleyse neden en başta böyle bir aptallık yapmıştı?

Artık bir önemi yoktu. Sebebi ne olursa olsun, hanımının emriyle Çukur'a attığı diğer tüm kural bozucular gibi, şimdi sıra ondaydı. Uygun bir sondu herhâlde.

Kendi sonu hakkında bu kadar az duygu hissetmesine şaşırmıştı. Bir zamanlar avlanmaya âşıktı. Avının peşine düşmeye, yakaladığında onların korkusunu izlemeye bayılırdı, sanki gerçekten Cehennem'in Avcısı'ndan kaçabileceklerini sanıyorlardı. Mühürlenmekten bile şikâyetçi değildi, yeter ki Paimon ona görev vermeye devam etsindi.

Oysa son yıllarda, kurbanlarının çığlıkları ve merhamet dilekleriyle uykusuz kalmaya başlamıştı. Kuralları çiğnemiş olmaları, suçluluk duygusunu azaltmıyordu. Üstelik hanımına duyduğu nefret ve öfke bununla birlikte büyümüş, sonunda artık olmadığı biri gibi davranamaz hâle gelmişti.

"İşte geldik," diye duyurdu gargoye, bu rezil yürüyüşü durdurarak. Domuz burnu, dışa fırlayan dişleri ve yarasa kulaklarıyla gargoyeler yalnızca çirkin değil, aynı zamanda olağanüstü aptallardı. Kafatasları son derece kalındı, bu da dövüşte ekstra zorluk yaratıyordu ama aynı zamanda beyinlerinin ancak bir meşe palamudu kadar olduğu anlamına geliyordu.

Ağır Çukur kapısının önündeydiler. İçeriden, sümüksü go-

rathların tanıdık şapırtıları ve heyecanlı kalabalığın düşük frekanslı uğultusu geliyordu. Bu seferki büyük bir kalabalık olacaktı. Herkes Mishetsumephtai'nin düşüşünü görmek isteyecekti.

"Hanımım, iyi bir dövüş sergileyebilesin diye zincirleri çıkar-mamızı söyledi ama kelepçeler kalacak," dedi gargoyle.

Mist bunu bekliyordu zaten. Kelepçeler olmadan, yalnızca sise dönüşürdü. Seyirciler için pek de eğlenceli olmazdı.

Mist bileklerini usulca uzattı, gargoyle de zincirleri açtı. Bu za-vallı yaratık zincirleri açabilirken kendisinin yapamaması gururunu incitiyordu. Sadece basit bir kilitle birbirine bağlanmış olmalarına rağmen, mühürlerin büyüğü Mist'in zincirleri hareket ettirmesini engelliyordu.

Zincirler birbirinden ayrılır ayrılmaz yok oldular, Mist doğru-lup kanatlarını gerdi, zayıf rolünü bir kenara bıraktı. Seçeneklerini tarttı.

Çukur'a girip gorathlarla dişe diş savaşabilirdi. Kesinlikle ayak-ta kalacak kadar güçlüydü. Ancak karşısında yarım düzine yaratık vardı ve üstteki mazgal havadan kaçmasını engellediğinden, Paimon izin verene kadar oradan çıkamazdı. Eninde sonunda yorulur ve korkunç ziyafet başlardı.

Ya da şimdi dövüşüp kaçabilirdi.

Belki bir süreliğine özgür olurdu ama Paimon onu yeniden çağırırdı. Bu çağırışı görmezden gelirse, mühür onu sonunda öldürürdü.

Her şey düşünüldüğünde fena bir plan değildi.

Belial belki mühürleri sökebilecek bir yol bulabilirdi. Bulamaz-sa bile, kendini çağrıya cevap veremeyecek şekilde bağlarsa, en azın-dan bir gorath tarafından yenmek yerine kendi koşullarıyla ölürdü.

Parmaklarını esnetti, pençeleri uzadı ve yaratığa saldırarak ka-lın boynunu yardı. Yaratık boğazını tutup yere yığıldı ama birkaç saniye içinde kan akışı durdu, hareketsiz kaldı.

Mist, Shaheen'e döndü. Deve miskin bir bakışla ona göz kırptı. Mist tam da her zaman tiksintiyle baktığı bu iblis deveye saldırma-

ya hazırlanmıştı ki, gölgelerden yarım düzine gargoyle daha ortaya çıktı.

“Hanımım bir şeyler deneyeceğini söylemişti.”

“Sadece altı kişiyi mi gönderdi?” diye sordu Mist, neredeyse gücenmiş bir tonla.

“Hayır,” dedi gölgelerden gelen sakın bir ses. “Bizzat kendisi geldi.”

Paimon gölgelerin arasından çıktı. Tam doğrulduğunda, boyu Mist’ten neredeyse bir karış fazlaydı ve kanatlarının uçları tünelin tavanını sıyrıyordu.

“Gerçeği söylemeye hazır mısın, Mishetsu?”

Mist ses etmedi ama içi boşalırcasına bir çaresizlik hissetti. O ana dek, bu çıkmazdan savaşıp kurtulabileceğine dair içinde hâlâ bir umut taşıdığını fark etti. Paimon’ın kendisi dışında, bu inin içinde onu alt edebilecek biri yoktu.

Ancak o buradaydı işte.

“Demek değilsin. Sadık avcımı kaybetmek canımı yakıyor ama ne yapalım...” Paimon parmaklarını şıklattı. “Açın kapıyı!”

Arkasında, metal bariyer inleyerek ağır ağır yükseldi. Seyircilerin boğuk uğultusu bir anda heyecan çığlıklarına dönüştü.

“Onu Çukur’a atın!”

Kalabalık coşkuyla uludu. Paimon’ın iki yanında duran gargoyleler, Mist’in kollarından tuttukları gibi onu hiçbir nezaket göstermeden geriye doğru savurdular. Mist karşı koyabilirdi ama nasıl olsa aynı sona varacaktı. Kalbi daha yeni tekrar atmaya başlamışken, bunu düzgün kalp atışlarıyla yapmayı tercih etti.

Yere düştüğünde doğrulurken, metal kapı gürültüyle kapanana dek gözlerini Paimon’dan ayırmadı. Kadın, parmaklıkların güvenliğinin ardında duruyor, dudaklarında zalimce bükülmüş bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Yanında duran deve de gülümseyordu.

Alçak bir tıslama, Mist’i arkaya döndürdü.

İşte oradaydı. Cehennemin en iğrenç yaratıklarından biriyle yüz yüzeydi.

Bu yaratıklar devasa kırkayaklara benziyordu; uzun, pullu gövdeleri ve her biri kavisli birer pala gibi olan yüzlerce bacakları vardı. Kafa yerineyse spiral diş sıralarıyla çevrili dairesel bir ağız bulunuyordu.

Kurbanlarını, boğazlarından fırlayan geri çekilebilir dilleriyle yakalıyorlardı. Bu diller, değdiği her şeyi yakan zehirli bir salgıyla kaplıydı. Üstelik bu salgı, kan dolaşımına karıştığında kurbanı sersemleten bir etki yaratıyordu.

En tiksindirici özellikleri ise gözleriydi. Salyalı bedenlerinden sarkarak çıkan uzun sapların ucundaydılar, tıpkı sümüklüböceklerdeki gibi ama çok daha keskin bir görüşe sahiptiler. Bu göz sapları hızla dönebildiğinden, onların görüş alanından kaçmak neredeyse imkânsızdı. Her bir gorath'ın en az otuz gözü vardı.

Şu anda, arenadaki tüm gorathların gözleri -yaklaşık iki yüz tanesi- Mist'e kilitlenmişti. Bunu zihninin uzak bir köşesi soğukkanlılıkla hesapladı.

En yakındaki yaratık, kulak zarlarını titreten bir çığlık kopardı. Kazygan, pullu gövdesini kıvrarak ileri atıldı, palamsı bacakları öne saplanacak şekilde hızla yaklaşıyordu.

Gorathların tek zayıf noktası göz saplarıydı. Kesildiklerinde yeniden büyüseler de göremezlerse tamamen işe yaramaz hâle gelirlerdi çünkü başka hiçbir duyuları yoktu. Mist çömeldi, kanatlarını açtı ve pençelerini olabildiğince uzattı.

Sonraki saniye, yaratık tam üzerine çullanmak üzereyken havaya fırladı. Kırık kanadının uçmaya elverişli durumda olması büyük bir şanstı. Canavarın dili fırladı ama onu kıl payı ıskaladı. Salgının birkaç damlası Mist'in tenine sıçradı. Yanmakta olan derisinin cızırtısı, canavarların çığlıklarıyla seyircilerin bağırışlarını bastırıyordu ama Mist hiçbirine kulak vermedi, görevi dışında zihninde hiçbir şey yoktu.

Gorath'ın açılmış ağzının üzerinden geçerken, pençelerini salladı ve bir düzine göz sapını kopardı. Gözler gri bir sümüksü sıvı

saçarak yere düştü, bir sonraki gorath tarafından çiğnenerek ezildi.

Mist havada kıvrılarak uçuyor, fırlayan dillerden ve emici ağız-
lardan sıyrılıyordu. Kendini devler arasında küçük bir sinek gibi
hissediyordu. Yakaladıklarında kolayca yutabilecekleri önemsiz bir
lokma.

Ancak Mist, savaşmayı bilen bir sinekti.

Bir gorath'ı öldürmenin tek yolu kalbini yok etmektir. Az önce
yaşadığı şeyden sonra bu ironik bir tesadüf gibi gelmişti. Ne yazık ki
kalbe ulaşmanın tek yolu, içinden geçmektir.

Dış zırhları neredeyse delinemezdi. Sadece en güçlü cehennem
ateşiyle zarar görebilirdi, Mist de böyle bir ateşi istediği zaman çağı-
rabilecek biri değildi.

Bu da demek oluyordu ki... yaratığın onu yutmasına izin ver-
mek zorundaydı.

Yukarıya doğru süzüldü, Çukur'un üstündeki ızgaraya çarpma-
dan ulaşabileceği en yüksek noktaya. Aşağıda kıvranan yaratıklar
gözlemledi ve ilk hedefini seçti.

Gözleri en büyük olanı buldu. Mist şu anda en güçlü hâlindey-
di. Birini öldürdükten sonra zayıflayacaktı. O yüzden önce en bü-
yük olanı saf dışı bırakmalıydı.

Karşısındaki görev akıl almazdı. Bu düşünceyle içine bir umut-
suzluk dalgası yayıldı. Ancak savaşmaktan başka seçeneği yoktu.
Bu yüzden umutsuzluğunu bastırdı, hedefine odaklandı ve fırsatını
bekledi.

O fırsat geldiğinde de harekete geçti.

En büyük canavar ağzını sonuna kadar açtı, sıralı dişleri salyah
diş etlerine doğru bastırırken uzun dili ona uzandı. Mist derin bir
nefes aldı, kanatlarını bedenine doğru yapıştırdı ve kendini doğru-
dan canavarın boğazına doğru bıraktı. Son anda gözlerini sımsıkı
kapattı ve çarpışmaya hazırlandı.

Kaygan bir yemek borusu onu sardı. Asidik salgı derisini yak-
maya başladı. Kaslar onu aşağı iterken, kayarak ilerledi.

Teninin eriyişi neredeyse bilincini alacaktı ama dayanmayı ba-

şardı. Kuvvetini topladı, ellerini çevirip pençelerini dışarı çıkardı.

Sonra parçalamaya başladı.

İçeriden dışarıya doğru, derimsi dokuları yırtarak kalbe ulaşmaya çalıştı. Zihninin bir parçası, gerçeklikten koparak uyuştı. Hiçbir şey hissetmiyordu. Büyük olasılıkla salgının uyuşturucu etkisiydi bu ama Mist'in işine yaramıştı. Eğer gerçekten ne yaptığını fark etseydi, dehşetten bayılabilirdi.

Sonunda başardı. Pençeleri atan kalbi parçaladı ve yaratık patladı.

Mist bedeninin içinden çıkmak zorunda kalmadı çünkü bir gorath öldüğünde sanki içine dinamit yutmuş gibi paramparça olurdu. Gri kanla iç organlar arenayla seyircileri yağmur gibi kapladı ama Mist için bu, son dakikalarda yaşadıklarının yanında oldukça önemsizdi. Ayakları yere değdiğinde yalnızca derin bir rahatlama hissetti.

Hemen ardından bacakları çöktü.

Kalabalık bir anda sustu. Kimse kımıldamadı, kimse nefes almadı.

Başka zaman olsa bu zaferin tadını çıkarabilirdi ama şu anda tüm odağı yeniden deri çıkarmaktaydı. Hayati bir uzvunu ya da yüzünü kaybetmemişti ama baştan ayağa kana bulanmıştı. Bitkindi. Baş dönmesi başlamıştı, görüşü titrek noktalarla doluydu.

Üstelik daha beş gorath vardı.

"Düşmüşken saldırın, işe yaramaz iblisler!" diye haykırdı Paimon, sessizliği bozan çığlığıyla.

Mist tam kendini yerden kaldırmaya başlamışken, uzun bir dil arkasından fırladı ve belinden sarıldı. Bunca çabadan sonra, tekrar savaşma fırsatı bile bulamadan yutulacak mıydı?

Aynı anda birkaç şey birden oldu.

Havada birden bir büyü titreşimi hissetti. Tanıdık değildi, Paimon'ın iniyle hiçbir benzerliği yoktu. Güçlüydü, derindi ve bir yerlerde, onun içinde bir bağa tutunuyordu. Bu yüzden, içgüdüsel olarak karşı koydu.

Ancak odaklanacak gücü pek yoktu. Zira şu an korkunç bir

hızla bir gorath'ın ağzına doğru çekiliyordu ve savaş pozisyonunda değildi. Sırtı düşmanına dönüktü, dik duruyordu, yaratığın onu çığnemesi gerekecekti.

Sonra her şey değışti.

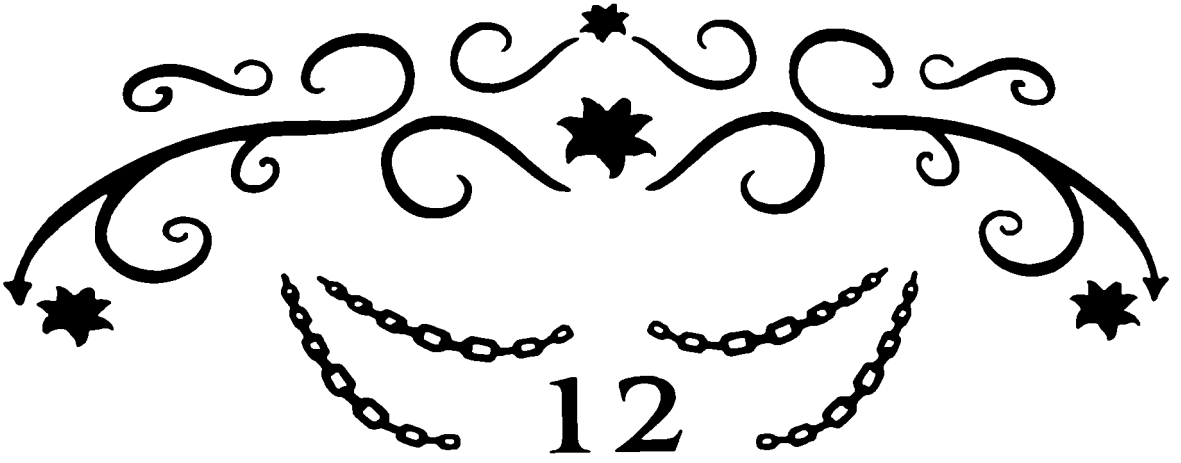
Bir an kesin ölüme giderken, diğerk anda uzayda savruluyordu, etrafı yeşil bir ışıkla çevriliydi. *Zamansal büyü.*

Sonra yeniden bedeniyle buluştu, dünyaya, yere geri düştü...

Kendini yeryüzünde bir çağırma mührünün tam ortasında buldu.

Mührün büyüsu onu tutmaya çalıştı ama Mist kalan son gücünün her damlasını kullanarak karşı koydu. Sis formuna dönme yetisini yeniden hissetti ve bunu kullanarak, bütün varlığıyla mühür üzerindeki zayıf noktayı zorladı. *Oradaydı.*

Bir ölüm bulutu gibi patlayarak dışarı fırladı ve onu bir kez daha köleleştirmeye cüret eden her kimse yok etmek üzere ileri atıldı.

CESARETİ TOPLAMAK

Kara sis, çağırma mührünün içinde bir girdap gibi dönerken, Lily nihayet biraz pervasız davrandığını kabul etti. Hayatında ilk kez gerçekten kendinden emin olmuştu ve muhtemelen işi biraz abartmıştı. Bütün geceyle sabahın yarısını bu işe hazırlanarak geçirmişti ama bâlâ feci şekilde yetersiz olduğunu fark etmişti. Şimdi geri dönebilseydi, o iblisin yardım teklifini -hayatını tehdit etmiş olsa bile- tereddütsüz kabul ederdi.

Mist'in çağrıldığında onun kim olduğunu anlayacağını ve karşı koymayacağını ummuştu ama işler hiç de öyle gitmiyordu. Havada o kadar yoğun bir büyü vardı ki, neredeyse nefes alamıyordu. Dairede rüzgâr fırtına gibi esmiş, raflardaki her şey yerlere saçılmış, askılardaki paltolar uçuşmuş, koltuktaki yastıklar savrulmuştu. Tanrım, kumaşları mahvolmuştu ...

Düşüncelerini susturmaya çalıştı. Dikkat dağınıklığı onu öldürebilirdi. Çoktan iblise karşı savaşı kaybetmekte olduğunu biliyordu çünkü oluşan kaos mühürle sınırlı kalmalıydı. Dışarı sızıyor olması hiç iyi bir işaret değildi.

Odaklanmalısın!

Gözlerini rüzgârdan korumak için kolunu kaldırdı, geriye düşmemek için neredeyse iki büklüm olmuştu.

Gözlerinin önünde mührü canlandırdı, bütün dikkatini buna verdi. Hecelemeyi durmaksızın sürdürdü. Sirtından aşağıya terler akıyor, bitkinliğin pençesinde titriyordu. Gürültü o kadar artmıştı ki, artık sözcükleri bağırarak söylüyordu ve- Ah, hayır, son heceyi az önce yanlış mı telaffuz etmişti?

Mühür, kör edici bir ışıkla patladı. Lily çığlık attı. Kulağını sağır eden bir hırlama duydu, ardından her yanı siyah bir sis sardı. Bu öfke bulutunun içinde, sivri dişlerle pençeler gördü ve bunların onu öldürmeye geldiğini anladı.

Bu yüzden arkasını dönüp kaçtı.

Koridorda koşmaya başladı, içgüdülerinin yönlendirdiği yöne doğru, nereye gittiğini ya da oraya vardığında ne yapacağını bilmeden kaçtı.

Zaten fazla uzağa gidemedi. Sis sırtına çarptığında yere yığıldı. Ciğerlerindeki havayı kaybetti ve nefessiz kaldı, bir türlü tekrar soluk alamıyordu. Sis bulutunun içinden şekillenen pençeli eller, bileklerinden yakalayıp onu yere sabitledi. Geniş bir ağız, bir ısırıkta boğazını koparabilecek kadar büyük dişleriyle boynunun yanına yaklaştı.

Ancak ısırmadı.

Her şey dondu. Hırlamalar, rüzgârlar, sis, hepsi; Lily de dâhil.

Lily, iblisin altında yere çivilenmiş hâlde yatarken öldürülmeyi bekledi. Dişler hâlâ boğazındaydı. Sivri uçları tenine batmış, yakıcı bir acıyla derisini çizmişti.

Yüzü yere bastırılmış, gözlerini sıkıca kapatmış hâlde bekliyordu. Bekledi. Ancak ne parçalanıyordu ne de başı kopuyordu... Bir iblisin, başarısız bir çağırma gerçekleştiren bir cadıya yapabileceği her türlü korkunç şeyin hiçbirisi gerçekleşmiyordu.

Yavaşça bir gözünü araladı. Karanlık bir şekil... bir kanat gördü. İnce kemikli, derimsi bir pençe başının yanındaki zemine saplanmıştı. Bakışlarını kaydırdı, gri tenli, kaslı bir kol bileğini bastırıyordu.

“M-Mist?”

Cevap olarak sadece boğuk bir hırlama duydu. Dişleri hâlâ boğazındaydı ve Lily kıpırdamaya cesaret edemedi.

“Benim. Lily.”

Cevap gelmedi ama iblisin vücudu gerginlikle titriyordu. Lily bunun içgüdülerine karşı savaştığı anlamına gelmesini umdu. Tabii bu savaşı kazanıyor olmasını da.

“S-seni çağırdığım için üzgünüm.” Sesi titreyerek çatladı. “Ben... şey... düşünmemiştim. Ama ummuştum...”

Gevelemeleri, iblisin aniden ondan uzaklaşarak geri sıçramasıyla yarıda kesildi. Kendini toparlayarak doğrulduğunda, onu koridorda çömelmiş hâlde buldu. Mist vahşi bakışlarla ona bakıyordu.

Lily, onu görür görmez irkildi. Eğer ciğerlerinde biraz daha fazla hava olsaydı, çığlığı basardı. Bunun sebebi Mist’in şu an devasa, gri bir yaratık formunda olması değildi. Sivri dişleri, parlayan sarı gözleri, derimsi kanatları ve -daha önce görmediği- bir de kuyruğu vardı. Esnek bir kırbaç gibi arkasında savruluyordu.

Ancak bütün bunlar, şu anki asıl sorunun yanında önemsizdi.

“Sana ne oldu?!”

Mist kanlar içinde yüzüyordu. Sanki bir mezbahanın kanalında yüzüp çıkmış gibiydi. Saçları ıslak tutamlar hâlinde sarkıyor, kırmızı sıvı teninden şeritler hâlinde akıyordu. Teninde ise yanık izlerine benzeyen yaralar vardı.

Gururla taşıdığı kanatları delik deşikti, sanki onlar da yanmıştı. En kötüsü de ... gri, tanımlayamadığı parçalar kanla karışıp derisine yapışmıştı.

Sanki bir zombi filminden fırlamış gibiydi. Parçalar yaralı tene, akan saçlarına yapışmış, sinir lifleri pençelerine örümcek ağı gibi dolanmıştı. Havada ağır bir kan ve ölüm kokusu vardı, Lily’nin midesi altüst oldu.

Mist ona hâlâ tanıyamaz şekilde bakıyordu. Lily bir av gibi kaçmıştı, Mist ise avını kovalayan bir yırtıcı gibiydi. Göz kırptıkça bakışları netleşmeye başladı. Sonunda nereye geldiğini anladığı o anı Lily gözlerinden okuyabildi.

“Lily?”

Mist’in sesi, daha önce tanıdığı hâinden daha derindi ama yalnızca biraz. Bu sesi ondan duymak, gördüğü görüntüyle birlikte oldukça sarsıcıydı.

“M-merhaba.”

Mist bir kez daha göz kırptı ama bu kez her kırpış ağırlaşıyordu.
“Li... ly?”

“Benim ... Aman Tanrım!”

Lily konuşurken Mist’in gözleri arkaya doğru kaydı ve kütle hâlinde yere, kan gölüne yığıldı.

Mist, bilincini alnında hissettiği serin bir dokunuşla yeniden kazandı. Islak ve yumuşak bir şey birkaç kez alnında dolaştı, ardından suyun şıptırtısıyla birlikte bir kumaşın sıkıldığını duydu. Aynı serinlik bu kez çenesinin kenarında gezindi.

Gözlerini, asla savunmasız yakalanmamayı çoktan öğrenmiş birinin hızında açtı. Bir çarpıntı ve telaşlı bir geri çekilme sesi duydu. Bulanık görüşü, aniden irkilen bir silüeti gösterdi.

Mist doğrulup bilinmeyen düşmana yöneldi. Başı dönüyor, hareketleri ağırlaşıyordu. Her şey bulanık bir hâlde kayarken karşısında kocaman açılmış yeşil gözleri gördü. Yuvarlak yanaklar, yüzüne oturmuş kırmızı bir kızarıklık ve bal sarısı saçlar... O an nerede olduğunu hatırladı.

Lily’nin dairesinde, yerdeydi çünkü kadın onu çağırmıştı.

Başını hızla mühür kalıntılarına çevirdi, sonra aynı hızla Lily’ye döndü. Tüm varoluşu boyunca hiçbir insan onun başardığını başaramamıştı. Kırmızı suyla dolu kovayı, elindeki lekeye bulanmış ıslak bezi ve bedeninde artık çok daha az kan olduğunu fark etti.

Baygınken Lily onu ... temizlemişti.

Görüşü netleştğinde, onun boynunun yanında, kendi diş izle-

rinden oluşan küçük delikleri fark etti. Bu *kendi* ısıngıydı. Az kalsın onun boğazını parçalıyordu. Eğer dişlerini geçirmeden önce bir anlık nefes alıp onun sarı çiçekler gibi kokan tenini içine çekmemiş olsaydı, onu öldürebilirdi.

Yine de izinin onun teninde duruyor olmasından memnuniyet duyduğunu inkâr edemezdi.

“Lily,” dedi yeniden çünkü söyleyebilecek başka bir kelime bulamıyordu.

“Merhaba.” Görünüşe göre Lily de aynı durumdaydı.

Uzun bir sessizlik çöktü. Koridorun iki ucundan birbirlerine bakıyorlardı.

“Ne oldu?” diye sordu Lily sonunda, alçak bir sesle.

Nereden başlamalıydı ki? Onunla son konuşmalarından sonra Lily’yi daha fazla üzmemek istemediğinden, olayları olabildiğince kısaltarak anlatmayı seçti. “Hanımım memnun kalmadı. Cezalandırmak için beni gorath dolu bir çukura attı.”

“Hanımın mı? Kim ? Ne-” Lily gözlerini sıktı, sonra yeniden açtı. “Gorath da ne?”

“Etle beslenen, uçak büyüklüğünde bir kırkayak.”

“Uça-” Lily’nin ağzı açık kaldı. “Seni yemeye mi çalıştı?”

Mist başını salladı. “Birini öldürdüm ama daha beşi kalmıştı.”

O an, Lily’nin onu tam da yok edilmek üzereyken çağırdığını fark etti. Kaderinden bir saniye daha kaçamazdı ama kurtulmuştu. Onun sayesinde.

Ancak belki daha büyük soru şuydu: Lily onu neden çağırmıştı? Onu en son gördüğünde, kız kardeşinin ölüm tehditlerini deşsetle izliyordu. Onu köleleştirmeyi mi umuyordu?

Ne güzel olurdu. Bir zalim efendiden diğerine geçmek.

Yine de derin bir nefes alıp onun o çiçeksi kokusunu içine çekerken düşündü. Belki bu efendiye ait olmak o kadar da kötü olmayabilirdi.

“Hangi amaçla beni çağırdın?” diye sordu.

“Konuşabileceğimizi ummuştum.”

“Yapmamı istediğin bir görev hakkında mı?”

“Hayır. Hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Sadece konuşmak istiyorum.”

Kaşlarını çattı. “Beni köleleştirmek istemiyor musun?”

“Hayır!” dedi Lily kararlılıkla. Mist başını eğdi.

İnanmamış gibiydi. Herkes bir şey isterdi. Herkesin bir nedeni olurdu. Eva bile -onunla bir bağ kurmuş olsa da- muhtemelen sadece kimliğini koruyacağına dair ettiği yeminden ötürü onun varlığına katlanıyordu. Bu kabul edilebilir bir şeydi. Anladığı bir şeydi.

“Kötü göründüğünü biliyorum,” diye devam etti Lily, diğer odadaki mühre göz atarak. “Ama yemin ederim kötü bir niyetim yoktu. Sadece konuşmak istedim ve senin geri dönmeni sağlamanın başka bir yolunu bilmiyordum. Özellikle arkadaşın bana cehenne me döndüğünü söyledikten sonra.”

“Hangi arkadaşım?”

“Dövmesi olan. Bir de sesi korkunç çıkan biri.” Pozisyonunu değiştirip bir kalçası üzerine oturdu, ayaklarını altına aldı. O kadar yumuşak ve yuvarlak ki ... Kokusu hâlâ Mist’in duyularını zorluyor, konsantre olmasını imkânsız hâle getiriyordu.

Tekrar onu kovalamak istiyorum. Tekrar onu ısırarak. Canını yakmak için değil. Onu işaretlemek içindi.

“Onu sinirlendirdim,” dedi Lily. “Beni aramak için buraya gelebilir.”

Meph ve Belial’dan bahsediyor olmalıydı. Mist, ikisi için de endişelenmiyordu. “Ne hakkında konuşmak istiyorsun?” diye sordu.

Lily sonunda gözlerini ona çevirdi ve Mist o an, Lily’nin kiminle konuştuğunu bir anlığına unuttuğunu fark etti. “Bekleyebilir. Belki önce yaralarını tedavi etmeliyiz.”

Güçlü bir iblisti, hızla iyileşirdi. Duyuları hâlâ donuk, zihni hâlâ yavaş olsa da şimdiden toparlandığını hissedebiliyordu.

“Şimdi konuş.”

“Ama tenin-”

Aşağıya baktı. Derisi şimdiden yeniden oluşmaya başlamıştı ama bir insan için bu hâli muhtemelen rahatsız ediciydi. En kolay çözüm yıkanmaktı. Duştan çıktığında yaraları büyük ölçüde kapanmış olurdu, daha fazla kanamazdı.

“Duşunu kullanacağım,” dedi Mist ayağa kalkarak. Başı döndü, bacakları kauçuk gibi hissettirdi ve hemen sendeledi.

Lily, kanlı bezi yere bırakıp yardım etmek için atıldı ama elleri havada dondu, ona dokunmaktan çekiniyordu. Yalnızca kan yüzünden değildi. Onun iblis formundan da tiksiniyordu.

Mist, dönüşüm anında yüzündeki ifadeyi görmüştü. Kolay unutulacak türden değildi.

“İyiyim,” dedi Mist. Bu bir hırlama gibi çıkmıştı. Pençesini savurarak Lily’ye yaklaşmamasını işaret etti.

Duvardan destek alarak koridorda ilerlemeye başladı. Kanatları yerde sürükleniyor, duvarlarda kanlı el izleri bırakıyor, ardında iz dolu bir yol açıyordu.

Ancak Lily, sürpriz bir şekilde onun önüne geçip banyoya koştu. Mist, kapıya vardığında suyun açıldığını duydu. İçeri girdiğinde, Lily’yi musluktan akan suyun sıcaklığını kontrol ederken buldu. Sonra duşu çalıştırmak için kolu çevirdi. Mist, onun o pozisyonundaki hâlini görünce istemsizce hırladı. *Kovalamak istiyorum. Isırmak istiyorum.*

Lily irkildi, hızla doğrulup ona döndü. Yanaklarındaki kızarıklık derinleşmişti. Bu, kendini Mist’e sunmak gibi bir niyeti olmadığını hatırlatıyordu. En azından onun bu iblis hâliyle.

Lily ellerini ovuşturdu. “Sıcağı açtım ama çok sıcak değil. Sıcak yaralarına zarar verir diye düşündüm ama kimse soğuk duş sevmez. Ortasını bulmaya çalıştım. Uygun mu?”

Sıcaklık umurunda değildi. Paimon’a binyıllarca hizmet etmiş biri olarak rahatsızlığa karşı yüksek bir tolerans geliştirmişti. Banyoya doğru bir adım atığında, Lily ona yer açmak için duvara yapıştı.

Mist’in bir parçası insan formuna dönmek istiyordu. Lily’nin o

hâline verdiği tepkileri özlemişti. Ancak başka bir parçası -karanlık, yaralı olanı- onu bu hâlini görmeye zorlamak istiyordu. Eğer böyleyken onu beğenmiyorsa, neden onun uğruna değişecekti ki?

Pantolonuyla birlikte küvete girdi. Nasıl olsa onlar da leş gibiydi. Ejderha derisi kolayca temizlenir, deriden bile hızlı kururdu.

Daha önce küçük bir insan duşuna hiç girmemişti. Belial onların dairesindeki duşu özel ölçülerle donatmıştı. Tavan bir kanatlı yaratık için çok alçaktı ve kanatlarını garip bir şekilde sarmak zorunda kalmıştı. Daha kötüsü, duş başlığı başının bile altındaydı. Eğilse bile altına sığamıyordu.

Lily ona bakarken, “Duşumda bir iblis var. Çok büyük, çok kanlı bir iblis. Duşumda. Bu gayet normal. İblisler duş alır. Elbette alır. Bu tamamen normal,” diye mırıldandı.

Mist, duş başlığının altına girmeye çalışırken dengesini sağlamak için perde borusuna tutundu. Ne yazık ki, üzerine azıcık bile ağırlık verdiğinde, çubuk duvardan kopup yerinden fırladı, fayans parçaları ve tozlarla birlikte yere düştü. Plastik perde kalkınca su her yere sıçradı.

Mist homurdanarak çubuğu ve perdeyi yere bıraktı. Duş başlığını yerinden söküp yönünü değiştirmeyi düşündü.

Pençelerini tam o noktaya geçirmişti ki Lily birden harekete geçti.

“Ben yardım ederim!” diyerek Mist’in kolunu tuttu. “Ben tutarım, sen uğraşma.”

Mist ona baktı. “Ulaşamazsın.”

“O zaman... küvete otur. Ben burada durup seni yıkarım.”

Gerçekten yıkar mıydı? Neredeyse inanamıyordu ama o kadar merak etmişti ki denemeye karar verdi. Söz dinleyerek çömeldi, kanatlarını ezilmemeleri için başının üstüne doğru kıvırdı. Sonra sabırla ona baktı. Çömeldiğinde bile, neredeyse Lily’nin göz hizasına gelmişti.

Lily yutkundu. “Pekâlâ. Duşumda bir iblisi yıkama vakti. Tamamen normal. Hadi bakalım.”

Parmak uçlarına yükseldi, duş başlığını yerinden çıkarıp ona doğru çevirdi.

Lily bir iblisi yıkıyordu. Bu cümleyi kaç kez yüksek sesle tekrarladığını hatırlamıyordu ama galiba hâlâ tam olarak idrak edememişti.

Küvetin kenarına dizilmiş vücut şampuanı koleksiyonunu tek tek koklayan iblisin, sonunda kokusuz olanı bulmasını izledi. Şişenin yarısını avucuna boşalttı ve kendini yıkamaya koyuldu.

Lily duş başlığını saçlarına çevirdiğinde, Mist'in keskin pençeleriyle saçlarını sertçe ovmasına istemsizce irkildi. Zavallı saçları... O kadar dolaşmıştı ki, parmaklarını içinden geçirmeyi bile denemedi. Sonra doğrudan vücuduna geçti, iri ellerini, koyu gri teninin altındaki kash hatlar boyunca gezdirdi.

Su, kırmızıya dönerek giderden akarken, üzerine yapışmış korkunç et parçaları da onunla birlikte yok oldu.

Lily'nin dikkatini çekmesi gereken ayrıntı bu olmalıydı ama onun gözleri Mist'in güçlü ellerine, ıslak teninde kayışına, her hareketinde kaslarında dalgalanan güce takılmıştı.

Mist *griydi*. Üstelik bir iblisti. Küvetindeki sıradan bir adam değildi. Kendine, "Bu gayet normal," diye fısıldasa da durumun hiçbir tarafı normal değildi.

Mist kanatlarını açtı, yanlara doğru uzattı ve suyun altına soktu. Lily de duş başlığını hareket ettirerek, kanatlarındaki kanın akmasına yardım etti.

Mist, kanatlarının arka kısmına ulaşmakta zorlanıyordu. Ne olduğunu anlamadan, Lily eliyle uzanmış ve bu görevi devralmıştı. Bir elinde duş başlığı, diğer eliyle derimsi kanadın arkasını aşağı doğru süzdü.

Ona dokunduğu anda Mist'in tüm bedeni hareketsizleşti, Lily'ninki de öyle.

“Ne kadar yumuşak,” diye fısıldadı Lily şaşkınlıkla. Bunu hiç beklemiyordu.

Mist başını çevirip sarımsı gözleriyle Lily’ye baktı. Lily’nin eli hâlâ onun kanadına uzanmıştı. Duş her yöne su fışkırtmaya devam ediyordu ve Lily kendi dairesini su bastırıyor olabileceğini düşündü. Bir an için, *The Shape of Water* filmindeki küvet sahnesini canlandırıyormuş gibi hissetti.

Bunu düşündüğüne hemen pişman oldu çünkü Elisa ile yaratığın sarıldığı görüntüler zihnini işgal etmeye başlamıştı. Mist amfibik bir yaratık olmayabilirdi ama kesinlikle tuhaf görünüyordu. Küvetinde oturuyor, sürüngen gözbebekleriyle onu izliyordu. Lily, istemese de kıyaslamaya başlamıştı ki Mist’in sesi onu bulunduğu ana geri döndürdü.

“Beni neden çağırdın?” İyi ki de öyle olmuştu çünkü zihnindeki fanteziler gitgide Mist’le olan sahnelere kayıyordu. Hayır, bu böyle olmamalıydı. Bu onunla ilgili değildi.

Iris’in sözleri aklında yankılandı. “İyi iblis yoktur.” Sonra dövmeli iblisin sözleri de aklına geldi. “O aslında kötü biri değil.”

“Anlamam gerekiyor,” dedi Lily sonunda. “Beni neden aradın? Benden ne istedin?”

“Kokun yüzünden geldim ve... sende hoşuma giden başka şeyler vardı. Ben sadece...” Sustu. Yüzünü seramiğe çevirdi. “Ne istediğimin bir önemi yok. Kurallar çiğnendiğinde olan budur. İtaatsizliğin cezası böyledir.”

Lily kaşlarını çatı. Konuşma şekli öylesine mekanikti ki Lily, sanki ezberlenmiş bir cümleyi tekrarlıyormuş gibi hissetti. “Kuralları mı çiğnedin? Nasıl?”

Kan doğumlu olan biri olarak Lily, dünyadaki doğaüstü varlıkların eylemlerini düzenleyen kuralları biliyordu. Biliyordu çünkü bu kurallar, doğuştan itibaren sırtına bir hedef koymuştu ve bu kurallardan epeyce rahatsız oluyordu.

“Burada olmamam gerek,” dedi Mist sessizce. “Cezamla yüzleşmem gerekirdi.”

“Kuralları nasıl çiğnedin?” Öğrenmesi elzem hâle gelmişti.

“Kurallar çiğnendiğinde olan budur. İtaatsizliğin-”

“Mist, kuralları nasıl çiğnedin?”

Mist başını yeniden çevirdi. Gözlerindeki yoğunluk karşısında Lily geri adım atmamak için kendini zor tuttu. “Özgürlüğün tadına bakmak istedim. Bir dişiyle bağ kurmak istedim. Kendimden başka biri olmak istedim ama olamam. Ben Avcı’yım ve seçim hakkım yok.”

“Anlamıyorum. Neden seçme hakkın yok? Neden-”

“Çünkü ben hiçim.” Birden ayağa fırladı. Lily refleksiyle geriye çekildi. Duş başlığı her yana su püskürtmeye devam ediyordu ama Lily artık suyu umursamıyordu. Gözlerini, küvetin içinde devasa hâline bürünen iblisten alamıyordu. Kanatları banyoyu doldurmuş, kuyruğu seramiğe çarpıyordu.

“Ben hiçim ve bunu kanıtlayan işaretlerim var.” Bileklerini ona doğru uzattı. “Kelepçeler-”

Sonra kollarına bakarak dondu. “Kelepçeler nerede?”

Lily kendini bambaşka bir evrende gibi hissetmeye başlamıştı.

Mist’in bileklerinde, neredeyse görünmez hâlde, koyu gri tenine karışan siyah dövmeler vardı ama kelepçelerden eser yoktu.

Mist gözlerini Lily’ye kaldırdığında, Lily bu sefer gözlerinin içinde şaşkınlık gördü. Hatta belki de hayranlık. “Beni sen çağırdın.”

“Ben... sanırım denedim.”

“Beni Paimon’ın ininden çağırdın, hem de kelepçelerim olmadan.”

“Hangi kelepçeler?”

“Zincirler. Nasıl yaptın?”

Zincirler? “Ben özel bir şey yapmadım,” dedi zayıf bir sesle.

“Hem... pek de başarılı sayılmazdım. Sonuçta sen kaçtın-”

Mist’in gözleri irileşti. “Sen çok güçlü bir cadıydın.”

Lily alayla güldü. “Hayır, ben-”

“Büyün, mühürlerden daha baskın çıktın. Bu imkânsız.”

“Hangi mühürler? Ayrıca neden kendini ‘hiç’ olarak görüyorsun? Bu doğru değil. Sen-”

“Esirim.” Bileklerini bir kez daha gösterdi. “Buraya zincirliyim.” Göğsündeki dairesel dövmeye dokundu. “Buradan kontrol ediliyorum.” Boynundaki halkayı işaret etti. “Buraya bağlıyım.”

Lily’nin kanı dondu ve o an her şey anlam kazandı. Dövmeli iblisin ve telefondaki iblisin söyledikleri, Mist’in sürekli ‘hanımından’ bahsetmesi, isyanın nafileliğine dair ezberlenmiş sözleri...

Eğer Mist gerçekten büyüyle zincirlenmişse, kuralları çiğneme-ye dair saplantısı da anlaşılırdı. Ona, itaat etmeyenin acı çekeceği ezberletilmişti, muhtemelen çok büyük bir acı.

Öyleyse neden isyan etmişti?

Özgürlüğün tadına bakmak istedim. Bir dişiyle bağ kurmak istedim. Kendimden başka biri olmak istedim.

Lily’nin boğazı düğümlendi. Kalbi sızladı. Yine de kelimeleri ağzından çıkmaya zorladı. Bilmesi gerekiyordu. “Yani... benimle vakit geçirmek istemenin nedeni bu muydu? Çünkü sen-”

“Önemi yok,” diye kükredi Mist. Kaşlarının altındaki gözleri alev alevdi. “Bu kurallara aykırı. Kurallar çiğnenmez.”

Mist duştan dışarı adım attı. Lily düşünmeden duş başlığını bıraktı, oda suya boğulurken Mist’in kolunu yakaladı.

Mist durdu, eline baktı.

“Nereye gidiyorsun?”

Bakışlarını Lily’ye çevirdi. Gözleri kısıldı. “Neden umursuyorsun?”

Lily cevap veremedi. Gerçekten bilmiyordu. Iris’in yıllar süren uyanılarını öylece silip atmak kolay değildi ama içgüdülerini de görmezden gelemiyordu.

Mist başını eğerek sert bir bakışla karşısında dikildi. Devasa büyüklüğü hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Lily, hayatında hiçbir gün kendini küçük veya narin hissetmemişti ama şimdi kesinlikle hissediyordu. İstese onu bir saniyede ezebilirdi.

“Şimdi beni bırak, yoksa kokunu aldığım ilk andan beri bastır-
dığım arzularıma boyun eğeceğim.”

Lily kolunu bırakmadı.

Mist’in dudaklarında zalimce bir gülümseme belirdi. “Seni av-
layacağım. Isıracağım. Tadacağım. *Tamamını*. Hem de bunu sana
iğrenç gelen formumla yapacağım.”

İğrenç mi? Lily’nin başı dönüyordu ama hissettikleri kesinlikle
‘iğrenme’ye benzemiyordu. Korkmuştu, evet ama Mist’in düşündü-
ğü şekilde değildi.

“Ben... ben öyle-” Sözleri, bacaklarının arkasından kayan pü-
rüsüz bir ip hissiyle kesildi.

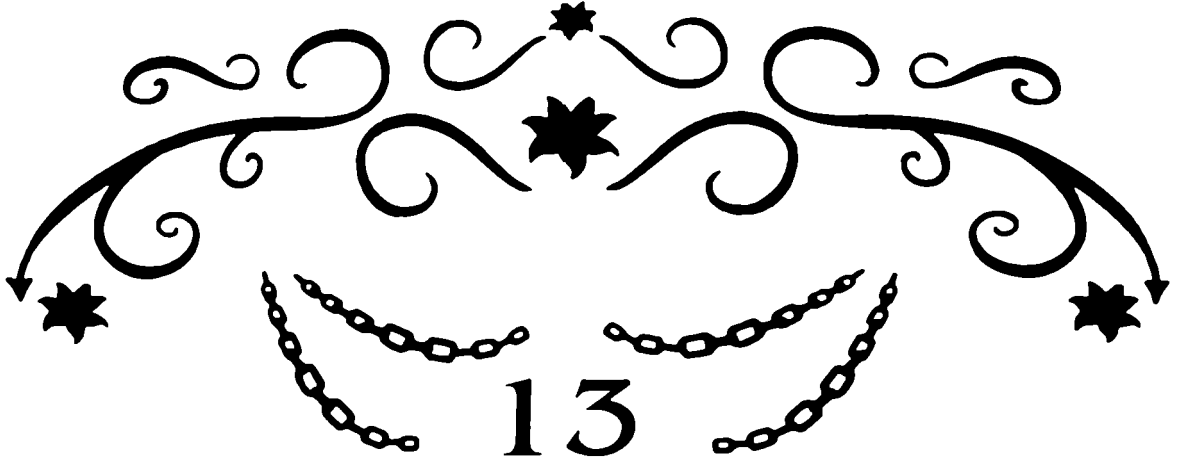
Kuyruğu. Tanrım, onun bir kuyruğu vardı. O bir iblisti ve Lily
bir cadıydı. Bu da demekti ki Mist onu öldürse bile kuralları çiğne-
miş sayılmazdı. Kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti.

Kuyruk bacaklarının etrafında dolandı, uyluğuna kıvrıldı.

Lily irkildi, kolunu bıraktı ve kalbinin üstüne bastırarak geri
çekildi. Kalbi çarpıyordu ama bu hayatı için duyduğu korkudan de-
ğildi.

“Ben de böyle düşünmüştüm,” diye tısladı Mist.

Sonra tek kelime etmeden koridora yöneldi. Geride, su damla-
larıyla dolu bir iz bırakarak gözden kayboldu.

İŞARETLİ MIST

Lily, tanıdık bir korkunun pençesinde kıpırtısız kalmıştı, düşünceleri ise girdap gibi dönüyor, derinlere çekiliyordu. *Beni avlamak istediğimi söyledi. Beni öldürmesi onun için nefes almak kadar kolay olur. Pençeleriyle beni lime lime edebilir, kuyruğuyla boğabilir ya da o keskin dişleriyle boğazımı tamamen koparabilir.*

O gerçek bir iblis. İblisler, hiçbir ceza almadan cadıları öldürebilir. Yalnızca gitmesine izin vermem değil, tam anlamıyla çığlıklar atarak ondan kaçmam gerekiyordu. Mevcut tüm anti-iblis tılsımlarını öğrenmeli, evimin dört bir yanına bu korumaları yerleştirmeliyim. Bir daha asla dışarı çıkmamalı, market alışverişimi teslimatla halletmeliyim ki-

“Kes sesini,” diye kendi kendine tısladı Lily ve o boğucu endişe selini sert bir kararlılıkla susturdu. Kendi içindeki o korkak, pes etmiş sesin varlığından bıkmıştı artık. Her yaptığı şeyi sorgulatan, sürekli şüpheye düşüren, onu zayıf ve yetersiz hissettiren o ses...

Bundan böyle, o ses ne yapmasını söylerse, o tam tersini yapacaktı.

Duşu nihayet kapatınca banyodan çıktı ve koridora fırladı. “Mist!”

Ön kapı açıktı. Dışarı fırlayıp koridorun ucuna kadar koştu, sokağa doğru uzanarak etrafa baktı. Onu göreme-

yince merdivenlerden indi, kaldırıma çıktı ve iki yana dönerek iri si-
huetinden bir iz aradı. Hiçbir işaret yoktu. “Mist!” diye bağırdı olabil-
diğince yüksek sesle.

Karşı kaldırımdan geçen biri ona temkinli bir bakış attı ama
onun dışında ne bir ses ne de bir yanıt vardı.

Muhtemelen buhar formuna girip kaybolmuştu ve Lily, içi-
ni kaplayan o yoğun hayal kırıklığı karşısında şaşkına döndü. Bu
duygu öyle ağır gelmişti ki koridora çıkan merdivenlerin ilk ba-
samağına çöktü ve başını ellerinin arasına gömerek derin bir iç
çekti.

Onu çağırmak için onca tehlikeyi göze almış, neredeyse canın-
dan olmuştu ama şimdi o kapıdan çıkıp gitmiş, yine kaybolmuştu.
Onu bir daha çağırması da mümkün değildi. Beyninin pelteye dön-
düğünü hissediyordu, psişik enerjisi tükenmişti. Bir kez daha büyü
yapabilmesi için zamana ve dinlenmeye ihtiyacı vardı.

*Seni avlayacağım. Isıracağım. Tadacağım. Tamamını. Hem de
bunu sana iğrenç gelen formumla yapacağım.*

Anıyı hatırlayınca içini bir titreme sardı, ellerinin arasından iç
çekti. Neden aklından geçenleri söyleyememişti ki? Tek yapması
gereken bunları söylemekti. *Senin görünüşünden tiksiniмедim. Sadece
korktum çünkü daha önce hiç iblis görmemiştim. Hep korkmam gerek-
tiği öğretilmişti. Tüm bunları bir anda hazmetmek zor. Bunu söylemek
bu kadar mı zordu?*

Sonra, yüzünde aniden beliren bir öfkeyle düşündü. Aslında
evet, oldukça zordu. O kesinlikle çok hızlı bir şekilde uzaklaşmıştı.
Onu görünce dehşete düştüğünden o kadar emindi ki, ona az önce
yüklediği her şeyi kabullenmesi için bir fırsat bile vermemişti.

*Hadi ama. Neredeyse onu öldürmüş, ardından bayılıp yere yı-
ğılmış, sonra da banyosunu mahvetmiş ve kapıdan çıkıp gitmişti.*
Ona yalnızca beş dakikalığına bile olsa her şeyi kavrayıp sindirme
fırsatı vermesi çok mu fazlaydı?

Yine de en azından aradığı yanıtları almıştı. Bu buluşmanın
ardında gizli bir niyet yoktu. Onunla olabilmek için kuralları çiğ-
nemişti ve şu anda başka bir güçlü iblisin kontrolü altındaydı. Lily

hiçbir zaman gerçek bir tehlike altında olmamıştı. Uzak durduğu sürece olmayacaktı da.

Peki ya gerçekten onun geri dönmesini istiyor muydu?

İç çekti. *Kimi kandırıyorsun, Lily?* Kafasında yüzlerce soru vardı ve her şeye rağmen, onu daha iyi tanımak istiyordu. Onun hakkında her şeyi öğrenmek. Böyle bir şeyi bırakması söz konusu bile olamazdı.

İçgüdülerini doğru söylemişti. Mist'in başı beladaydı ve yardıma ihtiyacı vardı. Ne kadar saçma ya da delice olursa olsun... ona yardım eden kişi olmak istiyordu.

Onu ne kadar tanıyorsun ki? diye fısıldadı içindeki o zayıf, sızlanan ses. *Sana zarar vermeyeceğini nereden biliyorsun? Zaten elinden ne gelir ki? Özel biri değilsin.*

"Kes sesini, lanet olsun!"

"Ben bir şey demedim."

Bir çığlık attı, ellerini yüzünden indirip ayağa fırladı.

Hayatında gördüğü en iri adam tam önünde duruyordu. Saçları güneş ışığında parıltı veren platin sarısıydı. O kadar uzundu ki, Lily'ye bakabilmek için çenesini neredeyse göğsüne kadar indirmesi gerekiyordu. Omuzları onunkinin iki katı genişliğindeydi.

Az önce banyosunda bir iblis olmasına rağmen, Lily'ye göre hayatında gördüğü en korkutucu adam oydu. Geriye çekildi ama içten içe kendine kızdı. Sürekli korkaklıktan bıktığını söylese de alışkanlıklar zor ölüyorlardı.

"Seni kendim bulmaya gelmek zorunda kaldım," dedi sarışın dev. "Ve bundan hiç memnun değilim. Daha beter yapma."

Lily, onun telefonda kendisini tehdit eden iblis olduğunu hemen anladı. Çenesini sıkmış, gözleri daralmıştı. Kızgındı ve bu ürkütücüydü.

"Se-sen kimsin?"

"Mishetsu nerede? Buraya kadar yayılan büyüyü hissedebiliyorum. Onu çağırdığını biliyorum. Bunu nasıl başardığını hiç anlamıyorum ama..." Kaşlarını çatı ve burnunun kökünü sıktı. "Bunu nasıl lanet olasıca başardın?"

Lily çenesini yukarı kaldırmaya çalıştı ama titremesi onu ele veriyordu. “Ben güçlü bir cadıyım. Kolaydı.” *Evet, tabii.*

Adamın kaşı kalktı. “Bu yüzden mi boynunda ısırık izi var?”

Lily hemen elini boynuna bastırdı. “Sen kimsin?”

“Mishetsu nerede?”

“O... gitti.”

“Neden?”

“Çünkü...” *Çünkü ondan tiksindiğimi düşündü.* “Mühürlü olduğunu söyledi. Kuralları çiğnemiş. Hanımı öğrenince onu devasa canavarların olduğu bir çukura atmış. Birini öldürmüştü ama beş tane daha varmış.”

İblis iç karartıcı bir homurtuyla küfretti. Sesi öyle derin ve tok bir tonla çıkmıştı ki, Lily onu kemiklerinde hissetti.

“Raum.”

Lily gözlerini kırptı. “Ne?”

Bir anda büyük bir siyah kuş başlarının üzerinden süzüldü. Lily çığlık atarak geri sıçradı. Sonra bir adam belirdi. Koyu tenliydi, altın gibi parlayan gözleriyle sarışın devi süzdü. Lily’ye hiç bakmadı bile. “Evet?”

“Mishetsu’yu bul. Muhtemelen bir yerlerde buhar formunda sinip duruyordur.”

“Bulunmak istemiyorsa bulamam.”

“Dene.”

İki iblis birbirlerine dik dik baktı, sonra yeni gelen gözlerini devirdi. “Pekâlâ.”

Ardından gözlerinin önünde bir karga formuna bürünüp uçup gitti.

Bugünün sonunda beynim patlayacak. “Şey- O- Kim-”

“Cehennemin en güçlü iblislerinden birini çağırmış bir cadı olarak, basit bir şekil değiştirme karşısında bayağı şaşırıyorsun.”

“Ben-” *Lily Donovan, bir daha kekelersen suratına tokadı indiririm!* “Daha önce hiç iblis çağırmadım. Aslında on yıldır büyü yapmıyorum.”

“Buna inanmak zor.”

“Bu benim sorunum değil.” Lanet olsun, o şok içindeki tavşan hâ-
linden aşırı kendine güvenen hâline atlamıştı. Bunun arası yok muydu?

Adam pek etkilenmiş görünmüyordu. Lily, bu iblisin pek tavır-
la karşılaşmadığını düşündü, muhtemelen tavır yapanları da öldü-
rüyordu.

Sessiz bir bakışma başladı. Lily titrememeye gayret ederek
onun mavi gözlerine bakmaya çalıştı. Adam ise sıkılmış bir ifadeyle
karşılık verdi. Yayıdığı güç onu dehşete düşürüyordu.

Kim bu adam? Öğrenmekten bir anda korkar olmuştu.

Bir süre sonra adam iç çekti ve ortamdaki gerilim bir nebze
olsun dağıldı. “Seni ne kadar kolay öldürebileceğimi bildiğini bili-
yorum ama buraya bunun için gelmedim. Sadece... bana, kardeş-
lerime ya da Mishetsu’ya bulaşma; ben de sana, kız kardeşine ya da
cadı meclisine bulaşmam. Eğer birine -ama herhangi birine- bizi
gördüğünü söylersen, buraya geri dönerim ve seni öldürürüm. Ya-
vaş olacak. Acılı olacak. Kaçamayacaksın. Anladın mı?”

Lily yutkundu ve başını salladı.

“Beni tılsımlarla ya da başka büyülerle dışarıda tutabileceğini
sanma. Bu beni sadece kızdırır. Zaten öfkелendiğimde kötü şeyler
olduğunu az önce gördük.”

Bir kez daha başını salladı, bu sefer daha zayıf bir şekilde.

“Güzel.”

Adam başka tek kelime etmeden sokağa yöneldi. Onun gibi iri
birinin bu kadar zarifçe hareket edebilmesi şaşırtıcıydı. Bloğun yarı-
sına kadar gitmişti ki Lily, artık ya şimdi ya da hiç olduğunu anladı.

Koşmaya başladı. “Bekle!”

Adam döndü. Lily onun gözlerinde alevlerin titreştiğini gördü.
Cehennem ateşi. Geri çekildi.

“Ne?”

“Ben... Ben...” *Kekeleme artık!* “Mist’e yardım etmek istiyorum.”

Adam gözlerini kırptı. “Neden?”

“Çünkü... yardıma ihtiyacı olduğunu hissediyorum.”

“Zaten yardımı var. Sana ihtiyacı yok. Ayrıca küçük bir insan olarak ne yapabileceğini sanıyorsun ki?”

Lily dişlerini sıkı ve ellerini kalçalarına koydu. *Aradaki denge- nin canı cehenneme.* “Onu o canavarlar çukurundan çağıran bendim. Yenilmekten kurtaran bendim. Kelepçelerden kurtaran da bendim.” Ne anlama geldiğini hâlâ pek çözememişti ama karşısındaki iblisin anladığını umuyordu. “Bensiz yapamazdınız. İblisler başka bir iblisi çağıramaz. Bana ihtiyacınız var.”

Adamın gözleri kısıldı. “İblisler başka iblisleri çağıramaz ama cadıları öldürebilir.”

“Bana zarar vermez.” O an içini bir inanç kapladı, içindeki o fı- sılta doğruyu söylediğini haykırıyordu.

Adamın kaşı kalktı. “Vermez mi?”

“Vermez.”

Bir kez daha göz göze geldiler. Sonra, aniden iblis gülümsedi. Onun o dehşet verici ifadesinden sonra gelen bu gülümseme öyle beklenmedikti ki, Lily gözlerini kırptı. Bu gülümsemeyle garip bir şekilde... meleksi görünüyordu.

“Vay canına. Görünen o ki, Avcı sonunda kendine bir insan bul- muş.” Elini salladı, gülümsemesi kayboldu. “Ne yapacağı beni ilgi- lendirmez. Seni görmek istiyorsa, geri gelir.”

“Eğer bulursan, ona benim onu görmek istediğimi söyleyebilir misin? Yoksa gelmez. Ondan korktuğumu sanıyor.”

“Korkmuyor musun?”

“*Korkmuyorum.*” Bunu hem kendine hem de ona söyledi. “Sa- dece iblis hâlini görmek için biraz zamana ihtiyacım vardı ama şim- di geçti. Görünüşü umurumda değil. Eğer gitmeden önce bana beş dakika verseydi, bunu bilirdi.”

İblis kısa bir süre göğe baktı. “Neden hep bu pembe dizi saçma- lıklarının ortasında oluyorum? Pekâlâ. Eğer onu görürsem, hâlâ onu sevdiğini, canavar görünümüne rağmen onun kurtuluşunun anahta- rı olduğunu söylerim ya da neyse işte.”

“Ben öyle dememiştim-”

“Al ya da bırak, cadı. Ben senin arkadaşın değilim ve burası lanet bir peri masalı değil. Şimdi, hoşça kal. Umarım seni bir daha asla görmem ama bir şey bana bunun fazla bir istek olduğunu söylüyor.”

Döndü ve yürümeye başladığında kendi kendine mırıldandı. “Katlandığım saçmalıklara bak. Hâlâ sinirimi kontrol edememem çok normal, lanet olsun.”

Sis bulutu, düz çatının köşesine daha sıkı sıkıştı ama bunun bir önemi olmadı. Yanındaki karga sadece kafasını eğip umursamazca baktı.

Mist, içinden homurdanarak saklanma numarasını bıraktı ve fiziksel formunu aldı. Derisiyle saçları hâlâ duşun ıslaklığını taşıyordu ama en azından pantolonu kuruydu.

Birkaç saniye sonra, yanında duran altın gözlü karga, altın gözlü bir adama dönüştü.

Mist çatıya çömeldi ve pençeleriyle tuğlaya dokunup oynamaya başladı. Arkadaşı ise çatıya oturup ters yöne baktı. İkisi de sessizdi. Mist, Raum’un soğukkanlı tavrını memnuniyetle karşıladı. Şakaya veya boş muhabbetlere niyeti yoktu.

Bir süre sonra karga iblis sessizliği bozdu. “Neden gidip onunla konuşmuyorsun?”

İkisi de Lily ile Belial arasındaki konuşmayı duymuştu. Belial Lily’yi tehdit ettiğinde hemen inip ona hırlamamış olmasının tek sebebi, Lily’nin orada olduğunu bilmesini istememesiydi.

“Boşuna,” dedi Mist. “Zaten Paimon beni tekrar çağırıyor.”

“Dövme yanıyor mu?”

Mist başını salladı.

“Ne kadar vaktin kaldı?”

“İki haftadan az.”

“Yani bu mu? Denemeden pes mi edeceksin?”

“Pes etmiyorum,” diye hırladı Mist. Zayıf olduğunun ima edilmesine sinirlenmişti.

“Bel sana yardım ediyor. Lily sana yardım ediyor. Hatta Eva’nın babası bile. Geri dönmek zorunda kalmadan önce biraz zamanın var. İki haftada çok şey olabilir.”

Mist’in pençeleri tuğladan bir parça koparmayı başardı ve parçanın çatıdan aşağı, kaldırıma düşmesini izledi. Raum’un onun zaman geldiğinde cehenneme döneceği varsayımını düzeltmedi.

Geri dönmeyecekti. Ölümüne olsa da.

“Eğer o zamana kadar bir çözüm bulamazsak,” dedi Raum. “Lily seni tekrar çağırabilir, değil mi?”

Mist başını salladı. “Paimon bu hatayı bir daha yapmaz. Eğer zincirleri çıkarmasaydı, Lily yapamazdı.”

Bahsetmediği şey, sadece kelepçelerle bile bunun çalışmaması gerektiği idi. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama bunun tek seferlik şans eseri olduğunu düşünüyordu.

“İnsanın sıradan bir cadı değil,” dedi Raum.

“Hayır.”

“Kandan doğan mı?”

“Öyle olmalı.”

“Nadir.”

Mist hırladı. “O benim.”

“Öyle mi? Çünkü bana öyle geliyor ki, onu sahiplenmek yerine çatısında gizleniyorsun.”

Mist’in pençeleri tuğlaya tekrar saplandı. “Bu onun güvenliği için.”

“Peki, istemiyorsan, belki ben-”

Mist başını çevirdi ve Raum’a hırlayarak duvardan kopardığı tüm tuğlayı fırlattı.

İblis eğildi, nadir bir sırıtışla ellerini kaldırdı. “Sadece fikrimi kanıtliyorum.” Ayğa kalktı. “Sadece iki hafta varsa, belki de sak-

lanmak yerine onunla vakit geçirmelisin. Sadece bir öneri. Biz de mühürler hakkında bilgi araştırmaya devam edeceğiz.”

Mist'in hırlaması boğazında boğuldu. Onların yardımını hak etmemişti. Yaptıkları sözleşmede ona sadece kalacak yer vermek ve insanları anlaması için destek olmak vardı. Paimon'dan kurtulması için yardım etmek yoktu.

Başarıp başaramamaları önemli değildi. Sadece deniyor olmaları... çok derin bir anlam taşıyordu.

Raum vedalaşarak başını salladı ve binanın kenarından atlayıp düşerken kargaya dönüştü. Parlak kanatlarını birkaç kere çırpıttıktan sonra öğle gökyüzünde kayboldu.

Mist tekrar kenardaki korkunç taş heykel gibi yerini aldı.

Raum ya da Lily ne derse desin önemli değildi. Onun hayatında olmaması daha iyiydi. Hâlâ mühürlüydü. Hâlâ tuzığa düşmüştü. Hâlâ birkaç günlük özgürlüğü kalmıştı.

Kendine kanatlarını açmasını ve Raum gibi uçup gitmesi gerektiğini söyledi. Cadıyı bırakıp kendi hayatını yaşamasına izin vermesi gerektiğini. Akıllıca olanın bu olduğunu, ileride işler kötüye gittiğinde bunun acısını azaltacağım söyledi.

Ancak kendini ne kadar uyarsa da görünüşe göre gidemiyordu.

Meph, blokun sonundaki köşeyi dönen Belial'ın yanında belirdi.

Bel homurdandı. “Sana evde kalmanı söylediğimi sanıyordum.”

Lily telefonu kapattıktan sonra, Belial Meph'i onun nerede yaşadığını söyleyene kadar yaratıcı işkencelerle tehdit etmişti. Ardından, kadını ziyaret etmeye gittiğinde, o ya da Raum onu takip etmeye kalkarsa daha fazla işkenceyle tehdit etmişti.

Tabii ki, ikisi de peşinden gitmişti.

Bel, komşunun bahçesindeki bir ağacın üstünde tüneyen Raum'u görmüştü ama Meph'i şimdiye kadar fark etmemişti, bu da sinirini bozmuştu.

“Ben de sana nazik olmanı söyledim,” dedi Meph karşılık vericesine. “Tam bir fiyasko.”

Bel boğazından kısık bir ses çıkardı. Bu tam anlamıyla bir hırlamaydı.

Meph uyarıyı anlamadı. Hiç anlamazdı zaten. “Bu kadar pislik olman mı gerekirdi?”

“Evet, gerekiyordu.”

“Neden?”

“Çünkü.”

“Çünkü ne?”

“Hiç susar mısın sen?”

“Hayır. Neden?”

Bel yine hırladı. “Eğer gerçekten Mist’in yanında takılacaksa, sert olması gerekiyor. İşler iyiye gitmeden önce çok daha kötü olacak. Eğer iyiye giderse tabii. En son ihtiyacımız olan şey, her iblis gördüğünde çılgılık atan, korkudan tir tir titreyen bir insan.”

“Yani biraz korkutmak istedin, onu test etmek için.” Meph sırtıyordu. Elbette, o hep sırtıyordu, belki de yüzü hiç değişmemişti. “Oldukça kurnaz bir plan, kardeşim.”

“Kapa çenen. Sana evde kalmanı söyledim. Nerede saklanıyordun?”

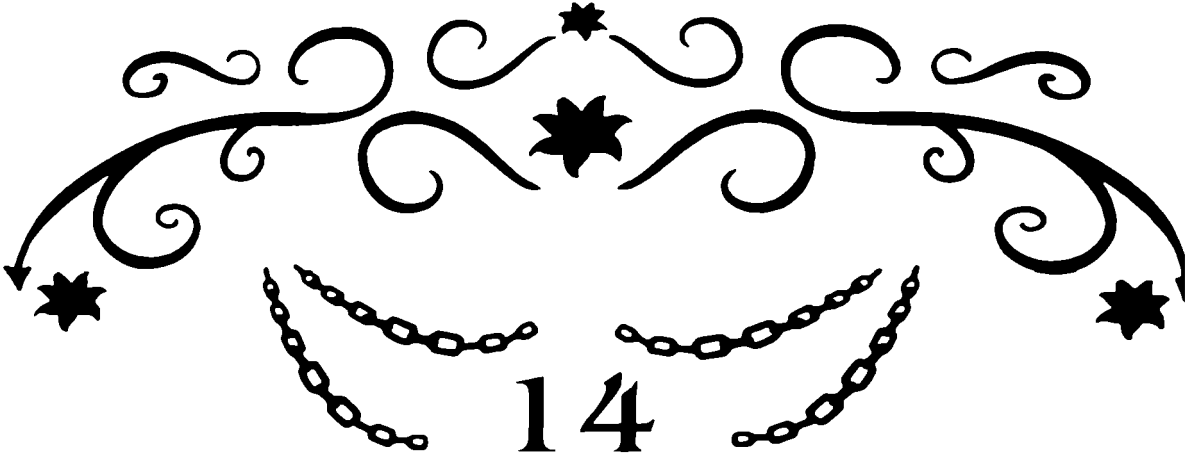
“İstediğimde sinsi olabilirim.”

Hiçliğin ortasından bir karga süzüldü ve Raum’a dönüştü, onların yanına adımladı. Başını kaldırıp Belial’a somurtarak baktı. “Bu kadar pislik olman mı gerekirdi?”

Bel yumruklarını o kadar sıktı ki, eklemleri çatladı. “Yemin ederim ki ikiniz de çenenizi kapatmazsanız, dillerinizi söküp kışınıza tıkacağım ve sonra sizi bağırsaklarınızla boğacağım.”

“İlginçmiş,” dedi Meph hâlâ sırtarak.

Bel homurdandı. *Şimdi beni öldürsünler bari.*

ARTÇI PARILTILAR

“Bu bizim suçumuzdu,” dedi Iris. “Hepsi bizim yüzümüzdendi.”

“Neden?” diye seslendi Lily karanlığın içine. “Nasıl?”

“Olan her şey bizim yüzümüzdendi.”

“Anlamıyorum-”

“Hepsi bizim suçumuz. Hepsi bizim-”

“Lily!” Bu annesinin sesiydi. Lily aniden arkasına döndü, sesin geldiği yönü aradı ama yine, yalnızca zifiri bir karanlıkla karşılaştı.

“Kazmaya devam et, Lily. Gerçeği ara.”

“Ne gerçeği?”

“Gerçek seni güvende kılacak. Anlayana kadar dinlenme.”

“Neyi anlayana kadar?”

“İçgüdülerine güven. Kız kardeşinin sana ihtiyacı var. Bu işi düzeltmek sana düşüyor.”

“Ama nasıl-”

“Lily.”

Bu yeni ses derin ve bir erkeğe aitti, karanlığı delip geçmişti.

Lily bir anda dönen sis bulutları içinde kalakaldı. Sisler onu havaya kaldırdı ve sonra, o da bir sise dönüştü.

“Uyan, Lily.”

İnledi, göz kapaklarının arkasında gözleri kıpırdandı ama açılmıyordu. Ağırlıkla savaşıp sersemlemiş hâlde gözlerini kırptırarak araladı. Parlayan sarı gözler ve sivri dişler gördü. Devasa kanatlarla karanlık, büyük bir silüet.

Bir çığlıkla yatağında irkilerek doğruldu, uykudan tamamen uyandı. Mist yatağının kenarına tünemişti, pençeli bir eli uzanmış, onu uyandırmak için sarsıyordu. Lily hâlâ rüyanın etkisindeyken gerçeğe dönmeye çalışıyordu ama buna rağmen, onun geri çekilmesinden dolayı Mist’in nasıl irkildiğini fark etmişti.

Bir an sonra Mist, insan formuna büründü. Kanatları kayboldu, teni bronzlaştı, gözleri kehribara döndü. Ancak garip bir şekilde, bedeni başka bir dünyaya ait bir ışıkla aydınlanıyormuş gibiydi, âdeta parlıyordu.

“Mist-” Burada ne işi vardı? Eve nasıl girmişti? Yatmadan önce Iris’in tılsımlarını temizlemekle -ve koridordaki kanı, suyu silmekle, tuvaletteki felaketi toparlamakla- bir iki saat harcamıştı, demek ki Mist’in içeri girmesini engelleyen bir şey kalmamıştı. Zaten tılsımlar pek işe yarayacak gibi de görünmüyordu.

“Seni uyandırdım çünkü şu anki durumundan endişe ediyorum. Bu normal mi?”

“Ne...?”

Mist kolunu işaret edince Lily kolunu yüzüne doğru kaldırdı.

Parlayan kişi Mist değildi, kendisiydi. Ondandır yansıyan ışık yüzünden Mist parlıyor gibi görünmüştü.

“Lanet olsun.” Gözleri büyüdü, Mist’e dikildi. Onu bu hâlde daha önce kimse görmemişti. Bu utanç verici sırrını kimse bilmiyordu. Ona göstermemeliydi. Bu yanını saklamalıydı.

Yatağından fırladı ve hızla mutfağa koşup dondurucudan kıymetli viski şişesini çıkardı, ağzına dikti.

İlki büyük yudumdan sonra öğürerek lavaboya eğildi, öksürüp soluğunu toparlamaya çalıştı. Koluna baktı. Hâlâ parlıyordu.

Yüzünü buruşturarak tekrar şişeyi kaldırdı-

Mist viskiyi elinden aldı, ifadesi panik doluydu. “Ne yapıyorsun?”

“Alkol bunu yok ediyor. Ona ihtiyacım var.” Lily şişeye uzandı ama Mist onu geri çekti.

“Bu seni boğuyor.”

“Önemi yok. Işığı yok ediyor. Gitmesi gerek!”

“Neden? Yaralı mısın?”

“Hayır ama-”

“Tehlikede misin?”

“Anlamıyorsun! Durdurmam gerek!”

“Neden?” Mist neredeyse umutsuzca gözlerinin içine baktı.

“Çünkü- Çünkü-” Korkunç bir utançla, gözleri doldu. “Çünkü bundan nefret ediyorum. Bundan o kadar nefret ediyorum ki.”

“Neden?”

Ona bağırarak, artık bu soruları sormayı bırakmasını istemek istiyordu ama Mist’in içten kaygısına kızamıyordu. O sadece anlamak istiyordu.

“Çünkü...” Derin bir nefes aldı ve panik duygusunu bırakmasına izin verdi. “Bana ne olduğumu hatırlatıyor. Bir de neyi kaybettiğimi.”

“Neyi kaybettin?”

Lily gözlerini kaçırdı. “Ailemi.”

“Ebeveynlerin de mi parlıyordu?”

Lily istemsizce güldü. “Hayır. En azından, bildiğim kadarıyla ikisi de büyücüydü.”

Mist viski şişesini tezgâha koydu ve dikkatlice onun ulaşamayacağı yere kaydırды. “Annen kanla doğmuştu.”

Lily başını salladı. “Bunu nasıl bildin?”

“Çok güçlüsün.”

Bir kez daha alaycı bir şekilde burnundan güldü. “Bundan pek emin değilim. Daha çok bozuk gibiyim.” Parlayan koluna baktı. “Gece lambası gibi ışık saçan başka bir cadı duymadım.”

“Ebeveynlerin öldürüldü,” diye tahmin etti Mist, Lily başını salladı. “İblisler tarafından mı?”

“Hayır. Bildiğin sıradan bir kundaklama yangınında.”

Bu noktada her şeyi anlatacaksa, oturması gerekiyordu. Tezgâhın kenarını tutarak kendini üzerine kaldırdı. Böylece Mist’le aynı hizaya gelmişti. İnsan formunda olsa da hâlâ ondan çok daha uzundu ve üzerindeki gömleğin yokluğu dikkatini dağıtmasa olmazdı. Göğsüyle boynundaki “dövmeler” artık çok farklı bir anlam taşıyordu.

“Ben on sekiz yaşındayken oldu. Annemle babam bir meclis toplantısına gidiyorlardı. Zaten hep meclis toplantılarına giderlerdi. Ben gitmek istememiştim ama Iris gitmişti. Bana söylediğine göre...”

Geceliğinin eteğindeki gevşek bir ipliği çekiştirdi. “Annem onu malzeme almak için markete göndermiş. Saat geç olmuş, açık yer bulmak için uzağa gitmek zorunda kalmış. O yokken, biri binayı ateşe vermiş. Alevler tüm çıkışları kapatmış, itfaiye içeri girememiş. Annem, babam ve cadılar meclisindeki herkes ölmüş. Iris yangın başladıktan sonra varmış, içeri girememiş. Annem onu göndermeseydi, o da ölecekti. Kundakçıyı asla yakalayamadılar.”

İpliği daha da sert çekti, aslında böyle yaparak durumu kötüleştirdiğini biliyordu. “Sonrasında Iris İrlanda’dan ayrılma fikrine takılıp kaldı. Sanırım kötü anıların olmadığı bir yerde yeniden başlamak istiyordu, ben de ona kızmadım. Montreal’i seçtik ve altı ay sonra taşındık. Dokuz yıldır buradayız.”

Mist’e göz ucuyla baktı. Onun dikkatle dinlediğini gördü. “Kaybın için üzgünüm,” demesini bekledi, ya da herkesin söylediği o klasik cümleleri. Oysa Mist hiçbir şey demedi.

Lily buna memnun oldu. “Üzgünüm” kimseyi ölümden döndürmüyordu.

“Yani, parlamaktan korkuyorsun çünkü sana yangını mı hatırlatıyor?”

Her şeye rağmen, tebessüm etti. Mist’in doğrudanlığı konuş-

mayı kolaylaştırıyordu. Bu hikâyeyi daha önce kimseye böyle rahat anlatmamıştı.

“Hayır, daha çok... Parlamak bana ne olduğumu hatırlatıyor. Onların ölümünden sonra büyüyle uğraşmayı bıraktım. Sanırım bu tarafımdan nefret ettim. Küçükken hep meclis toplantılarına giderlerdi. Parka gitmek isterdim ama zamanları olmazdı. Yarım çocukluğum meclis salonunun zemininde oyun oynayarak geçti.

“Bunca emek karşısında sonuç? Onları öldüren sadece bir insandı. Kendilerini koruyamadılar. Yangını söndüremediler.”

Yutkundu ve sonra, Iris’e bile daha önce söylemediği bir gerçeği fısıldadı. “Sanırım... Madem öleceklerdi, keşke o zamanı bizimle geçirselerdi diye hissettim. Sıradan ebeveynler olup çocuklarıyla vakit geçirselerdi. Onlara bu yüzden kırgın olduğum için kendimden nefret ediyorum. Tutkuluydular. Sevdikleri işi yaptılar. Şimdi de gittiler. Onların eksilerine odaklanmam korkunç geliyor ama... Elimde değil.”

Mist’e baktı. Gözlerinde ne acıma vardı ne de zoraki teselli. Onu doğasını kucaklaması için zorlamıyor ya da ona geçmişleriyle yüzleşmesini söylemiyordu. Sadece dinliyordu.

Sonra, “Yaşadığına sevindim,” dedi Mist.

Lily gülümsedi. “Ben de.”

Gerçekten öyleydi. Onca şeyden sonra, gecenin bir yarısı mutfağında bir iblisle oturmuş, hayatının en acı verici kısmını anlatıyor olmaktan dolayı minnet duyuyordu.

“Dinlediğin için teşekkür ederim.”

“Dinlemek istiyorum.”

“Bu konuda iyisin.”

“Dinlemekte nasıl iyi olunur ki? Sadece konsantrasyon.”

“Eh, çoğu insanın odaklanma kapasitesi berbattır ve genelde başkalarını dinlemektense kendileri hakkında konuşmayı tercih eder.”

“İnsan hikâyelerini seviyorum.”

“Trajik olanları bile mi?”

“Hayır.” Kaşlarını çatı. “Aileni kaybetmenden hoşlanmadım. Acını senden alabilseydim, alırdım.” Kafası karışmış gibi görünüyordu.

Lily boğazındaki düğümü zor yuttu. İnsanların “Kaybın için üzgünüm,” derken aslında kastettikleri şey buydu. Ancak samimiyet seviyeleri farklıydı. Bazıları içtendi, bazıları ise bu rahatsız edici duygulardan bir an önce kurtulmak istiyordu.

Oysa Mist boş tesellilerden anlamazdı, bu yüzden böyle söylediğinde, bunu gerçekten kastettiği içindi. Üstelik ne olduğunu, onun yaşadığı, kendisinin hayal bile edemeyeceği şeyleri yaşamış biri olduğunu düşününce... Sözleri her şey demekti.

Lily birden kaşlarını çatı. “Ne zaman döndün? Arkadaşın gitmişsin gibi konuşuyordu.”

Mist’in amber gözleri kaçamakla başka yöne kaydı. “Hiç gitmedim.”

“Gitmedin mi?”

“Çatıya tünedim. Kendime gitmem gerektiğini söyledim ama gidemedim.”

“Neden?”

Omzunu hafifçe silkti. “Seni izlemek istedim. Orada olduğumu bilmemeliydin ama seni pencereden gördüm... Açık bırakmıştın...”

Tehlikede olduğunu düşünerek onu uyandırmıştı. “Mist...”

Alışkın olduğu korkaklığını yutarak, elini uzattı ve onun elini tuttu, parmaklarını Mist’in parmaklarının arasına geçirdi. Mist hareketini keskin bir dikkatle izledi. İnsan formunda olsa da hâlâ bir Avcı’ydı.

“Geri döndüğün için teşekkür ederim.”

“Gitmem ikimiz için de daha iyi olurdu.”

“Belki,” dedi Lily, cesaretini toplayarak gözlerine baktı ve zayıf bir tebessüm sundu. “Ama burada olmana sevindim.”

Mist karşılık vermedi. Sadece ona baktı.

Bu formundayken, sıcak, bronzlaşmış teni, yuvarlak ve sıradan gözbebekleriyle öylesine yakışıklıydı ki... Parmaklarının ucunda yalnızca küt tırnaklar vardı ve üstünde tişört yoktu, yalnızca pürüzsüz bir deriyle kaslar. Kanatlar yoktu, kuyruk yoktu.

Onunla böyleyken birlikte olmak ne kadar kolay olurdu. Onun aslında ne olduğunu ve nereden geldiğini unutmak...

Ancak bu, onun gerçeği değildi. Evet, insansı formu kimliğinin bir parçasıydı fakat yalnızca küçük bir parça. Eğer Lily'nin bu hâliyle –bir denizanası gibi parıldayan tenine rağmen– yanında oturup elini tutabiliyor, en mahrem hikâyesini dinleyebiliyorsa... o hâlde Lily de onun gerçekliğini kabullenmeliydi.

Derin bir nefes aldı. “Benim için... tekrar dönüşür müsün?”

Mist'in gözleri kısıldı. İçinde yankılanan güvensizlik ve incinmişlik, bir anlığına yüzünde belirdi ama hızlıca maskelendi. Bu ifadeyi onun yüzüne taşıyan Lily olmuştu, bunu biliyordu. Tepkisi için kendini suçlamasa da artık bu korkunun üzerine gitmenin vaktiydi.

“Lütfen?”

Mist yavaşça dönüşmeye başladı. Amber gözleri sarıya döndü, limoni parıltı, gözbebeğinin dikey yarığının dışında kalan tüm irisi kapladı. Ardından, kül rengi teni geri döndü, parmak uçlarından uzun pençeler fışkırdı. Sırtında kanatları belirdi ve açıldığında, Mist'in omuzlarının gevşediğini fark etti, sanki asıl hâliyle daha rahattı. Kanatlarının yokluğu dengesini bozuyor olmalıydı. Kuyruğu ansızın Lily'nin bileğine dolandı, sonra baldırına kadar kayarak tezgâhtan sarkan ince bir ip gibi aşağı sarktı. Ancak bu kez, onu korkutmamıştı.

Yani... hâlâ biraz korkutuyordu. Mist çok *büyük*tü.

Dairesi eskiydi ve tavanları yüksekti, ancak onun devasa kanatları bu alanı bile daraltıyordu. Elinin büyüklüğü kendi avucunu tamamen yutuyordu.

Kalbi göğsünde gümbürdeyerek atarken, Lily bir yandan da ellerini kaldırıp bu farkı inceledi. Parıldayan teniyle onun koyu gri teni bir araya geldiğinde *yin-yang* sembolünü anımsattı.

“Bunlar gerçekten keskin görünüyor,” derken Mist’in siyah pençelerini ışıktaki daha net görebilmek için ellerini hafifçe çevirdi.

Mist sessizdi, avcı bakışlarıyla onu izliyordu.

Tekrar yukarı bakarak, “Dişlerini görebilir miyim?” diye sordu Lily. Mist’in dudakları hâlâ insansı formundaki gibi yumuşak, öpüleliydi ama artık neredeyse siyahtı. Dudaklarını araladığında, Lily’nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Boynundaki izin sebebi artık çok açıktı.

“Vay canına, bunlar çok daha keskinmiş.”

Mist şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi. Onu ilk defa böyle tam anlamıyla gülerken görüyordu. Lily, onun yüz hatlarının hâlâ insansı olduğunu fark etti. Hâlâ yakışıklıydı. Sadece... tuhaf, dünyevi olmayan bir yakışıklılığı vardı artık. Gri tenli, kanatlı, pençeli, dişli ve kuyruklu. Ancak tüm bunların ötesine geçince... Mist korkutucu olmaktan çıkıyordu.

“Bir iblis pençeleriyle, dişleriyle gurur duyar,” dedi Mist. “Bana büyük bir iltifat ettin.”

Demek ki ... yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu bir iblis için kaslarını okşayıp ‘ne kadar erkeksin’ demekle eş değerd.

“Çok etkileyiciler,” dedi Lily, onu teşvik ederek. “En iyi günümde bile sana bulaşmazdım.”

“Sana zarar vermem.” Mist konuşurken, bakışları Lily’nin boynundaki ısırtık izine kaydı.

Ancak bakışlarında pişmanlık yoktu, gözleri âdeta yandı.

“Biliyorum,” dedi Lily. En azından, bilerek yapmayacağını biliyordu.

“İyileşmiş.”

“Ne?”

“İz.”

Mist pençelerinden biriyle o noktaya hafifçe dokundu. Lily ellerini çözerek boynuna götürdü, yarasını aradı ama hiçbir şey bulamadı. Sadece saatler önce belirgindi. Nasıl olurdu? Başını salladı. *Demek ki görüldüğü kadar derin değildi.*

Ellerini indirdiğinde Mist onun saçlarını geriye itti. Lily ürperdi. Mist eğilerek kadının çenesinin altındaki deriye burnunu bastır-
dı ve derin bir nefes aldı.

Yine onu kokluyordu. Mist'in göğsü havayla doldu, verdiği ne-
fes bir homurtuyla çıktı. Lily'nin kalbi öyle bir hızla çarptı ki başı
döndü.

Ancak Mist geri çekildiğinde, kaşları çatılmıştı. "Korkuyorsun."

"Hayır-"

"Korkunun kokusunu alabiliyorum. Yalan söyleme."

"Senden korkmuyorum."

Gözlerini kıstı. Belli ki ona inanmamıştı.

"Yani... biraz korkuyorum ama bu... Şey, sen çok farklısın ve
buna hâlâ alışmaya çalışıyorum. Belki de bu beni biraz korkutuyor.
Yine de bu, gitmeni istediğim anlamına gelmez. Eğer bu kadar hız-
lı gitmeseydin, sana bunu söylerdim. Aslında, en çok korktuğum
şey..." Parmakları yine geceliğinin dikişine takıldı. "Sana verdiğim
tepkilerim."

"Bu form seni tiksindiriyor."

"Hayır!" Gözlerini hızla ona çevirdi. "Hayır, etmiyor. İşte... asıl
bu beni korkutuyor."

Mist'in kaşları arasına bir çizgi yerleşti. "Anlamıyorum."

"Yani, çok... büyüksün ve... insana benzemiyorsun. Ben,
şey... belki de bu doğru değil ama... sanırım böyle hissetmemem
gerek ama hissediyorum... bu çok bunaltıcı."

Kendini ifade edemeyişine irkildi. *Hani kekelemek yoktu?*

"Anlamıyorum."

Lily ona baktı. Bakmamak mümkün değildi. Her yerdeydi. Göz
göze geldikleri anda midesi ters döndü, karnının alt kısmında bir
şey kıvrandı. *Gözleri. O şekilde bakışı. Varlığının büyüklüğü...*

Mist'in burun delikleri genişledi ve tekrar derin bir nefes aldı.

"Korku ve..." dedi Mist, bir kez daha kokladı. "Arzu koku-
yorsun."

Bir anda, eli uzandı ve Lily'nin boğazını kavradı. Onu boğmuyordu, sadece kaçamaması için sıkıca tutuyordu. Lily belki çığlık atmalıydı ama hiç öyle bir hisse kapılmadı. Karnının altı bir kez daha, bu kez oldukça belirgin bir şekilde kasıldı.

Mist, elinin yardımıyla Lily'nin başını eğdi ve burnunu açıkta kalan tenine bastırdı. Göğsünden gelen hırıltı, Lily'nin kalbini göğsünden çıkacak gibi attırdı.

"Bu koku..." diye mırıldandı Mist. Aniden başını kaldırdı. "Fakat hâlâ korkuyorsun."

Nasıl açıklayacağım? "Aynı anda hem korkabilir hem de... başka şeyler hissedebilirim. Daha önce hiç... Yani, sen insan değilsin. Bu yanlış değil mi?"

Mist kaşlarını çattı. "Umurumda değil."

Birdenbire, Lily'nin de umurunda değildi. Korku hâlâ damarlarında dolaşıyordu ama artık farklıydı. Bu bilinmezlikten doğan bir korkuydu, beklentiyle ve... heyecanla karışık.

Mist, duygularındaki bu değişimi hissetmiş gibiydi, muhtemelen gerçekten hissetmişti. Lily'ye daha da yaklaştı, gözlerinin içine baktı. Burası neredeyse ilk öpüştükleri yerdı.

Ancak bu kez boğazı Mist'in eliyle kavranmıştı ve Mist bir insan gibi görünmüyordu. Artık aralarında sır kalmamıştı.

Mist onun tepkisini dikkatle izledi. Gözlerindeki ifade, Lily'nin yanaklarına sıcaklık yayılmasına sebep olmuştu. Hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı; bir yanda hayranlık, diğer yanda neredeyse korkutucu bir sahipleniş vardı.

"Mist..."

Adını söylemesi tetikleyici bir etki yarattı. Bir sonraki anda, Mist'in parmakları hafifçe kasıldı, başını eğdi ve dudaklarını onun-kilerle birleştirdi. İçindeki hava birden çekildiğinde gözlerini kapattı, hissettikleri karşısında sersemlemişti.

Öpücüğü derinleştirdikçe, Lily ellerini Mist'in omuzlarına koymaya cesaret etti. Ona dokunmak, kendini küçücük hissettirmişti.

Avuçlarının altındaki teni neredeyse yakacak kadar sıcaktı. Öylesine yumuşaktı ki, her santimini okşamak istedi.

Lily'nin parmakları sert kasların üzerinde sıkıldığında, Mist boğuk bir sesle hırladı ve boğazını bırakarak uyluklarına uzandı. Lily, aniden bacağına sarılan kuyruğu hissettiğinde irkildi; sanki başıboş dolaşan bir dokungaç gibi sürünerek yukarı çıkıyordu.

Mist, öpücüğü yarıda kesip korktu mu diye ona baktı. Oysa Lily korkmuyordu. Mist'in tuhaflığı artık onu korkutmuyordu; aksine, bu tuhaflık onu içine çekiyordu. Aklından geçen o düşünceyle başı döndü. Birkaç öpücükle, Mist onu tüm insan erkeklerinden soğutmuştu.

Bakışlarında aradığım bulan Mist yeniden eğildi ve bir kez daha dudaklarını onunkilere bastırdı.

Dudaklarının yumuşaklığı, çevresini saran güçlü vücudu, saçlarının elinin arkasından geçip tenine değmesi... Daha önce hiç bu kadar sarhoş edici bir his yaşamamıştı. Gırtlğından çıkan bir iniltinin ardından, Mist'in elleri Lily'nin geceliğinin altından kalçalarına doğru kayd.

Lily her zaman kalçalarının fazla büyük olduğunu düşünürdü ama Mist'in elleri onları neredeyse tamamen kavrayacak kadar büyüktü. Pençelerinin ucunun tenine değdiğini hissettiği an, sırtı refleksle geriye kıvrıldı, göğüsleri Mist'in göğsüne sürtündü.

Mist bir kez daha hırladı ve onu tezgâhın kenarına doğru çekti. Bedenleri sonunda tam anlamıyla hizalandı. Isınmış merkez bölgesi Mist'in bedenine yaslandığında, ikisi de aralarındaki havayı aynı anda içlerine çekti.

Bir anlığına öylece kaldılar; sadece nefes alıyorlardı, zaman durmuş gibiydi.

Sonra Lily, dilini onun keskin ölümcül dişleri arasına uzatmaya cesaret etti.

Dili Mist'in diliyle temas ettiğinde, Mist'in tutuşu sıkılaştı. Mist'in dili uzun, sivriydi ve insanlara özgü olmayan şekillerde hareket ediyordu. Dili, onun dilini bir kement gibi sarıp çevrelediğinde, Lily'nin kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı.

O andan sonra, Mist'in dev, gri bir iblis olduğunu tamamen unuttu. Utangaçlığını, bedenine dair duyduğu güvensizlikleri bir kenara bıraktı.

Bacaklarını Mist'in kalçalarının çevresine sardı, ellerini saçlarına geçirdi ve olabildiğince yakınına sokuldu. Başları zıt yönlerde eğilmişti, dilleri birbirine dolanıyordu.

Mist onu daha da kendine çekti ve kalçalarını onunla birleştirdiğinde, Lily onun sertliğini açıkça hissetti. Bacaklarını sıkarak Mist'i kendine daha da yaklaştırmaya çalıştı, merkezinde duyduğu arzu çığ gibi büyüyordu.

Mist dudaklarını onunkilerden ayırdı ama onu hâlâ sıkıca tutuyordu. Sessizliği sadece dudaklarında yankılanan ağır soluklar bozuyordu.

"Kokun..." Sesi kısık ve neredeyse hayvansı bir hırıltıdaydı. "Onu istiyorum."

Mist'in arzusunu bu kadar açık bir şekilde dile getirmesinden utanabilirdi ama Lily zaten Mist'in avcı içgüdülerinin bir şekilde tahrik edici olduğunu çoktan kabul etmişti.

"Bu koku seni her yerde bulmamı sağlar. Nerede saklanırsan saklan, seni bulurum."

Lily, Mist'in yalnızca kokusunu takip ederek onu aradığı bir sahneyi hayal etti ve merkezinde yeniden yoğun bir arzu patladı.

"Beni bulmanı isterim," diye fısıldadı.

Mist, gözleri alev alev yanarak onu tezgâhtan kaldırıp kucağına aldı, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi. Daha önce kimse onu taşımamıştı. Nadiren biri denediğinde bile, adamın zorlandığını görmek onun için utanç verici bir deneyim olmuştu.

Oysa Mist, onu küçük bir paket gibi göğsüne bastırdı, kollarıyla sarıp yalnızca kendisine aitmiş gibi tuttu. Gözlerini artık yalnızca ona çevirebiliyordu, her şey o olmuştu. Bu bile arzusunu daha da artırmaya yetti.

Mist, onu yatak odasına ulaştırdığında Lily kıpır kıpırdı. Mist onu yatağa uzattı ve üzerine eğildi. Onun devasa varlığı ve güçlü ka-

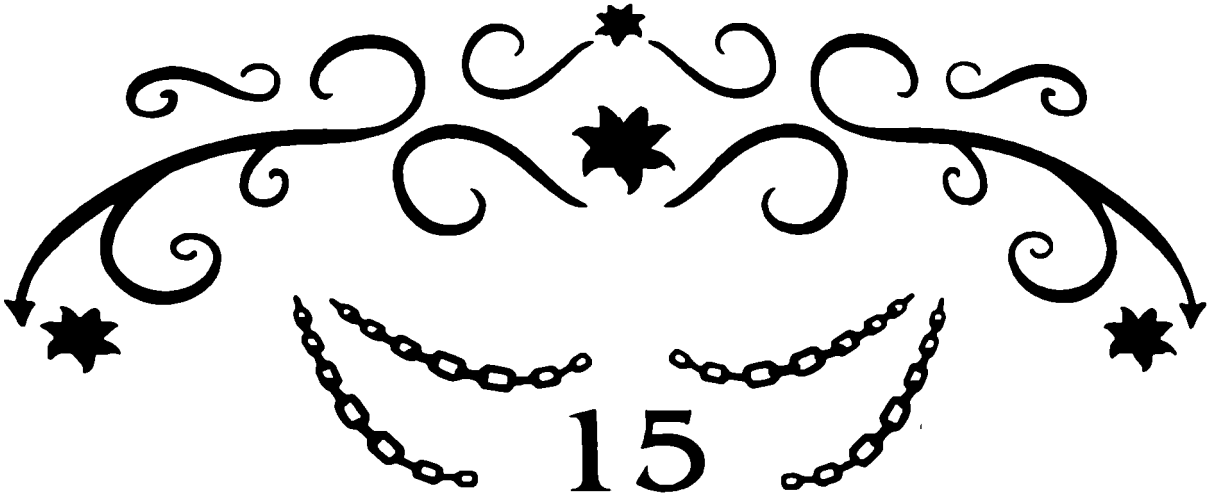
natları, dünyanın geri kalanını Lily'den gizliyordu. Lily'nin teninden yayılan soluk ışık ise Mist'in yüz hatlarını aydınlatıyor, onu bambaşka bir varlık gibi gösteriyordu. Mist kanat uçlarındaki pençeleriyle yatağın başına tutundu, avuçları Lily'nin başının iki yanına yerleşti.

Göz göze geldiler. Lily'nin elleri Mist'in güçlü göğsünde gezindi, bacakları açılmıştı ve hiçbir şeyden saklanmak istemiyordu. Tam tersine, böylece yatarken onun gözlerinin iştahla üzerini taramasına izin vermek... içini eritircesine istekle dolduruyordu.

“Sen benimsin,” dedi Mist, hırıltılı bir sesle.

Lily sırtını yay gibi gerdi, bunu ispatlaması için gözleriyle ona yalvardı.

BENİM

Dişisinin baş döndürücü arzusu Mist'in duyularını öyle bir istila etmişti ki, neredeyse arzusunun içinde boğuluyordu. Daha önce hiç tatmadığı karanlık bir sahiplenme duygusu tüm benliğini sarmıştı. O anda biri gelip Lily'yi elinden almaya kalksaydı, geçmişte yaptıklarının çok ötesinde, tarif edilemez bir şiddeti serbest bırakabileceğini biliyordu.

Lily'nin yumuşak etini kavrayıp kendini ona doğru eğdi. Aralarında yalnızca birkaç santim kalmıştı. *Onu tatmak istiyorum. Onu ısırarak istiyorum.* Her santimini tüketmek istiyordu. Arzuladığı şeyin kelimelere dökülecek bir yanı yoktu çünkü bu arzu, karanlık ve yoğun bir şekilde onun içini kemiriyordu.

Gözlerini hiç ayırmadan, Lily'nin bedeninde ağır ağır ilerlemeye başladı. Sonra doğrulup oturdu. Elleriyle onun kalçalarından beline kadar okşadı, bu sırada geceliğini yukarı doğru itti. Lily dikkatle izliyordu; ortaya çıkarıldığında vücudu hafifçe gerildi ama geri çekilmedi ya da devam etmesini istemediğine dair en ufak bir işaret vermedi.

Üzerinde yalnızca dantel bir parça vardı, göbeği hafifçe onun üzerine taşıyordu. Mist, bu kumaş olmadan da kıvrımı görmek istediğinden, pençelerini dantelin iki yanına geçirdi ve yukarı doğru çekerek ikiye ayırdı.

Lily bir anda nefesini tuttu. “Mist! Onlar en sevdi-”

Sözü yarıda kaldı. Mist, dizlerinin arkasından kavrayıp bacaklarını göğsüne kadar iterek aynı anda iki yana açtı ve onu gözlerinin önüne serdi.

Geri çekilerek ödülünü seyretti; gördüğü manzara karşısında neredeyse deliye dönecekmiş gibiydi. Pembe teni arzu ile parlıyor, narin kıvrımlar tadılmayı ve keşfedilmeyi istiyordu. Onun tarafından. Yalnızca onun tarafından.

“Benim,” dedi Mist.

Lily yutkunarak başım salladı. Cildi hâlâ soluk bir ışıltıyla parlıyordu ama ışık artık azalmaya başlamıştı. Artık odadaki ışığı yayan o değildi, bu yüzden daha önce saklı kalan yanaklarındaki kırmızılık görünür hâle gelmişti.

Mist’in ellerinin altında kıpırdandı. “Mist...”

“Benim.”

“Biliyorum ama...” Yine kıpırdandı, gözlerini sıkarak başka yöne çevirdi.

Mist onun bacaklarını serbest bıraktı, başını hafifçe yana eğdi. “Ne oldu?”

Lily gözlerini açtı ve bükülmüş dizlerini birbirine bastırdı. “Hiçbir şey.”

Mist’in gözleri kısıldı; bu, yalan söylememesi için bir uyarıydı.

Lily derin bir nefes verdi. “Yemin ederim, bir şey yok. Sadece... bu duruma alışık değilim.”

“Güzel.” Eğer alışık olsaydı, Mist çoktan pek çok insanı avlamaya gitmiş olurdu. Çünkü ona dokunulamazdı. Onun olan şeye kimse el süremezdi.

Lily hafifçe gülümsedi. “Durmanı istemiyorum, gerçekten. Sadece biraz çekingenim. Bedenimi birine göstermeye alışık değilim. Ayrıca hâlâ parlıyorum. Normalde ışığı kapatmanı isterdim ama şimdi onu da yapamam.”

Mist’in gözleri hafifçe irileşti. Işık. Ne harika bir fikirdi. Kuy-

ruğunu komodinin üzerindeki lambanın etrafına doladı ve ucuyla düğmeye dokunarak lambayı yaktı. Loş turuncu ışık odaya yayıldı.

Lily'nin gözleri büyüdü. "Hayır, daha karanlık olmasını istemiştım, daha aydınlık değil."

"Her şeyi görmek istiyorum."

Lily doğrulup oturdu. Mist'in hayal kırıklığı dolu bakışlarına rağmen, geceliği tekrar bedenini örttü. Kollarını göğsünün çevresine sardı, gözleri kuşku doluydu. Mist bu bakışı da sevmeydi. "Ben istemiyorum."

Mist'in içinde keskin bir hayal kırıklığı belirirken, gözlerinde bir anlayış ışıladı. "Eğer bana bakmak istemiyorsan insan formunu alırım."

"Hayır! Hayır, bunu demek istemedim!" Lily alına bir elini vurdu. "Saçma güvensizliklerim yüzünden her şeyi berbat ediyorum, her zamanki gibi."

Mist onun elini yüzünden çekip aldı. "Hiçbir şeyi berbat etmiyorsun. Ne istiyorsan onu söyle, yaparım."

Lily kirpiklerinin altından ona baktı ve gözlerini onun gözleriyle buluşturdu. "Seni görmek istiyorum. Bu hâlini seviyorum. Hem de çok."

Mist'in gözleri kısıldı.

"Bu seninle ilgili değil, yemin ederim. Sen mükemmelsin." Ona işaret etti. "Kocamansın, inanılmaz yakışıklısın ve mükemmelsin. Ben sadece bedenimi saklamaya alışmışım."

"Ben mükemmel değilim. Ben bir iblisim."

"Sanırım bu konuda haklısın ama bana göre oldukça mükemmelsin."

"Sen de bana göre mükemmelsin."

Lily'nin gözleri hafifçe parladı, dudağı ısırdı. Onun düz dişleri yumuşak ete battığında Mist'in gözleri oraya takılı kaldı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Mist gözlerini tekrar onunkilere dikti. “İnanmadığım hiçbir şeyi söylemem.”

Lily hafifçe güldü ve Mist’in omuzlarına uzanıp onu öpmek için kendine çekti. “Gerçekten... Neden söyleyesin ki? Her zaman çok nettin ve bu yönünü seviyorum. Her şey çok daha basit görünüyor. Endişelendiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Seni görmek istiyorum, sen de beni görmek istiyorsun. Neden ışığı açık bırakmayalım ki?”

“Bence açık bırakmalıyız,” diye netleştirdi Mist.

“Biliyorum,” dedi Lily gülerek. “Ben de onu diyorum.”

“Ama-”

“Sadece öp beni.”

Mist tereddütsüz eğildi. Lily onun saçlarını yeniden kavrarken, Mist de pençeleriyle geceliğini kavrayıp yırtmak üzereydi ki...

“Dur!” Lily geri çekildi. “Bu geceliği ben yaptım ve onu gerçekten yırtmanı istemiyorum.”

Onun bu isteği Mist’i hayal kırıklığına uğrattı ama Lily onun yüzündeki ifadeye gülmeye başladı. “Sorun değil, Mist. Üzerimdeki kıyafetleri vahşi bir yaratık gibi yırtmak istemeni seviyorum. Bu seksi.” Yanakları kızardı.

Mist cevap vermeye gerek görmedi çünkü bir sonraki anda Lily, elbisesini başından çıkarıp bir kenara fırlatmıştı.

Çıplak hâlde önünde duran Lily, göğüslerini örtmeye çalıştı. Yüzü kan gibi kızarmış, kırmızılık boynundan göğsüne kadar yayılmıştı.

Mist artık onun saklanmasına izin vermeyecekti. Üzerine eğildi, öyle ki Lily yatmaya mecbur kaldı. Bileklerini kavrayıp başının iki yanına sabitledi. Gözleriyle onu bir kez daha taradı, bu kez tamamen çıplaktı.

Göğüsleri dolgundu, uçları pembe noktalar hâlinde sertleşmişti. Altında, karnı yumuşak bir kavisle genişliyor, kalçaları ve uylukları ısırılmaya değer birer lütuf gibi duruyordu. Aralarında ise, keşfedilmeyi bekleyen altın sarısı tüylerle çevrili bir vadi uzanıyordu.

“Benim,” dedi Mist bir kez daha. Onun bunu anlamasına ihtiyacı vardı. Sadece Lily’nin değil, tüm âlemlerin duyması gerekiyordu. Eğer birisi *-herhangi biri-* onun olanı almaya kalkarsa, acı içinde ölecekti. Merhamet dilenmeye bile fırsat bulamayacaktı.

Mist bileklerini bıraktı ama hemen ardından kanatlarındaki pençeleriyle yatağa sabitledi. Serbest kalan elleriyle bacaklarını yeniden ayırdı ve Lily’nin kokusu tekrar duyularını istila ettiğinde inledi.

Göz göze geldiler. Mist eğildi, merkezinden yayılan kokuyu sanki hayat veren bir kokuymuşçasına içine çekti. Belki de öyleydi çünkü hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

Lily pençelerine karşı kıpırdanırken, Mist başını eğdi, ağzını açtı ve dilini onun merkezine uzattı. Dilini yukarı doğru kaydırırken ikisinin de ağzından aynı anda bir inleme yükseldi. Onun tadı, Mist’i hem sarsmış hem de dinginleştirmişti. İçinde bir şey koptu.

Daha fazla beklemek yoktu. Her şeyini istiyordu. Şimdi.

Dilini olabildiğince uzatarak içine daldırdı, iç duvarlarına doğru kıvrılıp orayı yokladı. Sonra yukarı çıktı, dudaklarını onun şişmiş dudaklarına kenetledi ve içine çekti. Lily’nin iniltileri nefesiyle karışmıştı.

“Aman Tanrım, Mist!” Lily’nin sesindeki şaşkınlık, zevkin şiddeti karşısında duyduğu şaşkınlıktı. Bu Mist’i daha da kamçılardı.

Kuyruğunu Lily’nin uyluğuna sürterek yukarı çıkardı, ardından merkezine doğru dokundu. Başını kaldırdı, hâlâ bacaklarını tutuyordu, ne yapmayı planladığını görmesini istiyordu.

Lily’nin başı yastıktan kalktı, ağzı açık kaldı. Mist kuyruğunu onun ıslaklığına sürterek yukarı kaydırды, sonra ucuyla klitorisine hafifçe dokundu.

Lily bir inilti daha çıkardı, başı tekrar geriye düştü. “Aman Tanrım, bu harika hissettiriyor.”

Mist ucunu içine doğru itti, sonra tekrar geri çekip ucuyla yeniden hafifçe vurdu.

Lily Mist’in ellerinde inledi. “Tanrım!”

Mist bir kez daha hafifçe vurdu ve Lily yine sarsıldı, hızlı nefes

alışı daha da duyulur hâle geldi. Başını kaldırdı ve ona, yaptıklarına inanamıyormuş gibi baktı.

Mist başını eğdi ve kuyruğunu diliyle değiştirerek o tatlı nektarı tattı. Şimdiye kadar tattığı en güzel şeydi. Burnunu dolduran en güzel kokuydu.

“Mist!”

Parmakları titremeye başladığında, Lily’nin kalçalarını sımsıkı kavradı. Lily zaten çoktan doruğa yaklaşmıştı ve onu bu kadar çabuk boşaltabildiğini bilmek Mist’e büyük bir tatmin veriyordu. Bunu uzatmak istiyordu ama çok sabırsızdı, çaresizce çığlıklarını duymak, boşalmasını tatmak istiyordu.

Klitorisini ağzına alıp kuyruğunu onun içine daldırdı ve Lily çığlık attı. Başını geriye atıp bileklerini o kadar sertçe çekti ki, neredeyse kanat pençelerinden kurtulacaktı. Pençelerini daha sertçe bastırdı ve hareketi tekrarladı, kuyruğunu içine sokup çıkarırken onu tekrar emdi.

“Mist! Durma, aman Tanrım-”

Klitorisi diline karşı şişti ve ıslaklık seli dudaklarıyla kuyruğunu ıslattı. İnlemeleri çığlıklara, kıpırdanmaları kıvranmaya dönüştü. Ancak Mist, pençeleri ve tırnaklarıyla Lily’yi sıkıca tuttu, onu parçalamak için acımasızca devam etti.

Sonra Lily parçalandı.

Çığlığı Mist’in hassas kulaklarını doldurdu. Bu duyduğu en saf, en harika sestti. Merkezi, kuyruğunun etrafında kasılmaya başladı ve ağzı boşalmasının tanrısal lezzetiyle doldu.

Durmadı, kuyruğunu daha da ileri itti, Lily’nin vücudu büyük titremelerle sarsılana kadar orgazmını uzattı, tüm bedeni onunla birlikte titriyordu.

Daha muhteşem bir şey görmemişti. Onu tatmak, izlemek, adını haykırmasını duymak... Kontrolünü bir saniye bile olsa bırakırsa kendisi de orgazm olacaktı.

“Mist, aman Tanrım, yeter... Dayanamam artık-”

Mist, ancak bu sözlerden sonra başını kaldırdı. Bileklerini tutan

kanat pençelerini serbest bıraktı ve geri çekilerek Lily'yi izledi. Lily, gözleri kapalı ve hâlâ derin derin nefes alarak serilmişti. Utançtan eser kalmamıştı.

Lily sonunda gözlerini açtı. Mist'in kendisini izlediğini gördüğünde yüzünde bir anlık şaşkınlık belirdi ama sonra gülümsedi.

"Bu... gerçekten..." dedi, ardından gülümsemesi derinleşti. "İnanılmazdı."

Mist de gülümsedi ama onunki çok daha sahipleniciydi.

"Böyle bir şey beklemiyordum. Özellikle... kuyruğun-" Lily eliyle ağzını kapattı. "Bunu yaptığina inanamıyorum."

Mist ona doğru süründü. "Hoşuna gitti," dedi, bir soru sormaya gerek duymadan. Kanıtı hâlâ dilinde hissediyordu.

Kuyruğunu Lily'nin bacağına doladı, tenine dokunmaktan kendini alamıyordu. Lily'nin üzerine atılıp onu bilinçsiz hâle getirmesine sebep olacak kadar güçlü uyarılmaya karşı koymasını sağlayan tek şey, sert avcı kontrolüydü.

Tam olarak neden böyle davrandığını bilmiyordu. Başka bir iblis olsa geri çekilmezdi. Ancak Lily farklıydı. İnsan olmamasına rağmen Mist'i kabullenmişti. Düşmanı olması gerekirken onun yanında kalmıştı.

Lily'nin ona güvenmesini istiyordu. Belki kendisi güvenmeyi bilmiyordu ama Lily'nin kendisi için böyle hissetmesini arzuluyordu. Haksızlık mıydı? Belki. Yine de umurunda değildi.

Lily'nin onun tarafından korunduğunu hissetmesini istiyordu. Kendini hiçbir şeyini saklamadan Mist'e açmasını istiyordu.

Lily'yi ilk gördüğü andan itibaren bunları hissettiğini anladı. Sadece daha önce bunları kelimelere dökmeyi bilmiyordu. Oysa şimdi ... daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Her şeye ihtiyacı vardı.

“Dön bakalım,” dedi Lily, sesi hafifçe titriyordu. Bu “Özgüven Kraliçesi” olayı kendisi için çok yeniydi ama denemek istiyordu.

Hayatının en yoğun orgazmının sivri dilli ve yetenekli kuyruklu bir iblis tarafından yaşatılmış olması, ona alternatif bir gerçeklikteymiş gibi hissettiriyordu. Bu rüya dünyasında, utanmazca özgüveni olamayacağını kim söylemişti?

Mist onun boynuna eğildi ve daha önce bıraktığı izin üzerine dişlerini geçirdi.

Lily tavana gülümseyerek baktı. Bu davranışın ne anlama geldiğini artık biliyordu.

“Söz veriyorum, kaçırmaya çalışmayacağım,” dedi Lily, ellerini Mist’in sırtında gezdirerek. Kanatlarının birleştiği yerdeki yapıyı hissedince irkildi.

Gözle görmekle dokunmak arasında fark vardı. Oradaki kemiklerin ve gerilmiş derinin uçuşa hazırlık biçimini fark etmek gerçeküstüydü.

Mist başını kaldırıp ona şüpheyle baktığında Lily tekrar o gözlerin güzelliğine şaşırdı. Alışılmadık bir renge sahiplerdi, evet ama yine de büyüleyiciydiler.

“Bana güveniyor musun?” dedi Lily yumuşak bir sesle. Ardından küçük bir gülümsemeyle ekledi. “Düşündüğüm şeyi seveceğine garanti veriyorum.”

Mist’in gözleri kısıldı. Hâlâ onun kaçabileceğini düşünmesi Lily’yi biraz hüzünlendirdi.

Yaşadıklarından sonra -Lily’nin hâlâ tamamen bilmediği şeyler- bu hiç de şaşırtıcı değildi ama Lily onun güvenini kazanmak istiyordu. Söz verirken dikkatli olması gerektiğini fark etti. Güven inşa etmek zaman alacaktı.

Nihayet Mist teslim oldu ve sırtüstü dönerek kanatlarını altına aldı. Lily’ye yakın olan kanat onu kavrayarak üzerine çekti, yumuşak bir battaniye gibi sarıp sarmaladı.

Lily göğsünü okşayarak, onu dinlediği için küçük bir ödül verdi. “Sıra bende.”

Kendini topladıktan sonra üzerine çıktı. Mist'in elleri hemen göğüslerine uzandı ve onu bir kez daha derin bir homurtuyla karşıladı. Lily aşağı baktığında, onun pençeleriyle kendi narin teni arasındaki zıtlık içini ürpertti.

Hayatım boyunca kimse onun yerini tutamayacak.

"Lily..." dedi Mist, sesi uyarı doluydu. Belki de onu daha fazla kıskırtmamasını söylüyordu. Ancak Lily'nin amacı bu değildi. Yavaşça vücudunda aşağı kayarak onu öpmeye başladı. Mist'in teni âdeta alev gibi yanıyordu.

Lily, onun pantolonunun ön kısmına geldiğinde durdu. Planı, kıyafetin bağcıklarını ustalıkla çözmek ve Mist'i etkilemekti. Ancak kıyafetin önü açılmıyordu.

"Bunları nasıl çıkarıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Harika. Baştan Çıkarıcı Lily olmak buraya kadardı. Artık Deneyimsiz Lily'ydi.

Mist, kalçalarını kaldırarak bel kısmına uzandı ve arkasından bir bağcığı çekerek pantolonun gevşemesini sağladı.

"Kuyruğum için böyle." Sonra da kuyruk ucuyla Lily'nin saçını hafifçe geriye itti. Sanki o kuyrukla Lily'ye ne yaptığını hatırlatıyormuş gibiydi. "Arkadan bağlanıyor."

Lily'nin gözleri büyüdü. "Ne akıllıca bir tasarım." O an cehennemde iblisler için başka hangi özel üretilmiş kıyafetler olduğunu merak etti. Kanatlar için açık sırtlar, kuyruklar için özel pantolon kesimleri.

Mist gözlerini kırptı.

Kahretsin. Terzi Lily kontrolü ele geçirmişti ve bu gerçekten daha kötüydü. "Üzgünüm, içimdeki tasarımcı işte." Yüzü kızardı ve sonra işine geri döndü.

Görünüşe göre Mist, pantolonunu onun çıkarması için sabırlı değildi çünkü oturup tek bir hareketle pantolonunu çıkarıp attı. Lily, önündeki manzara dışında evrendeki her şeyi çabucak unuttu.

Mist dirseklerine dayanarak, sırf onun zevki için çıplak bir erkek büfesi gibi uzandı.

Penisi... *Aman Tanrım*. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Elbette, aralarındaki boyut farkının farkındaydı ama bunun anlamını tam olarak düşünmemişti. Eh, şimdi çok iyi düşünüyordu.

Penisi vücudunun geri kalanıyla mükemmel bir orantı içindeydi, yani kocaman bir penisi vardı. Kalın, damarlı... ve koyu kül grisi.

Devasa, damarlarla kaplı, ipeksi pürüzsüz, gri bir penis.

Aslında... bir keresinde cesaretini toplayıp bir seks dükkânından gizlice satın almak istediği dildoya tıpatıp benziyordu. Dükkânın içinde dolaşıp ona bakmaya devam etmişti ama sonunda korkup hiçbir şey almadan çıkmıştı.

Şimdi ise, kuyruğuyla ona orgazm yaşatan, çok büyük, çok tahrik olmuş bir iblisin üzerindeydi.

Lily hem tahrik olmuştu hem de gergindi. Ya da belki de sadece tahrik olmuştu çünkü ne yaptığını fark etmeden önce elini uzatmış, onu iki eliyle sarmıştı.

Tek el yetmezdi, iyice kavramak için iki el gerekiyordu.

Mist'in gözleri kısıldı ve keskin bir nefes verirken sırtı kavislendi. Lily gözlerini ondan ayıramıyordu, gözleri vücudunu yukarıdan aşağıya doğru geziyor, her ayrıntıyı bir anda kavramaya çalışıyordu.

Parmaklarını yukarı doğru kaydırды, uçtan sızan nemle parmakları ıslandı ve ıslaklığı aletin etrafına yaydı. Mist tekrar kükremeye başladı.

O ses... Eğer ormanda yürüyüş yapıyor olsaydı, çığlık atarak kaçardı ama sesin ondan geldiğini bilmek Lily'yi daha da aç hâle getirdi.

Eğildi ve aletini yaladı. Mist'in göğsü inip kalktı, pençeleri yatağa gömüldü. Lily dudaklarını yaladı, ağızım olabildiğince açtı, sonra üstüne geçirdi.

Mist'in başı geriye düştü ve şimdiye kadar duyduğu en seksi inilti, gök gürültüsü gibi ağızından çıktı.

Çenesini daha da genişleterek onu daha fazla ağızına aldı ve kendini evrendeki en güçlü varlık gibi hissetti. Mist derin bir şekilde homurdandı, pençelerini esnetirken bacaklarını açtı, muh-

temelen arşıaflarında delikler açıyordu. Ben lanet olası bir tanrı-
ayım.

Çenesi Mist'in büyüklüğünden dolayı çoktan ağrımaya başla-
muştı ama hiçbir şey onu durduramazdı. Kuyruğu sırtına dolandı ve
saçlarını sararak yüzünden uzaklaştırdı. Kuyruğun içine girdiğini
hatırlayarak inlediğinde, ses Mist'in penisi etrafında titreşti ve onun
bir başka seksi homurtu çıkarmasına sebep oldu.

Dudaklarının tersine doğru ellerini hareket ettirerek tekrar mı-
rıldandı. Yarısını güçlükle ağzına alabiliyordu ve çenesinin sonsuza
kadar açık kalmış olabileceğinden emindi. Yine de umursamıyordu.

"Lily..." Mist'in sesi bir hırıltı gibi çıktı. Kafası tekrar düştü ve
sonra sanki başka yöne bakmaya dayanamıyormuş gibi kaldırdı.
Dirseklerine yaslandı, ardından sırtüstü yığıldı.

"Lily..." Karın kasları gerildi, kalçaları sallanırken güçle dalga-
landı. Ağzına tamamen girmemek için kendini kontrol ederken tüm
gücünü kullanıyormuş gibiydi. Lily, Mist geri çekildiği için mem-
nundu çünkü şu anda daha fazlasını yapabilmesi için biraz pratik
yapması gerekecekti.

Pratik yapmalıydı çünkü bunu tekrar yapmak istiyordu.

"Lily, ben..." Lily hızını artırdıkça, Mist'in ağzından daha fazla
inlemeler çıkmaya başladı. enesinin acı veren gerginliği yüzünden
Lily'nin gözleri yaşardı. "Sen..." Pençeleri tekrar tekrar gerginleşir-
ken arşıafları yırttı. "Yapamam..."

Altta kalan eliyle, diğerkısımları gibi gri olan testislerini kavra-
dı ve nazikçe masaj yaptı. Mist'in sözleri hırıltılara dönüştü. Göz-
lerinin önünde bilinçsiz bir canavara dönüşmüş gibi görünüyordu.
Kuyruğu saçlarını sıktı ve tüm vücudu gerildi. Her kasını esnetti,
her damarı belirginleşti.

Sonra başını geriye attı ve boğuk bir çığlık atarak Lily'nin ağzı-
na boşaldı.

İlk fışırma Lily'nin öğürme refleksini tetikledi ve tıkandı. Du-
dakları açıldığında, Mist'in menisi penisinin üzerinden ellerine aktı.
Yine de geri çekilmedi. Sıcak sperm akıntısı ağzını doldurdu. Ağzı

Mist'in penisiyle o kadar doluydu ki, hepsini yutamadı ve tekrar boğuldu, daha fazlası dudaklarının etrafına döküldü.

Gözleri yaşardı, belirsiz bir panik hissi ona nefes almasını söyledi ama o bunu seviyordu. Her saniyesini seviyordu.

Uçuyormuş gibi hissediyordu. Evrendeki en seksi kadın gibi hissediyordu. Ağzıyla elleri spermle kaplıydı ve bir iblisin penisini emiyordu. Üstelik bu, başına gelen en iyi şeydi.

Son bir ilkel homurtuyla Mist'in gerginliği azaldı, ardından kuyruğu Lily'nin boğazını sardı ve onu penisinin ucundan uzaklaştırdı. Bir kez daha, onu boğmayacak ama sıkıca tutacak şekildeydi; bu mükemmeldi. Lily'ye karşı dikkatliydi ama ona kırlan bir oyuncak bebek gibi davranmıyordu. Lily de bunu seviyordu.

Gülümserken, o anın heyecanı ile kalbi hızla atarken, elleri zaten kirli olduğu için ağzını koluyla sildi. Ellerini ona gösterdi.

"Beni tamamen ıslattın." Lily, Mist'in gözlerindeki uyuşmuş bakışa karşı kıvrandı.

"Kendine sür." Sesi, onun şimdiye kadar duyduğu seslerden daha derin ve daha sert çıkıyordu. "Senin kokumla kaplanmanı istiyorum."

O da öyle yaptı. Göğüslerini avuçlayıp, bikini çekimi için yağlanıyormuş gibi avuçlarını karnının üzerinde gezdirdi.

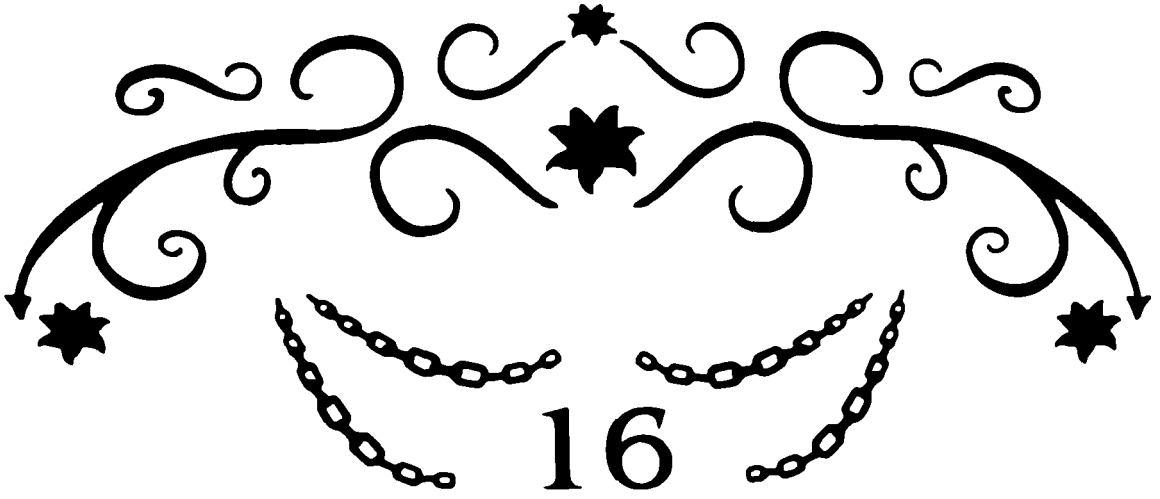
Yağlarıyla çatlakları hakkında düşünmüyordu. Onun gözlerinde kaybolmuştu ve onun vahşi içgüdülerini tatmin etme düşüncesiyle içinde yanan ilkel ateşi hissediyordu.

Hayır, o çiftleşme ritüelindeki bir alfa kurt değildi, çok daha iyi bir şeydi. Mist onun iblis avcısıydı, cehennemin ölümcül, yakalanması zor yaratığıydı. Lily'nin anlayabileceğinden çok daha uzun süredir bu alemleri takip ediyordu.

Ancak şu anda... sadece onundu.

Yapışkan ellerini tekrar göğüslerine kaydırды ve onları tekrar avuçladı. Sonra eğilip penisini son bir kez yaladı. Gözlerine bakarak dilini pesinin yukarısına doğru yalarken, ucunu emerek bitirdi. "Benim."

UMUTSUZLUK ÇUKURUNDA

Mist bileklerine takılı kelepçelerden sarkıyordu. Kolları, bedeninin ağırlığıyla acı verici bir biçimde gerilmişti. Doğrudan Çukur'un üzerinde asılıydı, üzerindeki mazgal geriye kaydırılmıştı. Eğer düşerse, aşağıdaki gorathların açık ağızlarına doğrudan inecekti.

Tam karşısında, Çukur'un kenarında Paimon duruyordu, kızıl gözlü devesi yanındaydı. Boynuzlarının arasına oturmuş taç, meşale ışığında parlıyor, yüzüne uzun gölgeler düşürüyordu.

"Benden kaçamayacağını biliyorsun, değil mi?" dedi Paimon pençelerini incelerken. "Uğraşmanın hiçbir anlamı yok."

Mist ses çıkarmadı ama içten içe, kararlılıkla yanıyordu. Pes etmek artık bir seçenek değildi. Artık Lily varken, artık onun kendisini olduğu gibi kabul etmiş olduğu gerçeği varken, artık onun tatlı teslimiyetini tatmış ve kendi teslimiyetini ona da sunmuşken...

Onunla birlikte yaşamak istediği o kadar çok şey vardı ki. Göstermek, sunmak, paylaşmak istediği onca şey... Onun için yaşama-lıydı. Onun için özgürlüğe giden bir yol olduğuna inanmalıydı.

"Cehennemdeki tek avcı olduğunu mu sanıyorsun? Yoldan çıkmış kaçakları bulabilen yalnızca sen misin?"

"En iyisiyim," dedi Mist.

Paimon başını kaldırıp gülümsedi. “Ne kadar kendinden emim Bu yönüne hep hayran kalmışımdır ama şu anda yalnızca sinir bozucu. Şimdi bana geri dön, tüm bu tatsızlığı unutalım. Her şeyi eski hâline döndürelim.”

Bariz bir yalandı. Cehennemde affetmek ve unutmak diye bir şey yoktu.

“Yani iş birliği yapmak istemiyorsun? Güzel. O hâlde başka bir şey deneyelim.” Gözlerinde zalimce bir parıltı çaktı. “Bir insan tarafından çağrıldın. Az daha yenilecekken, tam da o anda, tarihteki ilk başarılı Mishetsumephtai çağrısı gerçekleşti. Sen varlığı o kadar bilinmeyen bir şeydin ki, insanların çoğu senin adını bile duymamıştı. Sence de biraz garip değil mi?”

Mist’in kalbi hızla çarpmaya başladı. Lily’yi terk etmeye çalışmasının sebebi tam da buydu. Bir zamanlar Asmodeus’a söylediği sözler aklına geldi. *Eğer onu gerçekten sevseydin, onu yalnız bırakırdın.*

Şimdi, Asmodeus’un çaresizliğini iliklerine kadar hissediyordu. Lily’nin yanından yalnızca ölümün soğuk pençeleriyle ayrılabilirdi.

Ancak eğer onun cadısı bir şekilde bu işin içine dâhil olursa... Eğer Paimon onun varlığından haberdar olursa ve ne ifade ettiğini sezerse...

Hayır. Buna asla izin veremezdi.

“Hiçbir şey söylemeyecek misin?” Paimon elini uzatıp devesinin kum rengindeki tüylerini okşadı. “Pekâlâ, benim söyleyecek çok şeyim var. Değil mi, Shaheen?”

Shaheen uzun kirpiklerini kırptı.

Paimon tekrar Mist’e döndü. “Madem şu an bu kadar uslu bir dinleyicisin, anlatayım. Belial ihanete kalkıştıktan sonra merak ettim. Cehennemde her şeye sahipken yeryüzünde ne arıyordu? O en güçlü kraldı, yeraltındaki en büyük ve en kârlı topraklardan birine hükmediyordu. Hizmetine amade, sadık lejyonları vardı. Yine de bütün bunları geride bırakıp, zavallı bir ölümlü gibi yeryüzünde insan kılığına girerek dolanmaya başladı.” Dudakları iğrenç bir ifadeyle büküldü.

“Ama nihayet onun asıl niyetini çözdüm. Belial, cehennemin Yüce Kralı Lucifer’i devirmek istiyor. Asmodeus, Raum ve Mephistopheles ona yardım ediyor. Hep birlikte, Belial’ın Lucifer’i alt etmek için ihtiyaç duyduğu ek gücü verecek bir güç kaynağını yer-yüzünde arıyorlar.”

Söyledikleri gerçeklikten öylesine uzak, öylesine yanıltıcıydı ki gülünç olabilirdi, tabii durum bu kadar ciddi olmasaydı. Ne kadar yanılıyorsa da eğer Paimon Belial’ın bir şeyler planladığına inanıyorsa, buna karşılık verecekti. Bu da hiç de gülünecek bir mesele değildi.

“Ne düşündüğümü bilmek ister misin?” diye devam etti Paimon. “Bence sen kaçakları hemen buldun, her zamanki gibi. Bence Belial sana biraz güç tattırdı, sen de bu yemi yuttun.” Soğuk bir tebessümle konuştu. “Söylesene, sana ne vaat etti? Seni mühürlerden kurtaracağını mı? Kendi bölgeni, kendi lejyonlarını mı?”

Başım geriye atıp kahkaha attı. Uğursuz kahkahası, mağara gibi odada yankılandı.

“Bunlara asla sahip olamayacaksın. Mühürleri asla kaldıramayacaksın. Asla başka bir şey olamayacaksın. Yalnızca *benim* hizmetkârım, *benim* Avcım, *benim* olacaksın!” Yine, sesi karanlıkta yankılandı. “Her zaman bana ait olacaksın.”

Mist’in elleri yumruk hâlini aldı, pençeleri avuçlarını delip kanatıncaya kadar sıktı. Elinden hiçbir şey gelmeden orada asılı dururken, içindeki her şey saldırmak, onu parçalamak, başını bedeninden koparıp duvarları kanıyla boyamak istiyordu.

“Hâlâ paylaşacak havada değilsin? Öyle olsun. O hâlde ben devam edeyim. Belial’ın niyetlerini keşfettikten sonra kaynaklarıma ulaştım ve aradığı güç kaynağını belirlemeye çalıştım. Çok ilginç bir hikâyeye döndüler.

“Yirmi yedi yıl önce, iki cadı doğdu. İkizdiler; dünyanın şimdiye dek gördüğü en güçlü kan doğumluların uzun soyundan geliyorlardı. Gelişleri yüzyıllar öncesinden kehanet edilmişti ve doğum anlarında meydana gelen nadir bir meteor yağmuru ile işaretlenmişti.

Kehanete göre, bu kan doğumlular ölümsüz olacak, öylesine

kudretli hâle geleceklerdi ki bir Cehennem Kralı'nın yıkımına sebep olacaklardı. Elbette kim oldukları bilinmiyor ama bunun neden bazıları huzursuz ettiğini anlayabiliyordunuz.

Mist, sızlayan kollarını ve aşağıdaki canavarları unuttu. Buz gibi bir korku, içinden damla damla süzölmeye başladı.

“İkizlerin annesi, çocuklarının kehanet edilen kudretini ve doğaüstü varlıkların bu gücü çalmaya ya da kaderlerini gerçekleştirme-den önce onları öldürmeye çalışacağını biliyordu. Bu yüzden onları gizledi, güçlü bir kan büyüyle enerjilerini sakladı. Fakat dokuz yıl önce, on sekizinci doğum günlerinde, cadı saatinde, ikizler tüm güçlerine tam anlamıyla kavuştuğunda saklama büyü çöktü. Sadece bir anlığına... ama bu kadarı bile yeterliydi.

“Dük Valefor -benzersiz doğaüstü varlıklar ve eserlerin koleksiyoncusu, bildiğini varsayıyorum- ikizlerin gelişinden uzun zamandır haberdardı ve doğduklarından beri onları arıyordu. Büyü çöktüğü anda, Valefor'un izleme büyüleri nihayet sonuç verdi.

“Ailelerini ve cadılar meclisini büyüü onarmaya çalışırken bulundu. Müdahalesine rağmen başarılı oldular ve ikizlerin yerini tespit edemedi. Cadılar meclisinin sınır tılsımlarını aşamayınca, büyüü zayıflatmak ve tekrar bozulmasını sağlamak için binayı yakarak kül etti. Ancak işe yaramadı, ikizler kaçtı. Valefor hâlâ peşlerinde.”

Mist'in içine sızan korku, artık buzdan bir dalgaya dönüşmüştü. Dokuz yıl önce bir yangında ailesi ölen kan doğumlular... Mist'in kazara karşılaştığı cadı kız kardeşlerin, Valefor'un avladığı bu ikizler olması tesadüf olamayacak kadar belirgindi. Başka bir açıklama yoktu.

“Söylenene göre,” diye devam etti Paimon. “İkizlerin büyüünü kontrol altına alan kişi, tarifsiz bir güçle kutsanacak. Öyle bir güç ki, mesela... Cehennemin Yüce Kralı'nı bile tahtından edebilir.” Kaşını kaldırdı. “Belial'in peşinde olduğu şey bu, değil mi? Seni bana ihanet etmeye böyle ikna etti.”

“Bundan daha uyduruk bir hikâye duymamıştım,” diye yanıtladı Mist, ifadesiz bir tonla. Ancak belkemiği boyunca soğuk bir ter damlası süzölüyordu.

Paimon gülümsedi. “Gerginsin. Gözlerinden anlıyorum.” Gülümsemesi soldu, bakışları öfkeyle karardı. “Bana hizmet et ya da öl, Mishetsu. Mühürlerin nasıl çalıştığını biliyorsun.”

“Öyleyse ölümü seçiyorum.”

Paimon onu küçümseyen bir el hareketiyle savuşturdu. “Zaten seni nasıl bulacağımı biliyorum. Yüzlerce kehanet var; eserler, tılsımlar, kaderler üzerine. Sence neden özellikle bu kehanete takılıp kaldım?”

Mist hiçbir şey söylemedi çünkü onun anlatmaya kararlı olduğunu biliyordu.

“Senin sadece inimden değil, kelepçelerinden de sıyrılıp bir insan tarafından çağrıldığını gördüğümde şok oldum. Bu büyüyü çözümlenemeyeceğimi mi sandın? Havada kalan izler apaçık ortadaydı. Zaman büyüsü... çok güçlüydü. Seni kimin çağırdığını *biliyorum*, Mishetsu. İkizlerle birlikte çalıştığını biliyorum.”

Mist’in kanı damarlarında dondu. Hayatında ilk kez kendisi için değil, başkası için korkuyordu. Lily için.

“Seni de onları da bulacağım. Büyülerinin tadını bir kez aldıktan sonra yerlerini bulmak zor olmayacak.”

Yalan söylüyor. Söylemek zorundaydı. Sadece bu bilgiyle, hele ki Lily bir saklama büyüsünün altındayken, onu izlemek imkânsızdı.

Ancak bilmemesi ya da en azından ihtimalin olması... sanki içi oyuluyormuş gibi hissettirdi.

“Onları bulduğumda, kız kardeşleri Lucifer’a teslim edeceğim. O da güçlerini kullanarak seni, Belial’ı ve ona bağlı üç aptalı yok edecek.”

Mist dehşetini saklayamayınca Paimon’ın gözleri zaferle parladı.

“Bu arada, seni tüm gücümle çağıracağım. Dönmene yaklaşık iki gün kaldı diyebilirim. Yoksa... eh, sonuçlarım biliyorsun.”

İki gün mü? Her zaman en az bir haftası, hatta iki haftası olurdu. *Yine yalan söylüyor.*

Paimon pençelerini sallayarak veda etti. “Yakında görüşeceğiz, Mishetsu,” dedi, dişlerle dolu keskin bir gülümseme sergileyerek.

Mist yatakta doğrulduğunda, vücudu öne doğru savrulmuş gibiydi. Omuzları, Çukur'un üzerinde asılı kalmaktan hâlâ yanıyordu, bileklerindeki deri, sürtünmeden tahriş olmuştu.

Gerçekte Paimon'ın ininde değildi elbette -zaten olsaydı, Kraliçe onu asla bırakmazdı- fakat Paimon, zihnini canlı ve acı verici rüyalara hapsedmek için fazlasıyla güçlüydü. Genellikle bu yetenek yalnızca sukkubuslara ve inkubuslara mahsustu, ancak Paimon istisnaların en nadiriydi. Bilinci bu işkenceyi gerçekten yaşamıştı. Uyanırken bedenine sinmiş hayalet ağırlar da işte bundandı.

Çevresini ilk anda algılayamamıştı. Yanındaki pencereden süzülen güneş ışığına bakılırsa geceyi uykuda geçirmişti. Bu... alışılmadık bir şeydi. Başka birinin varlığında, savunmasız ve korumasız hâlde uyuyabilmiş olması bir ilkti. Lily'nin ona yaptığı şey tam olarak buydu işte. Onu rahatlatıyordu. Normal hissettiriyordu. Güvende.

Yanındaki boşluğu fark ettiğinde içinde panik dalgası yükseldi fakat mutfaktan gelen yumuşak mırıltılarla kahvaltı kokuları, bu paniği kısa sürede dağıttı. Lily'yi mutfakta telaşla dolaşırken hayal etti -altın sarısı saçları sırtına dökülmüş hâlde- ve göğsünde keskin bir sıkışma hissetti. Öylesine yoğundu ki, göğsünü tutmak zorunda kaldı.

Acaba Lily ve Iris gerçekten kehanetlerde bahsi geçen ikizler olabilir miydi? Yoksa bu, Paimon'ın uydurduğu başka bir oyun muydu? Peki neden? Böyle bir yalanla neyi kazanacaktı? Zaten Mist mühürlenmişti. Paimon'ın bu kadar karmaşık bir hikâyeyle yalan söylemesinden elde edeceği hiçbir şey yoktu. Bu da hikâyenin gerçek olabileceği ihtimalini güçlendiriyordu.

Ayrıca Lily... güçlüydü. Daha önce kimse onu çağırmayı başaramamıştı. Hatta, Paimon'ın inine bağlayan kelepçelerden sıyrılarak çağırılması mümkün bile değildi ama olmuştu.

O anda, boynundaki mühürden yakıcı bir acı yükseldi.

Dudaklarından kısık bir inilti kaçtı, teni sanki közlenmiş bir demirle dağlanıyordu. Göğsünde bir mıknatıs varmış gibi, aşağıya, cehenneme doğru çekildiğini hissetti. Bu emre hemen boyun eğmek için tüm iradesini zorladı. Tırnakları uyluklarına saplanırken, aının içinden nefes alıp zihnini boşaltmaya çalıştı. Cehenneme dönme dürtüsünü bastırmak her şeyden zordu.

Demek Paimon yalan söylememişti.

Bu yanma hızına bakılırsa, bilincini yitirmeden önce kırk sekiz saat, tamamen yok olmadan önceyse en fazla bir haftası kalmıştı.

Oysa Lily onu Çukur'dan ilk çağırdığında planı bambaşkaydı: Geriye kalan birkaç günü yaşayıp, kendi şartlarıyla ölmeyi seçmek. Ancak ... dün gecedен sonra ... yaşamak istiyordu.

Ne var ki, Lily tehlikedeydi. Artık mesele onun ne istediği değildi. Artık önemli olan Lily'yi korumaktı.

Dün geceyi asla değiştirmek istemezdi. Ancak keşke Lily onu hiç çağırmamış olsaydı. Onu çağırması, hayatını cehenneme çevirmişti. Lily'nin şu anda avlanıyor olmasının kendi suçu olmasından- sa, bir gorath'ın midesinde çürümeyi tercih ederdi.

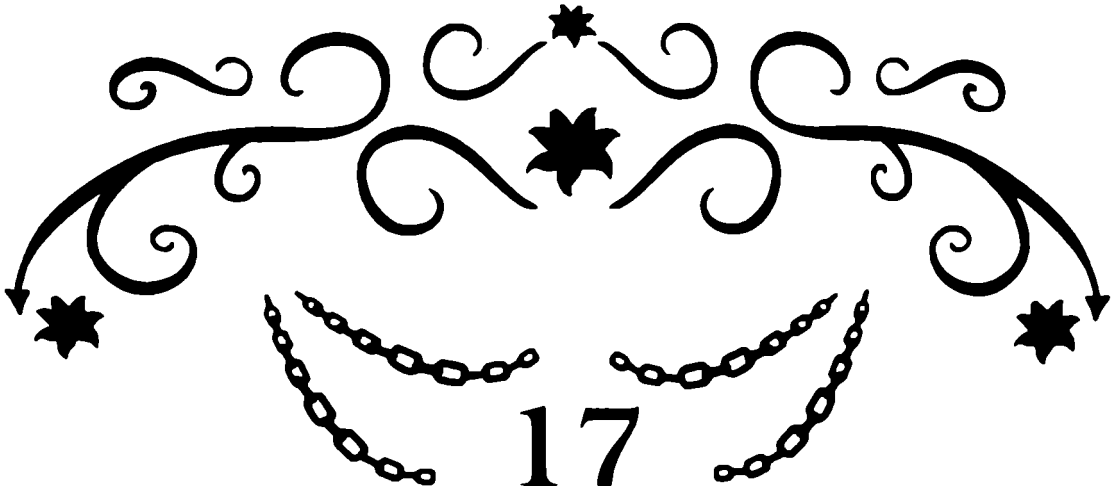
En başından beri kendi uyarılarına kulak vermeliydi. Ondan uzak durmalıydı. Cehennemi asla terk etmemeli, şu anlamsız özgürlük ve keyif alma arayışına hiç çıkmamalıydı.

Kurallar bozulduğunda olan budur. İsyanın sonucu böyledir.

Her defasında. Hayatına anlam katma çabası ne zaman sona erecekti? Zaten bir anlamı yoktu. Onun bir anlamı yoktu. Hatta bundan da beteri, değersiz olmanın ötesindeydi çünkü değerli olmaya çalışırken, tek önemseddiği şeyi incitmişti.

Yataktan kalktı, boynundaki yanık ağrısı yüzünden gözleri kardı. Pantolonunu güçlükle giyerken, Lily'nin o meraklı bakışlarını hatırladı; pantolonunu nasıl çıkaracağını çözmeye çalışırkenki hâlini. Lily'nin onu doruğa ulaştırışını hatırladı. O ıslak dudaklarını, onu okşayan parmaklarını, zevk dolu iniltilerini, dilinde kalan tadını...

Hayatında başına gelen en güzel şeydi bu. Hak ettiğinden çok daha güzeldi. O anların hatırasına son nefesine dek tutunacaktı... kaç nefesi kaldıysa.

İKİ ATEŞ ARASINDA

Lily ocağı kapattı ve arkasında bir varlık hissedince döndü. Gülümsedi. Dairenin içinde varlığıyla tüm alanı dolduran o kudretli iblise hâlâ tam olarak inanamıyordu. Mist'in gri teni sabah güneşinde daha açık görünüyordu, ışığın vurduğu yerlerde mühürleri belirgindi.

Ancak yüz ifadesini görünce, Lily'nin gülümsemesi bir anda silindi.

"Ne oldu, Mist?" dedi tedirginlikle.

"Ailenin bir kundakçı tarafından öldürüldüğünü söylemiştin."

Elindeki spatulaya daha sıkı sarıldı. Sabah sabah böyle bir konu da nereden çıkmıştı? "Evet..."

"Bunu doğrulayabilecek biri var mı? O insanı gören oldu mu?"

"Şu an neden bunu soruyorsun? Bu sabah konuşmak isteme-"

"Oldu mu?"

"Hayır! Yani... emin değilim." Spatulanın plastik sapıyla oynamaya başladı. "Polisle ilgilenen Iris'ti çünkü olaya tanıklık eden oydu. Beni asla işin içine katmadı, ben ısrar etsem bile. Sanırım beni korumak istedi, bilmiyorum. Bana, kundaklama olduğunun teyit edildiğini fakat adam hakkında yeterince bilgi bulamadığını söylemişti. Bildiğim bu kadar."

Mist'in bakışları sanki kafatasını delip geçecek gibiydi.

"Lütfen kahvaltı yapalım mı artık?" dedi Lily, sesindeki yalvarışa engel olamadan. "Bu sabah sadece seninle güzel bir vakit geçirmek istemiştım, hepsi bu-"

"Benim suçum, Lily." Mist bir sandalyeye çöktü. Omuzları ve kanatları öyle bir çökmüştü ki, Lily hayatında hiç bu kadar umutsuz bir duruş görmemişti.

"Ne senin suçun?" Spatulayı bir kenara bıraktı ve temkinle yaklaştı.

"O gece seni eve götürmemeliydim. Sana asla yaklaşmamalıydım."

"Neyden bahsediyorsun? Beni korkutuyorsun."

"Paimon seni öğrendi ve şimdi seni avlıyor. Benim yüzümden."

"Ne? Paimon derken... Cehennemin Kralı olan Paimon mı?"

"Kraliçe."

Bu Lily için yeniydi. Şimdiye dek gördüğü tüm kitaplarda Paimon'm erkek olduğu yazıyordu.

"O... senin..." Sözü'n devamını getiremedi. Mist'in birine ait olduğunu düşünmek bile midesini bulandırıyordu. "Benden ne isteyebilir ki?"

"Ailen bir insan tarafından öldürülmedi, Lily. Onları öldüren bir iblisti."

Lily'nin başı bir anda geriye doğru sarsıldı. "Ne? Bu saçmalık. Iris-"

"Ya kardeşin gerçeği bilmiyor ya da sana yalan söyledi."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Paimon rüyama girdi. Bana kehanetten bahsetti. Valefor'un sizi tüm hayatınız boyunca avladığını söyledi. Yangını başlatan oydu."

"Valefor mu? Neden peşimde olsun ki? Hangi kehanet bu?"

"Ölümsüz kanla doğmuş, büyük güce sahip ikizlerle ilgili bir kehanet var. Bazı iblisler bu gücü kendilerine istiyor. Valefor da on-

lardan biri. Şimdi, benim yüzümden, Paimon da öyle istiyor. Seni bulursa, Lucifer'a teslim etmekle tehdit etti."

Kulağa ürkütücü geliyordu. *Hemen panik yapmaya gerek yok.* "Beni bulmasının hiçbir yolu yok. Ayrıca kehanette bahsi geçen ölümsüz falan olduğuma inanmıyorum. Endişelenmene gerek yok."

"Lily..." Mist doğrulup saçlarını geriye itti. Dudakları sıkıca kapanmıştı, nefesi sığıdı, sanki acı çekiyordu. "Beni mühürlerden çekip çıkarman, teninin parlaması ... Bunlar yeteneklerinin tezahürü."

Lily küçümseyerek burnunu çekti. "Güçlü bir cadı değilim, inanmıyorsan Iris'e sor. On yıldır doğru düzgün büyü yapmadım. Basit mühürleri bile hatırlamıyorum. Senin mührünü çizerken tüm günümü harcadım ve neredeyse kendimi öldürüyordum."

Mist'in yüzü irkildi, muhtemelen o gece Lily'nin boğazını parçalamaya ne kadar yaklaştığını hatırlamıştı. Lily de o anı hatırlamak istemiyordu.

"Ama başardın," dedi Mist. "Görmüyor musun? Bir iblisi çağırmak öyle basit bir şey değildir. Çoğu bunu denemeye bile cesaret etmez. Hayatım boyunca kimse beni başarılı şekilde çağırmayı başaramadı."

"Çünkü pek tanınmıyorsun da ondan-"

"Denenmedi değil. Çok kişi değil, evet ama bazıları denedi. Onlardan kurtulmak için sana karşı gösterdiğim çabanın onda birini bile göstermedim. Hepsini saniyeler içinde öldürdüm."

Şimdi irkilme sırası Lily'deydi. Büyücülerle iblislerin nasıl bir ilişkisi olduğunu biliyordu. Mist'in bir iblis olduğunu da biliyordu. Yine de onun başkalarını öldürdüğünü duymak kolay değildi.

"Senin düşündüğünden daha fazla gücün var," dedi Mist. "Kehanet doğru olsun ya da olmasın, Paimon onun doğru olduğuna inanıyor ve seni avlıyor. Üstelik Belial'ın da seni aradığını düşünüyor çünkü gücünü kullanarak Lucifer'ın yerine geçmek istediğini sanıyor. Paimon, hepimizin Lucifer'a karşı komplo kurduğuna inanıyor."

Lily ağzı açık hâlde ona bakakaldı. Bu çok fazlaydı. Belial ve Paimon'ın peşinde olması... delilikti. Korkunçtu.

Sakin kalmalısın. İblisler yalan söylerdi. Mist'e güvense de Paimon'ın onu manipüle etmek için yalan söylediğini düşünmek bu zor değildi. Söyledikleri Mist'i belli ki sarsmıştı, muhtemelen amaç da buydu.

Yapması gereken ilk şey bilgi toplamaktı. "Kız kardeşimi arayıp yangım sormalıyım."

Mist ayağa kalktı ve bir anlığına adamın büyüklüğü dikkatini çekti. Mist'in kendisinden bu kadar uzun olmasına alışacağından emin değildi. "Belial'ın dairesini çevreleyen koruyucu mühürlerin güvenliği içinde ararsın. Şimdi gitmeliyiz. Burası artık güvenli değil."

"Belial mı? Ama onu- Dur bir dakika. Ben mühürlerin ardında saklanmayacağım, Mist. Eminim her şey gayet-"

"Hiçbir şey yolunda değil!" diye haykırdı Mist, Lily'nin gözleri kocaman açıldı. Onu ilk kez sesini yükseltirken duyuyordu. "Hiçbir şey yolunda değil ve bu benim suçum!"

"Mist! Bu senin suçun değil." Lily ellerini kaldırarak yaklaştı. "Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Mist yüzünü çevirdi. "Benim yüzümden tehlikeydesin. Kurallar çiğnendiğinde olan budur. İsyanın-"

"Saçmalık. Aptal kurallar, çiğnenmek içindir."

"Hayır." Mist öfkeyle ona dik dik baktı. "Kurallar bir sebeple var. Güvenlik sağlarlar, korurlar-"

"Kuralları koyanları korurlar. Onlara uyman durumunda en çok kazananları. Düşün, Mist. Senin dünyaya gelip benimle zaman geçirmeni yasaklayan kuralı kim koydu?"

"En yüksek Küre'deki melekler. Aynı melekler, kafama estiği gibi insanları katletmemi yasaklayan kuralları da koydular."

Lily yüzünü buruşturdu. "Tamam, bazı kurallar kesinlikle yerinde. Yine de bu, hepsinin öyle olduğu anlamına gelmez. Hangilerinin gerçekten faydalı olduğunu objektif biçimde değerlendirmek mantıklı bir şey. Seninle birlikte olmam kimseye zarar vermiyor. Eğer tehlikeydesem bile, bu senin hatan değil."

“Benim hatam çünkü Paimon beni çağırdı, onu görmezden geldim. Sonunda döndüğümde de nerede olduğuma dair yalan söyledim. Kuralları çiğnedim ve yalan söyledim. Sonra cezalandırılmam gerektiğinde kaçtım. Bir kez daha kuralları çiğnedim. Şimdi de sen tehlikedesin. Eğer gitmeseydim-”

“O zaman canavarlarla dolu bir çukurda parçalanıyor olurdun!” Lily ellerini havaya kaldırdı. “Bu saçmalık! Böyle bir şeye neden katlanasın ki?”

“Çünkü alternatif çok daha kötü,” diye hırladı Mist, kuyruğu öfkeyle savruldu. “Ayrıca ne fark eder ki? Benim yok olmam kimin umurunda? Cehennem bir ruhsuz canavarını kaybetmiş olur, büyük kayıp değil.”

Lily’nin ağzı açık kaldı. “Kendin hakkında nasıl böyle konuşabiliyorsun? Bu-” Gözleri yaşla doldu. “Senin yokluğunda üzülürdüm. Seni özlerdim. Ben-”

“Beni hiç tanımamış olsan daha mutlu olurdun.”

“Bu doğru değil.”

“Beni ikna edemezsin. Şu anda bile mühür izleri yanıyor.” Boyundaki işareti pençeleriyle kazıdı, sanki derisinden sökebilecekmiş gibi. “Cehenneme dönmem için çok az zaman kaldı. Dönmezsem, aklımı kaybederim. Hâlâ karşı koyarsam, cehennem ateşi başlar. Sonsuza dek yok olurum.” Dudakları acıyla büküldü. “Daha önce bunu kabul etmeye hazırdım ama artık ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Mist...” Lily elini ağzına götürdü. Mühür onu öldürecek miydi? Mist buna göz yummayı mı planlamıştı? “Ne kadar süremiz var?”

Mist gözlerini kaçırdı. “Günler.”

“Kaç gün kaldı?”

Mist bakışlarını tekrar kaçırdı, kanatları dışa doğru gerildi, sonra tekrar bükülüp kapandı. “Belki bir hafta.”

Sadece bir hafta mı? Lily’nin kalbi hızla atmaya başladı. “Mist, bu...”

Mist ona göz ucuyla bakıp hırladı. “Bana acıyan gözlerle bakma.”

“Acıma değil bu. Bu...” Duygularını tarif etmekte zorlandı.

“Mist, ben sana değer veriyorum. Ölümünden ya da değersiz olduğunu söylemenden söz ettiğinde canım yanıyor. Senin benim için ne kadar değerli olduğunu bilmiyorsun. Ben... Ben zaten sevdiklerimi kaybetmenin ne demek olduğunu biliyorum ve bir başkasını daha kaybetmek istemiyorum.”

“Değer vermemelisin.”

“Buna benim yerime sen karar veremezsin.”

“Ben özgür değilim.” Sesi daha yumuşaktı artık, o öfke dolu tını kaybolmuştu. “Hiç olmadım. Bu hep... geçiciydi.”

“Geçici olmak zorunda değil.”

“Evet, zorunda. Hep cehenneme döneceğimi ya da öleceğimi biliyordum. Kendimi kandırıp kaçabileceğime inandırmaya çalıştım ama gerçekte zamanımın kısıtlı olduğunu hep biliyordum.”

Göğsü yanmaya, boğazı düğümlenmeye başladı.

“Yani sen sadece beni de bu yolculuğa dâhil edip, geri dönme vakti gelince kenara mı atacaktın? Ya da daha kötüsü, hayatıma girip benim sana bağlanmamı sağlayıp sonra da göz göre göre seni kaybetmeme mi neden olacaktın?”

Mist başını çevirdi. “Giderdim. Bilmezdin bile.”

Bunu duymak bu kadar can acıtıcı olabilir miydi? Olmuştu. Öyle ki nefes almakta zorlanıyordu. “Demek ki ben senin için zamanı geldiğinde elden çıkarılacak bir şeydim.”

Mist duvara diktiği bakışlarından bir milim sapmadı ama şakaklarındaki kas seğirdi.

“Harika o zaman!” diye patladı Lily. “Teşekkür ederim gerçekten. Keşke bunu sana âşık olmadan önce söyleseydin.”

“Sana başka ne verebilirim ki?” Mist başını çevirip ona döndü. “Mühürlerden kurtuluş yok. Seçeneğim de yok.”

“Denedin mi? Bu kadar çabuk vazgeçmeye bu kadar hevesli misin?”

“Binlerce yıldır deniyorum!” Sesi mutfağı çınlattı. “Yoksa kendimi çoktan ölüme bırakmış olurum! Özgürlük umudu, hayata tutunmamı sağlayan tek şeydi. Bir de av...” Dudakları gerildi. “İblisleri

ve lanetli ruhları avlayıp cehenneme sürüklemek. Onları Paimon'ın ayaklarına atarken acıma dilenişlerini izlemek. Merhamet görmeyeceklerini bilmek. Çektikleri her acının sorumlusunun ben olduğumu bilmek.”

Lily'nin nefesleri titredi. Kalbi göğsünde hızla atıyordu.

“Kuralları çiğnediler. Bu da cezası. Kendimi buna inandırmak tek avuntumdu. Oysa şimdi, ben de kuralları çiğnedim. Şimdi her şeyi öbür taraftan görebiliyorum... Eski hayatıma dönemem. Ölümü tercih ederim.”

“Mist. Yeter.” Lily onun yanına gitti, kolunu kavradı. Onunla bağ kurması, o karanlık boşluğa tamamen kapılmadan önce yüzüne bakması için yalvardı. “Bu mühürlerden kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Pes etmeyeceğiz.”

“Zaman yok.”

Gözlerindeki hayalet gibi dolaşan umutsuz bakışlar içini parçaladı. Gözlerine yaşlar doldu, boğazı düğümlendi ama ağlamamak için direndi. Onun için güçlü olmak zorundaydı.

“Elimizde ne varsa, hepsini kullanınız. Bir saniyemizi bile boşa harcamayız. Sadece... senden ricam, pes etmediğini söyle. Lütfen... hâlâ umut ettiğini bilmem gerek.”

Mist onun gözlerinin içine uzun uzun baktı ve Lily de hiç gözünü kırpmadan, sessizce yalvararak ona baktı.

Konuştuğunda sesi çok hafıftı. “Senin hatırına umut edeceğim. Ben gidersem, seni koruyacak kimse kalmaz. Bu, savaşmaya değer.”

Onun bu sözleri, farkında bile olmadan içinden geçenleri dile getiriyordu ve bu da onları daha anlamlı kılıyordu.

“Çünkü ben seninim, değil mi?” Belki de geçen geceki gibi onu tekrar hırçın ve sahiplenene hâle getirirse, umudunu koruyabilirdi. Lily onun “benimsin” demesine ihtiyaç duyuyordu. Gerçekten ait hissetmek istiyordu.

Gerçekte, kendi umudunu bulması gerekiyordu. İblislerin kölelik mühürlerinden nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Böyle bir şeyin varlığından bile haberi yoktu.

“Yoksa senin değil miyim?” Eğer o sahiplenici “benimsin”i yine duyamayacaksa, işi henüz bitmemiş demektir.

Ancak Mist hâlâ sessizdi.

“Bunun nedeni yakında gidecek olman mı?” Ölüm kelimesini ağzına almayı reddetti çünkü o ihtimali kabul etmiyordu. “Senin değilim çünkü bu sadece geçici bir şey mi?”

Mist’in gözleri öfkeyle daraldı, sarı şeritler hâlinde parladı.

Tamam, biraz üstüne gitmiş olabilirdi ama ondan bir karşılık alması gerekiyordu.

“Eğer senin değilsem ve gidiyorsan, demek ki başka bir iblis bulmamda sakınca yo-”

Bir saniye önce onu kışkırtıyordu, bir sonraki saniyede Mist onu kollarına almış ve duvara yaslamıştı.

“Benimsin!” diye hırladı Mist. “Benimsin ve kaçarsan seni avlarım. Sana dokunan herkesi öldürürüm.”

Dudakları onun dudaklarına acımasız bir kararlılıkla indiğinde Lily eridi. O sahiplenici sözleri kanını tutuşturdu. Iris böyle bir şeyi duyduğunda çılgına dönerdi ama Lily... Lily sahiplenilmek istiyordu. Ona ait olmak, kendini bırakmak, teslim olmak istiyordu.

Mist’in uzun dili ağzına kaydı. İnleyerek, onunkiyile buluşmak için kalçalarını kıpırdattı. Bedeni aniden öyle bir boşlukla dolmuştu ki sızlıyordu.

Dün gece her şey için erken olduğunu hissetmişti ama şimdi... artık bekleyecek zaman yoktu. Gelecek belirsizdi. Her şey çok kırılmıştı. Bir an bile tereddüt etmek huzurlarını paramparça edebilirdi. O bir saniyeyi bile ziyan edemezdi.

Eli Mist’in pantolonunun bağcıklarına gitti. “Mist...” Kumaşın altındaki sertliğini hissedebiliyordu ve bu, dikkatini dağıtmak için fazlasıyla yeterliydi. “Seni istiyorum.”

Mist hurlayarak tek koluyla onu taşıdı -tek koluyla!- diğer eliyle geceliğini yukarı sıyırdı. Tanrıya şükür, iç çamaşırı giymemişti.

Pantolonun belini çözdü, aşağı çekti. Onu okşarken Mist du-

daklarının arasından inledi ve bu ses, Lily'nin içini ıslak bir arzu sesiyle doldurdu.

Mist geceliği dikkatle yukarı sıyrırken Lily sabırsızca kıpırdanıyordu. "Yırt gitsin." Geceliği kendi elleriyle diktiğini söyledikten sonra Mist ona cam gibi davranmaya başlamıştı. Ancak Lily fikrini değiştirmişti, artık çıplak olmak her şeyden önemliydi.

"Pençelerinle yırt gitsin." Bu sözleri söylerken biraz nefes nefese kalmıştı ama ne yapabiliirdi ki? Mist'in iç çamaşırını yırtması aşırı seksi olmuştu.

Ne yazık ki yırtmadı. Onu yere bıraktı ve Lily bunu yüksek sesle protesto etti. Mist onun homurtularını umursamadan geceliği başından çıkardı. Lily kollarını kaldırarak ona yardım etti, hâlâ söyleniyordu. Bir anda çıplak kalıp tekrar Mist'in kollarına alınınca tüm şikâyetleri sustu. Mist, sertliği kaygan arzusuna sürtünürken onu tekrar öptü ama hâlâ içine girmemişti.

Lily kıpırdandı, onu içine almak için doğru pozisyonu bulmaya çalıştı. Aklının bir köşesinde, iblislerin ne hastalık taşıdığını ne de çocuk sahibi olabildiğini hatırladı. Bu iyi bir şeydi çünkü artık durmaya niyeti yoktu.

Ön sevişmeyi siktir et. Onu şimdi istiyorum. Bir saniye bile bekleyemiyordu. "İçime girmeni istiyorum."

"Lily..." Mist'in iniltisinde acı vardı ama neyi beklediğini hâlâ anlayamıyordu.

"Seni istiyorum... Evet!" Birbirlerine uyum sağladılar ve o ufak bir hareketle içeri girdi.

Lily'nin memnuniyet dolu inlemesi hızla acı dolu bir nefes almaya dönüştü.

İkisi de dondular.

Tamam, belki de "ön sevişmeyi siktir et" demek doğru değildi çünkü bu *acıtıyordu*.

Hayır! Bekleyemiyordu. "Daha fazla, daha fazla, sorun yok..." Ancak o itmeye çalıştığında Lily yine nefesini tuttu.

Lanet olsun, çok büyüktü. Gerçekten çok büyüktü. Lily bunu

seviyordu. Onunla ilgili her şeyi seviyordu. Dün gece onu ağzına almaya çalışırken dudaklarının müstehcen şekilde gerilmesini sevmi ti ve şimdi...

Şimdi onunla seks yapamıyordu çünkü o çok büyüktü.

Mist hayal kırıklığıyla homurdandı, kendisi de aynı fikirdeydi. Hayır, bunu yapabilirlerdi. Sadece rahatlaması gerekiyordu. İnsan kadınlar bebek do urabilirdi. Evet, bu tam olarak zevkli bir şey değildi ama onunla zevkli seks yapamayacağına inanmayı reddediyordu. Sadece yavaş olmaları gerekiyordu.

Kahretsin, neden o devasa gri dildoyu satın alıp hayatının her günü onunla antrenman yapmamı tı ki? Her zaman boyuta karşı gizli bir ilgisi olsa da onun kadar büyük bir erkekle hiç birlikte olmamıştı ve fantezilerini de hiç ke fetmemi ti. Onlar sadece utanç verici sırlar gibi kafasının içinde saklı kalmıştı. Vibrat rle geçirdiği zamanlar, yenilikçi bir şeyden çok, içini halletmek için katlandığı bir rahatsızlıktı.

Mist'in dizleri g  s zle mi  gibi görünüyordu, yavaşça duvara kaydı. Sonra aniden çekildi ve Lily, bu kaybın acısıyla a lamak istedi. Evet, acıtıyordu ama bunu çok istiyordu.

Mist, Lily'yi kaldırdı ve yere yatırdı. Fayans sırtına soğukluk verse de yazın nemi ve Mist'in cildinden her zaman yayılan ısı ile hoş bir kontrast oluşturuyordu. Ona durmaması için yalvarmadan önce ağzı bacaklarının arasındaydı, uzun dili içine dalıp ıslaklığını etrafa yaydı.

Mist klitorisini yalayıp etrafında daireler çizerken, inleyerek gözleri kapandı. Içinde bir boşluk hissetti. Doldurulma arzusu o kadar güçlüydü ki onu orgazma daha hızlı itti. Boşluk, i  kaslarını ihtiyaçla titretti ve Mist onu yalamaya devam ederken, kalın penisinin içine girdiğini hayal etti. Görüntü, his... Uzun dilinden gelen homurtularla daha da yo unla an orgazma ulaştı.

Artık dayanamayacak hâle geldiğinde, Mist vücuduna sürünerek yukarı doğru çıktı ve Lily beklentiyle omuzlarını kavradı. Artık içine kolayca girebilecekti. Mist için o kadar ıslaktı ki, neredeyse utanç vericiydi.

Kalçalarını Mist'in kalçalarına doladı ve onu içine çekmeye çalıştı. Penisinin başı hizalandığında beklentiden neredeyse bayılacaktı. İşte bu, bu...

Mist, öncekinden biraz daha ileri ittiğinde acıdan nefesini tuttu. Gözlerine baktığında kalbi hızla çarptı. Vücudundaki her kas gerginlik yayıyordu, sanki içine girmeyi engellemek için tüm kontrolünü kullanıyormuş gibiydi.

Buna alışmalıyız. Sorun yok. Bunu yapabiliriz. Elini uzattı ve klitorisini öfkeyle ovuşturdu. Gevşemeye, acıyı umursamadığı kadar azgın olduğu ruh hâline geri dönmeye çalıştı. Başının yanında, Mist'in pençeleri fayanslara o kadar sertçe saplandı ki, seramikte çizikler bıraktığından emindi.

Mist'in kuyruğu dışarı çıktı ve Lily'nin bileğini sardı, elini çekerek uzaklaştırdı. Ucunu aşağı kaydırarak klitorisini okşadı. *Ah, o kıyruk.* Onun yeni en iyi arkadaşıydı. Zevk dalgası onu sardığında başını geriye attı.

"İnsan şekline bürünmeli miyim?" Boynunu yalamak için eğildi.

"Mmm, hayır." Zaten vücudunda karıncalanma yayılıyor, kasları gevşiyordu. İçindeki gerginlik korkutucu olmaktan çıkıp erotik hissettirmeye başlamıştı. "Seninle olmak istiyorum... böyle."

"Ama biz uyuşmuyoruz."

"Evet, uyuşuyoruz." Gözlerini açtı, başını kaldırdığında onun bakışlarıyla buluştu. Elini uzattı, avucunu yanağına ve saçlarına sürdü. "Ben seninim, sen benimsin ve biz birbirimiz için yaratılmışız."

Mist'in sarı gözleri sıcak bir kehribar rengine dönüştü. "Benim." Kuyruğunun ucu klitorisini hafifçe vurduğunda Lily nefesini tuttu.

"Ah, evet. Bunu yaptığında çok iyi oluyor."

Mist kuyruğunu biraz daha içeri itti ve Lily bu sefer zevkle inledi. Gerginlik... *evet.* Böylesine büyük bir şeyle delinmek korkutucuydu ama Tanrım, çok iyi geliyordu.

Mist klitorisini okşamaya devam etti. Ellерinin başının yanında durması, kollarındaki kasların gerilmesi ve onu parmaklarıyla okşamadığını bilmek Lily'ye çok seksi geliyordu.

Daha da gevşedi ve bacakları daha da açıldı. O tekrar ittiğinde zevkten başka bir şey hissetmedi. Yoğun, her şeyi tüketen, neredeyse ezici bir zevk... ama zevkti.

Bir sonraki hamlesinde, sonunda onu tamamen doldurdu. Her şeyi hissetti. Her damarı ve penisinin yuvarlak şeklini hissettiğinden emindi. Acı da vardı ama klitorisindeki titreyen sinirler sadece iyi hissettiriyordu. İyi olmaktan daha iyi. İnanılmaz. Akıllara durgunluk veren. Hayat değiştirici.

“Evet! Aman Tanrım...”

Mist yavaşça çekildi ve tekrar içeri girdi. Gidebileceği kadar derine. Lily’nin kasları çığlık attı, direnmeye devam etti. Ancak her şey coşkulu hissettiriyordu ve o umursamıyordu. Mist, başını Lily’nin kulağının yanına eğdi, tek duyabildiği Mist’in gürleyen homurtularıydı.

“Lily...” Vücudu gerginlikten titriyordu.

Lily onun omuzlarını sıktı. “Bu çok iyi hissettiriyor. İçimde olmanı seviyorum.”

“Acıtmıyor mu?”

“Hayır.” Evet ama şimdi hoşuna gidiyordu. Sonra yürüyemese ne olacaktı ki? Yürümek abartılmış bir şeydi. “Harika hissettiriyor.”

Mist’in büyük eli yanından aşağı kaydı ve tüm yağlı kısımlarını kavradı. “Çok küçük. Çok mükemmel. Tamamen benim.”

Bu oyunu ikisi de oynayabilirdi. Lily, avuçlarını onun göğüs kaslarına doğru kaydırdı. “Benim.”

Gözleri, onun bir sonraki derin itişinde buluştu ama o duygu dalgasıyla Lily hemen gözlerini kapattı.

“Aç. Bana bak.”

Tüm alışkanlıkları kendini ifşa etmemesini söylese de onun için bunlarla savaştı ve Mist’in dediğini yaptı. Kuyruğu Lily’yi uyar-maya devam etti, baskının tekrar arttığını hissedebiliyordu. Sadece olanları düşünmek bile -iblisi, mutfak zemininde büyük iblis penisiyle onu beceriyordu- onu orgazma ulaştırmaya yetiyordu. Yine de onun bunu yapması, içinde hareket ettiğini hissetmesi, onu bu kadar genişletmesi...

Orgazmı, tsunamiye dönüşen nazik bir dalga gibi geldi. Titremeler uyluklarından başladı ve vücuduna yayıldı. İnlemeleri çığlıklara dönüştü. Ona bakma çabaları, başını geriye atıp gözlerini sıkıca kapatarak beyninin patlamasından kurtulmaya çalışırken yok oldu.

Mist'in doruğa ulaştıkça içinde şiştiğini hissetti ve bu da onu neredeyse öldürüyordu. İtmeleri daha sert, daha hızlı, daha derin hâle geldi ve *Tanrım*, bu çok fazlaydı, çok fazla...

Mist'in vücudu kaskatı kesildi ve yüzünü boynuna gömdü, dişlerini Lily'ye geçirip ısırıldı. Lily, tenini tekrar yırtıklarını hissetti. İçine boşaldığını hissetti, iç duvarlarına sıcak fişkırmalarını hissetti. Son orgazmının dalgalarını hâlâ atlatamamış olsaydı, bunun onu tekrar orgazma ulaştıracağına yemin edebilirdi.

Kollarını Mist'e doladı ve o boşalırken sadece sarıldı. Kanatları, küçük mutfağında olabildiğince geniş açılmıştı. Kalçalarını o kadar sıkı tutuyordu ki pençeleri iz bırakacaktı ama umursamıyordu.

Onun için önemli olan tek şey oydu, özellikle de başını nihayet kaldırıp gözlerine baktığında. Bakışlarında gölge yoktu, soyulacak bir katman yoktu, arkasına saklanacak bir engel yoktu. Ona baktığında, ruhunu gördü. İblislerin ruhsuz olduğunu söyleyenleri boş verin, onun ruhunu gün gibi açıkça görebiliyordu.

"Mist..."

Mist elini kaldırdı ve ön pençesiyle Lily'nin yüzündeki saçları okşadı. "Lily."

Sonra bakışları kadının boynunu ısırıldığı yere takıldı ve yüzü dehşetle doldu. "Sana zarar verdim."

Lily o bölgeye dokundu. Adrenalin etkisi geçince biraz acıdı ve elini kaldırdığında küçük bir kan lekesi gördü. "Önemli değil."

Mist yıkılmış görünüyordu. "Seni işaretlemek istedim. İstemiştim... Neden bunu istemiş olabilirim ki?"

"Sorun değil, Mist." Parmağındaki kanı emdi ve sonra elini yanağına koydu. "Arada bir küçük bir aşk ısırığı umurumda değil. Hoşuma gitti. O kadar derinden ısırmadın."

"Ama ısırılmış olabilirdim ve..."

“İsirmazdın. Buna güveniyorum.”

Hareketsiz kaldı. “Bana güveniyor musun?”

“Hı-hı.”

“Ama...” Mist neredeyse korkmuş görünüyordu. “Ya layık değilsem?”

“Layıksın. Aksi takdirde sana güvenmezdim.”

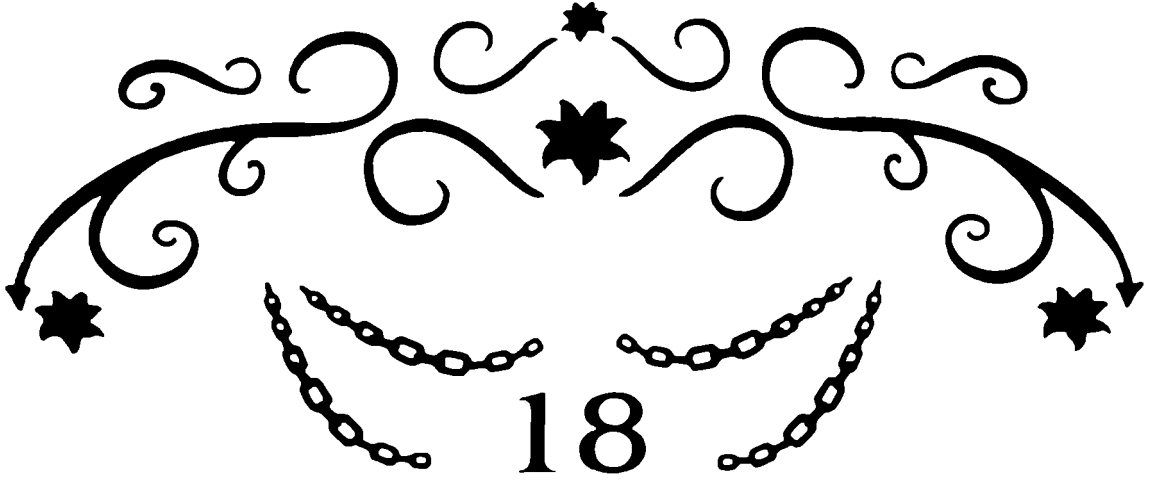
Mist, bu kavramı kafasında oturtmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. Sonunda, yüzünde şiddetli bir kararlılık ifadesi belirdi. “Layık olacağım. Bundan emin olacağım.”

“Tamam o zaman. Güzel.” Ellerini kaldırıp Mist’in kalın siyah saçlarına geçirdi. Saçları sert ve dolaşmıştı. Tıpkı kendisi gibi vahşi ve hamdı. Parmak uçlarını kafa derisine batırırken gözlerini kapattı, onu rahatlatmak için nazikçe masaj yaptı. Mist boynuna burnunu sürtüp ısırik izini yaladı.

Bir dakika sonra, onu kollarının arasına aldı, yuvarlandı ve oturdu, kanatlarını ikisinin etrafına sardı. Dizlerini bükerek buzdolabına yaslandı, ardından Lily’yi kucağında rahat bir top hâline getirdi.

Lily hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Hiç bu kadar değerli ve kıymetli hissetmemişti. Hiç bu kadar derin ve hızlı âşık olmamıştı.

Aslında, şimdiye kadar hiç âşık olmadığından emindi... ta ki şimdiye kadar.

DELİ EVİ

Nihayet birlikte kahvaltı ettikten sonra Lily, Mist'in ısrarlarına boyun eğerek onun dairesine gitmeyi kabul etti. Bu kararı almasındaki en büyük etken, Mist'in nerede yaşadığını merak etmesiydi. Gerçi kendisinin büyük bir tehlike içinde olduğuna ya da kehanette geçen cadı ikizinden biri olduğuna tam olarak inanmıyordu. Ancak Mist gerçekten endişeliydi, bu yüzden onun içini rahatlatmak için kabul etmişti.

Güçlü iblislerle dolu bir daireye girmek konusunda endişelenmeli miydi? Belki. Yine de Mist yanındaydı ve ona güvendiğini söylerken yalan söylememiştir.

Iris bu olanların hepsini karmaşık bir aldatmacanın parçası olarak görürdü ama Lily her zaman içgüdülerine güvenirdi. Onun gözlerinin içine baktığında aralarındaki bağı görebiliyordu. Bunu kemiklerinde hissediyordu. Gerçek olduğunu biliyordu. Bunun için savaşacaktı. Onun için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Mist'in planını kabul etmesinin bir nedeni de buydu. Diğer iblislerin mühürler hakkında bir şey bilip bilmediklerini sormayı umuyordu. Mist'in "*Belial'in dairesi*" demiş olduğunu unutmamıştı fakat büyük ihtimalle yanlış duymuştu. Ne olursa olsun, o uzun boylu sarışın adam kesinlikle güçlü biriydi. Belki de bu mühürlerden kurtulmanın bir yolunu biliyordu.

Mist, yürüyüş boyunca insan formuna girmiş olsa da ~~üzerinde~~ gömlek olmadığından hâlâ dikkat çekiyordu. Yine de yürürken öyle bir kararlılık ve özgüven sergiliyordu ki, insanlar onun bu hâline doğal bir şeymiş gibi yaklaşıyordu.

Sonunda binaya ulaştıklarında -moda hâline gelmiş işletmeler ve şık dairelere dönüştürülmüş eski bir tuğla depo- Mist zile bakarak durdu.

“Anahtarın yok mu?” Lily, soruyu sorduğu anda cevabı anlamıştı bile. Elbette yoktu. Pantolondan başka hiçbir şeyi yoktu.

“Genelde pencereden giriyorum.”

“O zaman zili çalsan da olur, değil mi?”

“Evet.” Mist çenesini kaşıdı. “Sanırım bu daire olmalı.”

Şaşkın bakışları Lily’nin kalbini eritti. Mist düğmeye bastı, içlerinden bir zil sesi duyuldu. Birkaç saniye sonra, bir kadın sesi yükseldi. “Merhaba?”

“Eva?”

“Evet...?”

“Yanlış daire numarasına bastım.”

Bir sessizlik oldu. “Mist? Sen misin?”

Mist yerinde hafifçe kıpırdandı. “Evet.”

“Mist!” Kapıdan bir vızıltı geldi ve konuşma kesildi. Mist tereddütle kapıyı açarak Lily’ye içeri geçmesi için yol verdi. Lily öne çıktı ama kapıdan gelen kadın sesiyle içinde bir kıskançlık kıvılcımı belirdi.

Mist’le ilk tanışmalarını hatırladı. Mist, regl döneminde olan bir arkadaşı için dondurma almaya gitmişti. *Bir kız arkadaş ama sevgili olmayan bir kız arkadaş.*

Peki bu Eva ne kadar yakın bir arkadaştı? Ne kadarını biliyordu? Mist’in ne olduğunu biliyor muydu? Ya ilişkilerini farklı yorumluyorsa?

“Beraber yaşadığın arkadaşın bu mu?”

“Hayır. Bir alt katta yaşıyor.”

Ancak kendi dairesinin değil, onun dairesinin numarasını hatırlıyordu. Midesi burkuldu. *Saçmalama*, dedi kendi kendine. *Evet, saçmalıyorum ama elimde değil.*

“Numarayı sormaya onun dairesine mi gideceğiz?”

Mist başını salladı. “Katı görünce hatırlayacağım.”

Asansöre bindiler ve yol boyunca Mist’in gerginliği gözünden kaçmadı. Elini uzatıp onun elini tuttuğunda Mist, sanki daha önce hiç böyle bir şey yaşamamış gibi şaşkınlıkla eline baktı. Göz göze geldiklerinde Lily gülümsedi. Mist karşılık vermedi ama parmaklarını onun etrafında sıkıttı.

Asansör kapısı açıldığında Mist onu koridora doğru yönlendirdi ve en uçtaki kapıya doğru yürüyerek kapıyı çaldı. Kapı açıldığında, dövmeleri ve *piercing*’leriyle tanıdığı iblis kapıda dikiliyordu. Gülümsedi. Kırmızı gözleri hafif bulanıktı, sarhoş olduğu hemen anlaşılıyordu.

“Kapıyı çalmana gerek yok, dostum. Burası senin evin.”

“Anahtarım yok.”

“Ah. Selam, insan? İçeri gelsene. Bel martini yaptı. Hem de bolca.” Geri çekildi, Mist’i baştan aşağı süzdü. “Gömleğin nerede dostum?”

Mist, elini Lily’ninkinden ayırmadan ve hiçbir şey söylemeden içeri girdi. Lily de onu takip etti. Kapıyı kapatırken içeriği süzdü, bir anlığına duraksadı. Daire ... beklediğinden çok farklıydı.

Tavana kadar uzanan pencereler, paslanmaz çelikten modern mutfak çevreleyen açık konseptli bir alanı aydınlatıyordu. Tuğla duvarın ortasında, dalgalarla boğuşan bir okyanus kıyısında yükselen katil balina yüzgeçlerini betimleyen göz alıcı bir tablo asılıydı. Deri koltuklar bu tablonun önüne ve büyük pencerelere yerleştirilmişti. Camın önündeki raflarda yer alan sükulentler, mekâna yeşil bir canlılık katıyordu. Son derece şık ve moderndi.

Lily’nin dikkati uzun sürmedi. Mutfakta duran diğer iki iblis ona bakıyordu. Lily de onlara baktı.

“M-merhaba.” Sessizlik dayanılmaz bir hâl alınca cılız bir el salladı.

Kargaya dönüşebilen altın gözlü olan başıyla hafifçe selam verdi.

Sarışın olan ise gözlerini ondan ayırmadan dik dik bakmaya devam etti. Lily bir anda, onun daha önce kendisini acı çektirerek öldürmekle tehdit ettiğini hatırladı.

Mist de hatırlamış olacaktı ki hemen Lily'nin önüne geçip boğuk bir şekilde hırlamaya başladı.

"Pislik gibi davranma dedik sana, Bel," dedi dövmeli olan, bar taburesine oturup kokteylinden bir yudum aldı. "Mist'i kızdırdın."

Sarışın adam gözlerini devirdi, içinde alevler parladı.

Başını geriye atıp dünyanın yükü omuzlarındaymış gibi iç geçirdi. Sonra doğrulup Mist'e sert bir bakış attı. "Cadını gerçekten öldürmeyecektim. Sadece biraz korkutup gerçek mi diye anlamam gerekiyordu. Artık hırlamayı kes, yoksa beni kızdırırsın."

Dövmeli olan adam döndü, ellerini kaldırdı. Her yanı dövmelele kaplı eller. Lily ürperdi. Acaba ne kadar acıtmıştı? "Kızına göz diktiğim falan yok. Rahatla. Şimdi tatlı bir iblis olup bizi tanıştır."

Mist hâlâ temkinli bakışlarla etrafını süzüyordu.

"Mist." Lily onun kolunu okşadı. "Beni koruduğun için teşekkür ederim ama arkadaşlarınla beni tanıştırmaman kibarlık olur."

Mist kenara çekildi, ağzını açtı ama ondan önce diğer iblis atıldı.

"Sorunlu ailemle tanış, Lily." Yamuk gülümsemesi genişti. "Şu dev, bebek yüzlü pislik Belial. Asık suratlı olan Raum. Hep surat asar ama neredeyse zararsızdır."

"Buraya gel de zarar nedir göstereyim," dedi Raum.

"İğnelik olan da Mephistopheles," dedi Belial. "Ama biz ona Meph deriz."

"Ya da 'gerzek'," diye ekledi Raum.

"Aptal' da olur."

"Memnuniyetle." Meph başını eğerek abartılı bir reverans yaptı, taburesinde tehlikeli bir şekilde sendeledi. "Diğer kardeşim Asmodeus. Eva'yla birlikte birazdan gelir."

Tanışmalar tamamlandıktan sonra herkes tekrar ona döndü. Büyük ihtimalle konuşmasını bekliyorlardı. Sosyal olarak kabul edilebilir şey buydu. Ancak Lily donup kalmıştı.

Raum. Mephistopheles. Asmodeus. *Belial*. Tanrı aşkına, doğruymuştu.

Doğaüstü olan her şeyi görmezden gelmeye çalışmasına rağmen onların kim olduğunu o biliyordu.

“Ee...” dedi Meph, onun konuşmayacağını anlayınca. Diğerlerine baktı, omuz silkti. “Belli ki biraz hayran kaldı.”

“Tanrım, sen kesin Lily’sin!” dedi kadın sesi bir anda. “Mist, zile basıp uğramamak da ne? Geri dönmene çok sevindim!”

Lily arkasını döndü. Soluk gri gözlere sahip, kıvrıkcık saçlı, olağanüstü güzel bir kadınla burun buruna geldi. Bu da mı iblisti? Kaç iblis vardı böyle?

“İblis değil,” dedi Meph, onun düşüncelerini okuyarak.

“Doğru,” dedi kadın, Lily’ye cesaret verici bir gülümseme göndererek. “İblis değilim.”

Gerçek ibislere sert bir bakış attı. “Ona biraz alan tanınmalısınız. Ben ilk öğrendiğimde ne kadar korkmuştum, hatırlıyor musunuz? Her şeyi daha da beter hâle getirdiniz. Mist garip gözleriyle çıkageldi, Ash önümde şekil değiştirip pencereyi kırdı! Sonra sizin eve geldik, Bel sinirlendi, tutuştu! Korkudan ölmemem mucizeydi.”

Ne yapmıştı? Lily sormak bile istemiyordu.

Meph tekrar sırttı. “Güzel anılardı.”

“Bu nasıl güzel bir anı olabilir?”

“Komikti çünkü!”

“Komik değildi! Korkudan ölecektim.”

“İşte o yüzden komikti!”

“Her neyse.” Kadın, Meph’e bir bakış atıp sonra Lily’ye içten bir gülümseme gönderdi. “Ben Eva. Bu da ...” Arkasına döndü. “Ash?”

“Geliyorum,” dedi girişten bir ses.

Kapı kapalıydı ama bir an sonra içeri başka bir olağanüstü yakı-

şıklı adam girdi. Sert, açılal yüz hatları ve kalçalarına kadar uzanan ipeksi siyah saçları vardı. Lily hayatında böyle saç görmemişti.

“Bu Ash,” dedi Eva ve onunla el ele tutuştu. Lily gözlerini dıktı. Birlikteler miydi? Demek ki kıskanmasına gerek yoktu. Eva kendine bir iblis erkek arkadaş bulmuştu bile. *Erkek olan bir arkadaş değil, erkek arkadaş.* Lily tebessüm etti.

“Onu şu anda görebiliyor musun?” diye sordu Eva.

“Görmek mi?” Ne biçim soruydu bu?

“Yani, sana göre sıkıcı biri mi, yoksa yakışıklı bir tanrı gibi mi görünüyor?”

“Şey...”

Meph homurdandı. “Şimdi de kim insanı rahatsız ediyor acaba?”

“Ben sadece lanetin hâlâ etkili olup olmadığını anlamaya çalışıyordum!” Eva, Lily’ye baktı. “Ash görünmez olmakla lanetlenmişti ama artık laneti büyük ölçüde bozdu. Onu görüp göremediğini merak ettim.”

“Görebiliyorum,” dedi Lily başı dönerek. “Pek de süper-sıkıcı biri gibi görünmüyor.”

Ash, bütün bu konuşma boyunca sessiz kaldı, ilgisiz görünüyordu.

“Ah, harika. Mist, döndüğüne çok sevindim.” Eva gülümsedi ama gözlerinde hüznün vardı. “Gerçekten senin için endişelenmiştim.”

Roller birden değişti. Mist sanki korunma arıyormuş gibi Lily’nin arkasına saklandı.

Eva, ikisine sırayla bakarak daha da gülümsedi. “Aman Tanrım, siz ikiniz harikasıınız. Dayanamıyorum- Bir fotoğraf çekmem gerek. Telefonum nerede?” Cebini yoklayarak telefonunu aradı.

Lily nazik bir bahane uyduracak vakti bile bulamadan Mist onu kollarına aldı, vücutlarını uzaklaştıracak şekilde çevirdi ve hırladı. “Hayır.”

Lily gülümsedi. Mist'in görgü kuralları konusunda hâlâ çalışması gerekiyordu belki ama böyle anlarda pek de umursamıyordu.

"Hadi ama. Çok tatlı olurdu!" dedi Eva.

"Hayır."

"Pekâlâ, pekâlâ." Eva ellerini havaya kaldırdı. "Fotoğraf yok."

Mist Lily'yi yere indirdi, Lily de kolunu hafifçe okşayarak teşekkür etti.

"Bu ne kadar ilginç olursa olsun," diye homurdandı Belial, belli ki lafa pek meraklı biri değildi. "Sanırım buraya geliş sebebin mühürlerle ilgili bir güncellemeydi, Mishetsu. Dan'le görüştük, o-"

"Hayır, geliş sebebim bu değil. Lily tehlikede."

"Lily mi? Bu işle ne ilgisi var?"

Lily, "Ben iyiyim," diye araya girmeye çalışmadan önce, Mist efsanevi cadı ikizler hakkındaki kehaneti ve Paimon'ın artık onların peşine düştüğünü anlattı.

"Onun güvende olduğundan emin olmam gerekiyor," diye bitirdi.

Belial umursamaz görünüyordu. "Senin yanıdaysa güvendedir. Kehanetin mümkün olduğunu inkâr etmiyorum. O çapta bir çağırma yapabilen deneyimsiz bir cadı, daha önce görülmemiş bir şey ama o iyi olacak."

"Her zaman burada olamayabilirim," dedi Mist, Belial'a anlamlı bir bakış atarak. "Ben burada olmasam bile onun güvende olduğundan emin olmalıyım."

Lily, Mist'in geleceğe dair sanki hiç umudu kalmamış gibi konuşmasından nefret ediyordu. "Mist-"

"Mühürlerden kurtulmanın bir yolunu bulacağız," dedi Belial, onun sözünü keserek.

Mist'in çenesi gerildi. "Zaten plan yapmam gerekiyor."

"Sana söyledim-"

"Elbette Lily'yi güvende tutmak için yardım ederiz," diye araya girdi Eva yüksek sesle. "Ne olursa olsun, senin arkadayız. Lily ken-

di başının çaresine bakabilecek kadar güçlü bir kadın olsa da yine de onu koruruz çünkü arkadaşız. Değil mi, millet?”

İblisler onu boş boş süzdü. Belial'ın dudağı kıvrıldı.

“Boş ver,” dedi Eva. “Bu grup bazen çuval dolusu çekiç kadar aptal olabiliyor ama işler ciddileştiğinde arkanda dururlar.”

Lily'nin mantıksız kiskançlığı artık yerini derin bir meraka bırakmıştı. Eva'yla hemen arkadaş olmaya karar verdi. Aklındakileri kurcalamalıydı.

Eva ve Ash nasıl tanışmıştı? Eva, arkadaşlık kelimesinden öğreniyormuş gibi davranan doğaüstü bir varlıkla ilişkiyi nasıl yürütüyordu? Lily'nin yardıma ihtiyacı vardı, özellikle de Eva Mist'in arkadaşısıysa.

Ama önce...

“Gizli bir yerde bir telefon görüşmesi yapabilir miyim?” diye sordu Lily. “Kız kardeşimle konuşmam gerek.”

Önce, Paimon'ın ailesiyle ilgili söylediklerinde bir gerçeklik payı olup olmadığını öğrenmeliydi. Ancak o zaman kehanete ne kadar önem vereceğini bilebilirdi.

Mist parmaklarını onunkiyle kenetledi. “Sana odamı göstereyim.”

“Teşekkür ederim.” Eva'ya gülümsedi. “Hemen döneceğim.”

Yeni arkadaşı el salladı. “Acelemiz yok.”

Mist, Lily'yi koridor boyunca kendi odasına götürdü ve kapıyı kapatarak diğerlerinin tartışmalarını boğuk bir uğultuya indirdi.

Orada, nihayet tekrar iblis formuna döndü. Lily'nin bu hâlden rahatsız olmadığına inanmaya başlamıştı. Zihni, çağırma mührünün sebep olduğu acıyla bulanıklaşmışken insan formunu korumak gitgide daha da zorlaşıyordu.

"Burası senin odan mı?" diye sordu Lily etrafa bakarak. Donu şümüne tek tepkisi gülümsemek olmuştu. Sanki bu hâlini daha çok seviyordu.

Mist başını salladı. "Kendi yatağım var. Bir de pencerem." Hayatında sahip olduğu en konforlu yerdi ve bu durum onu gururlandıırıyordu.

"Çok güzel," dedi Lily ve yatağın ucuna oturdu. "Oldukça... minimalist."

Ona göre öyle olabilirdi. Lily'yle karşılaştırıldığında Mist'in hiçbir şeyi yoktu. Sadece bir yatak ve bir şifonyer. Yatakta çarşaf düzgünce katlanmıştı, yastık ya da yorgan yoktu. Şifonyerin üstü bomboştu. Çekmecelerinde sadece Eva ve Meph'in yardımıyla edindiği birkaç kıyafetle Belial'dan çaldığı cehennem geçitleri çizmeye yarayan tebeşir vardı. Dolap kapakları kapalıydı çünkü içi boştu.

"Kendimi eşya biriktiricisi gibi hissettirdin," dedi Lily zayıf bir gülümsemeyle.

Mist etrafa bakıp odasını onun gözünden görmeye çalıştı. "Çok fazla eşyam yok." Yetersiz mi bulmuştu acaba?

"Belki duvara bir tablo asarız. Eminim benim evde sana verebileceğim bir şey vardır."

Mist başını salladı ama onun için pek bir önemi yoktu. Zaten burada fazla kalmayacaktı.

Her şey değişmişti. Yaşama arzusu yerini koruma ihtiyacına bırakmıştı.

Boynundaki yanma, acısını gizleyebilmek için her şeyini harcamasına neden oluyordu. Lily'yle konuşurken bile pençelerini avuçlarına saplıyor, kan damlayıp Lily fark etmesin diye deriyi tam delmeden duruyordu. Akı, acıyla bulanıklaşmıştı ve göğsünde cehenneme doğru çekildiğini hissettiği o mıknatıs gücü her geçen saniye daha da artıyordu.

İki gün tahmini artık geçerli değildi. En fazla yirmi dört saat daha kalabilirdi. Zaman tükeniyordu. Bu da planlarını hemen devreye sokması gerektiği anlamına geliyordu.

“Telefon görüşmeni yapabilmen için seni yalnız bırakayım,” diyerek kapıya yöneldi.

Lily kaşlarını çattı. “Önce buraya gelir misin?”

Ona hayır diyemezdi. Lily ona hayal bile edemeyeceği kadar çok şey vermişti. İsteksizce yatağın ucuna oturdu, bir kanadını açarak onu tıpkı bir insanın koluyla sararmış gibi sardı.

Lily deri zarını okşadı. “Bunlar hassas mı?”

“Dokunduğunda güzel hissettiriyor.”

Lily başını yana eğip onun gözlerine baktı. Mist, içinde sakladığı şeyleri onun görmesinden korkuyordu. “İyi misin? Evden ayrıldığımızdan beri çok sessizsin.”

Kelimelerini dikkatle seçti. “Zihnimde seni güvende tutmak için bir plan tasarlıyordum.”

“Ve? Bir şey bulabildin mi?” Lily’nin aslında tehlikenin gerçekliğine inandığını pek sanmıyordu. Sadece ona ayak uyduruyordu.

Lily ona güvendiğini söylemişti. Mist, ona nasıl güveneceğini hâlâ bilmese de bu güvene layık olmak istiyordu. Güvenin dürüstlük demek olduğunu bildiğinden, yalan söylemek istemiyordu ama gerçeği söylerse, Lily planı değiştirmesi için ısrar edecekti. Oysa Mist bunu istemiyordu.

Bu yüzden, “Önce Belial’la konuşmam gerek,” dedi sadece.

Lily hâlâ kuşkulu görünüyordu ama başını salladı. “Sonra bana da anlatırsın, değil mi?”

Mist de başını salladı. Bir şekilde Lily gerçeği zaten öğrenecekti. “Kız kardeşine buraya, koruyucu büyülerin içine gelmesini söyler misin?”

“Denerim ama hoşuna gitmeyecek.”

“Gelmesi için ne gerekiyorsa söyle.”

Lily onu dikkatle süzdü. “Gerçekten bu kadar endişelisin, değil mi?”

“Sen de bana inanmıyorsun.”

“Hayır, elbette inanıyorum.” Mist’in elini tuttu. Diğer eli, Lil-

y'nin göremeyeceği şekilde yumruk hâlinde kalmıştı. "Sana güvendigimi söyledim ve bunda ciddiydim. Sadece Paimon'a inanmıyorum. Bence sana yalan söylüyor. Geri dönmek için seni kandırmak istiyor."

Mist de ilk başta böyle düşünmüştü ama gerçek şuydu ki, Lily çok güçlüydü. Bu durumu göz ardı edemezdi. Onu riske atacak kadar aptal değildi. Hem zaman da kalmamıştı. Mühürlerinin geçmişini araştırarak kadar uzun bir süresi yoktu. Şimdi harekete geçmesi gerekiyordu. Seçeneği kalmamıştı.

"Lily..." Ona hissettiklerini kelimelere dökmek istiyordu ama nasıl yapacağını bilmiyordu. Onun, kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlamasını istiyordu ama konuşmaya çalışınca boğazı düğümleniyordu. Duygularını çok açarsa, planım fark edeceğinden korkuyordu.

Bu yüzden, daha önce de beceremeyip yine de söylemeye çalıştığı aynı kelimelere sığındı. "Teşekkür ederim."

Lily yanağını avucunun içine aldı. "Neden?"

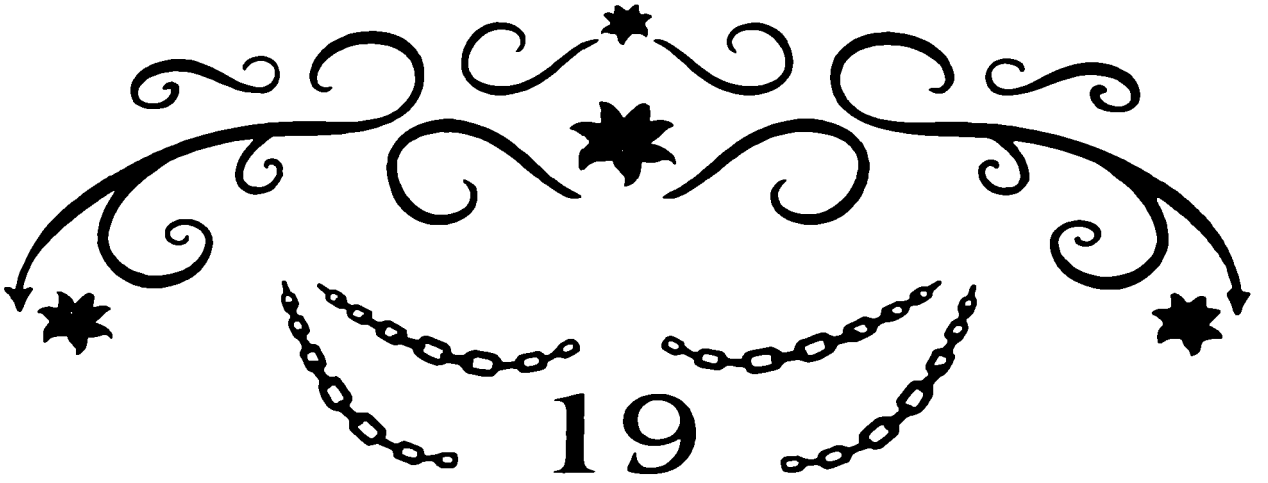
Mist cevap veremedi. Bunun yerine eğildi ve onu öptü. Lily onun dudaklarında eridi, çıkardığı yumuşak iç çekiş Mist'in karnım bıçak gibi kesti. Lily onun her şeyiydi. Her şeyi. Hayattan bile önemliydi. Mist, tam da bu yüzden doğru kararı verdiğini biliyordu.

Öpücüğü sonlandırıp ayağa kalktı. "Kız kardeşini ara ve buraya çağır."

"Ararım. Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

Mist başını salladı ama yalan içini dağladı. Her şey yolunda değildi. Hiç değildi.

Ama en azından öyle olacaktı.

KAYBEDİLEN BİR SAVAŞ

Lily'yi kapının ardında bırakıp kız kardeşini araması için yalnız bıraktığında, Mist kararlı adımlarla mutfağa döndü. Yaklaştığında, diğerlerinin sohbeti bir anda kesildi.

“Bel sana anlattı mı?” dedi Eva. “Babamın Sunshine adında bir arkadaşı var, gerçek bir göksel melek. Empyrean Kütüphanesi'nde mühürlerinle ilgili bilgi arayacak. Cevap aldığı anda hemen haber verecek.”

Mist olduğu yerde dondu kaldı. “Ne kadar sürer?”

“Bir hafta, belki. Kütüphane büyük ve aslında Grigori'lere bilgi vermesi yasak, o yüzden gizlice araştırması gerekiyor.”

Bir anlık sevinç dalgası hızla sönüp gitti. Aradığı kaçış yolu neredeyse ellerinin ucundaydı. Neredeyse ama hâlâ çok uzaktaydı. “Teşekkür ederim.” O iki kelimeden nefret ediyordu ama duygularını başka türlü ifade edemiyordu.

“Tabii ki. Bir yolunu bulacağımızı biliyordum zaten.”

Mist onun umut dolu gülümsemesinden gözlerini kaçırdı ve Belial'a döndü. “Özel olarak konuşabilir miyiz?”

Belial'ın gözleri kısılrsa da başım salladı. “Ama benim bir martiniye daha ihtiyacım var,” diye yakındı Meph.

“Lanet olası kendin yap,” diye homurdandı Bel, koridora doğru yürürken Mist’e eliyle işaret etti.

Belial dairenin en büyük yatak odasına girdi, içinde kocaman bir yatakla tavandan tabana pencereler vardı. Tüller, klimanın uğultusunda usulca dalgalanıyordu. Sahip olduğu eşyalara rağmen Belial’ın odası neredeyse Mist’inki kadar tertemizdi. Tek farkı, dağınık battaniyeler ve çekmecedan sarkan birkaç giysiydi.

Belial, kapıyı kapattıktan sonra diğer elinden uzayan bir pençeyle parmağının ucunu delip kanattı, ardından kanlı ucu kapıdaki mühür üzerine bastırarak korumayı etkinleştirdi. Artık kimse bu mührü kıramazdı. Belial’ın güçlü kanının kokusu bile Mist’in başını döndürmeye yetiyordu.

Bel duvara yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ne?”

“Senden bir söz istiyorum.”

“Hayır.”

Mist çenesini sıktı. “Önce dinle. Lütfen,” dedi zorla. “Bu önemli.”

Belial, “lütfen” sözcüğüne kaşlarını kaldırdı, sonra elini salladı. “Devam et.”

“Paimon çağrının gücünü artırdı. Artık dönmek için savaşamayacak hâle geliyorum.”

“O hâlde seni mühürlü zindanlara kapatırım, hiçbir yere gidemezsin. Eva’yı duydun. Belki bir haftaya elimizde cevap olur.”

“O kadar vaktim yok.”

Belial’ın gözleri kısıldı. “Ne demek bu?”

“Şimdi geri döneceğim.”

“Ne halt etmeye böyle bir şey yapacaksın?”

“Bir haftam yok. Üç günü zor çıkarırım ve bunu riske atamam. Lily tehlikede. En ufak bir ihtimal varsa bile-”

“Ne diyorsun sen? Açık konuş.”

“Paimon’ı öldürmeye çalışacağım.”

Bir an sessizlik oldu.

“Canın mühürler aracılığıyla onunkiyle bağlantılı,” dedi Beliaş. “O ölürse, sen de ölürsün.”

“Biliyorum.”

“Başarısız olursan ne olacak? Paimon bir Kraliçe. Onu alt etmek kolay olmayacak.”

“Başarısız olursam bile Lily’nin peşini bırakacağını düşünüyorum. Kehanet onun umurunda bile değildi, ta ki Lily’nin beni kendinininden çağırdığım öğrenene kadar. Bu hep benim itaatsizliğimle ilgiliydi. Eğer başarısız olursam başka bir şeyle ilgilenir.”

“Evet. Seni kıyma gibi doğramakla mesela.”

Mist yutkundu, başını salladı.

“Yani... lanet olası bir intihar görevine çıkıyorsun. Kendini feda edeceksin, oysa sana ne dedim? Kurbanlar aptaldır.”

Mist bir kez daha başını salladı.

“Hayır,” diye hırladı Belial. “Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca plan. Başarısız olursan, burada yavaş yavaş yanarak ölmekten bile beter bir şekilde can verirsin. Lanet olsun, öyle olursa seni ben öldürürüm.”

“Umurumda değil. Lily’nin gözünün önünde, güçsüz ve aklını kaybetmiş bir hâlde ölmek istemiyorum. Eğer başarısız olursam, en azından orada olmayacak. Eğer başarılı olursam... Şimdiye dek çektiğim her şey bir anlam kazanır. Paimon’ı da yanımda götürebilirim, işte o benim ardımda bırakmak istediğim miras olur.”

“Mirasın canı cehenneme. Sana yardım edeceğime söz verdim, aşağılık herif. Kendini feda etmene izin vermeyeceğime dair de. Senin için o meleklerle bile görüştüm ve şimdi pes mi ediyorsun?”

Göz göze geldiler. Mist fikrini değiştirmiyordu.

“Şimdi Paimon’ın yanına gitmek zorundaysan git. Eğer Lily seni tekrar çağıramazsa, oraya kendim iner ve seni o çukurdan çekip çıkarırım. Lily bir gorath öldürdüğünü söyledi. Harika. Bir tane daha öldür, ben de geri kalanlarını öldürürüm. Sorun çözülür.”

Mist sessiz kaldı. Belial bunu yapamazdı, ikisi de bunu biliyor-

du. Eğer teslim olmadan dönerse, Belial'ın cehenneme girişı savaşı ılanı sayılırdı, özellikle de Paimon'ın inine.

Bel'in gözleri kıvılcım saçtı, Mist'in ne düşündüğünü anladığı belli oluyordu. "Siktir git! Bu intihar görevinin parçası olmayı reddediyorum."

"Senden bunu istemiyorum."

"O zaman ne istiyorsun?"

"Paimon'ı yok etsem bile, Valefor hâlâ sorun olacak. Bu yüzden anlatıyorum. Ben artık yapamayacakken, Lily'yi ve kardeşini korumanı istiyorum."

"Zaten korurum. Ancak kendini o duruma soktuğun için sana lanet ediyorum. Valefor'un Meph'e yaptıkları yüzünden onunla zaten bir hesabım var. Yine de Lily seni kaybettiğini anladığı anda seni geri çağırarak. Bunu yapabileceğini sen de biliyorsun."

"Ona denememesini söyle. Cehenneme döner dönmez üzerime bir cehennem mührü çizeceğim."

"Çok kızacak."

"Evet." Onun gidişı Lily'yi incitecekti, bunu bilmek Mist'i duraksatan tek şeydi. *Senin benim için ne kadar değerli olduğunu bilmiyorsun... Sevdiğim birini kaybetmenin nasıl olduğunu biliyorum ve bir daha kimseyi kaybetmek istemiyorum.*

İçinde yükselen suçluluk duygusunu bastırdı. Bunu yapmalıydı. Bu kararı tekrar tekrar düşünmüştü. Başka bir yolu yoktu.

"Bir isteğim daha var."

Belial kaşını kaldırdı, cehennem ateşı hâlâ gözlerinde dans ediyordu.

"Seni avlamak için gönderilmeden önceki son görevlerimden birinde... kuralları çiğnedim. Başka bir firari vardı."

"Eligos? Onun yok edildiğini sanıyordum." Gözleri büyüdü. "Seni çakal. Hâlâ yaşıyor, değil mi? Yalan söyledin."

Mist başını salladı. "Gaspé bölgesinde mühürlerin arkasında saklanıyor. Hâlâ peşinde olduğumu ve yerini bilmediğimi sanıyor. Ona özgür olduğunu söyleyecektim ama..."

“İntihar görevine çıkıyorsun, o yüzden söyleyemeyeceksin ve bunu benden istiyorsun.” Bel pek etkilenmiş görünmüyordu. “Neden başkasından istemiyorsun?”

“İstersem neden kendim gitmediğimi sorarlar.”

Belial’ın alnındaki damar belirginleşti. “Demek beni, ölüp gitmeni umursamayan ruhsuz piç olarak gördüğün için seçtin.”

Mist bunu bu kadar sert ifade etmezdi ama yanlış da sayılmazdı. Belial akıl sır ermez kadar yaşlıydı ve her daim gözlerinde bir boşluk parıldardı. Ancak öfkesini tetiklemedikçe, her şeye karşı duyarsızdı.

Bel çenesini sıktı. Gözleri şimdi tamamen cehennem alevleriyle kaplıydı. “Biliyor musun? Siktir git, Mishetsu. Yardım teklifimi çöpe at. Hiçbir anlamı yokmuş zaten. İntihar görevine git. Cadını kandır Lily’yi korumamı istiyorsun, tamam. Eligos’u bulup ödünü patlatmamı istiyorsun, o da tamam. Ancak şunu bil ki tam bir salaksın ve kafanı bedeninden ayırmak için elimden geleni yapmak istiyorum. Şu an önümden çekilmezsen, gerçekten yapacağım.”

Elini uzatıp mührü sildi, kapıyı açtı. “Devam et. Hayatından vazgeçmeye git.”

Mist’in midesi burkuldu. “Başka çarem yok.”

“Umurumda bile değil. Defol.”

Mist, Belial’ın öfkeyle yanan gözlerine baktı. Ne aradığını bilmiyordu. Bel ona istediği sözleri vermişti. Bu kadar kararsız hissetmesinin bir anlamı yoktu.

Başka bir şey demeden, Mist odadan çıkıp koridora yöneldi. Kapı arkasında öfkeyle çarpıldığında irkildi ama arkasına dönüp bakmadı.

“Cehennem donmadan önce şeytanlarla dolu bir evde kalmam! Aklını mı kaçırdın sen?”

Lily, telefonun hoparlörünün ablasının tiz sesiyle bozulmasını

dan ırkildi. “Mist dairenin etrafında koruma tılsımları olduğunu söyledi. Bu sınırlar içinde kaldığımız sürece kimse bizi bulamazmış. Bir planı varmış, sadece şimdilik burada güvende olmamızı istiyor. Sonsuza kadar değil yani.”

“O aptal tılsımlar umurumda bile değil. Ben de tılsım yapabiliyorum. O daireye yaklaşmam bile.”

“Bu ciddi bir mesele, Ris. Lütfen.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Bana, o iblisin seni tehlikede olduğuna neden inandırdığını anlat. Cehenneme geri döndüğünü sanıyordum. Tanrı aşkına, Lil, şu ‘iyi iblisler de var’ saçmalığından vazgeçtiğini düşünmüştüm!”

Bu konuyu şimdi açacak değildi. “Mist, kandan doğan ikizlerle ilgili bir kehanet olduğunu söyledi. Bana da saçma geliyor ama önemli olan bu değil. Paimon buna inanıyor ve bizi avlıyormuş.”

Telefon kulağında, Iris’ten bir cevap bekleyerek durdu. Ancak tek gelen şey sessizlikti.

“Iris? Alo? Orada mısın hâlâ?”

“Evet,” diye boğuk bir ses çıktı ve Lily o anda anladı.

“Bu kehaneti duymuşsun,” dedi yutkunarak. Kalbi bir an duraksadı. “Neden bunu bana hiç söylemedin?”

Iris soruyu cevapsız bıraktı. “Yani diyorsun ki... süper güçlü bir iblis bizi takip ediyor? Peki bizi nasıl bulmuş olabilir?”

“Şey... Mist’i ben çağırdım.”

“Ne yaptın?”

Lily başını yukarı kaldırdı. “Bu konuşmayı burada yapabilir miyiz? Tılsımların ardında güvendeyken?”

“Eğer öyle bir şey yapıp, sonra ‘Bu arada ben bir iblis çağırdım. Tamam, bayyy!’ dersen ve ardından sanki hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam edeceğimizi sanıyorsan, yanılıyorsun.”

“Pekâlâ,” diye tersledi Lily. Kız kardeşi dünyanın en sinir bozucu insanı olabilirdi. “Mist’i cehennemden çağırdım çünkü Paimon onu geri götürmüştü ve korkunç mühürler ona hükmediyordu.”

“Şu ana kadar anlattıklarının yüzde sıfırı mantıklı,” diye homurdandı Iris. “İblis beladaydı, sen de onu öylece çağırdın yani? Lil, bunun ne kadar saçma olduğunu fark ediyor musun? Bunu başarabilmen için deli gibi güçlü olman gerekirdi.”

“Herkes bunu söylüyor ama değilim. Her neyse, konu bu değil. Mesele şu ki Mist’i çağırdım, Paimon da büyümün gücünü ya da her neyse onu hissetti çünkü onun bölgesindeymişim. Hâlâ nasıl işlediğini tam anlamış değilim. Şimdi bizi, Valefor adlı bir iblisin peşinde olduğu o kehanetteki ikizler sanıyor ve-”

“Valefor mu?”

“Evet. O kısma daha gelmemiştim. Görünüşe göre Mist, Valefor’un anne babamızı ve onların cadı meclisini o yangınla öldürdüğünü düşünüyor. Kundakçılar değilmiş.”

Sessizlik.

“Iris?”

Yine sessizlik.

“Iris? Bu konuda bir şey mi biliyorsun? Benden sakladığın bir şey mi var?”

“Yirmi dakikaya oradayım. Adresi mesajla gönder.”

“Iris! Ne-”

Telefon kapandı. Lily, telefonu elinde tutarken bir ürperti omurgasından yukarı doğru tırmandı. İçgüdüleri ona Iris’in Valefor’u ve yangını bildiğini söylüyordu. Eğer öyleyse, neden bu gerçeği ondan saklamıştı? Neredeyse on yıl boyunca anne babalarının ölümüne dair yalan söyleyecek kadar zalim olabilir miydi gerçekten?

Kapı açıldı ve Mist’in heybetli silüeti eşiği doldurdu.

“Mist.” Lily ayağa fırladı. Birdenbire ona söylemek istediği çok şey vardı ama kelimeler boğazına düğümlenmişti.

Yine de bu önemli değildi. Bir an sonra Mist odayı geçip kapıyı ayağıyla kapattı ve pençeli elleriyle Lily’nin saçlarına gömülerek onu tutkuyla öptü.

“Benim Lily’ım,” diye mırıldandı Mist, onu yatağa doğru iterek.
“Benim.”

Lily onun kollarında hemen eridi. “Sen de benimsin.”

Birbirlerinin giysilerini çılgınca söküp atana kadar durmadılar, ta ki tenleri tenlerine değene dek. Koyu gri ten, soluk pembe tene... Bir iblis ve bir cadı. En ihtimal dışı müttefiklerdi. İşte bu yüzden sahip oldukları şey daha da kıymetliydi.

Sırtüstü uzanmışken, Mist onun bacaklarını araladığında ve kuyruğunun ucunu klitorisine ritmik biçimde dokundurduğunda Lily bir çığlık attı. Mist’in eli insan şekline dönüşerek aşağı uzandı. Bir... iki... üç parmağını içine soktuğunda...

“Mist!” Gerilme acıyordu, özellikle de yalnızca birkaç saat önce ilk kez sevişmişlerken. Yine de onu neyin beklediğini bilmek, acıyı hazzla dönüştürüyordu. Üzerinde dikilmiş gibi duran Mist, diliyle dudaklarında gezinirken kuyruğuyla onu uyarıyor, parmaklarıyla içini genişletiyordu. Lily doruğa ulaştığında, Mist onun çığlıklarını dudaklarıyla bastırdı.

Zaman kaybetmedi. O hâlâ sarsılırken, Mist bedenlerini hizalayıp sertliğiyle yavaşça içine girmeye başladı. “Tanrım... Mist-”

Onun inlemesiyle Mist durdu, bedeni gerilimle titriyordu. “Acıyor mu?”

“Biraz.”

Mist geri çekilmeye başladı.

“Hayır.” Kollarını onun etrafına doladı. “Biraz acıyor ama seni istiyorum. Umurumda değil.”

“Lily...”

“Sadece yavaş ol. Birbirimiz için yaratıldık, unutma.”

Göz göze geldiler. O an, şehvetin ortasında bile, Lily Mist’in göz kenarlarındaki sıkışmayı, bakışlarındaki uzaklığı fark etti. Az önceye dek onun ruhuna kadar bakabildiğini sanıyordu ama şimdi sanki kilometrelerce uzağındaydı.

Bu mesafe onu derinden yaraladı. O yakınlığı geri istiyordu. Onu kaybetmediğini bilmek istiyordu.

“Daha fazla, Mist.”

Mist, Lily’nin uyum sağlamasına zaman tanıyarak yavaşça daha derine ilerledi. Lily de uyum sağladı. Sonrasında canı acıyacaktı belki ama buna değerdı. Sonra Mist’in kuyruğu yine klitorisini uyardı. Güçlü elleri bacaklarını açık tutarken acı, sıvı bir hazza dönüştü.

Islaklığı onun sertliğini kayganlaştırdı, kasları gevşedi ve Mist artık kolayca içine sığıdı. İç içe geçerken titreyerek birlikte inlediler.

Mist’in içeri girişleri boğuk homurtular eşliğinde derinleşti. Lily yalnızca ona tutunabiliyordu, adını tekrar tekrar haykırıyordu. Mist, daha önce ısırıldığı yere yeniden dişlerini yerleştirdi ama bu kez ısırmadı. Lily ısırsa da umursamazdı aslında. Mist boynuna gömülerek inlediğinde, bedeninin her kası gerildi ve içindeyken patladı. Kanatları bir anda açıldı. Lily, onun içindeki şiddetle haykırmadan edemedi.

Bir an sonra Mist, onu ezmemek için yana yuvarlandı. Lily kendini onun göğsüne yerleştirdi, ufak ve korunmuş hissediyordu. Mist kollarını ve kanatlarını onun etrafına sararak sımsıkı tuttu.

“Benim Lily’m,” diye fısıldadı.

“Mmm. Bu beklenmedikti.”

“Seni gördüm ve kendimi tutamadım.”

“Bayıldım.”

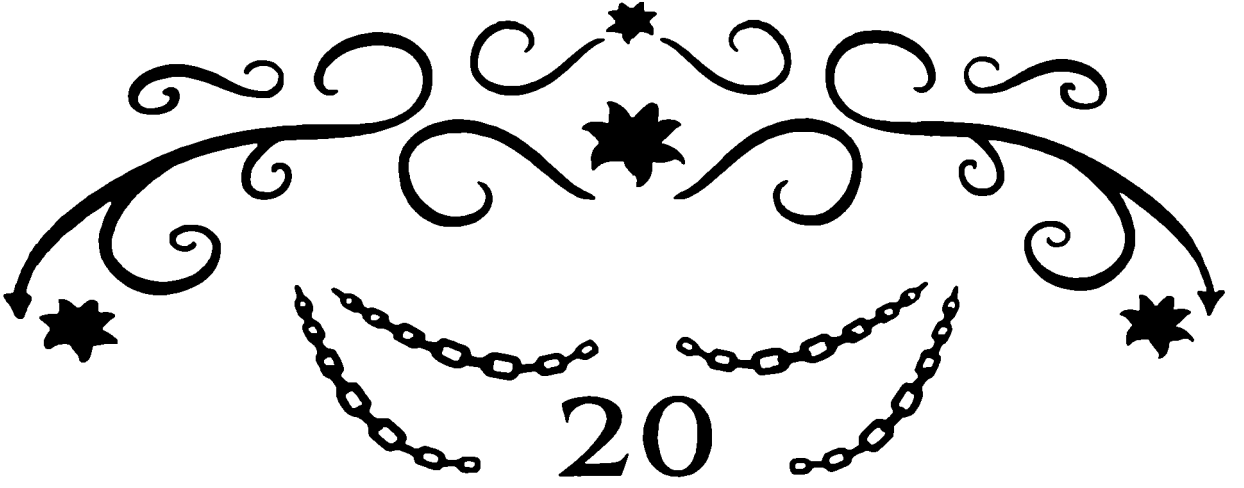
Mist kanatlarını açtı. Lily oturup yüzüne baktı. İlk kez birlikte olduklarında yüzünde gördüğü mutlu ve sersem hâli bekliyordu. Oysa onun yerine gözlerinde uğuldayan bir hayalet gördü. Yüzü solgundu. Bakışları sıkıntıyla daralmış, dudakları sertçe kapanmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu, alnına düşen bir tutam saçı geriye atarken. “Bana neyi söylemiyorsun?”

Sarı gözleri başka yana kaydı ve işte o zaman Lily nihayet fark etti.

Acı. Mist dayanılmaz bir acı içindeydi ve ondan saklamaya çalışıyordu.

IRIS KASIRGASI

Iris apartman kapısının önünde durdu. Yumruğu havada asılı kalmıştı, kapıyı çalmaya bir türlü cesaret edemiyordu. Bunu yaptığına inanamıyordu. Böyle bir şeyi yapmayı düşündüğüne bile. Yıllardır sürdürdüğü yalanlar ve sırlar zinciri başına yıkılmak üzereydi, üstelik buna hiç hazır değildi.

Suyin'e ve cadılar meclisine nereye gittiğini neden söylememişti? Neden hemen bir kurtarma planı yapmaya başlamamıştı? Gerçekten de iyi iblisler olduğuna mı inanıyordu? Gerçekten de Lily'nin kâbuslardan fırlamış ruhsuz bir yaratıkla peri masalı gibi bir aşk yaşadığına mı inanmıştı?

Iris, peri masallarından nefret ederdi. Özellikle romantik olanlardan.

Küçükken *Küçük Denizkızı*'nı izlediğini hatırlıyordu. Bütün arkadaşları kıkırdayarak, hayal içinde kendi Prens Erik'lerini tartışırken, Iris dehşet içindeydi. Ariel, yalnızca bir kez gördüğü bir adam için sesinden, ailesinden, havalı denizkızı kuyruğundan vazgeçmişti. Üstelik adam, Ariel hiçbir şey söyleyemezken -konuşamazken, fikir beyan edemezken- ona âşık olmuştu.

Romantiklikten çok uzaktı bu. Bir kâbustan farksızdı. Tıpkı şu anda, iblislerle dolu bir dairenin kapısında dikilip içeri girmeyi düşünmek gibi.

Düşüncelerini toparlamaya fırsat bulamadan kapı açıldı. Daha da kötüsü, kendini dövmelerle süslü yüzlü iblisle göz göze buldu. Kamyoncu Ağız. Alay Şöleni. Seksi Dudak Halkaları.

“Vay canına,” dedi adam sırtarak. “Şuna bakın, kedi kimi sürüklemiş.”

“Sahilde ölü bulunmuş, şişmiş ve çürümüş hâlde sürüklenen şu şeye bakın,” diye karşılık verdi İris. *Küçük Denizkızı* ilham vermişti.

Adamın gülümsemesi solmadı. İçeriden bir kahkaha yükseldi.

“Kardeşim nerede?” *Sinirlerini gizle. Şu sahte insan suratına duyduğun aptalca çekimi de.*

“Merhaba demek yok mu, Mavi Saç?” Adam ne kenara çekildi ne de onu içeri davet etti.

“Benim adım Iris. Saçım mavi olabilir ama ismim o değil. I-ris. Öğren. Kullan.”

Adam iyice yaklaştı, kişisel alanını ihlal ederek sarkık bir ses tonuyla, “I-rissss,” dedi.

Iris yüzünü buruşturdu. “Sarhoşsun.”

“Bel martini yaptı. Bir tane ister misin?” Teklifine rağmen hâlâ çekilmiyordu.

“Ve şu içerideki pis iblis seks partinize ya da her neyse ona mı katılayım? Asla. Ben sadece kardeşimi görmek istiyorum.”

Adam başını geriye atıp kahkahayla güldü. Sonra öne doğru eğilip tekrar güldü. Soluyarak, sanki nefes alamıyormuş gibi havayı eliyle yelpazelemeye başladı. “Duydunuz mu?” diye bağırdı. “Partimize katılmak istemiyormuş!”

Mutfaktan kahkahalar yükseldi.

Iris dişlerini sıktı. “Kardeşimin nerede olduğunu söyle sadece.”

“Ya toplu seksin parçasıysa?”

“Meph, salaklığı bırak da içeri al kızı!” diye bir kadın sesi yükseldi içeriden.

“Bütün eğlencemi mahvediyorsun,” diye cevapladı adam, ardından Iris’e sırtıttı. “İçeri gel, tatlım.”

“Adım,” dedi Iris dişlerinin arasından. “Iris.”

Onun yanından geçerek içeri daldı ama bunun en akıllıca hareket olmadığını hemen fark etti. Mutfak bir grup yabancınn bakışlarıyla doluydu. İlk fark ettiğı, göz kamaştırıcı mavi gözlere sahip bir devdi.

Manyak herif yanına sokuldu. “Karanlık iblis seks partimize hoş geldin.”

Dev adam gözlerini devirdi. “Meph, kapa çeneni.” Sonra Iris’e döndü. “Kardeşin diğer odada. Sormadan söyleyeyim, iyi durumda.”

“Sen de kim oluyorsun?” diye sordu Iris sertçe.

Adamın kaşları havaya kalktı. İçerideki hava bir anda kasvetlendi ve gerilim gözle görülür hâle geldi.

“Bunu tekrar söylemek ister misin?” Yavaş konuşuyordu ve sesindeki tını, onunla oynanmaması gerektiğini açıkça belli ediyordu.

“Bel,” dedi kadın. “Nazik ol biraz.”

Adam ona öfkeyle baktı ama başka bir şey demedi.

“Ben Eva,” dedi kadın, sıcak bir gülümsemeyle. Bakışlarında şeytani hiçbir şey yoktu ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu. “Bu Bel. Raum. Meph ve Ash.” Adını söylerken uzun saçlı adamın elini tuttu.

Iris, Raum’u duymuştu. Diğerlerinin takma adlar olduğunu varsaymak zorundaydı. “Bel, yani ...?”

“Belial,” dedi dev adam kuru bir sesle. Sonra diğerlerini işaret etti. “Mephistopheles. Asmodeus.” Kadına döndü. “Evangeline. İblis değil.”

Iris’in ağzı açık kaldı. Hayır. *Mümkün değil*. Şu anda bu dört iblisle aynı odada olması imkânsızdı. Aksi takdirde, şimdiye çoktan ölmüş, bağırsaklarıyla tavana asılmış ya da yerde kanlar içinde yatıyor olurdu.

Ya Lily’ye de aynısı olduysa? “Kardeşim nerede? Kardeşim hangi cehennemde!”

“Tanıdın, tamam, Lily iyi,” diyerek yaklaştı Eva, ellerini yatıştırıcı bir şekilde tuttu. “Şu an Mist’le birlikte diğer odada.”

“Şu anda iblisle mi birlikte?” Iris’in gözleri panikle sağa sola kaydı.

“Evet, sadece-”

“Ona ne yaptı!”

Kadın içini çekti ve gözlerini devirdikten sonra yüz ifadesini toparladı. Sabrını takınıp devam etti.

“Kardeşin iyi. Kendi isteğiyle Mist’le birlikte odada, Mist ona hiçbir zarar vermiyor. Zaten Mist’e senin burada olduğuna dair mesaj attım. Lily hazır olduğunda çıkacaktır. Oturmak istersen, Bel sana beklerken bir içki hazırlayabilir.”

Iris bunu hazmetmeye çalıştı. O dev, Belial’dı. Lanet olası *Belial*. Ayrıca ona bir kokteyl yapmayı teklif ediyordu çünkü kız kardeşi şu anda bir iblisle yatak odasında idi.

Aynı anda çığlık atmak ve kusmak üzereydi. Kusmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

“Şimdi yandık,” dedi altın gözlü iblis, Raum. İçkisinden bir yudum alarak Iris’in yaşadığı sinir krizini neredeyse ilgisizce izliyordu.

Olaakları fark edince Eva’nın gözleri kocaman açıldı. “Hayır, bekle! Oraya girme-”

Iris ona aldırmaadan koştı. Kız kardeşini kurtarmaya kararlıydı.

Hızlıydı ama lanet olası iblisler ondan daha hızlıydı. Göz açıp kapayınca kadar Meph önüne geçmiş, dövmeli, kash kolunu yoluna siper etmişti.

“Üzgünüm, bebek. Dostumun keyfini bozmanı istemeyiz.”

“Çekil önümden! O Lily’ye ne yapıyor? Ona zarar verirsiniz senin, onun, hepinizin kökünü kazırım!”

Meph ellerini havaya kaldırdı. “Tanrım, kadın, hiç mi sakinlik yok sende? Lily iyi. Seni sadece içeri girip ortamın havasını bozman için durduruyorum.”

“Ortamın havasını mı? Dalga mı geçiyorsun?”

“Ciddiyim, bu haklı bir gerekçe. Gelmeden önce harika bir kafa yaşıyordum, şimdi hâlime bak. Tamamen ayıgım.”

“Çekil önümden!”

Meph'in kırmızı gözleri tehditkâr şekilde kısıldı ama o aptal gülümsemesi yüzünden hiç silinmedi. Sanki bu onun için sadece bir oyundu.

Iris onun suratına yumruğu geçirmeyi, o alaycı ifadeyi silip atmayı ve ona gerçekten korkunun ne olduğunu göstermeyi delicesine istiyordu. Meph gibiler, başkalarını acıyla sınavanlar, asla gerçekten çaresiz olmanın ne demek olduğunu yaşamamışlardı ve ona bu yüzden öfke duyuyordu.

“Bırak geçsin, Meph.”

Iris, arkasına döndüğünde Raum'un sessizce yanına geldiğini fark etti. Onun bu kadar sessizce yaklaşmış olması bile sinirini bozmaya yetmişti. Her an, bu iblislerden herhangi biri onu öldürebilirdi ve elinden hiçbir şey gelmezdi.

“Pekâlâ.” Meph kolunu indirdi. “Ama içeri girdiğinde göreceğin şey için ağlayarak bana gelme.”

İki iblis mutfağa dönerken “alet engelleyici” kelimesinin kadın versiyonunun ne olduğuna dair tartışmaya başladılar ama Iris onları duymuyordu bile. Bakışları, koridorun ucundaki kapıya kenetlenmişti.

“Lily!” Odanın kapısını yıkarcasına açmadan önce bağırdığı kelime son uyarıydı.

Kapı patlayarak açılmadan hemen önce, Lily omzunun üzerinden bakmaya yetecek kadar zaman bulmuştu. Mavi saçlı ikizi belirlediği anda Mist birden doğruldu.

Iris, ona sadece bir bakış attı ve gözleri öfkeyle alevlendi. “Kardeşimden uzak dur!” diye haykırarak odayı boydan boya geçti.

“Ne halt ediyorsun, Iris?”

Lily, Mist'in kanatlarını o an her zamankinden daha çok sevdi.

Kanatlar bir battaniye gibi üzerlerini sararken kendini hiç bu kadar korunmuş hissetmemişti.

“Çık dışarı!”

“O bir iblis—”

“İblis olduğunu elbette biliyorum, lanet olsun!” Lily nadiren bağıırırdı, küfretmesi ise neredeyse görülmemiş bir şeydi. Ancak şimdi bunu yapıyordu. “*Tabii ki biliyorum! Tanıdığım en inatçı insansın, yemin ederim! Defol buradan!*”

Iris donup kaldı, kolları hâlâ saldırıya geçmeye hazır bir şekilde havadaydı, ağzı ise hafifçe aralıktı. Mist, takdir edilmesi gereken bir biçimde, sadece Lily’ye sarılmaya devam etti ve meseleyi ona bıraktı.

“Neden hâlâ buradasın!” Lily, kız kardeşi yerinden kıpırdamadığında çığlık attı.

En sonunda Iris, ellerini kaldırdı ve geriye çekilerek kapıyı kapattı.

Lily ellerini yüzüne bastırdı. “Tanrım, bunu yaptığına inanamıyorum! Ne olacağını sanıyordu? Derdi ne bilmiyorum ama şimdi konuşmaya başlasa iyi olur, yoksa...”

Bir an duraksadı. Sorun şuydu ki, Iris’in derdinin ne olduğunu bildiğinden korkuyordu ama bunu kabul etmek istemiyordu. Yine de bunu duyması gerektiğini biliyordu. Bu konuşmayı yapmak için onu çağırmasının sebebi de buydu. Gerçi şu an bu kararı için kendine lanet ediyordu.

“Diğerleri onu neden durdurmadı?” diye mırıldandı Lily. “Ne yaptığımızı kesinlikle biliyorlardı.” Ellerini yeniden yüzüne götürdü. “Aman Tanrım, ne yaptığımızı biliyorlardı. Utancımdan ölebilirim.”

Mist başını hafifçe yana eğdi. “Benimle olduğun için mi?”

“Ne? Hayır, tabii ki değil.” Ellerini onun boynuna doladı, cildini okşadı. “Seninle birlikte olmaktan gurur duyuyorum. Sadece herkesin seks yaptığımızı biliyor olması çok utanç verici.”

“Neden?”

“Çünkü...” Lily hafifçe güldü. “Bilmiyorum. Sanırım bu bir insanlık hâli.”

Mist başını sallayarak bunu anlayabildiğini belli etti.

Lily, artık Mist'in acı içinde olduğunu fark etmişti ve onu böyle görmeden edemiyordu. "Kız kardeşimle konuşmam gerek ama... iyi misin?"

Mist'in pençesi Lily'nin köprücük kemiğini hafifçe izledi, sonra memesinin etrafında bir daire çizdi. "Seninleyken, dünyanın geri kalanı yok oluyor."

Sözleri Lily'nin kalbini ısıttı ama yine de onun konuyu geçiştirdiğini fark etmişti. Ancak şimdi bunu konuşacak zaman değildi. Evin içinde dolaşan öfkeli bir Iris varken hiç değildi. Lily'nin bir an önce ona ulaşması gerekiyordu, yoksa Belial'ı kızdırmak gibi kötü bir şey yapabilirdi.

"Sonra konuşabilir miyiz? Kız kardeşimi sakinleştirip gerçeği öğrendikten sonra?"

Mist başını salladı ama göz teması kurmadı.

Lily onu öptü, ardından isteksizce yataktan kalktı. Yazın boğucu nemine rağmen Mist'in sıcak bedeninden uzaklaştığı anda teni ürperdi. Hızla giyinmeye başladı, arada bir Mist'e kaçamak bakışlar atıyordu. Mist'in her hareketinde acı vardı artık.

Ayağa kalktığı anda, her zamankinden daha yavaş doğrulmuştu ve tam dikilene kadar hafifçe sendelemişti. Normalde hareketsiz duran kanatlarıyla kuyruğu, bu kez huzursuzca titriyordu.

Lily kapıya vardığında durdu, arkasına döndü. Endişesini bastıramıyordu. İçgüdüleri ona Mist'in yanından ayrılmaması için haykırıyordu ama Iris'i orada bırakmak da doğru değildi. Ayrıca cevaplara ihtiyacı vardı.

"Hemen döneceğim," diye söz verdim Lily.

Ancak içinde bir ses, artık çok geç olduğunu fısıldıyordu.

Hızlıca banyoya uğrayıp üstünü başını toparladıktan sonra Lily, başına gelecekleri göğüslemeye hazır bir şekilde mutfığa yöneldi. Ancak içeride karşılaştığı manzara, beklediğinden çok farklıydı. Eva ve iblisler sessizce kokteyllerini yudumluyorlardı. Iris'ten ise eser yoktu.

"Merhaba." Herkesin ona bakmasıyla Lily rahatsızca kıpırdandı. "Kız kardeşim nerede?"

"Balkona çıktı," dedi Eva, dudaklarında anlayışlı bir gülümsemeyle.

"Bizi pek sevmedi sanırım," diye ekledi Meph alaycı bir ifadeyle.

"Tamam, teşekkürler." Lily ayrılmak üzereyken durdu. "Özür dilerim. Bazen biraz... yoğun olabilir."

Ash burnundan soluyarak güldü, Eva ise dirseğiyle onu dürttü. "Sorun yok," dedi Eva. Özellikle nazik davranmaya çalıştığı belliydi ve Lily bunu takdir etti.

Eva boğazını temizledi. "Önceki olay için de üzgünüm. Onu durdurmaya çalıştık ama-"

"Önemli değil." Lily yeniden yerin dibine girmek istemişti. "Dediğim gibi, o biraz yoğun biri. Şey, birazdan dönerim."

Balkona doğru yürürken camdan Iris'in mavi saçlarını görebiliyordu ama Lily kapıyı kapatıp yanına geldiğinde Iris dönüp bakmadı. Dışarıdaki hava nemle birlikte ağırlaşmıştı; klimadan ayrılmak sanki sıcak ve ıslak bir battaniyenin altına girmek gibiydi.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordu Lily.

Iris sonunda döndü. "Beni neden buraya çağırdın?"

"Çünkü Mist tehlikede olduğumuzu düşünüyor. Her ne kadar benim bazı şüphelerim olsa da ona güveniyorum. Burası güçlü büyülerle korunuyor ve Mist daha iyi bir plan yapana kadar burada güvende olacağımızı söylüyor. Aslında burası -yani balkon- koruma alanının dışında kalıyor olabilir. İçeri girsek daha-"

"Ona güveniyorsun. Gerçekten bir iblise güveniyorsun."

"Evet, güveniyorum. Ayrıca 'o bir iblis' lafım tekrar edip durmayı bırakır mısın lütfen? Plak gibi aynı şeyi söylüyorsun. Onun iblis

olduğunu fark etmediğimi mi sanıyorsun? İnsan formunu kullanmayan tek kişi o. Bu ayrıntıyı unutacak değilim.”

“Sadece...” Iris başım salladı. “Anlamıyorsun.”

“O zaman anlamamı sağla. İblisleri algılayış biçimini değiştirmek elbette kolay değil ama öyle imkânsız da değil. Neden bu kadar şiddetle karşı çıkıyorsun?”

“Tarih var. Ben... *Bizim* geçmişimiz var.”

Lily’nin içi birden boşluğa dönüşüverdi. “Demek Mist’in söyledikleri doğru. O yangına bir iblis neden oldu.”

Iris, bir sandalyeye çöküp saçlarını parmaklarının arasından geçirdi. Sabah Mist’in aldığı aynı pozisyondaydı. Benzerlik, Lily’ye kötü bir alay gibi geldi. Uğursuz bir işaret gibiydi.

Mist’in yanına koşma arzusu birden içini kavurdu ama kendini tutup Iris’in yanına oturdu. Önce gerçeği duyması gerekiyordu.

“Sana daha önce söylemeliydim,” dedi sonunda Iris. “Başta doğru zamanı bekledim ama yıllar geçti, hiçbir zaman uygun bir an olmadı, sonra birden... artık çok geçti. Bu pişmanlıkla, suçlulukla ve nefretle neredeyse on yıl yaşadım, bunu senin de yaşamamı istemedim.”

“Buna benim yerime senin karar vermeye hakkın yoktu.” Lily’nin sesi boş ve donuktu. Hayatındaki en önemli olaylardan birinde, en güvendiği kişi ona yalan söylemişti. Bu, sırtına saplanan bir bıçak gibiydi. “Bahsettiğimiz kişiler *bizim* annemizle babamız, Ris. Bunu benden nasıl saklayabildin?”

“Özür dilerim. Gerçekten. Söylemek istedim, denedim ama...”

“Bunu affettirecek hiçbir bahanen yok.”

Iris yüzünü çevirdi, gözlerini kolunun tersiyle sildi.

Lily derin derin nefes alarak öfkesini bastırmaya çalıştı. Sinirlenmek, öğrenmesi gerekenleri öğrenmesine yardım etmeyecekti. “Demek kehanette gerçekten bir doğruluk payı var. Yoksa o iblis neden bizi hedef alsın ki?”

“Çünkü iblisler cadıları öldürür. Yaptıkları bu.”

“Hayır. Bundan fazlası olmalı.” Lily, ebeveynlerinin basit bir kurban olduğuna inanmayı reddediyordu.

“Var,” dedi Iris, ağır bir iç çekişle. “O iblisin dedikleri doğru. Doğumumuz, uzun zaman önce büyük bir kâhin tarafından kehanet edilmiş.”

“Tanrım.” Lily derin bir nefes alıp verdi ama bu hiçbir işe yaramadı. “Tanrım! Ama nasıl-?”

“Annemle babam ve tüm cadılar meclisi kehaneti biliyordu. Ayrıca iblislerin bizi arayacağını da. Valefor’un geleceğini biliyorlardı ve hazırlıklıydı. Koruma büyüsü yalnızca kısa bir anlık çöktü ama o kadarı bile yeterliydi. Bu sayede bizi buldu. O anda bile büyü tekrar onarılmıştı. Benim orada olduğumu asla öğrenemedi.”

“Yani bunu hep biliyordun. Onların ölümünden önce bile- Ne zamandır biliyorsun?”

“Sadece birkaç gün öncesinden. On sekizinci yaş günümüzde, yani güçlerimize tam anlamıyla kavuştuğumuz gece. Annem her şeyi o zaman açıkladı, hazırlıklı olayım diye.”

Lily boğazına yükselen mide bulantısını bastırdı. “Ve bana hiçbir şey söylemedi. Neden?”

“Güç değişiminin bu kadar büyük olacağını, koruma büyüsünü çökerteceğini hiç tahmin etmemişti. Böyle bir şeyin yaşanabileceğini düşünmemişti. Sana zaman vermek, gücünü kendin keşfetmen için alan tanımak istemişti.”

“Yani... bana yalan söyledi.”

“O yalan söylemek istemedi. Sen her zaman pratiğe karşı soğuktun. Dikiş dikmek, resim yapmak, çizmek istedin. Cadılar meclisiyle pek ilgilenmedin. Annem sadece sana kendin olman için alan tanımak istemişti.”

“Bir şeyi söylememek de bir çeşit yalandır.”

Sonunda Lily de aynı umutsuz pozisyona büründü. Dirseklerini dizlerine dayayıp yüzünü ellerine gömdü. “Dokuz yıl,” dedi ellerinin arasından. “Dokuz yıl boyunca bunu bildin ve bana söylemedin. Dokuz yıl hâlâ hiçbir şey bilmeden yaşadım. Dokuz yıl boyunca, bir

katilin dışarıda serbestçe dolaştığını, yaptıklarının cezasını çekmediğini düşündüm.”

“Bir katil var. Adı Valefor. İnsan değil, Cehennem Dükü ve yemin ederim, bunu yanına bırakmayacağım.”

Lily başını iki yana salladı. Iris’in intikam yemini etmesi duymak istediği son şeydi. “Bana bu kadar büyük bir yalanı söyleyebiliysen... Seni gerçekten tanıyor muyum, bilmiyorum.”

“Tanıyorsun, Lil. Beni herkesten daha iyi tanıyorsun.”

Lily burun kemerini sıktı. Birden bitap düşmüştü. Şu an Mist’in yanına kıvrılıp günlerce uyumak istiyordu. “Düşünmek için zamana ihtiyacım var. Biraz da yalnız kalmaya ve-”

Birden gerildi, sandalyede hızla dönerek cam kapının ardına baktı. “Bunu hissettin mi?”

“Hayır, neyi?”

“Sanki...”

Yeniden hissetti. Hemen ayağa fırladı.

Büyü.

İçgüdüleri harekete geçtiğinde birkaç şey birden netleşmişti. Birincisi, Mist’in yanından bir saniye bile ayrılmaması gerektiği idi. İkincisi, onu zorlayarak neyin peşinde olduğunu ve planlarını öğrenmeden hiçbir şey yapmamalıydı.

Üçüncüsü, bunları fark etmesi zaten çok uzun sürmüştü. Artık çok geçti.

Lily kapıyı arkasından kapatır kapatmaz, Mist harekete geçti. Onun içgüdüleri kuvvetliydi ve Mist, söz verdiği üzere Lily’nin onu kontrol etmek için kısa sürede geri döneceğini biliyordu. Bir kez geçidi etkinleştirdiğinde, diğerleri bunu hissedecekti.

O hafta içinde ikinci kez, Mist onu evrendeki en son gitmek isteyeceği yere geri götürecek karmaşık cehennem geçidini çizdi.

Yine, izlenmesini önlemek adına fazladan bir mühür daha ekledi. Planı basitti. Aptalca basit. Ancak ne zamanı vardı ne de seçeneği; elinden gelenin en iyisiydi bu.

Belki de... sadece belki... başarılı olabilirdi.

Eğer olmazsa da zaten o yola girmişti. Hiç değilse denediğini bilerek, umutla gitmiş olacaktı. Zaten Lily'nin ondan istediği bu değil miydi? Umut etmesi?

Geçidi etkinleştirmeye hazırlandığı anda duraksadı. Onun ne planladığını çözmeye çalışırken Lily'nin yüzüne yansıyan o ifadeyi hatırladı. Onun, Mist'in gittiğini öğrendiğinde nasıl hissedeceğini düşündü; bu düşünce göğsüne keskin bir acı gibi saplandı.

Binlerce yıl boyunca soğuk bir kayıtsızlık içinde yaşamış, kopuk ve hissiz bir şekilde sadece av için var olmuştu. Oysa şimdi... hissediyordu. Bundan pek hoşlandığı söylenemezdi.

Lily'ye acı verecek olma düşüncesinden nefret ediyordu ama bunu yapmak zorundaydı. Onun özgür olmasını istiyordu. Onun, kendisini ve lanetli kaderini unutup güvenli, mutlu bir insan hayatına dönmesini istiyordu.

Birden hırladı, elindeki tebeşiri o kadar sıkı kavradı ki tebeşir ikiye ayrıldı.

Bu bir yalandı. Lily'nin yalnızca kendisine ihtiyaç duymasını istiyordu. Sonsuza dek onu beklemesini, Mist'i bulmak için dünyaları yerle bir etmesini, onu terk etmeye cüret ettiği için yerin dibine dek onu avlamasını istiyordu.

Ancak bunun bencilce olduğunu biliyordu. Onun iblis doğası bunu umursamıyordu ama o içindeki diğer parça -artık hissedebilen o parça- sadece Lily için en iyisini istiyordu.

Bu yüzden, kendi sonunu kendi şartlarıyla karşılamaya karar verdi. İnsan yaşamına dair tatmak istediği şeyleri tatmış olarak, Lily'yi korumanın tek yolunun bu olduğuna inanarak gidecekti. Eğer başarısız olursa... Belial'm sözünü tutarak Lily'yi koruyacağım biliyordu.

Bu inançla, Mist zihninde kalan son direniş duvarını da aşıp ge-

çidi etkinleştirdi. O an, dairenin içine derin bir sessizlik çöktü. Mutfaktaki sesler sustu, herkes Sheol'a ait büyü enerjisinin yükselişini hissetmişti.

Birinin, "Ne halt oluyor?" diye bağırdığını ve ardından yaklaşan ayak seslerinin gürültüsünü duydu.

Ancak onlar kapıya ulaşamadan, Mist adımını geçide atmış ve gözden kaybolmuştu.

CEHENNEME TEK YÖNLÜ BİLET

Lily, iblislerin hissettiği şeyi aynen hissetmişti ve Mist'in odasına doğru koştu. Kapıyı hızla açtığı anda Belial'ın devasa gövdesiyle neredeyse çarpışıyordu. Oda ise boştu.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Belial.

“Gitti,” diye dehşetle fısıldadı Lily. “Nereye gitti?” Aslında cevabı biliyordu.

Yine de Belial yanıtladı. “Şu lanet geçitten geçti. Paimon'ın inine geri döndü.”

“Onun peşinden gitmeliyiz-”

“Gidemeyiz. Mühre bir kilit eklemiş. Bu geçit yeniden etkinleştirilemez ya da izlenemez.”

“Ama... neden?” diye sordu Lily, sesi bomboştu. “Neden böyle bir şey yapsın ki?”

Belial arkasını döndü ve Lily'ye baktı. Gerçekten baktı. Lily onun bakışları altında kıpırdandı. O sırada diğerleri de arkasından içeri girmiş, kapı eşiğiyle koridora yığılmışlardı.

“Paimon'ı öldürmeye gitti,” dedi Belial.

Lily'nin ağzı açık kaldı.

“Ama mühürler,” dedi Eva. “Bunu ... mühürler varken yapabilir mi?”

“Kendini de öldürmeden mi? Hayır. Onun yaşamı Paimon’la bağlantılı. O ölürse, Mist de ölür.”

Lily bir nefesle irkildi. “Ona söylemeliyiz!”

“Biliyor zaten.”

Dehşet. İnkâr. “Hayır... bunu yapmaz ... Bana söz vermişti ...”

Lily birden Mist’in gözlerini hatırladı. İçlerindeki acıyı. Dudaklarının çevresindeki kasılmayı. Sığ nefeslerini. *Davet mührünü.*

Ona bir haftası kaldığını söylemişti ama yalan söylemişti, değil mi?

“Mishetsu çok yaşlı. Hatırlayabildiğimden bile eski. Binlerce yıldır bu mühürlerden kurtulmanın bir yolunu arıyor ama hâlâ bir çıkış yolu bulamadı. Senin hayatına yöneltilecek tehditle birleşince, kendi şartlarıyla gitmeyi tercih etti.”

Lily, boş çembere bakarken söylediklerine inanmakta zorlanıyordu. Mist’in aklında bunca zamandır bunlar mı dönüyordu? Derin bir sevgi beslediği, belki de âşık olduğu biri vazgeçmeye hazır mıydı ... ve onun en ufak bir fikri bile yoktu?

Dehşeti bir anda öfkeye dönüştü. “Sen de öylece gitmesine izin verdin? Bunu bildiğin hâlde hiçbir şey yapmadın mı?”

Belial ona dik dik baktı. “Kendi hayatıyla ne yapacağına ben karar veremem. Ölmek isterse savaşarak ölmeyi seçer. Bu onun hakkı.”

Arkasından biri küfretti.

“Onun dostu değil miydin? Öyle sanmıştım-”

“Beni bir insanla karıştırma hatasına düşme.” Belial’ın sesi buz gibiydi ama gözlerinde ateş parlıyordu. “Ölümsüz varlıklar her zaman sonsuza dek yaşamak istemez. Bizim için doğal bir ölüm yoktur. Bu yüzden bazen zor bir karar vermek gerekir. Binlerce yıldır köle edilmiş birinin zihnini anladığını sanma sakın.”

Lily söyleyeceklerini yutkundu. Haklıydı. Mist’in yaşadıklarını, geçmişe ve geleceğe dair hislerini asla tam anlamıyla anlayamazdı ama en azından denemek mümkündü. Ayrıca Mist’in yaşaması için savaşabilirdi

“Hayatıma girip beni kendine âşık ettikten sonra, kendini feda etmek için büyük bir göreve çıkıp öylece çekip gidemez. Bunu kabul etmiyorum. Mist tehlikedeysen hiçbir şey yapmadan durmaya çağım, sen yardım etmesen bile. Onu bir kere çağırdım. Yine yapabilirim. Senin yardımın olsa da olmasa da.”

Belial’ın keskin bakışları bir an bile sapmadı. “Sana, onu tekrar çağırmamanı söylemem için beni uyardı. Oraya döner dönmez kendine cehennem mührü çizeceğini söyledi.”

“Cehennem mührü de ne?”

“Bu mühür, aktif olduğu sürece onu cehennem düzlemine bağlar. Çok uzun sürmez ama ... bence yeterince uzun sürecektir.”

“Bunu sana ne zaman söyledi?” diye sordu Eva, Lily’nin yanına geçerek.

“Sadece birkaç dakika önce.”

“Ne oluyor sana, adamım?” dedi Meph kapıdan. Eva başını iki yana salladı.

“Saçma yargılarınızla ilgilenmiyorum,” diye tersledi Belial. “Mishetsu ölmek istiyor, bu benim meselem değil.”

“Onun dostuydun!” dedi Eva.

“Dostluk insanlara ait bir kavram.” Sesi soğuktu, mavi gözleri kısılmıştı. “Ben yalnızca kendi amaçlarıma hizmet etmek için varım. Başka hiçbir şey için değil.”

“Madem bu kadar soğuk ve duygusuzsun, neden *kardeşlerin* var o zaman?” Eva’nın Belial’dan hiç çekinmediği belliydi. “Bu, dostluğun bir şekli değil de ne?”

Belial’ın yüz ifadesi öldürücüydü. Gözlerinde cehennem ateşi dans etti ve odanın sıcaklığı bir anda düştü.

“Şu anda bunların hiçbiri umurumda değil!” diye bağırdı Lily aniden. “Ben sadece Mist’i nasıl geri getireceğimizi bilmek istiyorum!”

“Onu geri getirmenin hiçbir yolu yok!” diye gürledi Belial. Lily irkildi. “O ölmeye gitti ve bu onun kararı!”

Hayır. Mist'in kendini feda etmesine göz yummayacaktı. Oda-
nın ortasına yürüdü ve yerdeki çemberin içine girdi. Karmaşık çiz-
gileri incelemeye başladı. "Bu kilit nasıl çalışıyor? Onu aşmanın bir
yolu yok mu?"

Belial karmaşık sembollerden birini işaret etti. "Kilit, bu ge-
çidin yalnızca bir kez etkinleştirilebileceği anlamına geliyor. Kul-
lanıldı, bu yüzden büyüsü artık geçersiz. Geçidi tekrar kullanmak
istiyorsan, kilidi silmen, çizgileri onarman ve kendin etkinleştirmen
gerekir. Ama Mist'in bunu nereye bağladığını kesin olarak bilmeden
bağlantı kuramazsın. Bunu da hiçbirimiz bilmiyoruz zaten.

"Diyelim ki bir şekilde bunu çözmeyi başardık, hâlâ elimiz ko-
lumuz bağlı olurdu. Eğer şu an Paimon'ın inine gidersem, beni Lu-
cifer'a teslim etmek ister. Bu da benim açımdan büyük bir sorun.
Dövüş başlar. Savaş patlak verir. Uzun süredir kaçmaya çalıştığım
savaş."

"Mist'in hayatı söz konusu!" diye bağırdı Lily. "Onu kurtarmak
için on savaş başlatırım!"

"Savaş başlatıyorsan, onu bitirmeye de hazır olmalısın. O sava-
şın sonu ya benim ölümüm olur ya da Lucifer'ı tahtından indirip
Yüce Kral olmamla biter, bu da en son istediğim şey. Üstelik savaş
binlerce yıl sürebilir. Bizim amacımız cehennemden kaçmaktır, onu
yönetmek için binlerce yıl savaşmak değil."

"Bu, yardım etmeye çalışamayacağımız anlamına gelmez," dedi
Ash, Eva'nın yanına geçerek. "Kapıları tekmeleyerek açmamız ge-
rekmiyor. Belki gizlice yapabiliriz."

"Paimon'ın ininde nasıl gizlice hareket etmeyi öneriyorsun?
Orada olan biten her şeyi biliyor."

Lily dinlemiyordu artık. Gözleri ayaklarının altındaki geçittey-
di. Karmaşık tasarıma odaklanmıştı ve tuhaf bir enerji dalgası bed-
ninden geçiyordu.

Bu ... Mist'ti. Onun büyüsünün izleriydi. Geçidi etkinleştiren
gücün kalıntıları hâlâ çemberin dokusunda dolaşıyordu. Ona bir si-
ren şarkısı gibi sesleniyor, onu çekiyordu ...

Gözlerini kapadı ve derinlemesine odaklandı, kaynağına ulaşmaya çalıştı. İçindeki yönlendirici ses, bir şey yapmasını fısıldıyordu. Büyü izlerine ne kadar çok odaklanırsa, o ses o kadar güçleniyordu.

“Lily!” diye seslendi Iris uzaklardan. Onun orada olduğunu tamamen unutmuştu ama şimdi, onun varlığına şükreliyordu. Bu konuda Iris’in yardımına ihtiyacı vardı. Neyin yardımını olduğunu bilmiyordu. Sadece bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

“Ne halt oluyor?” dedi biri.

“Parlıyor!”

“Bu normal mi?”

“Hayır! Lily!” Yine Iris’in sesi.

Sıcak eller omuzlarını kavrayıp sarstı. O dokunuşla bağlantı kuruldu. Eksik olan parça yerine oturdu ve bu kez Lily büyüye uzandığında, onu kavrayabildi. Onu ... okuyabiliyordu.

Mist’in avlanırken ne hissettiğini artık anlayabiliyordu çünkü artık Lily, onu dünyanın neresinde olursa olsun izleyebileceğini biliyordu. Hangi âlemde olursa olsun.

Nereye giderse gitsin, onu bulacaktı.

Bir anda, sihirle çevrelendi. Büyü etrafında bir girdap gibi döndü. Tereddütsüz içine daldı ve dünya silindi.

Uzaklardan panik içinde bağırان sesleri duydu. Teninde hâlâ kız kardeşinin hissedilen elleri vardı. Zihninde cılız bir uyarı çanı çaldı ama o ses bilincine ulaştığında artık çok geçti.

Gözleri açıldı ve bulunduğu yeri fark edecek fırsat bulamadan, artık az önce durduğu yerde olmadığını biliyordu.

Bu kez Mist, mağarasında bir saniye bile harcamadı.

Pantolonunu gevşetip aşağıya indirerek Paimon’ın fark edemeyeceği bir yere, uyluğuna cehennem mührünü tırnağıyla kazıdı.

Giysilerini düzelttikten sonra, duvardaki yarığa gizlenmiş cılız eşyaları arasında arandı ve sahip olduğu tek silahı çıkardı. Eskiymiş deri kınındaki küçük siyah hançeri cebine yerleştirip dikkatlice yanına gizledi.

Pençelere sahip bir iblisin genellikle başka bir silaha ihtiyacı olmazdı fakat bir kafayı kesmek bir bıçakla çok daha hızlıydı. Ayrıca her şeyin mümkün olduğunca çabuk gerçekleşmesi gerekiyordu. Cehennem ateşine gelince, ilk adım tamamlandıktan sonra mührü çizmek için onun kanını kullanacaktı. Belial kadar güçlü değildi ve bu ateşi iradesiyle çağıramazdı.

Silah güvenceye alındığında, buhara dönüşüp tünelin sonuna doğru süzüldü, Cehennem Kraliçesi'ni aramak üzere ana salona yöneldi.

Elbette Paimon, Mist daha taht odasına girmeden onu hissetmişti. Hatta geçitten geçtiği anda bile varlığından haberdar olmuş olmalıydı. Her zamanki gibi tahtında oturuyordu, yanında da Shaheen vardı. Meşale ışığında yüzüne düşen gölgeler titreyip duruyordu.

“Bu kadar çabuk mu döndün? En azından bir gün daha dayanırsın sanmıştım. Aklına bir şeyi koyduğunda ne kadar inatçı olduğunu bilirim,” dedi Paimon.

Mist, bedenini katılaştırarak tahtın önüne doğru ilerledi. Duvar boyunca sıralanmış muhafızların arasından fısıltılar yükseldi. Nedenini anlayamasa da gargoyleler ona neredeyse hayranlıkla bakıyorlardı.

Normalde ona dış biler, Paimon'ın en gözde hizmetkârı olduğu için ondan nefret ederlerdi. Hele ki Mist artık Kraliçe'nin gözünden düşmüşken, onlardan beklediği alaycı bir sevinçti. Oysa bunun yerine yüzlerinde neredeyse... saygı dolu bir tavır vardı. Ne tuhaftı.

Onları umursamadı, hedefine odaklandı. Avına buhar şeklinde yaklaşmak en sevdiği taktikti ama bu Paimon'a karşı işe yaramazdı. Onun hissiyatı çok keskin, şüphesi çok tehlikeliydi. En ufak bir ihanet sezdiği anda kelepçeleri çağırır, kalbini durdurur ve her şey biterdi.

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Mist. Kalbi göğsünde çarpıyordu, ağzı kupkuruydu. Aklındaki tüm planı zihninden uzaklaştırmaya çalıştı, en ufak bir mimik bile onu ele vermemeliydi.

Paimon güldü. “Belial’ın boş vaatlerinden şimdiden mi sıkıldın? Onlara aldanmış olman bile başlı başına acınası.”

Mist, gururunu yutarak kendini rolünü oynamaya zorladı. “Sana hizmet etmeyi tercih ederim, Hanımım. Sen, onun çok ötesindesin.”

“Beni sırtımdan bıçakladın. Kıymetli gorathlarımdan birini öldürdün. Bunu unutmamı ya da sana yeniden inanmamı bekleyemezsin. Daha önce de yalan söyledin. Artık tek bir sözüne bile güvenemem.” Yüzünü acılı bir ifadeyle çevirdi, sanki Mist’in ihaneti ona dayanılmaz bir ıstırap veriyormuş gibi.

“Sana sadakatimi kanıtlayacak bir yolum var.”

“Öyle mi?” diye sordu Paimon, bakışlarını dramatik havadan sıyrılarak Mist’e kilitleyerek.

“Belial’ın nerede olduğunu biliyorum. Ne planladığım da.”

Paimon’ın gözleri ilgiyle parladı ama hemen ardından o ifadeyi sakladı. Ancak çok geçti. Mist onun yemi yuttuğunu anlayacak kadar dikkatliydi. “Söyle o zaman,” dedi Paimon, pençelerini sallayarak. “Tüm günüm yok.”

Mist, sahte bir kuşkuyla salonun çevresine bakındı. Oda, birkaç muhafız ve boş boş oyalanan hizmetkârlar dışında neredeyse boştu.

“Kimlerin dinlediğine dikkat etmeliyiz,” dedi Mist ve Paimon’a anlamlı bir bakış attı. “Belial’ın eli, düşündüğünden çok daha uzağa uzanıyor.”

Paimon’m burun delikleri genişledi, yatay gözbebekleri öfkeyle büyüdü ve etrafına bakarak bir zamanlar sadakatle seçilmiş her hizmetkârını potansiyel bir hain olarak görmeye başladı.

Bu öfke dolu bakışım tekrar Mist’e çevirdi. “Benimle oyun oynama. Bu bir tuzaksa, bil ki öfkemin sınırlarını tadarsın.”

“Bir oyun değil, Hanımım. Tek isteğim sadakatimi kanıtlamak. Sonrasında bu bilgiyi Lucifer’a aktararak onun gözünde değerini artırabilir, ben de sevine avcın olarak görevime dönebilirim.”

Paimon onu dikkatle süzdü. O esnada odada yankılanan tek ses, telaşla dolanan hizmetkârların ayak sesleriydi. Ardından Paimon kudretli kanatlarını açarak ayağa kalktı

“Gel. Özel konuşacağız.”

Cevap beklemeden topuklarını çevirip yürümeye başladı, Shaheen de yanındaydı. Hizmetkârlar yolundan çekildi, bazıları donmuş havaya rağmen, kesilmiş kanatlarla onu serinletmeye devam etti. Mist, gargoylelerin hayran bakışlarını ve fısıltılarını umursamadan peşinden gitti.

Onu, elbette, kalenin en sevdiği odasına götürdü.

Yemek salonu aynı zamanda bir işkence odasıydı çünkü Paimon yemeklerini yerken acıyla beslenmeyi severdi. İnsanlar müzik ya da filmleri tercih ederken, Paimon kan kadehi ve acı çığlıklarıyla keyif alırdı.

Taştan uzun masa, örümcek ağına bulanmış şamdanlarla ve gri etlerden, dokunaçlardan oluşan iğrenç bir şölenle donatılmıştı. Mağaranın sonunda, zemin derin bir çukura -Çukur’a- açılıyordu. Seyir platformları, silindirik uçurumun yan duvarlarına oyulmuştu, en üst platform ise yalnızca kraliçeye aitti.

Tıpkı Mist’in rüyasındaki gibi, Çukur’un ağzındaki ızgara geriye çekilmişti; herhangi biri içine düşebilir ya da atılabilirdi. Yukarıda, tavandan sarkan et kancaları, ağır zincirlerle bağlıydı ve bunlar duvardaki makara sistemine yerleştirilmişti.

Paimon masanın ucuna kadar yürüdü fakat oturmadı. Meşale ışığı, arkasında sallanan kancaların sivri uçlarında parlıyordu. Shaheen odanın köşesine gitti ve bacaklarını altına kıvrarak yattı.

“Ee? Bekliyorum. Belial nerede? Ne biliyorsun? Hanımına sadakatini kanıtla.”

Yalnızdılar ve Shaheen, Mist’in Paimon’a ulaşmasına yetecek kadar uzaktaydı.

Şansı buydu.

Kalbi göğsünde çarptı, kan kulaklarında uğuldadı. Adımlarını ölçülü tutarak Paimon’ın tam önünde durdu.

Ya sürpriz unsuru işe yarayacaktı ya da hiçbir şey. Şimdi ya da asla.

Hamle yaptı.

Cebindeki bıçağı bir çırpıda çekti ve Paimon'ın boynuna sapladı. Kanı, delinmiş bir su borusu gibi fişkırdı.

Kraliçe bir çığlık koparmaya çalıştı ama boğuldu; daha fazla kan, bıçağın etrafından ve gövdesinden aşağıya dökülüyordu. Shaheen kişneyerek ayağa fırladı ve odayı geçip müdahale etmek üzere koştu.

Saniyeler. Mist'in yalnızca saniyeleri vardı.

Bıçağı kavrayıp ileri geri zorladı, kaslı boynu testere gibi kesmeye başladı. Şayet kafasını şimdi koparabilirse, Paimon yeniden vücut bulmadan cehennem ateşini çağırmaya yetecek zamanı olurdu.

Paimon'ın pençeleri Mist'in kollarını kâğıt gibi parçaladı, et ve tendonlar kemiğe dek sarktı. Kanatlarının pençeleri omuzlarına saplanırken Mist de kendi pençeleriyle karşılık verdi. Yine de Paimon'ın gücü onunkinin çok ötesindeydi. Kadın üstünlüğü ele geçirmişti.

Pençeleri Mist'in yüzünü, boğazını, göğsünü parçaladı. Ne bulursa paramparça etti. Acı, Mist'in duyularını tamamen kapladı. Yine de yılmadı. Parçalanmış kollarını çalışmaya zorlayarak bıçağı daha derinlere itti, boynun yarısı kesilmişti ... sonra dörtte üçü...

Neredeyse...

Tam o an, Shaheen ona çarptı. Mist'in kana bulanmış elleri bıçaktan kaydı, sert bir darbeye geriye savruldu, omurgası taş zemine çarptı. Kanat kemiklerinden biri çatırdayarak kırıldı.

Shaheen öfkesini dizginlemeden intikamını aldı. Toynakları ezdi, dişleri parçaladı, Mist'i bir insanı saniyeler içinde paramparça edecek bir güçle dövdü. Mist de pençelerini ve dişlerini kullanarak canavarla çarpıştı, tüm gücüyle karşılık verdi. Buhara dönüşmek için ne odağı ne de zamanı vardı.

Sonunda, Shaheen'i bir kenara savurmayı başardı. Ayağa kalkıp sendeleyerek, kafasını koparma işini bitirmek için Paimon'a ulaşmaya çalıştı.

Geç kalmıştı.

Paimon karşısında duruyordu. Boynundan hâlâ kan fişkırıyor, kufası neredeyse yalnızca deriyle tutunuyordu. Mist'in bıçağı onun elindeydi ve o kana bulanmış yüzündeki öfke, kan dondurucuydu. Bir şekilde bilincini korumuştı ve intikam almaya hazırdı.

Neredeyse başarmıştı. Çok yaklaşmıştı.

Tam buhara karışmak üzereydi ki kelepçeler bileklerinde belirdi. Bedeni bağlandı, kaçışı engellendi. Kalbi sarsıldı, son umudu soğuk ve yalnız bir ölümle söndü.

O an bir hata yaptığını anladı. Buraya gelmemeliydi. Belial'ın yardım teklifini reddetmemeliydi. Lily'nin yanında kalmalı, sonuna kadar hayatta kalmak için savaşmalıydı.

Belki de başarılı olmaktan korkmuştu. Belki özgürlüğün neye benzediğini öğrenmekten. Ancak artık sona yaklaştığında, başka hiçbir şeyi daha çok istemediğini fark etti.

Lily haklıydı. Onun hayatı değerliydi, çok değerliydi. Eğer bir ikinci şansı olsaydı, onu asla böyle hoyratça harcamayı seçmezdi.

Ne yazık ki, ikinci şansların zamanı geçmişti.

Paimon ses telleri parçalandığı için konuşamasa da eğer konuşabilseydi, ne söyleyeceğini Mist biliyordu.

Yaptıkları için şimdiye dek kimsenin ödemediği bir bedel ödeyecekti.

Odadaki sessizlik boğucuydu. Belial üzerindeki bakışları cildinde gezinen örümcekler gibi hissediyor, onları üzerinden söküp bağırsakları ve kanlarıyla ayaklarının altında ezip geçmek istiyordu.

Lily ve Iris'in cehennem kapısından geçerek kaybolmalarının hemen ardından patlak veren kaos, yerini bu gergin sessizliğe bırakmıştı.

"Ee öylece durmayın!" diye bağırdı sonunda Eva. "Bir şey yapın!"

Ölümlülerin ona ne yapması gerektiğini söylemesinden bıkmıştı artık. “Ne?” diye kükredi ona dönerken. “Ne yapmamı öneriyorsun, Eva?” Adını lanet gibi tükürerek söylemişti.

Asmodeus araya girdi. “Sakin ol.”

Belial sadece ölümlülerden değil, kardeşleri dâhil *herkesten* emir almaktan bıkmıştı. “Çekil önümden.”

Asmodeus geri adım atmadı. Belial, ondan daha uzun boyunu avantajına çevirerek üzerine eğildi. “Çekil yoksa seni çekmesini bilirim.”

“Çocuklar, bunun zamanı değil!” Eva neredeyse ağlamak üzereydi. “Mist tehlikede ve iki insan yanlışlıkla cehenneme gitti. Bunun imkânsız olduğunu sen söylemiştin, Bel!”

“İmkânsız. İmkânsız *olmalıydı*.” Belial parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, öfkesi ince bir ipliğe bağlıydı. Öfke o kadar yakındı ki tadını bile alabiliyordu. “Ne yaptıklarına dair en ufak bir fikrim yok.”

“Bir şey yapmamız gerek!”

“Neden her seferinde bir şey yapması gereken kişi *ben* oluyorum?” diye patladı Bel. “Neden her lanet şey benim sorumluluğumda?”

“Çünkü genelde hep bir cevabın oluyor,” dedi Meph, faydadan uzak bir şekilde. “Normalde odana kapanırsın, kimse ne yaptığını bilmesin diye kapıya bir mühür çekersin, sonra dışarı çıktığında, *voilà!* Sorunlar çözülmüş olur.”

Belial dişlerini öyle sıktı ki çenesi çatırdadı. Meph bunu çok kolaymış gibi gösteriyordu ama hiçbir şey o kadar kolay değildi. Her şeyin bir bedeli vardı. Bazen o bedel, ödeyebileceğinden fazlaydı.

“Lütfen,” dedi Eva. “Vakit daralıyor ve bu bir acil durum. Hayatları tehlikede. Bir şey yapmamız gerek.”

“Peşlerinden gidemem. Hiçbirimiz gidemeyiz. Cehenneme gidersem, savaş başlatırım. Bu olamaz.”

“Yapabileceğin bir şey olmalı. Yerine birini gönderemez misin? Hâlâ sana sadık olanlar yok mu orada?”

Evet, vardı ama hiçbirini Paimon'ın inine yollayamazdı, bu da savaşı başlatırdı. Fakat ... başka birinden isteyebilirdi.

Gözlerini kapadı ve içinden inledi. Kendine yemin etmişti. O sürüngen, iğrenç cadıyı bir daha asla çağırmayacağına, hatta onun varlığını bile aklına getirmeyeceğine yemin etmişti. Belli ki, kendine ettiği yeminlerin pek de anlamı yoktu.

Gözlerini açtı ve Asmodeus'a keskin bir bakış fırlattı. "Çekil önümden."

Kardeşi onu bir süre inceledi, sonra yavaşça kenara çekildi. Belial odadan fırtına gibi çıktı, Meph hızlı davranmayınca neredeyse onu duvara fırlatıyordu. Kapıyı çarptı, ardından mührü yeniden aktive etti; böylece kimse onun ne planladığını tartışamaz, odaya da giremezdi.

Sonra yere bir mühür çizdi ve Naiamah'ı çağırdı. Yine.

Hava karıştı, kötülük kokusu odayı sardı ve tüm bu saçmalık onu daha da sinirlendirdi. Onu bu şekilde çağırabilmesi, yalnızca Naiamah'ın ona borçlu olduğu iyilikler yüzündendi ama keşke öyle olmasaydı.

Birkaç saniye sonra cehennemin Sukkubus Kraliçesi belirdi: her erkeğin en büyük fantezisi ile en kötü kâbusunun karışımı. Ya da sadece Belial'inki.

Bugün derin V yakalı, göbek deliğini geçen, kolsuz deri bir tulum giymişti. Yanları oldukça yüksekti ve bu da ince beliyle kusursuz kalçalarını daha belirgin kılıyordu. Tulumun alt dikişinden akan tül etek, sahte bir mahremiyet hissi yaratıyordu. Dizlerinin üzerine çıkan platform topuklu çizmeler giymişti.

İpek gibi saçlarını omzunun arkasına savurup ona bir bakış attı. "Şu an uygun bir zaman değil, Belial. Çok önemli bir iş anlaşmasının ortasındaydım."

Belial'ın dudağı onun görüntüsüyle kıvrıldı. "Umurumda bile değil."

Kadının gözleri kısıldı. "Elbette değil. Kan Pazarı benim varlığım olmadan çökerse umurunda olmaz. Benim bir hayatım oldu-

ğunu, senin kıymetli iyiliklerini yerine getirmekten başka işlerim olduğunu da umursamazsın. Senin umurunda olan tek şey kendin ve o 'kardeşlerin.'" 'Kardeşlerin' kelimesini parmaklarıyla alaycı bir şekilde tırnak içine almıştı. Aile bağlarına olan küçümsemesi açıktı.

Belial çenesini sıkarak sakın kalmaya çalıştı. "Ne kadar çabuk susar ve işini yaparsan, o kadar çabuk rezil ticaretine dönebilirsin."

Naiamah kollarını kavuşturdu ama bu hareketi göğüslerini daha da belirgin hâle getirdiğinden, Belial istemeden de olsa bakışlarını oraya kaydırды. Öfke, nefret, *hayal kırıklığı* ... Karanlık duygular onu her zaman azdırdı. Naiamah, gördüğü en ateşli şeydi. Kadından nefret etmesi, bu gerçeği değiştirmiyordu.

"Bu sefer ne?" diye sordu Naiamah küçümseyerek. "Yine Nephilim kanı mı? Elindeki iyilikleri korumak istiyorsan bunu elde etmenin başka bir yolunu bulman gerekecek. Bu gidişle yıl bitmeden tüm iyiliklerini tüketirsin. Zaten sadece yüz tane kaldı." Kırmızı dudakları, soluk teni ve zifiri siyah saçları arasında kıvrılarak zalimce bir gülümseme sergiledi. "Tabii ... başka bir şey istemezsen-"

"Hayır. Sana söyledim, geçen sefer sondu."

"Her seferinde öyle söylüyorsun, tatlım. Yine de bana asla karşı koyamıyorsun." Bakışlarını onun vücudunda gezdirdi. "Şikâyetçi değilim."

Dudaklarının kırmızısı, solgun teni ve simsiyah saçları arasında keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Onu çevirip yatağın kenarına eğmek, tüm o saçlarını yumruğuna dolayıp başını geriye çekerken omurgasını kavisli bir hâle getirmek ve sonra onun ateşli, sıkı, ıslak-

Kendini sarstı. Bu *olmayacaktı*. "Mishetsumephtai, Paimon'ın ininde. Yanında iki ölümlü var. Onları oradan çıkarmam gerek."

Naiamah gözlerini kırptırdı. "İki ... canlı ölümlü mü?"

Belial başını salladı.

"Paimon'ın ininde iki canlı ölümlü mü var?"

"Az önce tam da bunu söyledim."

Kadın kalçasını yana kaydırды. "Bana böyle bir tavırla gelme. Herkesi azarlayabilirsin ama bana sökmez."

“İyilik borçlarını kullanarak seni istediğim şeye zorlayabileceğimi hatırlatmama gerek yok sanırım.” Kaşlarını kaldırdı. “İyi tarafımda kalman senin hayrına. Unutma, seni ne kadar... aşağılayıcı olursa olsun, her şeye mecbur bırakabilirim.”

Küçük düşürücü bir intikam için iyilik harcamaya hiç niyeti yoktu ama bunu onun bilmesine gerek yoktu. Naiamah’ın bakışlarındaki kararlılık kısa süreliğine sarsıldı. Belial, kadının maskesindeki bu çatlağı görmekten karanlık bir tatmin duydu. Her ne kadar bu onu bir pislik yapsa da. Ancak eğer o bir pislikse, Naiamah da tam anlamıyla bir kaltaktı. Belial’a hayatı dar etmeyi kendine görev edinmişti. Belial ise sadece borcunu ödüyordu.

Kısa süre içinde kadının maskesi yeniden yüzüne oturdu, zayıflığın izi bile kalmamıştı. “Ah, tatlım,” diye mırıldandı Naiamah. “Ben hiçbir zaman zorla bir şey yapmam. Sana bugüne dek yaptığım her iyilik, tamamen kendi isteğimle ve benim kazancım içindi.”

“Gerçekten mi? Peki benden ne kazanıyorsun da bu iyilikleri yapıyorsun?”

Kadın başını yana eğdi ama artık onu dinlemiyordu. “Solgunsun, Belial. Gözlerinin altı çökmüş.” Başını diğer yana eğdi. “Gerginisin, sinirlisin.”

Belial dişlerini sıktı. “Analiz için teşekkürler.”

Naiamah’ın yüzü birdenbire netleşti, zihninde bir sonuca varmış gibiydi. “Yani büyük planın bu mu? Bastırmak?” Alayla güldü. “Bu işe yaramaz.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Öfken, Belial. Teninin altında kaynayan o öfkeyi hissedebiliyorum. Çok lezzetli. Kendine zorla dayattığın disiplinle onu bastırmaya çalışıyorsun. Saygı duyulacak bir çaba ama işe yaramayacak. Baskılama asla işe yaramaz.”

“Seni psikologluk oynayasın diye çağırmadım,” diye tısladı Bel. Kadının sözlerinin midesine nasıl düğümler attığını, onu bu kadar kolay okumasını içten içe ne kadar sevmediğini bastıramıyordu. “Mishetsumephtai’ye yardım edebilecek misin, edemeyecek misin?”

Naiamah omuz silkti. “O Paimon’ın uşığı. Neden onu onun elinden kurtarmak istiyorsun?”

“Bunu yapabilir misin yapamaz mısın?” Sesi odanın her köşesinde yankılandı. Gözlerindeki yanma, içlerinde cehennem ateşinin dans ettiğini haber veriyordu.

Naiamah başını hafifçe geri attı. “Vay vay, bugün biraz huysuz muyuz ne?”

“Son kez uyarıyorum-”

Kadın elini kaldırarak onu susturdu. Belial, hemen susmasından gerçekten nefret etti.

Onda bir şey vardı... Her zaman onu diken üstünde tutmayı başarmıştı. Öfkesini körükleyip onu içine çeken, kontrolünü kaybedene kadar uçurumlara sürükleyen bir şey. Onunla ilgili her anısı, aynı zamanda kendisinin en karanlık, en ilkel hâline teslim olduğu anlardı. Naiamah, onun özdenetimini zayıflatırdı. Onu daha denge-siz, daha dürtüsel birine dönüştürürdü.

Kadın, Belial’ın kendinde en çok nefret ettiği şeylerin vücut bulmuş hâliydi. Bu yüzden, tüm yaratılış içinde en çok ondan tiksiniyordu.

“Bedavadan bir bilgi sunacağım,” dedi kadın. “İyi dinle. Eğer Paimon’a karşı çıkabilecek kadar cesur birini arıyorsan, Murmur tam sana göre. Uzun zamandır düşmanlar.”

Belial gözlerini kırptı. Bu, duymayı beklediği şey değildi. “Ruh çağıran falcı neden Paimon’la ilgilensin ki?”

Kadın parmağını salladı. “İ-ih. Daha fazlasını istiyorsan, bir bedeli olacak.”

“Peki.” Belial dişlerini sıktı. “Bir iyilik karşılığında sende Mis-hetsumephtai ile iki insanı Paimon’ın ininden canlı çıkarmanın bir yolunu bulmanı istiyorum. Bu isteğe şimdi sorularımı cevaplamana da dâhil.”

Naiamah dudaklarını büktü. “Soruları cevaplamak sınırdan dolaşılıyor. İyiliği tamamlamak için bütün bilgileri öğrenmen gerek-miyor.”

“Bilgi, işi düzgün yapacağına beni ikna etmenin yolu.”

Kadın alt dudağını ileri çıkardı. “Ya hayır dersem?”

“Hayır deme hakkın yok,” diye hırladı Belial. “Yüz tanımlanmamış iyiliğin daha duruyor. Sana daha kötü bir şey yaptırmamam bile bir lütuf.”

“Ah, o ‘daha kötü’ iyilikleri sana bedavaya yaparım.” Naiamah kırpıklarını nazlı nazlı kırptı.

“Benim sabrımı zorlama, Naiamah.”

Kadın gözlerini devirdi. “Pekâlâ ama şu...” Elini onun vücudu boyunca yukarıdan aşağıya doğru gezdirdi. “Kendini tutma numaran ne? Hiç yakışmıyor.”

Cevabı sadece bir hırıltı oldu.

Naiamah suratını astı. “Peki, peki. Ruhlardan oluşan ordusuyla, Falcı’nın gitmek isteyip de gidemeyeceği pek yer yok. Onu dışarıda tutabilecek büyü pek kalmadı. Geçmişte onunla birçok kez iş yaptım ve biliyorum ki asla boş tehditler savurmaz. Hatta güçlerinin ne kadarına sahip olduğunu gizlemeyi tercih eder. Paimon’dan neden nefret ettiğini kesin olarak bilmiyorum ama her zaman gizli bir gündemi vardı. Güçlü bir kâhin. Ancak bildiğim kadarıyla hiçbir zaman kehanetlerini paylaşmaz. Kafasının içinden ne geçirdiğini kimse bilmez. Müttefik edinmez, sır vermez. Bildiğim bir şey varsa, o da Paimon’ı indirmek istediği.”

“Peki? Yardım eder mi?”

“Bir bedeli olur. Ayrıca kendisi güvenilmemesi gereken karanlık bir herif. Yüzüne bir şey söyler, arkanı döndüğünde tam tersini yapar. Anlaşmalarda açık kapı bulmakta usta. Seni yukarı kaldırmaya çalışıp sonra kendisi yere çalar. Arkanı dönersen bıçağı sırtına yersin. O kadar güvenilmez.”

Ne hoş. Belial içinden küfretti. Şu an, her şeyin üstüne bir de bu eksikti. “Ne isterse, hızlı olması gerek. İnsanlar şu an inin içinde ve pazarlık yapacak zamanım yok.”

“Bu da demektir ki bedeli ağır olacak. Bu zaman baskısıyla en iyi teklifin bir iyilik olur.”

“Hayır. Böyle bir şeyi kabul edemem.”

Naiamah omuz silkti. “Pazarlık zaman alır. Yardımını ne kadar çok istediğine bağlı.”

Belial’ın çenesi kasıldı. Pazarlığa vakit yoktu. Murmur güçlüydü ama Bel’den güçlü değildi. Gerekirse, onu alt edebilirdi.

“Pekâlâ. Şunu ilet: Onun için bir tane tanımlanmamış iyilik borçlanmayı kabul ediyorum. Ancak bu iyilik, beni ya da önem verdiğim birini tehlikeye atacak bir şey olamaz.” Eğer aksi olursa, o zaman onu öldürürdü. Sorun çözüldü.

Naiamah kaşlarını kaldırdı. Onun ne planladığını anlamış gibiydi. “Falcıyı küçümseme hatasına düşme.”

“Fikrini sordum mu?”

“Bu ‘tehlikesizlik’ şartından hoşlanmayabilir.”

“Yine de kabul edecek.”

Kadın dudaklarını büktü. “Evet, sanırım eder.”

“O hâlde, hemen başla.”

“Emredersiniz.” Naiamah alaycı bir şekilde sırttı. “Ya da şöyle mi demeliyim: ‘Pekâlâ, babacık.’”

“Hayır. Kesinlikle deme.”

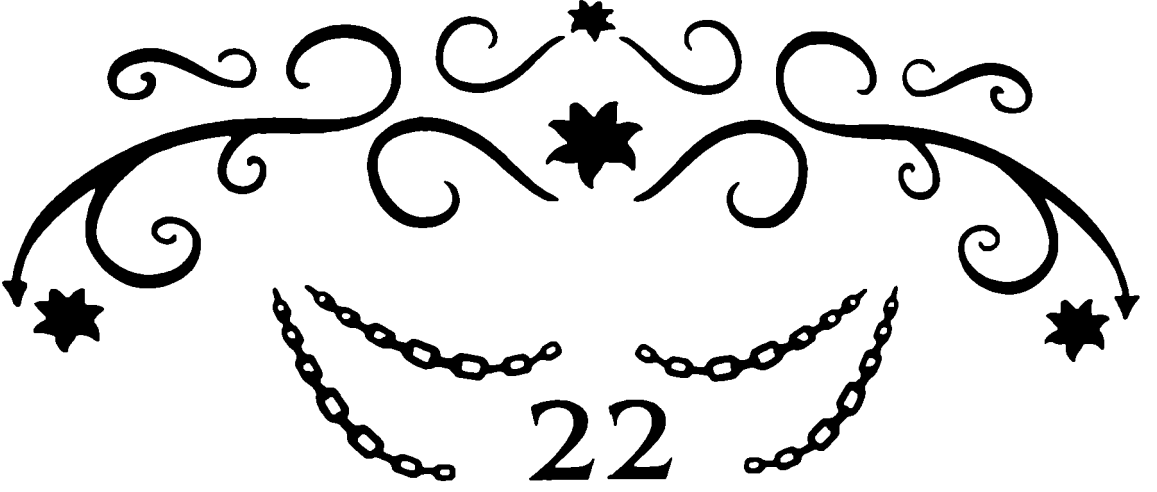
Kadın yalnızca güldü.

Naiamah dönerken Belial, kadının tulumunun arkasının bir tanga olduğunu ve incecik, şeffaf etekten taşan kalçasının hiçbir şekilde gizlenmediğini fark etti. İradesine karşı gözleri bu manzaraya takıldı. Burnundan soluyarak içini çekti. *Lanet kadın.*

“Geriye kaldı doksan dokuz iyilik, tatlım.”

Göz kırptı ve eğlenceli bir el hareketiyle ortadan kayboldu.

İSTİLACILAR

“Neredeyiz? Az önce ne oldu? Ayrıca neden lanet olasıca parlıyorsun!”

Lily cevap veremedi. Şoktan konuşamayacak durumdaydı. Hava sıcaktı, boğucuydu, buram buram kükürt kokuyordu. Her yanları kayalıklarla çevriliydi, yankılanan tek ses uzaklardan gelen bir su damlasıydı. Tek ışık kaynağı ise kendi ışıldayan teniydi.

Iris’in de belirttiği gibi, gerçekten parlıyordu.

Panik hemen ardından geldi. Mist’i Paimon’ın inine götüren cehennem kapısının üstünde durmuştu. Onun büyüsünden kalan izleri hissetmiş, bağlantı kurmaya çalışmıştı ama Iris yanına gelene kadar bunu başaramamıştı. Birlikte, o kilidi bir şekilde aşmış, kapıyı yeniden etkinleştirmiş olmalıydılar. Oysa Belial bunun imkânsız olduğunu söylemişti.

Kanla doğanlar, damarlarında iblis kanı taşımadan cehennem kapılarında yolculuk edebilen tek insanlardı -bu da büyük ihtimalle, onların iblis-insan birleşiminden türediği efsanesine katkı sağlamıştı- ama bu, durumu daha az mucizevi kılmıyordu.

Başka bir zaman olsa, on yıldır büyü çalışmamış, sözde başarısız bir cadının böyle bir şeyi başarmasına saatlerce inanamayarak hayret ederdi ama şimdi zamanı değildi.

Şu an başka şeyleri düşünmesi gerekiyordu. Mesela şu an Paimon'ın ininde, cehennemde ta kendisinde olduklarını.

“Cehennemdeyiz,” dedi Lily yüksek sesle. Belki böyle söyleyince bir nebze yardımcı olurdu. Olmadı.

“Dalga geçiyorsun,” dedi Iris. “Cehennemde falan olamayız. Mümkün değil.”

Ancak oradaydılar. Gerçek, hakiki Cehennemde, iki kanla doğmuş cadı olarak kapana kısılmışlardı. Mahvolmuşlardı.

Sakin kalmalısın. Panik yapmaya zaman yok. Korkuya teslim olmak zaman ve enerji kaybından başka bir şey olmazdı. Yardım edecek kimse yoktu. Hayatta kalmak istiyorsa, toparlanmalı ve bir yol bulmalıydı.

“Kapıyı nasıl yeniden etkinleştirdin? Vay canına, Lil, ne zaman bu kadar güçlü bir cadıya dönüştün? Ayrıca neden parladığınla ilgili paniklemiyorsun?”

“Kapıyı biz etkinleştirdik,” diye düzeltti Lily. “Sen bana dokunmadan önce hiçbir şey yapamıyordum. Parlamamla ilgili paniklemiyorum çünkü daha önce de oldu.”

“Ne? Ne zaman? Neden bana söylemedin?”

“Senin bana yangını anlattığın gibi mi?” Kendini silkeleyip toparladı. Hâlâ öfkeliydi ama şu an zamanı değildi. “Uzun hikâye. Buradan çıkınca konuşuruz.”

Vücudundan yayılan solgun ışığı kullanarak mağarayı inceledi. Taş tavan alçak ve pürüzlüydü. Yere serili tek bir battaniye yatak niyetine kullanılmıştı, üstündeki meşale sönmüş hâlde duvara tutturulmuştu. Bir köşede yer alan çatlak dikkatini çekti, önünde çömel-di. Kolunu uzatarak ışığın küçük girintiyi aydınlatmasını sağladı.

İçeride, Mist'in her zaman giydiği siyah pantolonlardan biri katlanmış duruyordu. Birkaç ıvır zıvır daha vardı: birkaç parça tebeşir, boş bir defter, kararmış bir gümüş kolye, bir *Bic* marka çakmak. Son olarak, taşın önüne yaslanmış, solmuş ve ölmüş hâlde...

Bir zambak.

O kurumuş çiçeği gördüğünde yüreği parçalandı. Bu kasvetli

umutsuzluk çukurunda, cehennemin en derin yerinde, Mist ona ait çiçeği eşyalarının arasına yerleştirmişti.

“Bu Mist’in mağarası,” dedi kız kardeşine.

“Mağarası mı varmış yani?”

“Ev desek...” Bu yere ev demek imkânsızdı. Bu yüzden Mist’in boş odasıyla neden gurur duyduğunu şimdi anlıyordu. Birden ayağa fırladı, damarlarında kararlılık akıyordu. Yanlışlıkla cehenneme gelmişlerdi. Pek ideal sayılmazdı ama madem buradaydı, işine yarar bir şey yapabiliirdi. Nadiide bir kanla doğmuştu, hem de sözde güçlü biriydi, ister büyü çalışsın ister çalışmasın. Savunmasız değildi.

Kız kardeşine döndü. “Ben Mist’i bulacağım. Sen burada kalabilir ya da benimle gelebilirsin. Seçim senin.”

Iris’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Ne? Kesinlikle hayır!”

“Bizi buradan çıkaracak bir yol biliyor musun?”

Iris yere çizilmiş cehennem kapısına baktı ve başını iki yana salladı. “Hiçbir zaman bir kapı kullanmadım ve nasıl etkinleştirileceği hakkında en ufak bir fikrim yok. Kasten Sheol büyülerinden uzak durdum, şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ediyorum.” Lily’ye bir göz attı. “Parlayan sen olduğuna göre, belki bir şey yapabilirsin?”

“Parlamak istemsizce oluyor. Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok. Hem kaçabilsem bile Mist olmadan hiçbir yere gitmek istemem. O burada ve başı dertte. Onu kurtarmak istiyorum.”

Iris’in dudakları büküldü. “Bu söylediklerinin ne kadar çılgınca olduğunun farkında mısın? Tamam, bu iblise karşı bir şeyler hissediyorsun. Belki, sadece belki, bütün iblisler her zaman kötü değildir düşüncesine de açık olabilirim ama kelimenin tam anlamıyla cehennemin içindeyiz ve-”

“Onu seviyorum.”

Kız kardeşinin gözleri yerinden fırlayacak gibiydi.

“Onu seviyorum ve onun bundan haberi yok. Ona söyleme fırsatım hiç olmadı.”

“Onu neredeyse hiç tanımuyorsun!”

“Yeterince tanıyorum.”

“Lanet olsun, Lil, bu delilik. Ne kadar saçma olduğunu fark ediyor musun? Kurtarılmayı bekleyen biziz şu anda, başkasını kurtaracak hâlde değiliz!”

“Eğer Mist’e ulaşabilirsek, bizi buradan çıkarır. Ayrıca, birlikte bir gücümüz var. Belki de o kehanet saçmalığında bir gerçeklik payı vardır. Belial bu kapının tekrar etkinleştirilmesinin imkânsız olduğunu söylemişti ama işte buradayız.”

“Evet, bunun için teşekkürler! Cehenneme tek yönlü bir yolculuk planladığını bana da söyleyebilirdin!”

“Bu kasıtlı değildi!” Artık birbirlerine bağırıyorlardı. Aklının bir köşesi bunun fazlasıyla aptalca olduğunu farkındaydı ama Lily tartışmaya öylesine kapılmıştı ki dinlemiyordu bile.

“Sana yıllarca bir meclis toplantısına gel diye yalvardım, yüzüme bile bakmadın. Şimdi kalkmış iblis çağırıyor, boyut kapılarında seyahat ediyorsun, sırf bir herifi tanıdın diye!”

“O bir herif değil! O saçma toplantılara katılmak istemiyordum çünkü onları bana zorla dayatıyordun!”

“Bu bizim mirasımız!”

“Bu anne ve babamızı öldüren şey!”

“Hayır! Annemle babamızı *biz* öldürdük!”

Sözler karanlık mağaranın içinde yankılanırken sessizlik aralarına çöktü. Kız kardeşler birbirlerine kilitlenmiş bakışlarla donup kalmışlardı.

“Tüm hayatlarını bizi korumaya adadılar,” dedi Iris kısık sesle. “Annemiz, Valefor’u etkisiz hâle getirecek kadar güçlü bir gizlenme büyüsü yaratmak için yıllarca çalıştı. O bir dâhiydi, Lil. Atalarımızın yüzyıllar boyunca yaptığı araştırmaları birleştirip, daha önce kimse-nin başaramadığı şeyleri başardı. Valefor ne kadar denese de onun kurduğu korumaları aşamadı. Binayı yakması bile işe yaramadı. Keşke onun yeteneğinin küçük bir kısmına bile sahip olsaydım...”

Lily yutkundu. “Demek bu yüzden hep meclisle birlikteydiler? Bizi gizlemek için bir büyü mü geliştiriyorlardı?”

Iris başını salladı. “Valefor, doğduğumuz andan itibaren bize ta-
kıntılıydı. Hatta doğmadan önce bile. Annemle babamızın meşgul
olmasının sebebi bizi sevmemeleri değildi, tam tersiydi. Bizi koru-
mak için başka yolları yoktu. Biliyorum, çocukken yanımızda olma-
larını istiyordun ama bu, bildikleri tek güvenli yoldu.”

Lily elini ağzına götürdü. Yıllarca içinde biriken gizli öfke...
Şimdi öğreniyordu ki anne babası onu her şeyden çok sevmişti.
Öyle çok sevmişlerdi ki, hayatlarını onu korumaya adanmışlardı.

“O gece...” Iris’in elleri yumruk hâlini aldı. “Büyü başarısız
olur olmaz annem gitmemi söyledi. Ne olacağım biliyordu. Bana
koruma büyüsünü sürdürmem için bir talimat listesi verdi ve kan-
la mühürlenmiş bir yeminle oradan ayrılmamı sağladı.” Bakışlarını
kaçırdı. “Daha güçlü bir cadı olsaydım, o aptal yeminini aşabilirdim.
Kalıp savaşılabildim. Onları kurtarabilirdim.”

“Bu ... Iris, böyle düşünemezsin.”

“Ne düşündüğüm önemli değil. Önemli olan, onların artık ha-
yatta olmaması.”

“Peki büyüye ne oldu? İblis neden geri dönmedi?”

“Dediğim gibi, annem bana büyüü öğretti. O büyüü meclisle
birlikte sürdürüyoruz. Kanada’ya taşındığımızda, İrlanda’daki mec-
lis üyeleri büyüü sürdürdü, ta ki burada yeniden kurana dek. Şe-
hirdeki tek kandan doğanlar bizdik. Bu yüzden Suyin, Amerika’dan
taşınıp bize yardım etmeye geldi.”

Lily ona gözlerini dikti. Le Repaire’de gördüğü kan şişeleri ve
saç tutamları gözünde canlandı. “Tüm bu zaman boyunca bunu
yaptın ve bana hiçbir şey söylemedin mi?”

Kızgındı. Acı içindeydi. Aynı zamanda ... yıllar boyunca sessiz-
ce onu koruyan kız kardeşine derin bir minnettarlık duyuyordu.

“Normal biri olmak istiyordun, Lil. Ben de sadece mutlu olma-
nı istedim.” Iris gözlerini kaçırıldı. “Sana hiç söylemediğim için çok
üzgünüm. Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin ama affetmeyece-
ğinden çok korktum.” Gözlerini hızla sildi. “Söyleyeceğim hiçbir şey
bunu düzeltemez, biliyorum.”

"Sana inanılmaz derecede kızgınım," diye fısıldadı Lily, gözyaşlarını silerken.

"Yaptığım şey affedilemez biliyorum. Affını beklemiyorum."

"Seni çoktan affettim, aptal."

Iris göz kırptı. "Ne?"

"Burası ne zaman ne de yer olarak doğru ama ... son birkaç günde çok şey öğrendim. Bütün bu karışık doğaüstü olaylardan, birini saklamak istemenin ne demek olduğunu artık anlıyorum. Mist'in de bana aynı şeyi hissettirdiğini hissedebiliyorum. Artık başkalarının beni korumak için kendilerini feda etmesini gerektiren o zayıf, üzgün kişi olmak istemiyorum. Gerçeği duymamdan korkmayacağın kadar güçlü olmak istiyorum. Sevdiğim adamı kurtarabilecek kadar güçlü olmak istiyorum."

"Lanet olsun," dedi Iris, gözlerini tekrar silerken. "Lil, sen zaten güçlüsün. Tanıdığım en güçlü kişisin. Sen tam anlamıyla kaya gibisin."

"Daha çok kaya bloğu," dedi Lily burnunu çekerek.

İkisi de kıkırdadı.

"Kilo şakası yapma, seni pislik, yoksa yumruğu yersin," diye parmağını uzattı Iris. "Bir daha kendini aşağılayan tek kelime bile duymak istemiyorum. Şaka yapmıyorum. Gerçekten güçlüsün. Kendi tasarımlarınla hayatını kazanıyorsun, hayatım erkeklerle ya da partilerle çarçur etmedin, benim gibi bir felaket olmadın. Üniversiteye bile gittin."

"Üniversiteden aldığım tek şey tonla öğrenci borcu."

"Her neyse. Önemli olan şu, Lil, sen ilham kaynağısın. İlerde senin gibi biri olmak istiyorum."

"Her neyse," dedi Lily, sesi titreyerek.

"Sen benim kardeşimsin. Seni seviyorum. Gelecekte daha iyi olacağıma söz veriyorum."

"Ben de seni seviyorum, aptal."

Iris'in sesi de titriyordu. "Kahretsin, boğuluyorum."

“Ben de.”

Mağaranın karanlığında iki çift yeşil göz buluştu. Iris’in yanından bir damla gözyaşı süzüldü ama hemen sildi, kendini toparlayarak gülümsedi. “Pekâlâ. Kazandın. Hadi gidip şu iblisini kurtaralım ve buradan defolup gidelim.”

“Teşekkür ederim.” Elini uzattı, Iris de tuttu. *Beraber daha güç-büyü.*

Mist’in eşyalarının arasında buldukları çakmağı alarak duvardaki meşaleyi yaktılar. Iris meşaleyi duvardaki yuvasından çıkardı ve birlikte mağaranın güvenliğinden ayrılıp tünelin derinliklerine doğru ilerlediler. Alçak tavan yüzünden eğilerek yürüdüler, birbirlerinin saçlarından örümcek ağlarını ayıklayarak yüzlerini buruşturdular. Tünel kıvrılarak görüş alanlarının dışına çıktı ama gidecek tek bir yol vardı, onlar da o yolu izlediler.

Köşeye vardıklarında Lily’nin içine aniden gelen uğursuz bir his, bir sel gibi yükseldi. Kardeşinin elini çekerek onu durdurmaya çalıştı ama artık çok geçti. Iris bir adım atmıştı bile. Lily de onu takip etmek zorunda kaldı ve karşılaştıkları manzara karşısında yüreği boğazına düğümlendi.

Önlerinde bir iblis duvarı uzanıyordu. Çirkin burunlarındaki dişlerini sergilercesine sırtıyorlardı.

“Vay, vay, vay,” dedi biri, pençelerini ovuşturarak. “Burada kimleri bulduk bakalım?”

Canavarlar kısıydı; boyları Lily’nin omzuna ancak geliyordu. Alt çeneleri dışarı fırlamıştı, kalın boyunlara sahiptiler. Yüzleri asimetrik ve lekelerle kaplıydı. Lily hayatında gördüğü en çirkin yaratıklar olduklarını düşündü.

Bunlar *gargoylelerdi*. Yıllar önce iblislerin çeşitli sınıflandırmaları hakkında bir şeyler okumuştı ve gargoylelerin genellikle en düşük rütbeli, en güçsüz yaratıklar olduğunu, genellikle daha kudretli

iblislere hizmet ettiklerini hatırlıyordu. Yine de öldürmesi diğer iblisler kadar zordu ve büyük kalabalıklar hâlinde çok tehlikeliydiler.

“Ne yapacağız?” diye fısıldadı Lily.

“Hiçbir fikrim yok,” diye karşılık verdi Iris aynı tonda.

“Ne yapacağınızı ben söyleyeyim,” dedi ilk iblis, arkasındaki diğerleri heyecanla kımıldandı. “Hiç sesinizi çıkarmayacaksınız. Önce birazcık tadınıza bakacağız, sonra da sizi efendimizle tanışmaya götüreceğiz.”

“İki teklifinize de cevabım: Hayır,” diye tısladı Iris.

“İzin verin tadayım,” diye fısıldadı bir diğeri. “Parlak olan nefis görünüyor.”

Lily, yaratıkların gerçekten onları yemeyi mi, yoksa daha da kötü bir şeyi mi kastettiklerinden emin olamıyordu ama öğrenmek gibi bir niyeti de yoktu. Iris’e baktı, bakışlarıyla kardeşinin gözlerinde bir plan belirip belirlemediğini anlamaya çalıştı.

Tek kaçış yolu, gargoyle çetesinin şu anda tıkadığı tünelden ibaretti. Arkalarındaki Mist’in mağarası ise çıkmaz bir kuyu gibiydi. Iris önce tünele, sonra tekrar Lily’ye baktı. Lily’nin gözleri büyüdü, başını iki yana salladı. Iris başını sallayarak onayladı. Lily tekrar reddetti. Iris bu kez daha kararlı bir şekilde onayladı.

Gerçekten bunu mu yapıyoruz?

Iris’in bakışları sertleştiğinde Lily artık emindi. Evet, bunu yapacaklardı.

“Şimdi!” diye haykırdı Iris ve elindeki meşaleyi bir silah gibi savurarak yaratıkların arasma korkusuzca daldı. Lily’nin onu takip etmekten başka şansı yoktu.

Sürpriz etkisi onların tek avantajıydı ve o da yalnızca bir saniye sürdü. İblisleri önlerinden iterek kalabalığın ortasına kadar ilerlemeyi başardılar ama çok geçmeden yaratıklar ne olduğunu kavradı.

Sayıcı çok üstünlerdi. Eller her yönden Lily’yi kavradı, vücudunun her yerine dokundular. Bu saldırının yarattığı his onu paniğe sürükledi; çırpındı, tekmeledi, tırmaladı ama yetmedi. İki gargoyle

bileklerini yakalayıp arkasında büktü. Bir diğeri onu arkadan itti ve Lily elleri bağlı hâlde dizlerinin üstüne düştü.

Iris, elindeki meşale ve öfkesiyle daha uzun süre dayandı. Ancak sonunda o da yakalandı. Bir dakika sonra, Lily'nin yanı başındaydı. İki kız kardeş, bir gargoyle çemberinin ortasında, bilekleri sıkıca bağlanmış hâlde diz çöküyordu. Yere atılmış meşale, saldırganlarının keyifli yüzlerine uzun gölgeler düşürüyordu.

Korku Lily'nin içini kemirdi, midesi boşaldı. Çığlık atma dürtüsünü bastırdı, çılgınca kaçış yolları aradı ama hiçbir şey bulamadı.

Iris haklıydı. Mist'i kendi başlarına kurtarabilecek kadar güçlü değillerdi.

Ne düşünmüştü ki? Paimon'ın inine *parıldayarak* girip Mist'in yanına ulaşabileceğini mi? Aşkının gücüyle Cehennemin Kraliçesi'ni alt edebileceğini ini sanmıştı? Aptalca, çocuksu, gülünç.

Gargoyle lideri domuz burunlu suratını onun yüzüne yaklaştırdı, pis nefesiyle Lily'yi geri çekilmeye zorladı. "Paimon geldiğinizi ilk adımda fark etti. Kaçma şansınız hiç yoktu."

Elini uzatıp Lily'nin boğazını kavradı. Sıkıyordu ama garip bir şekilde nefesi kesilmiyordu.

"Şu anda, Avcı'yı hizaya getiriyor. Yaratıklarından birini öldürdüğü için hiç memnun değil." Diğer gargoylelerin mırıltıları neredeyse hayranlık doluydu. "Onu şimdiden asmış, canavarları çıldırtmak için kanını çukura damlatıyor. Bu sefer ikinci bir yaratığı öldürmesine izin vermeyecek. Kan gölü olacak, şüphesiz."

"Ne var biliyor musun?" diye patladı Iris. "Siktir git, sen de o da." Lily'yi boğmaya çalışan gargoyle'nin suratına tükürdü. "Hepiniz siktirin gidin, sizi bodur küçük piçler! Bizi ancak diz çöktürerek tehdit edebiliyorsunuz çünkü ayağa kalksam kafanıza basarak tünelden çıkarım! Sizden korkmuyorum, sizi küçük ucubeler!"

"Bunun bedelini ödeyeceksin, cadı." Lily'yi serbest bırakan yaratık pençelerini gerdi, öfkeyle Iris'e yürüdü. "Tutun onu."

İki gargoyle Iris'in kollarını yakaladı, bir diğeri ise mavi atkuyruğunu kavrayıp başını geriye çekti, boğazını açıkta bıraktı. Lily yar-

dım etmeye çalıştı ama elleri bağlıydı. Iris tıslayıp tükürmeye devam etti.

“Haydi, elinden geleni yap, sümüklü pislik! Lanetimle aletlerinizi birbirinizin kışına tıkacağım! Taşaklarınızı koparıp göz çukurlarınıza sokacağım!”

“Boğazını söküp kahvaltı niyetine yiyeceğim!” diye karşılık verdi gargoye.

“Hanımefendi onları canlı istiyor,” diye araya girdi başka biri, yardımsever bir edayla.

“Biliyorum! Sağlıklı olmaları gerektiğini söylemedi ama.” Iris’in çenesini kavradı, yüzünü kendisine doğru çekti. “Sana pişman olmayı-”

Cümlesini tamamlama şansı olmadı. Bir ıslık sesi duyuldu ve boynunda kızıl bir çizgi belirdi. Şaşkınlık ifadesi, suratmda donup kaldı.

Bir an sonra, kafası omuzlarından kopup Iris’in kucağına düştü.

Iris çığlık atarak geri sıçradı. Lily de bağırdı. Diğer gargoyeler yeni tehdide dönüp bakarken gölgelerin içinden bir silüet çıkageldi. Uzun, ince kılıcının ucu kana bulanmıştı, meşalenin ışığını yansıtıyordu.

Lily, bembeyaz saçları ve ölü gibi solgun teniyle gölge içinden çıkan bu figürü yalnızca bir an görebildi. Sonra kaos başladı.

Kılıç tekrar ıslık çalıp kalabalığa daldı. Kan, organlar ve uzuvlar her yöne fırladı. Iris, Lily’nin üstüne atladı, ikisini de kanlı kıyımın yolundan çıkardı. Dehşete ve mide bulantısına rağmen bu, kaçmak için en iyi fırsatlarıydı. Bağlı elleriyle, kılıcın menzilinden uzak kalmaya çalışarak, ezilip yaralanmamak için kurt gibi yerde sürünmeye başladılar.

Lily, yanaklarına sıçrayan kanla çığlığını yuttu. Kopmuş bir kol kulağının yanından geçti, kafasının hemen yanına düşüp şlap diye ses çıkardığında neredeyse kusacaktı.

Sonra, birden sessizlik çöktü.

Yapılması gereken en akıllıca şey, ayağa fırlayıp cehennemin

dibine kadar kaçmak olurdu ama Lily öyle yapmadı. Belki şoktan, belki de meraktan. Sebebi her neyse, doğrulup arkasına döndü.

Yeni gelen, kılıcını bir bezle silip tek hamlede kınına yerleştirdi. Tünelin zemini uzuvlarla kaplıydı. Öylesine vahşi bir kıymdı ki neyin neye ait olduğu ayırt edilemiyor, her şey kanlı bir et yığını gibi görünüyordu.

Lily o sahneye çok uzun baksa büyük ihtimalle kusardı. Neyse ki gözleri, beklenmedik kurtarıcılarına takılmıştı.

İblisin beline kadar uzanan beyaz saçları kalın bir örgüyle toplanmıştı. Saç rengi yaşlı bir insanın beyazı değil, taptaze yağın kar kadar parlaktı. Şakaklarından çıkan siyah boynuzlar başının üzerinden kıvrılıp yukarı doğru sivrilmişti. Ten rengi, ceset gibi süt beyazıydı, kan çanağına dönmüş gözleri ise cam gibi parlak gümüş mavisiydi ve ortalarında ufacık birer gözbebeği vardı. Gözlerinin etrafında, karanlık makyaj gibi görünen gölgeler dolaşıyordu.

Pençelerindeki kanı silerken, boynuzları ve... kuyruğu da aynı siyahtı. Mist'in kuyruğundan farklı olarak, bu iblisin kuyruğunun ucunda akrep gibi dikenli bir iğne vardı. Kanatları yoktu ama Lily, dar tünelde hareket kolaylığı için onları yok etmiş olabileceğini düşündü.

Boy olarak Mist'le eşit gibiydi ve başındaki boynuzların tavan taşlarına sürtmemesi için biraz eğilmek zorundaydı. Ancak en sıra dışı olan, ayaklarının çevresinde kıvranan karanlık bir duman buluydu. Karanlık yüzünden detayları seçemiyordu ama o dumanın içinde hayalet gibi, uğursuz yüzlerin oluştuğunu görür gibi oldu. Kafasını sallayıp bu yanılsamayı kovmak istedi ama görüntü hâlâ oradaydı.

İblis bez parçasını ceketinin cebine tıktı ve ardından onu sanki yeni fark etmiş gibi Lily'ye göz gezdirdi.

"Demek ölümlüler sizsiniz," dedi iblis, etkilenmişe hiç benzemiyordu. Gözleri Iris'e, sonra tekrar Lily'ye kaydı. "Sen parlıyorsun ama o parlamıyor. İlginç."

Iris ayağa kalktı. "Sen de kimsin?"

“Yeni en iyi arkadaşınız. Gelin.” Pençesini hafifçe savurup yollarından geçerek tünelde ilerlemeye başladı. Hemen ardından yürümedikleri için başını çevirdi, yüzündeki bıkkınlık neredeyse komikti.

“Ne istiyorsun bizden?” diye sordu Iris.

İblis, kızın sorusu duyduğu en aptalca şeymiş gibi alaycı bir şekilde sırttı. “Belial’ın bir iyilik hakkını sizin için harcaması utanç verici.”

“Belial mı?” diye atıldı Lily. “Seni o mu gönderdi?”

İblis başını yana eğdi, tıpkı Mist’in yaptığı gibi. Ancak boynuzları ve ölü surat ifadesiyle bu hareket daha da tuhaf görünüyordu. “Daima böyle aptalca sorular mı sorarsınız? Evet, Belial tek bir iyilik hakkını Paimon’ın ininden iki ölümlüyü ve Mishetsumephtai’yi çıkarmam için kullandı.”

“Ama-”

“Ne kadar beklersek, Avcı’nın o kadar az kanı kalır. Gidecek miyiz?”

“E-evet, gidelim,” dedi Lily ve hızla ayağa fırladı. Belial şu an burada olsaydı, ne kadar korkutucu olursa olsun ona sarılırdı.

Tünelden aşağı, solgun kurtarıcılarının peşinden koşmaya başladı ama Iris, “Bekle,” dedi ve ikisi de durdu.

“Neden sana güveneyim ki? iblislere güvenmiyorum. Kim olduğunu bile bilmiyorum.”

“Iris, vaktimiz yok-”

“Bana Murmur ya da Falcı derler. İkisi de olur.” İblis hafifçe sırttı, Iris’in dehşet içindeki ifadesiyle eğlendiği belliydi. “Demek adımı duydun. Evet, söylentiler doğru.”

Ne söylentisi? Sormaya zaman kalmamıştı. Lily bu ismi tanıyordu ama hakkında fazlasını öğrenmeye fırsatı olmamıştı.

“Ris, gitmeliyiz.” Şu noktada her müttefik işe yarardı ve içgüdüleri, en azından şimdilik bu yaratığa güvenebileceğini söylüyordu. Belial onu gönderdiyse, bu onun en iyi şanslarıydı.

“Hiç değilse bağlarımızı çözebilir misin?” diye sordu Iris.

Murmur Lily'nin kolunu kavradığında Lily bu buz gibi doku-
nuşla irkildi. Bir pençesi ipleri tek hamlede parçaladı. Lily ellerini
ovuşturup kanı tekrar dolaştırmaya çalıştı. "Teşekkür ederim."

İblis onun teşekkürüne tiksintiyle karşılık verdi.

Iris'i çözdükten sonra, onlara baştan aşağı küçümsemeyle bak-
tı. "Lütfen ayak uydurmaya çalışın, olur mu? İnsanlara şımartırcası-
na hizmet etmeye alışkın değilim."

Arkasını döndü, uzun örgüsü havada savrularak yürümeye baş-
ladı. Zombi gibi görünmesine rağmen bir zombi gibi hareket etmi-
yordu. İnce yapılı bedeni, her zarif adımda kıvrılarak ilerliyordu.

Iris, yere düşmüş meşaleyi kaptı ve tünelden aşağı hızla onun
peşinden gittiler. Onları birkaç tünel çatallanmasının ötesine sürük-
lerken, tam olarak nereye gittiğini biliyormuş gibiydi.

Lily'nin kafası sorularla dönüyordu. Murmur'un Cehennemin
Düklerinden biri olduğunu neredeyse kesin olarak biliyordu. Peki
o zaman nasıl olmuştu da Paimon'ın inine girmeyi başarmıştı, hem
de onun haberi olmadan? Ya da eğer Paimon'ın haberi varsa, neden
hâlâ peşlerine başka muhafızlar gönderilmiyordu? Ayrıca Mist'i
kurtarma planı neydi?

Murmur aniden öyle bir durdu ki, Lily neredeyse sırtına çarpa-
caktı. O anda ilk kez, ceketinde kanatlarının çıkabilmesi için açılmış
ince yarıklar olduğunu fark etti.

Olan biten her şeye rağmen, içindeki terzi bu tasarımı incele-
meden edemedi ve hemen Mist için buna benzer bir şey dikmeyi
hayal etti. Onun iblisi hiç gömlek giymiyordu ama Lily, kanatlarına
uygun biçimde tasarlanmış özel bir gömleği onun takdir edebilece-
ğini düşündü.

Murmur'un sözleri, onu bu hayalin içinden çekip aldı.

"Şuradan geçin. İki kez sağa, sonra sola dönün. Mishetsumep-
htai'nin tutulduğu odaya varacaksınız. Ben ruhlarıma, Paimon ve
muhafızlarını oyalama görevinde yardım edeceğim. Avcı'yı aldığı-
nızda buraya dönün. Eğer Mishetsu yapamayacak durumda olursa,
cehennem geçidini ben etkinleştiririm."

“Şuradan mı geçelim... nereye?” dedi Lily.

Murmur, pençeli parmağıyla mağara duvarını işaret etti. Ancak dikkatle bakınca, orada neredeyse görünmeyecek kadar küçük bir tünel ağzı fark etti. Öyle dardı ki, kalçasının sığıp sığmayacağından bile emin değildi.

“Ah, kesinlikle hayır,” dedi Iris tünele bakar bakmaz. “Oraya girmem.”

“Tünel, Çukur’a giden en kısa yoldur. Ya orayı kullanırsınız ya da Paimon’ın ininden yürürsünüz.” Lily’nin parıldayan bedenine bakarak kaşını kaldırdı. “Biraz göze bataabilirsiniz.”

“Paimon bunun farkında değil mi?” diye sordu Lily.

“Bu tünel gorath larvaları tarafından kazıldı. Etrafı keşfederler ama kan kokusuyla tekrar geri çekilirler. Paimon onların kaçabileceğinden korkmuyor, o yüzden tüneli kapatma zahmetine de girmemiş.”

Bu, onları yolda görebileceğimiz anlamına mı geliyor? Lily, gorath larvalarının nasıl görüldüğünü bilmek istemiyordu. Mist’in yetişkin olanlarıyla ilgili tasvirleri fazlasıyla yeterliydi.

“Bütün bunları nereden biliyorsun?” diye sordu Iris, hâlâ temkinli bir ifadeyle.

“Ruhlarım söyledi,” dedi Murmur. “Hem bu ini uzun süredir gözetliyorum.”

“Neden?”

İblis ince bir tebessümle cevap verdi. “Çünkü istiyorum.”

Iris tam ağzını açmıştı ki, Murmur elini bir kesik gibi savurarak sözünü kesti. “Şimdi gidin. Yoksa Belial’la yaptığım anlaşmayı sınırdan cayararak bozarım.”

Iris eğildi, meşaleyi tünele doğru biraz daha itti. “Meşaleyi bırak. Alev, içerideki az miktardaki solunabilir havayı da tüketir.”

Lily yutkundu. Avuç içleri terliyordu ve demin yaşanan vahşetten dolayı midesi hâlâ kasılıyordu. Öylesine korkuyordu ki, hem kusmak hem bayılmak istiyordu.

Sıradan, sıkıcı hayatının sadeliğini hiç bu kadar çok sevdiğini hatırlamıyordu. Bu işten sağ çıkarsa, bir daha asla hayatından şikâyet etmeyeceğine dair yemin etti. Sessiz, içine kapanık bir terzi olmak ona yetiyordu. Başka hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Tabii sarı gözlü ve yetenekli kuyruklu bir iblis sevgili dışında.

Onun şu anda acı çekiyor olduğunu düşünmek bile Lily'ye harekete geçmesi için gereken cesareti verdi.

“Önce ben gireceğim,” dedi Iris’e. Bu karmaşanın kaynağı kendisiydi, sonuçlarına da o katlanmalıydı.

“Lil...”

“Sorun değil. Ben ışık kaynağıyım, hatırlıyor musun?” Kurtarıcılara döndü. “Yardıma için teşekkür ederim.”

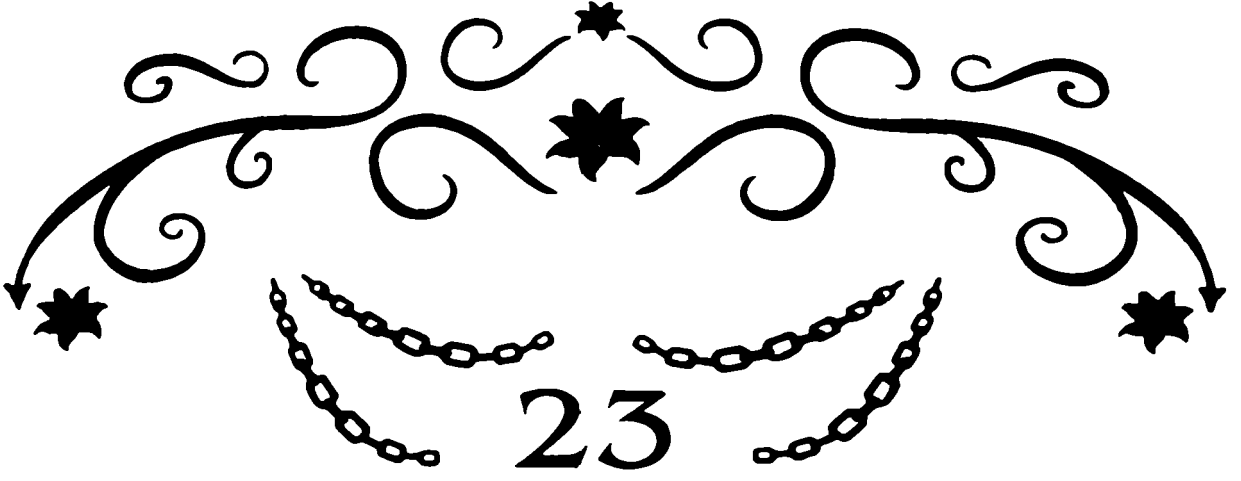
Murmur’un yüzü, sanki suratına kurbağa iç organları fırlatılmış gibi buruştu. “Sadece acele et. Ruhlarım bile Paimon’ı uzun süre tutamaz.”

“Ruhlar” derken ne demek istediğini daha sonra anlayacaktı ama adının “Falci” olduğu düşünülürse tahmin etmesi zor değildi. Şimdilik, odaklanması gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı ve tünele doğru sürünerek girdi. Iris meşaleyi söndürdü, ardından o da tırmandı. Lily zifiri karanlıkta öne doğru ilerlerken, parıldayan kolları yalnızca bir adım önünü aydınlatabiliyordu. Midesi boğazına yükseldi, çığlık atmamak için kendini zor tuttu.

“İki sağ, bir sol,” diye fısıldadı Iris arkasından.

Lily, daha önce hiç klostrofobiden mustarip olmamıştı ama bunun değişmek üzere olduğundan emindi.

HİÇ ŞANSI YOK

Sürünerek ilerledikleri tünel, sanki sonsuza dek uzuyormuş gibi hissettirdi. Yolculuk hem yavaş hem de tüketiciydi ve daracık alanda akla sığmaz bir korkuya kapılmamak büyük bir çaba gerektiriyordu. Lily'yi katatonik bir duruma düşmekten alıkoyan tek şey, sürekli tekrarladığı düşünceydi: *Tek çıkış yolu ileri gitmek.*

“Eğer sağ çıkarsak,” diye fısıldadı Iris. “Hayatımın geri kalanında gece lambasıyla uyuyacağım. Garanti olsun diye senin popon şeklinde bir tane alacağım.”

Lily gülmeye çalıştı ama bu daha çok bir hıçkırığa benzedi.

Ellerini ileri doğru uzatırken karanlıkta bir gorath larvasına dokunma ihtimalini düşünmemeye çalıştı. Bunun yerine, Mist'i ne hâlde bulacaklarını düşünmeye koyuldu ama bu da pek iç açıcı bir alternatif değildi.

Onu tünele geri taşıyabilecekler miydi? Baygın olursa sürüklemeleri mümkün değildi. Ya da sığacak mıydı? Lily'nin kalçalarına tünelin bu denli dar gelmesinden yola çıkılırsa, Mist'in omuz genişliğinin tünelden daha geniş olma ihtimali yüksekti.

Bir süre sonra ikisi de sessizliğe gömüldü. Karanlığı delen tek ses, ağır soluk alışlarıydı

Ne kadar zaman geçtiğini kestirmek imkânsızdı. Belki

bir saat, belki beş. Belki de bir saatten az. Yine de sonunda tünelin ilk çatallanmasına ulaştılar ve Iris sessizliği bozdu. “İki sağ, bir sol.”

Sağa döndüler. Kısa bir süre sonra tünel yine çatallandı ve Iris aynı sözleri tekrarlardı. Son dönüşten sonra, Lily’nin kalbi yeniden hızla atmaya başladı. Panik içgüdülerini nasıl bastırabildiğini o an fark etti.

Ne yazık ki ileriye doğru bir ışık gördüğü anda bu içgüdüler geri döndü, hem de fazlasıyla. Yapmak üzere olduğu şeyin gerçekliği yüzüne sertçe çarptı ve tam o anda yeniden dehşete kapıldı.

Hiçbir şey söylemeden, giderek güçlenen parlak ışığa doğru sessizce süründüler. Çok geçmeden Lily, tünelin çıkışını kapatan büyük bir kaya parçasıyla burun buruna geldi. Kayada, yalnızca Iris’in ince bedeninin geçebileceği kadar yatay ve dar bir çatlak vardı. Lily’nin kalçası için ise durum pek iç açıcı görünmüyordu.

“Bir şey görebiliyor musun?” diye fısıldadı Iris.

“Bu aralığa sığabileceğimden emin değilim.”

Iris burun kıvırdı. “Popon o kadar da büyük değil.”

Oysa Lily *o kadar* büyük olduğundan neredeyse emindi. “Öğrenmek için tek yol var-”

“Bekle.”

Lily durdu, ışığın sızdığı küçük noktaya bakarak Iris’in konuşmasını bekledi.

“Oraya çıkmadan önce... eğer her şey berbat olursa... sana sadece şunu söylemem gerek: Seni seviyorum. Bu işi birlikte yaptığımız için mutluyum. Her şey için özür dilerim ve bir daha asla sana yalan söylemeyeceğime yemin ediyorum.”

Lily geçmişini umursayacak hâlde değildi. O anda hissettiği tek şey, kız kardeşinin yanında olmasına duyduğu minnettarlıktı. Eğer yalnız olsaydı, her şey çok daha korkunç olacaktı.

“Ben de seni seviyorum ve burada olduğun için memnunum, isteyerek olmasa bile.”

“Şaka mı yapıyorsun? Dürtüsel ve hayati tehlikesi olan bir şeye atlama şansı mı? Asla kaçırmam, biliyorsun.”

Bu defa Lily gerçekten güldü; hüznü, solgun bir kahkahaydı ve birazdan karşılaşacakları korkuların gölgesinde hızla sönüp gitti.

“Sanırım şimdi sığıp sığamayacağımı göreceğiz.”

“Eğer sıkışırsan seni *Winnie the Pooh* gibi ittireceğim.”

Başka bir zayıf gülümsemeyle, Lily ileri doğru sürünmeye başladı. Göğüsleri ezilirken karnını içeri çekti. Tahmin ettiği gibi, kalça kısmında sıkıştı. Panikle boğuşurken, keskin taşlara dirseklerini yaslayıp kendini ileri itmeye çalıştı.

Hâlâ kıpırdayamayınca, iki el kalçalarına yapıştı ve içinde bulunduğu tüm duruma rağmen yüzü utançtan kıpkırmızı kesildi. Arkasından Iris’in çaba gösterdiğini belli eden homurtusunu duydu. Kendisi de taşlara yaslanarak yardım etmeye çalıştı.

Gerçekten sıkışıp kaldığından korkmaya başlamıştı ki, sonunda kalçası acı verici bir sürtünmeyle kayaya sürtünerek tünelden kurtuldu. Kalan kısmını sürünerek çıktı, kayanın üstünden atladı ve etrafına bakındı. Karşılaşacakları yeni korkulara hazırdı.

Arka tarafta Iris’in de tırmanarak geldiğini duydu ama her şey geride kalmış gibiydi. Lily sadece karşısındaki manzaraya kilitlenmişti.

Geniş mağara, duvarlara iliştirilmiş titrek meşalelerle loş bir şekilde aydınlatılıyordu. Uzun, dikdörtgen bir masa tüm alan boyunca uzanıyordu ve üstü, kıvranan güveçler ile kızarmış uzuvlardan oluşan kelimenin tam anlamıyla bir korku şöleniyle doluydu. Ancak bu iğrenç yemeklerden hiç kimse yemiyordu. Aslında etrafta kimse yoktu, tek bir kişi dışında.

Odanın en uzak ucunda, kancalarla kanatlarından ve omuzlarından asılmış hâlde... Mist duruyordu.

Çılgımların yutkunarak bastıran Lily, korkusunu unuttu ve Mist’e doğru koşmaya başladı.

“Dikkat et!” diye seslendi Iris ve Lily tam zamanında kayarak durdu.

İki adım daha atsa, devasa bir çukurun kenarından aşağı yuvarlanacaktı. *Cehennem Çukuru*. Dibi zifiri karanlıktı ama aşağıda bir

şeylerin kıpırdadığını zor da olsa seçebiliyordu. Kulakları, ciltte sürenen böcekleri andıran tüyler ürpertici bir sesle doldu.

Mist çukurun tam üzerinde asılıydı. Yaralarından damlayan kan, dipsiz karanlığa süzülüyordu. *Aşağıdaki yaratıkları çıldırtıyor.*

Lily boğazına yükselen safrayı yutmaya çalıştı. Gargoylelerin söylediklerine rağmen, karşısındaki manzaranın bu kadar korkunç olabileceğini hayal bile etmemişti.

Canı pahasına da olsa Mist'i buradan çıkaracaktı. Bir daha bu korkunç yere adım atmaması için ne gerekiyorsa yapacaktı.

Kararlılıkla harekete geçen Lily, gözlerini yukarı kaldırarak Mist'i havada tutan düzeneği inceledi, zincirleri izleyerek, çıktıkları yerin yakınına kurulu kasnak sistemine ulaştı. Ona seslenmek istedi ama baygın gibiydi; hem gereksiz ses çıkarmak pek de akıllıca olmazdı.

"Orada kal. Düşmesine izin verme," diye fısıldadı Iris, odanın öteki ucundan. Lily'nin fark ettiklerini o da görmüştü. "Onu ben indireceğim."

Iris zinciri yerinden sökerek kasnağı döndürmeye başladı, kolları gerilirken güçlkle inledi. Zincirler hareket ettikçe çığlık gibi bir gıcırtı yayıldı ve Lily'nin kalbi çılginca atmaya başladı. Her an kapının açılıp Paimon'ın içeri dalabileceği düşüncesi içini kasıp kavurdu.

Zincir, çukurun merkezinden kenara doğru uzanan bir ray üzerinde ilerliyordu. Mist'in ayakları yere değer değmez dizleri onun ağırlığını taşıyamayıp çöktü. Lily hemen ileri atılarak düşmesini engelledi, ağır bedenini olabildiğince çukurdan uzaklaştırdı.

Mist inledi, göz kapaklarının altında gözleri kıpırdadı.

"Mist, benim," dedi Lily, boğazına düğümlenen kelimelerle. Onu yan tarafına yatırarak yere uzattı. Kendi ağırlığını taşıyamıyordu ve Lily onu tutabilecek güçte değildi. "Benim, Lily. Seni buradan almaya geldim."

O sırada Iris yanlarına ulaştı. "Siktir, ona ne yapmışlar böyle?"

Mist'in kolları neredeyse kemiğe kadar parçalanmıştı. Yüzü, de-

rin kesiklerle kana bulanmıştı. Bileklerinde kalın kelepçeler vardı ve bunlar arasında ağır bir zincir sarkıyordu.

Hiçbir tepki vermedi, bilinci pek yerinde görünmüyordu. Bu, kancaları çıkarırken bir bakıma işlerini kolaylaştırıyordu, peki ya gitme zamanı geldiğinde? Onu taşımaları imkânsızdı.

Her şey sırayla. Kanatlarına saplanmış kancaları çıkarmak beklenenden kolaydı ama Lily, tüneldeki panik hâinden bile daha kötü durumdaydı. Elleri titriyor, gözyaşları sessizce yanaklarından süzülüyordu. Yumuşak, derimsi dokudan kancaları nazikçe çekerken yüreği daralıyordu.

Geride yalnızca omuzlarındaki iki büyük kanca kalmıştı.

“Bunları birlikte çıkaracağız, tamam mı?” dedi Iris. Sakinliği, Lily’yi ayakta tutan tek şeydi. “Şu taraftakiyle başlayalım.”

“T-tamam.”

“Sen onu sabit tut, ben arkadan çekeceğim. Tek seferde halledeceğim ki canı daha az yansın.”

Lily titrek bir nefes aldı ve başını salladı.

Iris’in saymasıyla birlikte güçlerini birleştirdiler ve kancayı çekip çıkardılar. Sonunda Mist gözlerini açtı.

Kükreyerek Lily’yi yere savurdu, pençeleri Lily’nin omuzlarına saplandı, kelepçelerin zinciri göğsüne döküldü. Sarı gözleri çılgın bakışlarla parlıyordu. Dişleri keskindi, yüzünden hâlâ taze kan sızıyordu.

“Lily!” Iris’in panikle haykırışı, uzaklardan gelen bir ses gibi ulaştı.

“Tamam,” dedi Lily, sesini yumuşak tutarak. “Bana zarar vermez.”

Onun sesiyle Mist gözlerini kırptırdı, sersemlemiş görünüyordu. “Lily...?”

“Benim. Iris’le seni almaya geldik ama hemen gitmemiz gerekiyor. Vaktimiz kalmadı.”

Mist derin bir nefes aldı. “Benim Lily’m.”

Lily’nin soluğu kesildi. “Evet, benim.”

“Yine parlıyorsun.”

“Evet ama gitmeliyiz. Paimon her an dönebilir.”

Mist kaşlarını çattı, ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibiydi. Bilincini korumak bile büyük bir çaba gerektiriyordu belli ki. Olanları yavaş yavaş idrak etti ve bir anda gözleri açıldı. Acıyla homurdanarak Lily’nin üzerinden çekildi, hareketle birlikte omzundaki kalan kanca canını yakmıştı. Bakışları Iris’e takıldı ve orada kaldı.

“Selam,” dedi Iris zayıf bir sesle, elini kaldırarak.

“O kancayı da çıkarmamız gerek,” dedi Lily oturup. “Iris’le birlikte-”

Ancak Mist elini omzuna götürdü ve tek hamlede kalan kancayı söküp attı. Iris neredeyse kustı.

“Burada olmamalısınız,” dedi Mist kancayı fırlatarak. “Neden geldiniz?”

“Seni almaya.”

“Lily...”

Göz göze geldiler. Söylenecek o kadar çok şey vardı ki... Lily onun da aynı hisleri taşıdığını görebiliyordu. Buraya neden gelmişti? Ona umut edeceğine dair söz vermemiş miydi? Ne planladığını neden anlatmamıştı? Neden ona güvenmemişti?

Yine de şimdi zamanı değildi. Sonra konuşurlardı. Ayaklanmaya çalıştı, dizleri titreyerek, Mist’in elini tuttu. “Gitmeliyiz.”

Mist güçlkle ayağa kalktı, Lily’ye sıkı sıkıya tutunuyordu. Iris yanlarına geldiğinde ve Mist’in öbür kolunu da desteklediğinde, Lily’nin kalbi minnetle doldu. O an Mist’in bileklerindeki zincirleri, bu yere bağlı olan prangaları düşünmüyordu. Daha önce onu özgür bırakmıştı, yine yapacaktı. Beraber, bunu başarabilirlerdi. Beraber-

Odanın uzak ucundaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Meşale ışığında bir silüet belirdi. Ne kadın ne erkek olarak tanımlanabilecek, iki metreden uzun, ince ama olağanüstü güçlü görünümlü, pençeli kanatlara sahip bir iblis. Dört boynuz zalim yüzünü çerçevesiyor, siyah mücevherlerle bezenmiş gösterişli bir taç başında parlıyordu.

Lily, bu iblisi daha önce hiç görmemişti ama kim olduğunu anında anlamıştı.

Paimon, Avcı'yı almaya gelmişti.

Cehennem Kraliçesi, mahkûmunu özgürleştirmeye çalışanları gördüğünde ne öfkeyle bağırdı ne de çılgına döndü. Odada ağır ağır yürüyerek ilerledi, yanında kırmızı gözlü, heybetli bir deve adımıyordu.

Tünelin girişi yalnızca yirmi adım kadar ötede duruyordu. En mantıklı şey kaçmak olabilirdi belki ama Lily'nin zihninde korkunun bıraktığı boşluk dışında hiçbir düşünce kalmamıştı.

Paimon önlerinde durdu. Bu kadar yakından bakıldığında, boyunun ne kadar ürkütücü olduğu daha da belirgindi. Üzerlerine eğilerek, onları sanki birer böcekmiş gibi süzdü.

“Kaçırmaya çalıştığınız kişi *benim Avcım*.”

Lily istemsizce irkildi, oysa Paimon'ın sesi sakindi. Bağırmasını, öfkelenmesini beklemişti ama bu soğukkanlılık ... bu daha da betardı.

“Murmur'un aniden inime saldırmasının bir sebebi olduğunu biliyordum,” diye devam etti kraliçe. “Fakat ölümlülerle ittifak kurmayı tercih etmiş olmasına şaşırdım doğrusu. Gerçi, meşhur kandan doğanlar sıradan ölümlüler sayılmaz.” Bakışlarını Lily'nin parıldayan bedeninde gezdirdi, ince dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. “Ne ilginç bir olgu. Acaba ne işe yarıyor?”

Ne yazık ki hiçbir işe yaramıyor.

Mist ona biraz daha yaklaştı, elini sımsıkı kavrayarak fısıldadı. “Kaç. Ben onu oyalayacağım.”

Paimon onu umursamadı. “İnime kadar gelip bana büyük bir iyilik ettiniz. Sizi aramak zorunda kalmadığım için mutluyum. Lucifer da memnun kalacaktır.” Bir elini Mist'e doğru savurdu. “Çekil önümden, Avcım. Hatta daha iyisi, neden kendini direkt Çukur'a atıp beni de bu zahmetten kurtarmıyorsun?”

Lily, içini saran korkuya rağmen, kendini konuşurken buldu. "O sana ait değil."

Paimon'ın kaşları kalktı. "Öyle mi?"

Lily başını hafifçe salladı. Cesareti, geldiği hızla yavaşça dağılmaya başlamıştı.

İblis kraliçesi başını geriye atıp kahkaha attı, sesi mağarayı çınlattı.

"Eğer bana ait değilse, neden bunu yapabiliyorum?" Bakışları Mist'e kayarken elini kaldırıp parmaklarını bir kez daha kıvırdı.

Havanın içinde Sheolik büyüünün sülfür kokan yanığı hissedildi. Mist titredi, göğsünü tutarak dizlerinin üstüne çöktü. Acıyla inlerken Lily çığlık atarak yanına çömeldi.

Paimon'ın eli gevşediğinde Mist ellerinin üstüne kapanmış, ağır ağır soluyordu. Saçlarının arasından Lily'ye bakarken gözlerinde yalnızca ıstırap vardı. "Kaç... şimdi."

"Her yönüyle bana ait," dedi Paimon. "Kalbi bile benim iznim olmadan atamaz."

O mühürler... Her şey yine onlara dayanıyordu. Lily, Mist'in yalvaran bakışlarına karşılık başını iki yana salladı. Onu burada bırakması imkânsızdı.

"Ne yazık ki, çığlıklarınızı ne kadar sevsem de oyun oynamaya vaktim yok," dedi Paimon. "O, askerlerimin daha fazla başını koparmadan önce Murmur'u halletmem gerek. Kafaların yeniden çıkması çok zaman alıyor." Devesine göz attı. "Onu Çukur'a at, Shaheen. Artık ikizleri de aldığınıza göre yapacak işlerimiz var."

Lily tepki vermeye fırsat bulamadan o devasa, iskelet gibi yarıktık onunla Iris'i bir kenara savurdu ve Mist'in kanatlarından birini ağzına alarak onu sürüklemeye başladı.

Bu olamaz. Lily deveye atılarak yumruklarını onun korkunç yüzüne indirdi.

"Git, Lily!" diye bağırdı Mist. Direnmedi bile, zincirleri taş zeminde sürüklenerek götürülüyordu. Ne yapıyordu? Neden karşı koymuyordu?

Iris oradaydı ama yardım etmek yerine Lily'yi devden uzak-

laştırmaya çalışıyor, ona Mist'in sözünü dinlemesi ve kaçması için yalvarıyordu.

Her şey Çukur'un kenarına doğru sürüklenirken Lily çaresizce bir çözüm, bir umut, *herhangi bir şey* aradı.

Sonra Çukur'a ulaştılar.

Tereddüt etmeden, Shaheen boynunu savurdu ve Mist'i aşağıya fırlattı.

Lily'nin çığlığı mağarada yankılandı.

Sonra... tanıdık gri bir kuyruk Çukur'un kenarından sarkıp Shaheen'in bacağına sardı ve onu aşağı çekti. Deve tökezledi, ardından kulakları sağır eden bir böğürtüyle ucuruma yuvarlandı.

Paimon'un öfkesi havayı parçaladı.

O an patlayan kaos, öncekinin yanında çocuk oyuncağı kalırdı.

Onun çığlığıyla tüneller sarsıldı, yer titredi. Masadaki tabaklar titreyerek yere düşüp kırıldı. Yüksek tavandan taşlar kopup toz bulutları eşliğinde aşağı döküldü.

Düşen enkazdan kaçarken Lily, Çukur'un kenarına tutunan siyah pençeleri gördü. *Mist*. Ona doğru koştu.

Paimon da görmüştü. Kükreyerek harekete geçti. Tavanın bir parçası yoluna düştü ama onu bir balon gibi savurup kenara attı.

Lily kendini yere atarak Çukur'un kenarından sarktı. Parmakları Mist'in zincirlerini yakaladı, tam o sırada Paimon da yanına varmıştı.

Paimon bir tekme savurdu ama Iris, bağırarak Lily'nin önüne atıldı. Darbeyi göğsüyle karşılayıp masaya doğru savruldu. Lily, kardeşinin adını haykırdı. Mist hâlâ kenarda asılıyken bir eliyle Paimon'un bacağına yakaladı. Çekti. Paimon, devesi gibi tökezledi ve aşağıya yuvarlandı.

Ancak kaybolmadan hemen önce bir eli fırlayıp Lily'nin parıldayan kolunu yakaladı. Lily, arkasını dönüp Iris'e bakarken dikkati dağılmıştı.

Böylece, Paimon ile Lily birlikte düştüler.

TEK VURUŞTA

Lily düşerken midesinde bir boşluk hissi oluştu. Uzaktan, sanki başkasının yerine düşünüyormuşçasına, “*Bu defa gerçekten sonum geldi,*” diye geçirdi aklından. Paimon’ın dolaşık kanatları, düşüşlerini yavaşlatmak için nafile bir çabayla çırpınıyordu. Lily bu yükseklikten düşüp de sağ çıkamazdı, buna imkân yoktu-

Yere çarptılar. Paimon’ın bedeni Lily’nin altına ezilerek çarpık bir ses çıkardı, Lily ise darbenin etkisiyle savruldu.

Defalarca sekti, yuvarlandı. Bir kolunun ya da bacağının kırılması gerekirdi. Kaburgalarının. En azından bir şeyin.

Oysa onun yerine bir anda soluk soluğa oturdu. “Mist!”

Onlarla birlikte mi düşmüştü? Az önce kargaşanın tam ortasındaydı ama şimdi Lily’nin görebildiği tek şey-

Kutsal olmayan bir çığlık göğü yırttı. Paimon değildi.

Lily başını kaldırdı, çok yukarılara. Ancak o zaman karanlıkta neyin yükseldiğini fark etti.

Devasa kırkayak benzeri yaratıklar çevresini sarmıştı. Başları yoktu; sadece dişlerle dolu koca ağızları vardı. Sümüklü bedenlerinden uzun saplarla fırlamış gözler çıkmıştı ve sayısız bacakları kılıç gibi keskin bıçaklara benziyordu.

Lily'nin çığlığı boğazında düğümlendi.

Büyüklükleri beynini kilitledi. Mist onları uçaklara benzettiğin-
de abarttığını düşünmüştü. Meğer az bile söylemişti.

“Seni küçük iblis!” Paimon hırlayarak yakın bir noktadan doğ-
ruldu. Kanatlarını açtı -biri ezilmişti- ve Lily'ye doğru kutsal olma-
yan bir hızla atıldı. “Bana nasıl karşı gelirsin? Sen benimsin. Mishet-
su benim. Bu kalede her şey *bana ait!* Ben-”

Lily'ye ulaşmasına saniyeler kala, yaratıklardan birinin devasa
dili fırlayıp Paimon'ın beline dolandı. Cehennem Kraliçesi'nin y-
znde anlık bir şaşkınlık belirdi.

Sonra büyük bir güçle havaya savruldu ve yaratığın ağzına e-
kildi.

Ta başından fırlayıp yere düştü, yuvarlanarak uzaklaştı. Son-
rasında gelen çıtırtı o kadar iğrençti ki... Lily gözlerini alamadı.
Paimon'ın bedeni buruşturulmuş bir kğit gibi katlandı. ığlığı bir
anda sustu, etrafa kan fışkırdı-

Lily'nin midesi bulandı. Tamam, belki bakmamayı başarabi-
lirdi.

Özellikle dört canavar daha kalmışken ve o ilk ziyafetten mah-
rum kalan gözler şimdi ona evrilmişken.

Ellerini yere koyarak geri geri kaçmaya başladı.

Göğsünde bir yanma hissetti, o kadar ani ve yoğundu ki soluk-
suz kaldı. Göğsünde bir şey kendini ekiştiriyormuş hissi vardı; bir
şeye, birine bağlanmış gibiydi. Tanıdık bir enerji, güvenli bir his.
Sorgusuz sualsiz o bağı kabullendi. Acı bir anda yok oldu ve mevcut
dehşet karşısında bu hissi unuttu.

Gorathların gözleri onun hareketlerini izliyordu. Her an biri
zerine atılabilirdi. Direnme şansı bile yoktu.

Umutsuzca karanlığı taradı. Mist neredeydi? O da düşmüştü,
değil mi? Belki bir köşede yerde yatıyordu? Ne ondan ne de o kor-
kun deveden bir iz vardı. Muhtemelen efendisinden hemen önce
mideye indirilmişti. Mist de mi yutulmuştu? Kalbi sıkıştı. Boğazı
korkudan düğümlendi.

“Mist!” Onun için haykırışı sadece yaklaşan yaratıklara ulaşmış gibiydi. “Mist!” Burada olmalıydı. Gitmiş olamazdı-

Kara bir bulut üstünde toplandı.

Kanatlar açıldı, pençeler öne uzandı ve Lily, kanlar içindeki kol-lar tarafından kucaklandı.

Bir gorath’ın dili fırladı, neredeyse onlara değiyordu. Lily çığlık atarken Mist hızla yön değiştirip alçaldı; neredeyse yere çarpacak-lardı.

Kanatları paramparçaydı, kopmuştu; uçuşu sarsak ve dengesiz-di. Bir saniye sonra duvara çarptılar. Mist bir koluyla Lily’yi sıkıca tutarken diğer pençesiyle tutunacak bir yer aradı, sonra taş duvar-dan kendini tekrar yukarı itti.

Bir başka dil fırladı, yine kaçtılar. Bir kez daha çarptılar, bu kez biraz daha aşağı kaydılar ama Mist tekrar tutundu. Yeniden havalan-dı. Yine bir dil. Yine bir manevrayla kurtuldular.

Sonunda Çukur’un ağzını geçtiler.

Tam duramadan Mist bedenini Lily’nin etrafına sarmaladı -ka-natlarıyla birlikte- ve çarpışmaya hazırlandı.

Yere çarptılar. Kayarak ilerlediler, karşı duvara kadar sürüklen-diler.

Sessizlik çöktü.

Hâlâ onun kollarına dolanmış hâldeyken Lily, Mist’in durumu-nu görmek için ondan ayrıldı. Kanatlarını nazikçe çözerek açtı.

“Mist?” Hiçbir hareket yoktu. Kalbi panikle doldu. “Mist!” Tit-reyen elleriyle saçlarını yüzünden uzaklaştırarak onu çevirdi. İlk nefesinin tenine dokunduğunu hissedince biraz olsun rahatladı. Avuçlarının loş parıltısı onun yüzünü aydınlattı. Nasıl olmuştu da bu yüzü bir zamanlar canavar olarak görebilmişti?

“Lily!” Iris’in sesiyle irkildi. Başını çevirince kardeşini ona doğ-ru sürünerek gelirken gördü. Şakağından aşağı doğru kan süzülü-yordu ama genel olarak iyi görünüyordu.

Lily’ye sarıldı. “Tanrım, şükürler olsun. Kendimi Çukur’a atma-ma ramak kalmıştı ama Mist’i gördüm, seni kurtaracağını anladım.”

“O... ben...” Sarsıntıdan konuşamaz hâle gelen Lily, bir kelime dahi çıkaramadı.

Iris onu kucaklayarak daha da sıkı sarıldı. “Tamam. İyisin artık.”

Gerçekten de *iyiydi*. Bu düşüş onu öldürmeliydi ama vücudunda bir çizik bile yoktu. “S-sen?”

“İyiyim. Sanırım hafif bir beyin sarsıntısı ve biraz morluk var ama hayattayım.”

“Lily.”

Mist’in sesiyle Iris’in kollarından sıyrıldı. Mist’in gözleri açıktı. Lily hayatında hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Onun yaralı hâline dikkat ederek kendini zor tuttu, kollarına atılmadı.

“İyisin...” Gözyaşları görüşünü bulandırdı.

Mist, kendi durumu umursamadan ellerinin üzerine kalktı, sonra doğrulmaya çalıştı. Gözleri hâlâ bulanık, bedeni paramparça ve yorgundu. Ama inanılmaz bir iradeyle ayağa kalkmaya başladı.

“Gitmeliyiz... artık. Burası güvenli değil.”

Iris ve Lily hemen yanında belirdi, kollarına girip onu kaldırmaya çalıştılar. Lily o an bileklerindeki kelepçelerin gitmiş olduğunu fark etti. Mist onu kurtarmadan önce sisi çağırmıştı. Kelepçeler, Paimon’ın mideye inmesiyle birlikte yok olmuş olmalıydı.

“Cehennem Kapısı’na, senin mağaradaki geçide dönmemiz gerek,” dedi Iris, Mist’in ağır kolunu omzuna alarak. “Eğer sen yapmazsan, Murmur onu aktif hâle getirebileceğini söylemişti.”

Lily de aynı şekilde onun diğer kolunu omzuna aldı ve üçü kapıya doğru sürüklenerek ilerlemeye başladılar. Tünelden geçmeyi aklının ucuna bile getirmemişti. Asıl tehdit ortadan kalkmıştı ve Mist’in böyle bir yolculuğa dayanacak hâli yoktu.

“Murmur mu?” diye sordu Mist.

“Belial, seni kurtarması için onunla bir anlaşma yaptı,” diye açıkladı Lily. Ancak kendileri de fena hâlde kurtarılmaya muhtaçken bulunmuş oldukları gerçeğini atlamıştı.

“Bel... haklıydı. Gitmemeliydim...”

“Hangisi?” diye sordu Iris. Koridordaki kapıya varmışlardı ve önlerinde meşalelerle aydınlatılmış uzun bir geçit uzanıyordu.

Mist soluğunu toparlayarak sol tarafa işaret etti, onlar da yönlerini oraya çevirdiler. Uzakta bir yerlerde savaşın boğuk sesleri duyuluyordu. Bunun yanında tüyler ürperten uğultular, kulaklarında yankılandı.

Cehennem kapısına ulaş. Eve dön. Artık çok az kalmıştı.

Koridorun sonuna geldiklerinde tam köşeyi döndükleri anda duvardaki gizli bir kapıdan Murmur belirdi. Tıpkı daha önceki gibi, ayaklarının çevresinde kara bir duman dolanıyor, sanki kendi bilinci varmış gibi kıvrılıp duruyordu. Lily, bunun bir illüzyon olmadığını artık kesinlikle anlamıştı. Hatta dumanın içinde bir şeylerin silüetleri vardı... Ancak bu görüntü bile Murmur’un dış görünüşü kadar ürkütücü değildi.

Murmur baştan aşağı kana bulanmıştı. Solgun teni, parıldayan saçları, yüzü ve önü ... sanki kana doymuşçasına kirlenmişti.

Lily bu manzara karşısında yüzünü buruşturdu fakat Murmur sadece sıkılmış bir edayla gözlerini devirdi. “Neden bu kadar geciktiniz?”

“Sana Paimon’ı oyalamanı söyledik, kan ziyafeti çekmeni değil!” diye tersledi Iris.

Murmur onu tamamen görmezden geldi, bakışlarını Mist’e çevirdi. “Ah, işte burada. Et ve kemik hâlinde gorath katili.”

Mist homurdandı.

Murmur, kanla kaplı kılıcını çıkardı ve cebinden çıkardığı bezle silmeye çalıştı. Ancak bez çoktan kana doymuştu ve pek işe yaramadı. Bezden umudu kesip cebine geri tıktı ve duvara yaslanarak rahatça dikildi; sanki zaman onun için hiç sorun değildi. Uzakta bir patlama daha oldu, ardından işkence dolu çığlıklar geldi.

“Şöhretin kulaktan kulağa yayılıyor. Rivayet o ki seni tamamen yutmasına izin vermişsin ve ardından onun karnını parçalayarak içinden çıkmışsın, kalbini lime lime etmişsin. Ne kadar korkunç ama bir o kadar da harika. En büyüğünü sen mi öldürdün gerçekten?”

Mist cevap vermedi.

“Artık kimse sana bulaşmak istemiyor. Gargoyleler seni neredeyse bir kahraman gibi anlatıyor.” Murmur alaycı bir gülümsemeyle sırtıttığında ayaklarının dibindeki gölgeler daha da huzursuz bir şekilde kıpırdandı. “Eğer seni tanımasam, sanki inime göz dikmişsin gibi düşünürdüm.”

“Senin olsun,” diye hırladı Mist. “İstemiyorum.”

“Böyle söylediğine nasıl güvenebilirim? Pazarlık bile etmiyor-sun. Gargoyleler, Çukur’daki zaferinden sonra büyük Mishetsumephtai’nin döneceğini ve efendisini alt ederek bölgeyi ele geçireceğini düşünüyordu. Ben şimdi bu bölgeyi kendi topraklarım yapmaya çalışırken, senin bu efsaneleşmiş varlığın ister istemez tehdit gibi algılanıyor.”

Lily’nin midesi kasıldı. Onlara saldıracak mıydı? Gitmelerine engel olmaya mı çalışacaktı?

“İstemiyorum,” dedi Mist. “O yer senin olabilir.”

“Sözün hiçbir şey ifade etmiyor.”

“Pekâlâ,” diye tısladı Mist. “Bize cehennem kapısına kadar zarar vermeyeceğine ve dünyada peşimizi sürmeyeceğine dair yemin et. Ben de senin bölge iddiana karşı çıkmayacağıma yemin edeyim.”

Murmur gülümsedi. “Şartlarını kabul ediyorum, Avcı.” Kanlı kılıcını kınına yerleştirirken pençesiyle avucunu yardı ve havaya kaldırdı. “Kendi kanımla yemin ediyorum.”

Mist de aynı sözleri tekrarladı, ancak vücudu o kadar kan içindeydi ki yeniden kan akıtmasına gerek yoktu.

“O hâlde, anlaşmamız burada son buluyor,” dedi Murmur. “Artık özgürsünüz. Bir daha karşılaşmayacağımızı umuyorum.”

“Ben de.”

Başını hafifçe eğerek selam verdi ve tekrar gizli geçide çekilip kayboldu.

“Bu herif bana hiç güven vermiyor,” diye homurdandı Iris.

“Falci’ya asla güvenme,” dedi Mist. “Yemin etmiş olsa da bizi izlemeyeceğine inanmıyorum.”

“Öyleyse hemen gidelim!” Lily bu sözlerden hiç hoşlanmamıştı.

“Eğer sis formuna geçersem, daha hızlı hareket edebilirim.”

“Peki biz yolu nasıl bulacağız?”

“Sizi yönlendireceğim.” Lily’ye eğilerek baktı. “Seni bir daha bırakmayacağım.”

“Sana inanıyorum.”

“Hatalıydım.”

Lily, hâlâ omzuna yaslanmış olan kolunu sıktı. “Eve dönünce konuşuruz.”

Mist başını salladı ve Lily’nin gözlerinin önünde bir kara buluta dönüşerek sis hâlini aldı.

“Lanet olsun, çok havalı,” dedi Iris.

Siyah bulut, ayaklarının etrafında kıvrıldı ve geçide doğru süzüldü. Lily, Mist’in onları götüreceği yere tüm kalbiyle inanarak onu takip etti.

Artık birliktelerdi. Artık güvendeydiler.

Kısa bir süre sonra Murmur, Avcı’nın boş mağarasında tek başına duruyordu. Ellerini birbirine vurarak işi başarıyla tamamlamanın verdiği o tatminle tozu üzerinden silkti. Yukanda, yer seviyesinin çok üzerinde, ruhlarının hâlâ Paimon’ın kuvvetleriyle çarpıştığını hissedebiliyordu. Ruhlar yok edilemezlerse de yorulabilirlerdi ve onunkiler artık dayanma sınırına yaklaşmıştı.

Onları daha fazla zorlamadan önce cepheye dönüp mağaranın yeni efendisi olduğunu resmen ilan etmesi gerekiyordu. Üstelik, yeni tebaasının *hepsini* boğazlamak da istemezdi. Yepyeni, pırıl pırıl kalesinde birilerinin ortalığı temizlemesi gerekecekti elbette.

Ancak öncesinde yapması gereken son bir şey kalmıştı.

İnsanlarla Mishetsumephtai cehennem kapısından güvenle ge-

ip dönmüşlerdi ve Murmur'un Belial'la yaptığı anlaşma tamamlanmıştı. En azından Murmur'un tarafından. Artık resmen Cehennem Kralı'nın kendisine bir iyilik borcu vardı ve zamanı geldiğinde bunu talep etmekte hiç tereddüt etmeyecekti.

Kapının etkinleşmesiyle havaya sinmiş Sheol büyüsünün koku su hâlâ geçmemişti. Avcı'ya verdiği söz uyarınca, onların geçişini izlemeye çalışmamıştı.

Zaten istediğini elde etmek için buna gerek de duymamıştı.

Elindeki meşaleyi duvardaki şamdana yerleştirdikten sonra mağaranın karanlık köşelerinde ilerleyip daha önceden sakladığı küçük şişeyi aldı. Dikkatle kaldırdı ve meşalenin ışığında içeriğini inceledi. Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Bakın elimizde ne var," dedi ayaklarının dibindeki ruhlara.

Daha önce zifiri siyah olan sıvı şimdi zengin bir yakut kırmızısına dönmüştü; bu da büyü'nün işe yaradığını gösteriyordu.

Cebinden şişenin mantarını çıkardı ve sıkıca kapatarak tek bir damlanın bile boşa gitmemesini sağladı. Elindeki şeyin değerini tahmin bile edemiyordu. Belki de tüm yeraltı âleminin en kıymetli nesnesiydi.

Bunu en yüksek teklifi verene satamazdı. Hayır, bu iksir doğru ellere geçmeliydi. Murmur'un kendi planlarını ileri taşıyacak birine verilmeliydi. Manipüle edebileceği birine. Neyse ki, kime gideceğini çok iyi biliyordu.

"Gidelim mi?" diye sordu ruhlara, şişeyi cebine yerleştirirken. Ardından kendi kendine güldü. "Elbette gideceğiz."

Zaten başka şansları da yoktu. Murmur onları serbest bırakmadığı sürece ona bağıydılar, bu süre muhtemelen hiç gelmeyecekti. En azından, işler nihayet şekillenmeye başlamışken ve cehennemdeki en sağlam kalelerden birinin kontrolünü yeni almışken kesinlikle gelmeyecekti.

Tünelde ilerlerken yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadı.

Sayı sız planının aynı anda meyve verdiğini görmek, tüm âlemler içinde alabileceği en büyük hazdı. Üstelik o, hepsini de-

nemişti. Hiçbiri şu an duyduğu tatminin yanına bile yaklaşamazdı.

Paimon'ın Avcı'yı ve ikizleri bulmasını engellememiş, aslında onu o odaya yönlendirmiş bile olabilirdi.

Kandan doğanların onu yok edeceğini biliyordu ve tam da bunu istemişti. Onlara yardım eden kişi olmak istemişti, böylece kaleyı içeriden ele geçirecek konuma gelebilecekti. Paimon'ın koruma büyülerini aylar boyunca gizlice zayıflatmıştı ve bu gece onları delip geçmesi yalnızca bir an almıştı.

Tüm bunlar önceden planlanmıştı: cadılar, Cehennem Kraliçesi'nin düşüşü ... Hepsi.

Bunların hepsini önceden gören kişi oydu.

YEPYENİ

Mist, acının yokluğuyla uyandı. Uzun bir süredir ilk kez bedeninde hiçbir şey yanmıyor, kırılmıyor ya da sızlamıyordu. Ne kırık kemikler ne de kanayan yaralar vardı. Boynundaki mühür bile artık yanmıyordu.

Bunca çilenin ardından, bu his -ya da hislerin yokluğu- bir tür saadet gibi gelmişti. Öyle ki, uyanmış olmasına rağmen bir süre gözlerini kapalı tuttu ve sadece nefes aldı.

Huzur hissediyordu. Derin bir huzur. Hatta bir tür tatmin.

Burnuna ulaşan zambak kokusu, o anın neşesine neşe kattı. Lily. Onun Lily'si. Buradaydı. Hemen yanındaydı.

Kollarındaydı. Bedenine dair farkındalığı artarken, onun sıcak tenini kendine yaslanmış hâlde hissetti, yumuşak saçları göğsünü gıdıklıyordu. Uyku hâli yüzünden hâlâ ağırlaşmış kolunu kaldırarak o ipeksi bukleleri okşadı. Lily mırıldanıp daha da yaklaştı. Mist'in kalbi neredeyse göğsünden dışarı fırlayacaktı.

Onu okşarken anılar geri dönmeye başladı.

Lily çılgık atarken, Shaheen onu Çukur'a doğru sürüklerken kendini tutmak zorunda kalmıştı. Lily muhtemelen onun yine peş ettiğini düşünmüştü, oysa bu gerçeklikten ne kadar da uzaktı. Sadece doğru anı bekliyordu. O an geldiğinde, tereddüt etmeden harekete geçmişti.

Deve iblisin onu attığı anda, pençelerini kenara geçirmiş, kuyruğuyla da hayvanı gorathların bekleyen ağızlarına doğru fırlatmıştı. İki çıtırtı ve deve iblis artık yoktu.

Aynı şeyi Paimon'a da yapmak istemişti, neredeyse başarmıştı da. Ancak Paimon düşerken Lily'yi yakalamıştı. Mist, Çukur'un kenarına tutunmuş hâlde, yıldız ışığı gibi parlayan o güzel kadının uçuşuma düşüşünü izlemek zorunda kalmıştı. Kanatlarının taşıyıp taşıyamayacağından emin olmamasına rağmen, kenardan kendini bırakmış ve peşinden atlamıştı.

Sonra Paimon'ın bir gorath dili tarafından yakalandığını ve dişlerin ölümcül kapanına sürüklendiğini görmüştü.

O an... o anı ne kadar uzun zamandır hayal ettiğini söyleyemezdi.

Yine de onun yenilişini izlemek, Lily'ye dair duyduğu korkunun yanında bir hiçti.

Bu yüzden Paimon'ın kısa ve hayal kırıklığı yaratan yenilgisi tuhaf şekilde yerinde hissettirmişti. O kadın artık hiçbir şey ifade etmiyordu. Ne Mist'in nefretine ne de onu yok etme arzusuna değecek bir varlıktı. Hiçbir şeye değmezdi.

Paimon yutulduğu anda Mist'in kelepçeleri de birdenbire yok olmuştu. Sis hâline geçip gorath'ın yanından süzülerek geçmiş, Lily'yi yakalamış ve kanatlarının izin verdiği hızla onu oradan çıkarmıştı. Paimon'ı bir anda unutmuştu, sanki hayatında hiç güce sahip olmamış gibiydi.

Dünyaya döndüklerinde, diğer iblisler ve Eva tarafından karşılanmışlardı. Eva onları büyük bir telaşla kontrol etmişti. Mist, Belial'a yaklaşmıştı. Belial ise onu sert bir bakışla karşılamış, uzun bir sessizlik boyunca birbirlerine anlam yüklü gözlerle bakmışlardı.

Belki daha az gururlu ve daha çok insan olsalar, Mist özür bile dileyebilirdi. Belial'ı zor bir pozisyona soktuğu ve yardım teklifini geri çevirdiği için pişmandı. Ancak Belial'ın bir özrü nefretle karşılayacağını biliyordu ve açıkçası Mist de özür dilemekte rahat değildi.

Bu yüzden, kendini ifade etmekte zorlandığında başvurduğu o kelimeye sığındı: *Teşekkür ederim*.

Belial homurdanıp gözlerini devirmiş, zamanını boşa harcamaktan söz ederek mutfağa doğru öfkeyle yürüyüp gitmişti ama Mist, aralarındaki havada bir hafifleme hissetmişti. Affedildiğini anlamıştı. Bu, onu şaşırtacak kadar çok şey ifade ediyordu.

Sonrasında, kendini zar zor banyoya sürüklemişti -kanatlarının rahatça sığılabildiği o geniş duş kabinine- ve hatırladığı son şey de buydu. Muhtemelen hemen ardından uyuyakalmıştı.

Tüm bunlar boyunca Lily, bir an bile onun yanından ayrılmamıştı.

Tam o sırada, Mist'in kollarındaki Lily kıpırdadı, göğsünden yuvarlanarak yana döndü ve gözlerini açtı. Mist'in onu izlediğini görünce gülümsedi. "Merhaba."

Mist ön pençesinin ucuyla onun çenesinin kıvrımını takip etti, dikkatle her ayrıntısını inceledi. Bedeninden o ışıklı hâl gitmişti, teni yeniden sıradan bir insanınki gibi görünüyordu. Ancak bu, Mist için onun cazibesinden bir şey eksiltmiyordu. Lily onun gözünde hâlâ kusursuzdu.

Ta ki o yumuşak ifade bir anda silinip, yerini panik dolu bir bakışa bırakana kadar. Lily aniden doğruldu, bir hışımla yatak örtüsünü boynuna kadar çekerek vücudunu ondan gizledi.

Mist'in yüzü gerildi. Hemen etrafına bakındı, bir tehlike aradı ama her şey normaldi. Belial'ın dairesindeki kendi odalarındaydılar ve oda bıraktığı gibi görünüyordu.

"Mist..."

Mist kaşlarını çatarak onun o acı dolu ifadesini anlamaya çalıştı. Kanatlarını altından çıkarıp oturur pozisyona geldi. Bedeninde hâlâ acı hissi olmaması bir an için dikkati dağıttı.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Sana bir şey söylemeliyim. Bir şey-" Derin bir yutkunmayla cümlesini yarıda kesti.

"Ne oldu?" Tahmin ettiklerinden daha kötü bir şey olamazdı artık.

“Mühürlerle ilgili.”

Mist bileklerine baktı. Derisi iyileşmiş, kelepçeler gitmişti ama mühürler hâlâ oradaydı. Zaten gitmelerini beklememişti.

“Paimon artık beni çağıramaz,” diye açıkladı. “Endişelenecek bir şey yok.”

“Hayır, mesele o değil. Ben...” Lily yine yutkundu ve çarşafı göğsüne kadar çekti. “Yemin ederim, tamamen kazara oldu. Böyle bir şeyin olabileceğini hiç düşünmedim. Aklıma bile gelmedi, yoksa asla-”

“Anlamıyorum, Lily. Ne oldu?”

“Ah Mist, çok üzgünüm.” Lily’nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Çarşafı yavaşça aşağı indirdi. Mist’in bakışı önce o dolgun, pembe uçlu göğüslerinde takılı kaldı.

Sonra gözden kaçırılması imkânsız olan işareti gördü.

Göğüslerinin arasında, ortalanmış şekilde karmaşık desenlerden oluşan bir daire vardı. Eğitimsiz bir göz için bu sadece karmaşık bir dövme gibi görünebilirdi ama öyle değildi. Hiç değildi.

Mist’in gözleri inanamayan bir ifadeyle Lily’nin gözleriyle işaret arasında gidip geliyordu.

“Anlamıyorum,” dedi Mist, sesi kendisine bile yabancı geliyordu.

“Bu bir kazaydı, yemin ederim. Böyle olacağını bilsem asla kanışmazdım. Bu, isteyeceğim en son şey. Ben-”

“Lily, lütfen anlat,” dedi Mist yavaşça. “En baştan.”

Lily kendini tekrar çarşafa sardı ve başını salladı. “Paimon yutulduğunda, göğsümde bir yanma hissettim. Sanki bir bağ oluştu. Ancak bu bana güvenli, tanıdık bir şey gibi geldi... ya da emin değilim. O kadar çok şey oluyordu ki sadece kabullendim ve unuttum. Zaten üstümde gömlek vardı, göremedim.

“Sen uyuyunca düş almaya gittim. Aynaya bakınca kendimi gördüm ve... çılgılık attım. Sonra herkes endişelendi. Üzerimde sadece havlu vardı, işaretin üst kısmını gördüler. Belial hemen ne olduğunu anladı.

“Sanırım biz yokken, tam da o sırada, Eva’nın babası aramış. Mühürlerin nasıl çıkarılacağıyla ilgili hâlâ bir bilgi bulamamış ama bir yerlerde bunların aktarılabilir olduğunu okuduğunu hatırlamış.”

“Aktarılabilir.” Mist’in kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. “Nasıl?”

Lily dudaklarını ısırıldı. Bir an durduktan sonra kendini toparlayarak devam etti. “Mühürler öyle tasarlanmış ki, eğer mühürlerin sahibi olan kişi alt edilirse, ona bağlı olan kişi, onu alt eden kişiye geçermiş. Ancak eski efendi tamamen ölmemeliymiş çünkü bu durumda, bağlı olan da ölmüş.”

Mist’in damarlarında kan öyle bir uğultuyla akıyordu ki, dış sesleri bastırıyordu. Uzaklardan kendi sesini duydu. “Yani Paimon’ın bir gorath tarafından yenilmesi gibi. Alt edildi ama yok edilmedi.”

Bir iblisi tamamen öldürmek için kalan beden parçalarının cehennem ateşiyle yakılması gerekirdi. Paimon, bir gorath’ın karnında kendini yenileyemezdi ama bu onun gerçekten öldüğü anlamına da gelmiyordu.

Lily sessizce başını salladı. “Mühürlü kişiyi ele geçirebilmek için yeni efendinin bizzat kendisinin eski efendiyi alt etmesi ve mühürlerin büyüsunü tek başına idare edebilecek kadar güçlü olması gerekiyormuş. Bunu onun adına başka biri yapamazmış. Sanırım, teknik olarak Paimon’ı bir gorath yese de biz birlikte Çukur’a düşerken onunla dövüşen kişi ben olduğum için ...”

Sesi giderek azaldı. Bakışları Mist’in gözleriyle buluştu.

“Benim yeni hanımım *sensin*,” dedi Mist kısık sesle.

Lily yutkundu ve sonunda gözyaşlarına yenik düştü. Hıçkırarak çarşafa sarıldı. “Çok üzgünüm! Böyle olmasını hiç istemedim! Yemin ederim, son isteyeceğim şeydi. Keşke geri alabilsem. Her şeyi verirdim, her şeyi yapardım.”

Mist sadece ona bakıyordu.

“Lütfen bir şey söyle.” Gözlerini sildi. “Beni affedemeyeceğini anlıyorum ama ne düşündüğünü bilmem gerek.”

“Artık Paimon’a ait değilim diyorsun.” Yavaş konuşuyordu, duy-

mak istediği şeyin doğruluğundan emin olmak istiyordu. Bir hata, bir yanlış anlamayla karşı karşıya kalmak istemezdi.

Lily başını salladı.

“Paimon’a ait değilim çünkü ... artık sana aitim.”

Lily yine başını salladı.

“Yani ... özgürüm.”

Lily’nin kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. “Hayır çünkü mühür hâlâ orada.”

“Ama artık Paimon onu kontrol etmiyor. Sen ediyorsun.”

“Evet.”

“O hâlde özgürüm. Senin sayende.”

“Ama...” Gözlerinde cevap aradı. “Bu gerçek özgürlük değil. Mühürler hâlâ orada ve bu, seni sevmeme rağmen, bana güvenmek zorunda kalmanı sağlıyor. Hâlbuki sen daha önce kimseye güvenememiştin. Elbette sana asla zarar vermem ama yine de... Mühürlü olman başlı başına bir haksızlık. Bu-”

“Ama ben sana güveniyorum.”

Lily dudaklarını birbirine bastırdı.

“Mist...”

“Ciddiyim.”

Öyleydi. İlk kez, güvenin ne olduğunu ve nasıl hissettirdiğini anlamıştı. Artık birine güveniyordu. Lily’ye güveniyordu.

Lily’nin ona asla ihanet etmeyeceğini biliyordu. Mühürleri asla onu kontrol etmek ya da zarar vermek için kullanmazdı. Ne bir kanıt ne bir yemin ne de kesin bir delil vardı ama o yine de bunu biliyordu. Lily’nin her hareketi, her sözü, bunu kanıtlıyordu.

O, Mist’in tanıdığı en nazik, en sevecen ve en şefkatli insandı. Mist bu kavramların ne olduğunu ancak onun sayesinde öğrenmişti çünkü o, sevgisini Mist’e vermişti.

“Mist...” Lily avucunu ağzına kapattı, gözlerini kırıştırdı. “Bana güvenini asla sarsmayacağım. Mühürlerden kurtulmanın bir yolunu bulmaktan bir gün bile vazgeçmeyeceğim. Söz veriyorum.”

Mist onun elini tuttu ve indirdi ve Lily'yi kendine doğru çekti.
"Umurumda değil."

"Hayır, bunu yapmalıyım. Sadece böyle."

"Sana ait olmak istiyorum."

"Mist." Birkaç damla gözyaşı Lily'nin yanaklarından süzüldü.

"Sana bağlı olmak istiyorum. Eğer bir gün tehlikeye düşersen, beni çağırabil diye."

"Ama kelepçeler ve kalp mührü. Ayrıca-"

"Umurumda değil."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Sen beni Paimon'dan kurtardın. Lily, ben-"

Mist'in boğazı birden düğümlendi. Bir kelime daha edemedi. Yutkundu, kasılmış kaslarını gevşetmeye çalıştı. Aynı anda, göğsünde yoğun bir his kabardı. Hem acil hem teskin edici hem ürkütücü hem de bağımlılık yaratacak kadar güçlüydü.

Mist kaşlarını çatı. Kendine ne olduğunu anlayamıyordu.

"Beni kurtardın," dedi sonunda.

Gözlerinden biri bulanıklaşmıştı. Islaklık hissedince Lily'nin bileğini bıraktı ve elini yüzüne götürdü. Pençesinin ucunda, bir damla su duruyordu.

Bir gözyaşıydı.

"Lily..." Önce Lily'ye, sonra tekrar o gözyaşına baktı.

Lily onun elini aldı, yana çevirip damlayı inceledi. Bir saniye baktı, sonra ansızın Mist'in kucağına atıldı. Mist neredeyse geriye yuvarlanacaktı. Yalnızca kanat pençeleriyle dengesini sağlayabildi.

"Seni seviyorum, seni seviyorum," diye mırıldandı Lily, sesi Mist'in göğsüne gömülmüştü. Tenini ıslatan gözyaşları onun için artık yabancı değildi ama her biri yine de paha biçilmezdi.

Mist onu kollarının arasına aldı, sımsıkı sarıldı. O da sözlerine karşılık vermek istedi çünkü Eva'yla izlediği insan filmlerinde bunun önemli olduğunu öğrenmişti.

Filmin başındaysalar, bir taraf bu sözleri söyler, diğeri karşılık

vermez, dram başlardı. Sondaysalar, iki taraf da bu sözleri söyler ve ardından jenerik akardı.

Ancak Mist bu sözlerin anlamından hâlâ tam emin değildi. Her şeye rağmen, Lily'yle yaşadığı onca şeyden sonra bile. Yine de onu memnun etmek için söyleyebilirdi belki ama güvenin ne anlama geldiğini yeni kavramıştı ve bu, her konuda dürüst olmayı istemesine yol açıyordu.

Bu yüzden anlayabildiği kelimelerle açıklamayı seçti ve yeterli olacağını umdu.

“Paimon’ın peşinden gitmeye karar verdiğimde, bunun tek çözüm olduğuna inanmıştım ama yanılmışım. Uzun süre boyunca elimde hiçbir şey yoktu. Sonra birden her şeyim oldu. Buna inanmadım. Belki de bunu hak etmediğimi düşündüm. Her şeyin elimden alınacağından öylesine emindim ki, çaresizliğime engel olmak için savaşmak yerine kendim bitirmeye karar verdim.”

Lily başım kaldırdı ve üzgün gözlerle onun bakışlarına karşılık verdi.

“Senin bensiz daha mutlu olacağını düşündüm ama bundan nefret ettim. Senin beni dünyanın sonuna kadar takip etmeni istedim çünkü sen benden kaçmaya çalışırsan ben de sana aynısını yaptım. Yine de senin gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim.”

Lily’nin yüzündeki ifade sertleşti. “Tabii ki gelecektim. Sensiz asla mutlu olamazdım ve senin de benden kaçmana izin vermezdim.”

Nasıl bu kadar güçlü ve sadık bir kadın bulmuştu? Böyle bir hediyeyi nasıl hak etmişti?

Nasıl olduğu umurunda değildi. Şansını sorgulamaktan vazgeçmişti.

“Sen benim dünyamdaki tüm iyiliklersin, Lily. Sen benim özgürlüğümsün. Daha değerli bir şey yok. Artık avlanma isteğim yok çünkü var olan en değerli hazineyi bulduğumu biliyorum.”

“Mist...”

“Belki bunlar duymak istediğin sözler değil ama dürüst olmak

istiyorum ve sevmeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum.”

Lily avuçlarını kaldırıp onun yüzünü kavradı. “Yapabilirsin ve az önce söylediklerinle bunu kanıtladın. Bu, bana şimdiye kadar söylenen en anlamlı şeydi ve ‘sevgi’ kelimesini kullanmamış olman önemli değil.”

“Ama Eva, insan kadınlarının sevgi istediğini söyledi.”

“Bu insan kadın...” Lily elini kalbinin üzerine, mührün üzerine koydu. “Onu buldu ve hiç bu kadar mutlu olmamıştı.”

“Ama...”

“Ama yok. Beni öper misin?”

Bunu bir talep olarak söylemek istediğinden emin olsa da cümlesi bir soru olarak çıktı ve yanakları kızardı. Önemli değildi. Mist de memnuniyetle kabul etti ve eğilip dudaklarını birbirine bastırdı.

Birdenbire aklına bir şey gelince Mist geri çekildi. “Yaralandın mı?” Onun Çukur’a düşüşünü asla unutmayacaktı.

“Hayır, ben gayet iyiyim. Hiç yaralanmadım.” Ona uzandı.

“Ama nasıl...”

“Şimdi öpüşelim, sonra konuşuruz? Söz veriyorum, ben iyiyim.”

Bu isteği görmezden gelemezdi. Onu kaldırıp sırtüstü yatırdı ve açgözlülükle öptü, kuyruğunu onun uyluğuna doladı. Lily kollarını Mist’in boynuna sardığında dilini Lily’nin diline hırsıyla doladı. Öyle hırslıydı ki, dişleriyle onun dilini kesmemesi için geri çekilmek zorunda kaldı.

Lily sadece iç çamaşırı giyiyordu, onu kendisinin diktiğini düşünmese de riske girmeyecekti. Kanat pençelerini iterek geriye yaslandı ve kumaşı camdan yapılmış gibi bacaklarından aşağı kaydırды. İç çamaşırını dikkatlice bir kenara koydu, Lily kıkırdamaya başlayınca ona sert bir bakış attı.

Ona kıkırdamayı öğretecekti. Lily’nin baldırlarını kavrayarak bacaklarını yukarı çekti ve onları açmaya zorladı. Sonra öne eğilip dilini kadının cinsel organı boyunca kaydırды. *Leziz*. Onun tadı... Onu var olan en değerli hazine olarak nitelendirirken abartmamıştı.

Dilini onun içine sokup mümkün olduğunca içeriye doğru uzattı. Kadınlığının önündeki sinir demetine dilinin ucunu sür-tünce, Lily altında kıvranmaya başladı. Kafası geriye doğru eğildi ve omurgası yataktan kalkarken çığlık attı, o da bunu tekrar yaptı. Sonra tekrar.

Mist'in iç kasları kasıldı. O baştan çıkarıcı lezzet, o doruğa ulaşmak üzereyken diline daha fazla yayıldı ama tam olarak doruğa ulaşamadı. Bir sonraki çığlığı acı dolu olana kadar onu o sınırdı tuttu, sonra kuyruğunu kalçasına doladı, göbeğinin aşağısına kaydır-dı. Ağzıyla çalışmaya devam ederken, kuyruğunun ucunu klitorisine hafifçe vurdu. Bir kez, iki kez...

Lily, apartmanın her yerinde duyulacak kadar yüksek sesle bağırdı ama ikisi de bunu umursamadı. İçsel kasılmaları öylesine yoğun-du ki, onun dokunuşunu neredeyse içine hapsediyordu. Uylukları titredi, vücudu hazdan sarsıldı, etine dolgunluk veren her bir kıvrımı bu titremeye eşlik etti.

Bu, onun şimdiye kadar gördüğü en baştan çıkarıcı şeydi ve sadece izlemekle bile neredeyse doruğa ulaşmak üzereydi.

Ancak kendini tuttu. Onunla henüz işi bitmemişti.

Onu tekrar kaldırıp kucağına oturtacak şekilde manevra yaptı, bacaklarını bükerek kalçaları için bir beşik oluşturdu, dizleri Lily'nin iki yanına yayıldı. Kadının gözleri boşalmış olmaktan uyuşmuştu. Ona tembelce gülümserken ve öpücük için eğilirken bir tanrıça gibi görünüyordu.

Mist kalçalarını eğerek, penisini onun ıslaklığı boyunca kaydır-dı, hassas klitorisini uyardı ve onu titretmeye başladı. Hareketi tekrarladı, sadece ucunu içine itip geri çekilmeden önce durdu. Kız kollarını onun omuzlarına dolayarak sırtına bağlanan kanatlarını okşadı.

“Beni içine al,” diye mırıldandı Mist, hissettiği duyguyla titreyerek. Nazik ve özenli bir şekilde dokunulmak onun için hâlâ yeniydi. Bazen çok yoğun geliyordu ama iyi şekilde.

Lily kalçalarını kaldırarak onun ereksiyonunu girişine hizaladı. Gözleri birbirine kilitlendi, Lily yavaşça üzerine inerken vücudu-

nu sabit tutmaya zorladı. Bir santim indi, nefes nefese durdu. Biraz daha derine itti, sonra geri çekildi, onun ereksiyonunu kendi uyarılmasıyla kapladı.

“Daha fazla al,” diye homurdandı Mist, sabırsızlığını bastıramıyordu. Onu incitmek istemiyordu ama kendini tutamıyordu.

Lily tekrar üzerine indi, bu sefer biraz daha aşağı kaydı, sonra tekrar yukarı çıktı. Omuzlarını kavradı, parmakları küçük pençeler gibi etine gömüldü.

“Tekrar.”

Lily de itaat etti. Bu sefer tekrar kalktığında, ondan tamamen uzaklaşmadı ve yavaş, dikkatli hareketlerle penisinin üst kısmına sürtünmeye başladı. Burun delikleri genişlemiş, gözleri hafifçe açılmış, omuzlarını mengene gibi kavramıştı.

İnlemeleri arzuyla doluydu. Onu ne kadar çok sürerse, göz kapakları o kadar çok kapanıyor ve vücudundaki gerginlik o kadar çok azalıyordu.

“Daha fazla, Lily.” Daha fazlasını istiyordu.

Lily sonunda tamamen aşağıya indiğinde, Mist ellerini onun kalçalarına sıkıca doladı ve kendini tamamen onunla doldurdu. Nefes nefese dondu, kasları tekrar sertleşti.

“Çok mu fazla?” Akıl, şehvetin sisini delip geçti ve onu incitmesini hatırlattı.

“Sadece... çok yoğun.”

“İyi hissettiriyor mu?”

“Çok iyi.”

Gözleri meydan okurcasına kısıldı. Bakışlarında kabul gördüğünde, kalçalarını daha sıkı kavradı ve onu biraz kaldırdıktan sonra tekrar indirdi.

Lily'nin gözleri kapandı. “Tanrım.”

“Daha fazla?”

“Evet.”

Ona daha fazlasını verdi, biraz daha yukarı kaldırdı ve her in-

dirdiğinde biraz daha derine battı. Kendini tutma çabasıyla kasları gerildi, her itişte kendini bırakma dürtüsü artıyordu.

“Daha fazla, Mist. Bana daha fazlasını ver. Dayanabilirim.”

Taktik değiştirdi, onu sabit tutarken aşağıdan içine girdi. Lily çığlık atarak başını geriye yatırdı ve sonunda kontrolünü kaybetti. Derin itmelerle güçlü bir şekilde içine girdi, sürtünme onu tüketmekten başka seçeneği olmayan güçlü bir uyuşturucu gibiydi. Serbest bırakılmanın eşiğinde, dayanılmaz baskıyla, eşsiz zevkle içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti.

Dünyası sadece ona indirgenmişti. Onun Lily’si. Onun için her şeyi yapacağı ve sevdiği güzel Lily’si.

Evet, işte bu. Bu aşktı ve dünyadaki en harika duyguydu. Tüm dünyalarda. Tüm yaratılışta.

Doruk noktası onu bir cirit gibi delip geçti ve denese bile bunu engelleyemezdi. Coşku dalgaları, karanlıkta havai fişekler gibi patlayan renkli noktalar hariç görüşünü kararttı. Şehvetle derin tatmin onu doldurdu, ancak mutluluk, aidiyet duygusu ve *aşkla* karışmıştı.

Lily ona yaslandı, vücudu kollarında yumuşak ve esnekti. Çok güven vericiydi. Çok değerliydi. Çok...

“Benim,” dedi Mist, çenesini onun başının üstüne dayayarak onu kollarıyla, kanatlarıyla ve hatta kuyruğuyla sardı.

Onu incitmeden olabildiğince sıkı sarıldı ve Lily de zevkle mırıldanıp ona sarıldı, kolları beline dolandı. Birleştikleri yerden dışarı sızan boşalma suyunu hissetti ve bu, vücudunda onun kokusuyla işaretlenmiş olduğu düşüncesiyle vahşice kükremek istemesine neden oldu.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Lily muhtemelen ona şaşkınlıkla bakmak için geri çekilmeye çalıştı ama o kollarım ona daha sıkı sarıp bırakmak istemedi. Aralarında mesafe olmasını istemiyordu ve henüz onun gözlerine bakmasını istediğinden emin değildi. İtirafı onu savunmasız hissettiriyordu, bu his biraz sinir bozucuydu.

Lily bunu anlıyormuş gibiydi çünkü tekrar ona yaslanıp sıkıca

sarıldı. “Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum. Denesem bile duramam.”

“Deneme,” diye homurdandı Mist ve Lily burnunu çekti.

“Denemeyeceğim. İstemiyorum. Dediğim gibi, yapamam.”

“İyi.”

Lily tekrar güldü ve sonra bir kedi yavrusu gibi mırıldanarak ona daha da yakınlaştı. “Söylediklerimde ciddiydim. Mühürleri yok etmenin bir yolunu bulana kadar aramaya devam edeceğime söz veriyorum.”

“Umurumda değil.” “

Yine de geçmişin bir sembolü. Ondan kurtulmak istemelisin.”

Bunu düşündü, insan formuna olan eski nefretini hatırladı, sadece aşağılık hissi nedeniyle değil, aynı zamanda mühürlerin daha görünür olması nedeniyle de.

“Bir zamanlar bu beni rahatsız ederdi,” itiraf etti Mist. “Ama şimdi farklı hissediyorum.”

“Nasıl yani?”

“Seni bana bağlayan bir şeyle mühürlenmiş olmam seviyorum.” Bu düşünce onu gerçekten memnun etti.

“O zaman eşleşen dövmeler yaptırabiliriz! Korkunç, lanetli mühürlere ihtiyacımız yok.”

Mist kısa bir süre gülümsedi. “Bir gün onları kaldırmanın bir yolunu bulursan, eşleşen dövmeler yaptırabiliriz. O zamana kadar, senin benim mührümle işaretlendiğini bilmek hoşuma gidiyor. Belki bu, seni ısırılmayı kolaylaştırır.”

Lily kıkırdadı. “Tamam, madem sen kabul edebiliyorsun, ben de edebilirim. Yine de araştırmayı bırakmayacağım.”

Mist omuz silkti. Yarın unutsa da umurunda değildi. Başı belaya girerse onu çağırabilmesi fikri hoşuna gidiyordu.

Bir süre rahat bir sessizlik içinde birbirlerine sarıldılar, sonra özgür olduğunu yeniden fark etti. Paimon bir gorath’ın içinde çürüyordu ve gorath onu yok ettiğinde, başka bir gorath onu tekrar yiye-

cekti. ılık atan yaratıkları cehenneme sürükleyip cezalandırdığı günler sona ermişti.

Avcı emekli olmuştu. Mishetsumephtai asi olmuştu. Kuralların canı cehennemeydi. Bundan böyle kendinden başka kimseye itaat etmeyecekti. Hiç kimse onun avlandığı gibi avlanamazdı ve Mist asla bulunmayacaklarından emin olacaktı.

Tanıdık bir anı yüzeye çıktığında hırladı.

Rzgrla hırpalanmış bir ağacın tepesine tünemişti ve aşağıdaki evin mutfağına bakan pencereden içeri göz gezdiriyordu. Bir iblis mutfağa girmiş, küçük bir insan kadını kollarının arasına almıştı. Kadının yüzü parıldayan bir gülümsemeyle aydınlanmış, elleri sebzeleri doğramakla meşguldü; iblis ise çenesini onun başına yaslamış, memnuniyetle gülümsüyordu.

Bir zamanlar Eligos'la Asmodeus'un bulduğu aşka içerlemişti çünkü o sevgiyi kendi için istiyordu, her ne kadar bunu kelimele-re dökmeyi reddetmiş olsa da. şimdi ise o sevgiye sahipti. Bununla birlikte, Eligos'un yıllarca koruyucu tılsımların ardında saklanıp, Avcı'nın onu her yerde aradığını sanarak yaşamasına dair derin bir pişmanlık duyuyordu.

Mist, Belial'dan eski Cehennem Dükü ile kendi adına iletişim kurmasını istemişti ama şimdi... artık özgürdü. Gerçekten zgr. Bunu kendisi yapmak istiyordu. Bizzat onunla görüşmek istiyordu.

"Benimle bir yolculuğa çıkmak ister misin?" diye sordu Lily'ye.

Lily başını kaldırdı ve Mist nihayet kollarını gevşeterek onun bakışlarıyla buluşmasına izin verdi. "Nereye?"

"Gasp bölgesine gideceğiz."

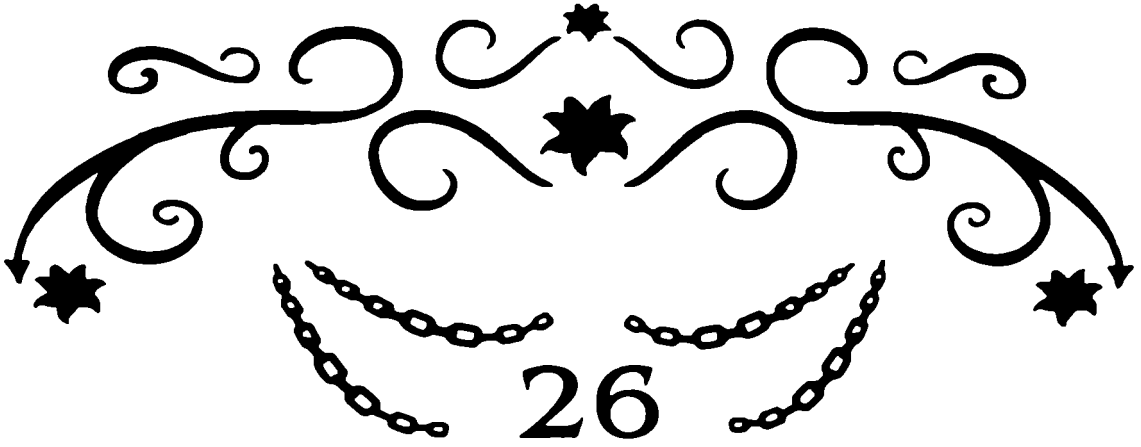
"Ah, oraya hep gitmek istemişimdir! Perc Kayası'nın çok güzel olduğu söyleniyor. Neden birdenbire seyahate çıkmak istiyorsun?"

"Orada yaşayan birini ziyaret etmem gerekiyor. Ona, Avcı'nın artık emekli olduğunu söylemeliyim."

"Pekâlâ, Bay Gizemli." Lily gülümseyerek onun göğsüne parmağını batırdı. "Artık ne demek istediğini yolda anlatırsın."

“Benimle gelir misin?”

Gölümsedi. “Elbette gelirim. Biliyorsun, senin peşinden her yere gelirim. Cehennemin dibine bile.”

ÇİÇEK GÜCÜ

Bunu asla itiraf etmeyecek olsa da Lily Mist'in yaşadığı onca şeyden sonra hâlâ dinlenmeye ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Elbette, şaşırtıcı bir hızla iyileşiyordu ama bu yine de bedensel bir yük getiriyordu.

Birlikte geçirdikleri o yakın anların ardından, Mist kısa sürede uykuya dalmıştı. Lily bir süre onunla birlikte uyukladırca da kısa süre sonra açlık nedeniyle gözlerini tekrar açtı.

Ayrıca kardeşiyle konuşmak istiyordu.

Cehennem kapısından geçtikten sonra Mist'in yatak odasına geri döndüklerinden beri Iris hem bitkin düşmüş hem de travma yaşamıştı. Bildiği kadıyla Belial'ın devasa düşunu kullanmış ve ardından kanepeye kıvrılıp uyumuştur. Lily, Iris ile Meph arasında bıçaklar çekilmeden önce onları kontrol etmenin iyi bir fikir olacağına karar verdi.

Mist'in ağır kolunun altından sıyrılarak çıktı, hızlıca giyindi ve kapıya yöneldi. Gitmeden önce bir an durdu ve huzur içinde uyan iri iblise baktı. Kalbi öyle yoğun bir sevgiyle dolmuştu ki, çıkmadan önce geri dönüp onu bir kez daha öpmek zorunda kaldı.

Kısa bir banyodan sonra koridordan ilerleyerek kardeşini bulmak üzere yola koyuldu. Tahmin ettiği gibi

Belial mutfaktaydı ve ocakta büyük bir tencereyi karıştırıyordu. Lily içeri girerken ona selam vermediği gibi ifadesi de hiç değişmedi.

“Merhaba,” dedi Lily. Sesinin çatallanmadığını duyunca memnun oldu. Görünüşe göre Paimon’la yüzleşmek omurgasını güçlendirmişti. “Bu nefis kokuyor.”

“Kız kardeşin hâlâ uyuyor,” diye yanıtladı Belial.

“Ah. Şey, teşekkür ederim.”

Belial, yan gözle ona baktı. “Meph’in ortadan kaybolma numaraları işe yaradı. Kız kardeşin ondan pek hoşlanmıyor gibi.”

“Bunun için üzgünüm,” dedi Lily. Kız kardeşinin dikenli kişiliğinin ev sahipleriyle aralarında gerginlik yaratmasından hoşnut değildi. Ne de olsa, iblis olsalar bile son derece naziklerdi.

Belial omuz silkti. “Ona kızamam. Ben de Meph’ten hoşlanmıyorum.”

Lily, adamın sözlerine eşlik eden hafif şefkat tonunu fark ettiyse de bunu dillendirmedi.

“Vay canına, düşündüğümünden daha geç olmuş.” Ocak üzerindeki saat neredeyse gece yarısını gösteriyordu.

Cehenneme gidip gelmek zaman algısını allak bullak etmişti. Ne zaman yola çıktıklarını ya da ne zaman uyuyakaldığını bile hatırlayamıyordu.

“Aç mısın?”

“Evet, teşekkür ederim.”

Ada tezgâhının karşısındaki bar taburelerinden birine oturdu, Belial ona dumanı tüten bir kâse çorba uzattı. Çorba gerçekten çok lezzetliydi ve o kadar hızlı yedi ki sonunda dilini yaktı. Belial ikinci kâseyi doldurdu, kendine de bir porsiyon aldı ve ikisi yemek boyunca tek kelime etmeden oturdu.

Yemek bitince Lily kâseleri yıkadı, bulaşıklığa yerleştirdi.

“Teşekkür ederim,” dedi Lily, tarif kitabına gömülmüş hâlde duran heybetli iblise dönerek.

Belial başını bile kaldırmadan elini küçümseyen bir hareketle savurdu.

“Yalnızca çorba için değil.”

Belial dolaptan bir mikser ve birkaç malzeme çıkardı. Önünde bekleyen, uzun süredir dışarıda bırakıldığı belli olan yumurta akı dolu kabın üzerindeki örtüyü açtı.

“Murmur’la anlaşma yaptığın için... yardım etmesini sağladığın için.”

“Yalnızca sizin için yapmadım,” dedi Belial, şeker ölçüsünü hazırlarken. “Eva beni suçlulukla ezdi.”

“Eğer Murmur olmasaydı -yani sen olmasaydın- oradan sağ çıkmazdık. Bu yüzden teşekkür ederim.”

Şeker torbasını kenara bıraktı ve sonunda Lily’ye döndü. Göz göze geldiklerinde Lily, o bakışların içinden geçtiğini hissetti. “Rica ederim.”

“Onu göndermek nereden aklına geldi?” diye sormaya cesaret etti. “Onun yardım edeceğini nasıl tahmin ettin?”

Belial kaşlarını çatı ve bakışlarını kaçırdı. Bu sorular hoşuna gitmemişti belli ki. “Cehennemde bağlantılarım var.”

Bu cevap hiçbir şey açıklamıyordu ama Lily daha fazlasını kurcalamaması gerektiğini anladı. Belial’ın beden dili açıkça bu konunun kapanmasını istiyordu, Lily de bu sınırı kabul etti. Önemli olan, hâlâ hayatta olmalarıydı.

“Yine de minnettarım,” dedi Lily. Cümlesi kulağına zayıf geldi ama başka ne söyleyebileceğini bilmiyordu.

Belial, sanki aynı şeyi düşündüğünü belli edercesine kaşını kaldırdı. Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. “Bence artık kız kardeşini uyandırmalısın çünkü ben mikseri çalıştırarak uyandırmak üzereyim.”

“Ne yapıyorsun?”

“Makaron.”

Lily gözlerini kırptı. Belial tam anlamıyla bir bilmeceydi. “Gidip onunla konuşayım. Çorba için tekrar teşekkürler.”

Belial bir homurtuyla yeniden karıştırıcısına dönerken Lily ka-

nepeye yöneldi. Ancak Iris zaten uyanmıştı, gözlerini ovuşturuyordu. Büyük pencerelerden gece manzarasına baktı. “Saat kaç?”

“Gece yarısma geliyor,” dedi Lily, yanına oturarak.

“Berbat. Cehenneme seyahat etmek, tarihin en kötü *jet lag*’i gibi.”

Lily kıkırdadı. “Bence gayet yerinde bir benzetme.”

Iris ona döndü. “Sen nasılsın?”

“İyiyim.”

“Mist nasıl?”

“O da iyi.”

“Şey... onu nasıl karşıladı?” Gözlerini Lily’nin göğsündeki mührü indirdi.

“Umursamadığını söyledi. Hatta... bağlı olmamızı sevdiğini söyledi.” Nefesi titredi. “Bunu nasıl düşünebilir? Suçluluk duygusundan midem bulanıyor.”

Iris, Lily’nin koluna yumruk attı. “Aptal. Onu kelimenin tam anlamıyla kurtardın. Biraz kendine pay çıkar.”

“Canımı yaktın!”

“Ciddiyim. Tam bir efsaneydin. İblis sevgilini kötü efendisinden kurtardın falan. Kahramansın. Kahraman gibi davran.”

“Ben sadece bir deliğe düştüm ve-” Kendini durdurdu. Evet, bazı şeyler kazara gerçekleşmişti ama cehenneme gitmişti. Paimon’la yüzleşmiş, sağ salım geri dönmüştü. Artık bu başarıyı küçümsemeyecekti. Artık kendisini küçümsemeyecekti.

Varlığından ötürü özür dilemeyi bırakacaktı. Bundan sonra dünyada kendine hak ettiği yeri açacak, varlığını saklamayacaktı.

Başını kararlılıkla salladı. “Keşke mühürleri tamamen ortadan kaldırabilseydim ve sadece form değiştirerek tutmak zorunda kalmasaydım. Kontrol kimde olursa olsun, mühürler korkunçlar.”

“Yapacaksın. Bunda hiçbir şüphem yok. Gerçekten motive olduğunda neler başarabileceğini gördükten sonra artık asla sana olan inancımı sorgulamam. Sen de sorgulamamalısın.”

Lily başını kardeşinin omzuna yasladı. “Teşekkür ederim.”

“Bana teşekkür etmemelisin. Hâlâ bana kızgın olman gerek.”

“Seni affettiğimi söylemiştim. Evet, aramızdaki güveni yeniden inşa etmem zaman alabilir ama sen hâlâ benim kardeşimsin, hâlâ arkamı kolluyorsun. Bunu, beni kurtarmak için kendini kelimenin tam anlamıyla Paimon’ın önüne attığında kanıtladın. Senden şüphe etmeyeceğimi artık daha iyi biliyorum.”

“Teşekkürler, Lil.”

Mutfakta mikser çalışmaya başladı.

Iris kaşlarını çattı. “O da ne?”

“Belial makaron yapıyor.”

“Belial mı?” Gözlerini ovuşturdu. “Bu... gerçekten tuhaf.”

“Bence ona yakışıyor. Şef gibi görünüyor.”

“Evet, Mist de sevimli bir köpek yavrusu gibi görünüyor.”

“Kesinlikle,” dedi Lily gülümseyerek ve Iris burnunu karıştırdı.

“Ben artık çıkayım. Yeni arkadaşlarına lafım yok, Lil ama sanırım onlarla fazla zaman geçirmek bana göre değil.”

“Bel, Meph’in şu an burada olmadığını söyledi. Yani endişelenmene gerek yok.”

Iris omuz silkti. “Ne demek istediğini bilmiyorum.”

“Tabii, tabii.”

“Sen geliyor musun? Seni eve bırakmamı ister misin?”

“Hayır. Mist uyuyor, ben de bir şeyler atıştırdığıma göre yanına kıvrılacağım. Hâlâ bitap hâldeyim.”

“Ben de öyleyim ama kendi yatağında uyumak istiyorum.” Iris ayağa kalktı ve yüzünü buruşturdu. “Ayrıca iyi bir şifa iksiri karıştırmam lazım.”

“İyi misin?”

“İyiyim, sadece berbat bir baş ağrım var. Yarın beni ara. olur mu?”

Lily de ayağa kalktı. “Arayacağım.”

“Gerçekten iyi misin, Lil? Bir iblis kraliçesiyle dövüştün, lanet olsun.”

“İyiyim. Söz veriyorum.” Çukur’a düşerken kolaylıkla ölebileceğinin ya da omurgasını kırabileceğinin fazlasıyla farkındaydı ama vücudunda tek bir çürük bile yoktu.

Kız kardeşler bir an göz göze geldi, ardından Iris homurdandı. “Tanrım, seni bir grup iblisle birlikte bırakıp hiç endişe duymamak... tuhaf hissettiriyor.”

Lily sıırttı ve ikizini sımsıkı kucakladı. “Teşekkür ederim.”

“Kaburgalara dikkat et!”

Lily hemen geri çekildi. “Ah, özür dilerim!”

“Hem bana ne için teşekkür ediyorsun?”

“Benim kardeşim olduğun için.”

Iris homurdandı ve başka tarafa baktı. “Tamam, saçmalama. Yine de dikkatli ol. Onlar hâlâ iblis.”

Lily gözlerini devirdi. “Tabii. Yarın senin oradaki restoranda *brunch* yapalım. Mist’i de getiririm. Ona *Eggs Benedict’in*⁵ nasıl yeneceğini öğretirim.” Gülümsedi. “Nefret edecek.”

“Ne? Neden?”

“Çünkü bir grup insanın içinde, insan kılığında bıçak ve çatal kullanarak yemek zorunda kalacak. Bütün zaman boyunca homurdanır.” Bu fikre engel olamayarak gülümsedi.

“Garip bir mizah anlayışın var,” dedi Iris onaylayarak. “Uyanınca ara, ben orada olurum. Yanında başka iblis getirme. Seninkine istisna yaparım ama diğerlerine henüz hazır değilim.” Mutfığa doğru kuşkuyla göz attı.

“Bebek adımları,” dedi Lily.

Bir kez daha sarıldılar, sonra Iris ayrıldı. Badem ununu ele-yen Belial’a iyi geceler dileyen Lily, sonunda Mist’in yanına geri döndü. Avcısı, yatakta arkasından ona sarıldı, saçlarını kokladı ve

5. İngiliz çöreği üzerinde Kanada jambonu ve poşe yumurta, *Hollandaise* sosla servis edilen klasik kahvaltı yemeği. –ç.n.

Lily'nin tüm vücudu o anki huzurla ürperdi. Hemen uykuya daldı.

Ancak kısa süre sonra birden uyandı. Gözlerini araladığında onu neyin uyandırdığını merak etti-

Ah. İşte buydu.

"Lily?" Mist'in derin sesi kulağının dibinde yankılandı. Ani gerilmesi onu da uyandırmış olmalıydı.

"Sorun yok. Yine parlıyorum, sadece bu beni irkiltti."

Mist, elini yavaşça yanına sürdü. "Ben seviyorum."

Ben de sanırım. "Mist, sanırım bu şey... Çukur'a düştüğümde-"

Mist'in kolu onu sımsıkı sardı. "Zamanında ulaşamadım. Düşüşünü gördüm ve-"

"Tamam." Onu yatıştırmak için kolunu okşadı. "İyiyim. Gerçekten iyiyim. Söylemek istediğim bu. Üzerimde tek bir çizik bile yok."

"Belki bu bir kalkan. Seni zarardan koruyor."

"Evet, sanırım öyle." Lily başını iki yana salladı. Gecenin bir yarısı ışıldayarak uyanıp paniğe kapıldığı onca an... Oysa şimdi bu tuhaflığın onu korumak için verilmiş bir armağan olduğunu keşfetmişti. Utanılacak değil, minnet duyulacak bir şeydi bu.

Yine de bu ışıldamalar gecenin bir yarısı ansızın mı gelecekti? Yoksa artık bu gücü anladığı için yalnızca ihtiyaç duyduğunda mı ortaya çıkacaktı?

Şu an buna ihtiyaç duymuyordu. Derin bir uykudaydı, üstelik yaşadığı onca cehennem dehşetine rağmen bir kâbus bile görmemişti.

Belki de kendisinin zaman zaman gelişigüzel ışıldayan bir cadı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. İhtiyaç duyduğunda, bu garip yetenek onu koruyacaktı. Böyle bir takası seve seve kabul ederdi.

"Bundan nefret ettiğime inanamıyorum," dedi Mist'e. "Oysa başından beri minnettar olmam gerekiyormuş."

Anlamadığımız şeylerden korkarız," dedi Mist. "Ama artık biliyorsun. Bu, bir tür süper güç gibi."

Bu sözler karşısında Lily istemsizce güldü ve sırtüstü dönerek ona baktı. "Bu 'süper güç' lafını nereden öğrendin?"

"Romantik filmlere ek olarak Eva bana süper kahramanları da gösterdi."

Onun bir Marvel filmi izlediğini hayal etmeye çalıştı ve bir kez daha kahkahayı bastı. "Sevdin mi peki?"

"Hayır. İnsanlar böyle güçlerle baş edemezdi. Fazla başıboş ve fevriler. Güç sahibi olanlar disiplinli olmalı."

"Kurallara hâlâ bu kadar bağlısın yani?"

"Yalnızca uymaya değer olanlara." Mist gülümsedi ama gözleri tekrar kapanmıştı. "Bana bunu öğreten bilge bir cadı vardı."

Lily kıkırdadı. "Harika biri olmalı."

"Öyle."

Sonra anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı ve Lily'yi daha da kendine çekti. Derinleşen nefeslerinin ritmi onun yeniden uykuya daldığını haber veriyordu. Lily yan dönerek ona baktı ve onu uyurken seyretti, tümüyle ve delicesine ona âşıktı.

Mist'in ona duyduğu güven karşısında içtenlikle minnettardı. Yaşadığı onca şeyden sonra, aşkını bu denli açıkça sunması Lily için paha biçilemez bir hediye idi. Bu sevgiyi son nefesine dek koruyacağına yemin etti, üstelik o nefes -aptal kehanet doğruysa- oldukça uzun bir zaman sonra olabilirdi.

İçinden küçümseyici bir şekilde güldü. Sanki gerçekten efsanevi, ölümsüz bir cadı olacaktı gibi.

Sonra o düşüncüyü zihninde durdurdu.

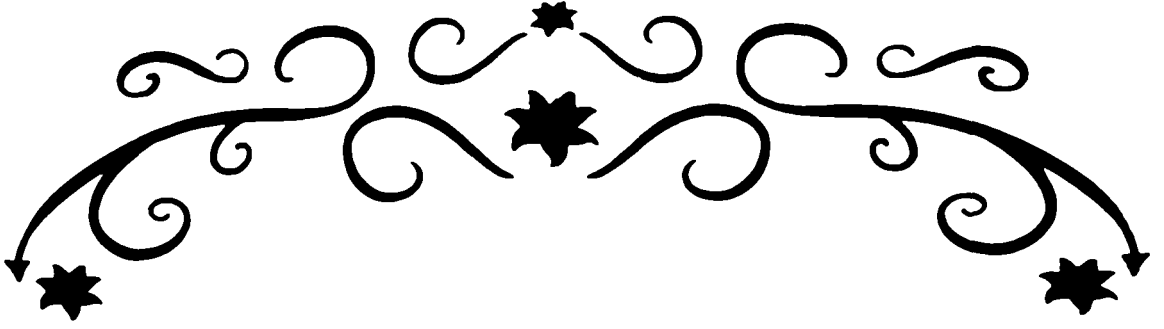
Çekingen, kendini küçümseyen Lily artık yoktu. O, cehennem bir yerlerinde yanıp kül olmuştu.

Efsanevi, ölümsüz bir cadı olamayacağını kim söylüyordu? Şimdiye dek oldukça efsanevi sayılabilecek birkaç şey başarmıştı. Ölümsüzlüğe gelince... onu da zaman gösterecekti.

Eğer kehanetin söylediği gibi biriyse, o zaman Mist'in mühürlerinden sonsuza kadar kurtulmanın bir yolunu bularak iktidarını

başlatacaktı. Tıpkı anne babasının kendisi için yaptığı gibi, sevdiklerini korumak için gücünü kullanacaktı.

Bu inançla, iblisinin kollarında güven içinde tekrar uykuya daldı.

MEPHILOG

Cehennem Dükü Valefor, çalışma odasında öfkeyle eski metinleri karıştırıyordu. Paimon'm bölgesi düşmüş, kraliçesi de onunla birlikte yok olmuştu. Bunun olacağını nasıl önceden görememişti?

"Kehanet Cehennem *Kralı* demişti, lanet olsun!" Yumruğunu masaya indirdi, kâğıtlar dört bir yana savruldu.

Yüzyıllar önce kâhinin söylediklerinin insanlarca yorumlanmasına güvenmekle aptallık etmişti. Kendi analizini, kendi çevirisini yapmalıydı. Belki o zaman, insanoğlunun Paimon'ı daha önce bir Kral sanarak yanıldığı gibi, başka birini de aynı şekilde yanlış anlamalarının muhtemel olduğunu fark ederdi.

Küçük bir hesap hatasıydı ama sonuçları yıkıcı olmuştu. Tek bir yanlış yorum yüzünden tüm planlarını yanlış yöne yönlendirmişti. Tüm o titizlikle yapılan hazırlıklar artık boşa çıkmıştı ve bu saatten sonra durumu kendi lehine çevirmesi için çok geçti.

Çoğu güçlü iblis gibi Valefor'un da kendi planları vardı. Paimon'ın düşüşünü engellemek gibi bir derdi yoktu ama onun bölgesini almak, bunu yaparken de yeterince güç toplamak onun için son derece önemliydi. Hem de fazlasıyla.

Ancak kehanetin yanlış yorumlanması yüzünden Paimon düştüğünde harekete geçmeye hazır değildi. Lejyonlarını bile toplamaya vakti olmamıştı. Daha kötüsü, bölge

çoktan başkası tarafından ele geçirilmişti ve bu kişinin kim olduğunu öğrenememişti.

Casuslarını bölgeye göndermişti fakat yeni hükümdar sınır büyülerini çoktan güçlendirdiğinden, adamları hâlâ içeri sızmayı başaramamıştı. Kimin ele geçirdiğine dair söylentiler elbette yayılacaktı ama cehennemde bilge olan ilk bilen olurdu.

“Lanet cadılar!” Yumruğunu bir kez daha masaya geçirdi. Bu sefer masa ikiye ayrıldı ve kucağına devrildi. Üzerinde çalıştığı metin yere kayarak sayfalarının yarısını savurdu.

Valefor ayağa fırladı. Öyle bir kükredi ki, sığınağının temelleri sarsıldı. Kendini toparlayarak çalışma odasının harabelerine göz gezdirdi ve iç geçirdi. Son öfke patlamasından sonra yeni düzenini kurmuştu, şimdi yine baştan başlaması gerekecekti. Belki de biraz fazla tepki veriyordu.

Ya da *belki* hayat onu bu kadar mahvetmese, bu tepkileri vermek zorunda kalmazdı.

Zihninin köşesinde bir çağrı yankılandı. İstemsizce kaşlarını çatı. *Murmur*. O zombi suratlı ucubenin çağrısına uyarak sığınağını terk edecek değildi. Eğer *Murmur* onu görmek istiyorsa, bizzat gelmeliydi.

Valefor da bunu net şekilde belirtmek için çağrıyı tersine çevirdi. Bu bir irade savaşıydı. İki rakip, birbirinin iradesine boyun eğmeden önce savaşırdı.

Ancak şaşırtıcı bir şekilde, köşedeki cehennem geçidinde bir rüzgâr esmeye başladı.

Hemen ardından girdap kuvvetini artırdı ve uzun boylu, gururla yukarı kıvrılan boynuzlara sahip bir iblis belirdi. Ayaklarının etrafında, *Murmur*’un hizmetine yeminli lanetli ruhlar dönüyordu, kafalarının ve omuzlarının silik hatları seçilebiliyordu.

Murmur çemberden dışarı süzüldü, zarif bir edayla ilerledi. Ölü gözleri ve ölümsü teniyle bu Falcı, Valefor’u her zaman rahatsız etmişti ama Valefor bunu belli etmemeyi başarmıştı. Sonuçta kendisinin de küçümsenmeyecek bir gücü vardı ve ikisi eşitti. İki Dük, danışma için bir aradaydı.

“Ziyaretinin vereceği rahatsızlığı hangi onura borçluyum acaba?” dedi Valefor, alaycı bir edayla.

Murmur, kılıcının kabzasına bir elini gelişigüzel koydu. Dağılan masaya ve yere saçılan sayfalara hiç aldırmadan, kan çanağı gözlerini Valefor’a dikti.

“İstediğin bir şeye sahibim.”

“Öyle mi?” Valefor arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. Murmur kırık masayı görmezden geliyorsa, o da öyle yapacaktı. “Peki neymiş bu istediğimi sandığın şey?”

“Güçlü insan yapımı eşyaları takıntıyla toplamana sebep olan şey: Kral olmak istiyorsun. Bu yolda en sevdiğin oyuncağının yeniden kontrolün altına girmesini istiyorsun. Onsuz yeterince güçlü olmadığını biliyorsun.”

Valefor ifadesini değiştirmede. “Neden söz ettiğini bilmiyorum. Eğer daha fazla toprak isteseydim, Paimon’inkini alırdım.”

Murmur gülümsedi. “Hayır, alamazdın çünkü ben aldım. Bana karşı hiçbir şansın olmazdı.”

Bu sözler Valefor’un tüm soğukkanlılığını bozdu, aniden ayağa fırladı. “Sen mi aldın? Nasıl?”

“Titizlikle yapılan hazırlıkla.”

Ceset suratlı yaratık o kadar mağrur görünüyordu ki, Valefor onu pişman etmek istedi. Aklına şiddet dolu düşünceler üşüşürken, Murmur’un ayaklarının etrafında dönen ruhlar ona şu anda bu düşmana karşı yetersiz olduğunu hatırlattı.

Ancak öyle olmak zorunda değildi. Doğru silahla, herkesi yenebilirdi.

Şu anda karşısındaki pislik tamamen haklıydı. Valefor “oyuncağını” geri almak zorundaydı.

Yeniden sandalyesine çöktü ve parmak uçlarını birbirine dayadı. “Peki anlat bana, Falcı. Bana istediğimi nasıl vereceksin?”

Yüzünden hiç eksilmeyen o sinsî sırıtışla Murmur, ceketinin içine uzandı ve pençelerinin arasında dikkatle tuttuğu, kırmızı sı-

vıyla dolu bir şişe çıkardı. “Sana Paimon’a ne olduğunu tam olarak açıklamama izin ver.”

“Zaten biliyorum.” Valefor sabırsızca elini salladı. “Avcı tarafından ihanete uğradı ve kandan doğan ikizler tarafından alt edildi.”

“Ardından Avcı serbest kaldı.” Murmur bakışlarını ona dikti.

Valefor sandalyede dikleşti. “Serbest mi? Yani ...?”

“Evet. Üstelik, Belial bizzat bana gelip yardım istedi. Cadılarla birlikte kaçmalarına ve dünyaya dönmelerine yardım etmem için bir anlaşma yaptı.”

“Belial mı?” Beklenmedik bir gelişmeydi bu.

“Bu şişenin konuyla ne ilgisi var diyebilirsin,” diye devam etti Murmur, yeniden gülümsedi. “İçindeki sıvı basit bir çekim büyü-süyle yüklü. Avcı ve cadıların dünyaya dönmek için kullandığı cehennem kapısının yanına gizlice yerleştirdim. Kapı kilitlenmişti, anlaşılmam gereği onları takip etmeye çalışmadım ama bu çekim...” Şişeyi hafifçe salladı. “Bu büyü, geçidin tam olarak nereye çıktığını belirleyecek kadar bilgi topladı. Ben onu kullanamam çünkü söz verdim. Ancak bir başkası kullanabilir.”

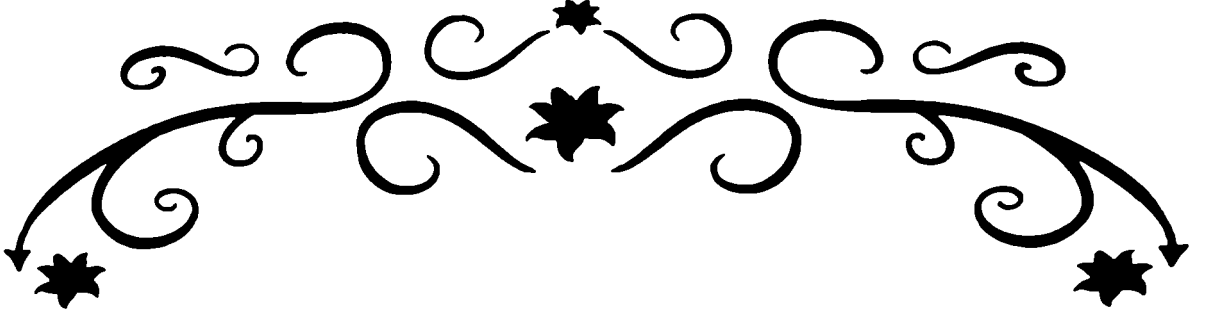
Valefor âdeta donakalmış, bakışları iştahla şişeye kilitlenmişti.

“Şu an elimde, Belial ve diğer kaçaklara doğrudan giden bir yol var. Sence bu bilgi başka kimlerin ilgisini çekerd? Mesela... Lucifer?” Kaşını kaldırdı. “Ama ben buradayım, seninle konuşuyorum.”

“Neden?” Valefor bakışlarını Murmur’unkilerle buluşturdu. Şişeyi ne kadar çok istediğini saklamaya çalışmasının anlamı yoktu. Murmur onun ne kadar çaresiz olduğunu gayet iyi biliyordu. Eski silahını geri almak, intikamını almak istiyordu. Ondan bir şey çalan hiç kimse cezasız kalmazdı. Ona ait olan hiçbir şey ondan koparılıp alınamazdı.

Ve Mephistopheles -o korkunç, ilahi olmayan yaratık- her zaman ona aitti.

“Neden sen?” dedi Murmur. “Çünkü benim de istediğim bir şey var. Elbette bol miktarda ödeme de olacak. O şeyi sen de benim için getireceksin.”

Sevgili Okuyucu,

Umarım Mist ve Lily'nin hikâyesini sevmişsinizdir! Mist'i yazmak gerçekten çok eğlenceliydi. O ilkel sahiplenme duygusu ve biraz vahşi tavırlarıyla onun her zaman kalbimde ayrı bir yeri olacak.

Tahmin etmiş olabileceğiniz gibi sıradaki kitap Meph'in hikâyesi. Bu kitap için çok heyecanlıyım. Sonunda onun "korkunç, ilahi olmayan" diğer yarısını tanıyacaksınız. Burada bahsettiğim kişi gelecekteki sevgilisi değil ama onu da bu tanıma dâhil edebilirsiniz. Malum, onun da başlı başına bir baş belası olacağını biliyoruz.

Hell Bent serisindeki çoğu iblisin adı, *Solomon'un Küçük Anah-tarı* adlı eski okült metinlerdeki *Ars Goetia* bölümünden esinlenmiştir. (Belial, Paimon, Raum vs.) Bu kadim metinlerin birçok farklı yorumu mevcut ve benimki tamamen hayal gücümün bir ürünü; gerçekliğe dair herhangi bir iddia taşımıyor. Mephistopheles, Almanca *Faust* efsanesinden gelirken, Naiamah (daha yaygın yazımıyla *Naamah*) ise Yahudi kutsal metinlerinde yer alan bir figürdür. *Mishetsumephtai* ise tamamen bana ait, dil dolandıran bir isim icadım.

Bu seriyi takip ettiğiniz için çok teşekkür ederim. Desteğiniz beni fazlasıyla minnettar kılıyor. Eğer kitabı beğendiyseniz, bir inceleme bırakmanızı ya da bana çevrimiçi olarak ulaşmanızı çok isterim. Okurlarımla iletişimde kalmak benim için büyük bir keyif.

Sevgiler, Aurora

Not: Sosyal medyada beni takip edin (@aurora.ascher.author) ve e-posta listeme katılın ki bir sonraki kitabımı kaçırmayın. Mist ve Lily'nin Gaspé'ye gidip Eligos'u ziyaret ettikleri yolculukta neler olduğunu merak ediyorsanız, sadece e-posta abonelerine özel olan günlük hayat tarzındaki kısa hikâyem Mistified'e mutlaka göz atın. Ya da seriye baştan başlamak isterseniz, Eligos ve Natalie'nin novella'sı My Demon Romance ile başlayabilirsiniz. Her ikisi de ücretsizdir. Tüm bağlantılara web sitemden ulaşabilirsiniz:

www.auroraascher.com

